

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

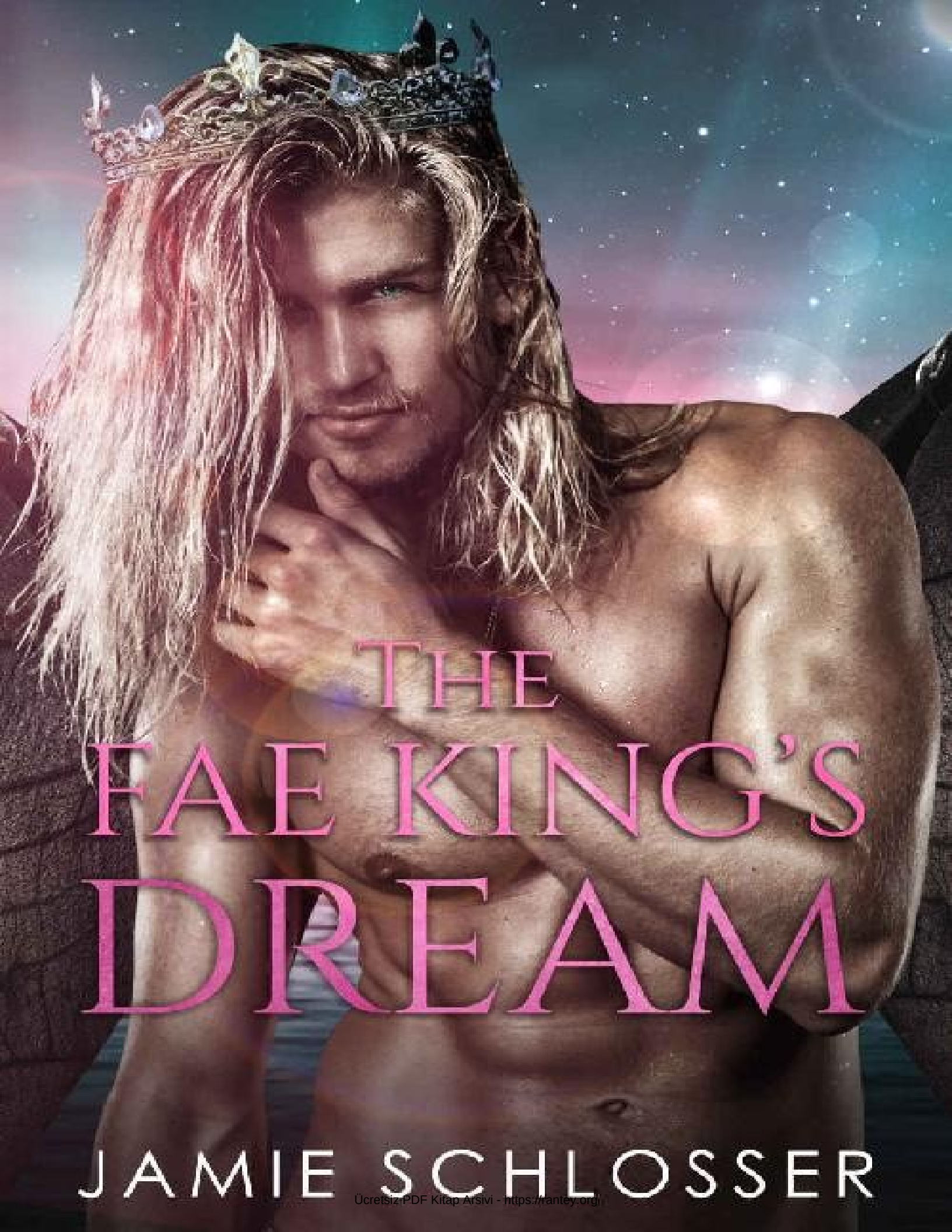
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAE KING'S DREAM

JAMIE SCHLOSSER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE FAE KING'S DREAM

JAMIE SCHLOSSER

Fae Kralı'nın Rüyası
Telif Hakkı © 2020 Jamie Schlosser
Tüm hakları saklıdır.

Bu roman sadece keyif almanız içindir ve bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu roman bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Dil ve cinsel içerik nedeniyle bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

Kapak tasarımı: Kitap Kapağı Krallığı
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Model:
Harrison Luna
Biçimlendirme: Champagne Kitap
Tasarımı Düzenleme: Amy Q
Düzenleme Düzeltme: Deaton Yazar
Hizmetleri

TABLE OF CONTENTS

[BAŞLIK SAYFASI](#)
[TELİF HAKKI İTHAF](#)
[ÖNSÖZ BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42 SONSÖZ](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

['YAZAR HAKKINDA](#)

DEDICATION

Talia'ya, Ena, Jessica, Amy, Amber, Tina, Alex, Nikki, Julie ve Stacey'e.
Takımında olduğunuz için teşekkürler!

PROLOGUE

Damon.

İki bin yıldan fazla bir süre önce Valora'da

"Ve böylece, değerli oğlum, cadılar kızgındı. Gün Diyarı askerleri tarafından yakalanmışlardı ve sebep oldukları veba yüzünden gözleri oyulmuştu." Annem saçlarımı alnımdan nazikçe süpürüyor. "Meclis binlerce insanı öldürdü ve bunun bedelini ödeme zamanı gelmişti. Cezaları kör olmağı."

"Sonra ne olacak?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Sonra intikam almak istediler, ama sadece onları sakat bırakanlardan değil, hayır, hepimize zarar vermek istediler. Kraliyet ailelerinin ilk doğan çocuklarını lanetlediler, öyle ki her prens kaderindeki eşi bulana kadar kör olacaktı ve eğer bir başkasını öpecek olurlarsa sonsuza dek lanetleneceklerdi."

Battaniyeye tutunarak, görüşümü sürekli engelleyen karanlığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. "O olduğunu nasıl anlayacağım? Gözlerinin içini göremezsem, ruhum onu tanıyamaz."

"İpuçlarını unutma," diye hatırlatıyor yumuşak sesi bana. "Etrafı düğmeler ve iplerle çevrili. Onu başka birinin rüyasında bulacaksın."

"Bana hikâyeyi tekrar anlatacak mısın?" Yastıklarına karşı daha dik oturuyorum. "En başından başla; Gündüz Diyarı'nın Gece Diyarı kral ve kraliçesini öldürdüklerinde bir savaş başlattıkları ve babamın Gündüz insanlarını hasta etmek için bir cadı meclisi kiraladığında ailesinin intikamını nasıl aldığı bölümünden."

"Baban her gün her dakika cadılar meclisi ile uğraştığı için pişmanlık duyuyor. Bunun sana ne yapacağını bilseydi..." Annem üzgün bir şekilde iç geçirir. "Neden hep bu hikâyeyi dinlemek istiyorsun? Bu mutlu bir uyku masalı değil."

"Çünkü her şeyi bildiğimden emin olmak istiyorum. Laneti bozacağım anne. Görmek istiyorum. *Görmek zorundayım.*"

Görme yetimi asla kazanamayacağımı düşündüğümde paniğe kapılıyorum. Sekiz yıl boyunca onsuz yaşadım ve ona sahip olana kadar büyük bir parçam hep eksik kalacakmış gibi hissediyorum.

"Ve olacaksın. Sadece sabırlı olmalısın." Yorganı üzerime örten annem alnıma bir öpücük konduruyor. "Ama şimdi uyku zamanı. İyi geceler. Tatlı hiçlik, canım."

Tatlı rüyalar diyemez çünkü ben görmüyorum. Bazen rüya görmemek hoşuma gidiyor. En azından kabus görmüyorum. Diğer zamanlarda ise yalnızlık. Karanlığı sonsuz gibi gösteriyor.

Kapıya doğru ilerlerken terliklerinin taşın üzerinde süründüğünü duyuyorum. Oraya varmadan önce, "Bu gece rüyalarını ödünç alabilir miyim?" diye soruyorum.

Bana geri döndüğünde, saçından bir toka çıkarırken sessiz bir metalik şingirti duyuyorum.

Gömleğimin cebine sokuyor. "Her zaman, benim yakışıklı küçük Dream Walker'ım. Beni yakında göreceksin o zaman."

CHAPTER 1

Damon.

Şimdiki Gün

Rüya Gezgini olmak görüldüğü kadar havalı bir şey değil. Elbette, insanları gözetleyebilirim. Sırlarını öğrenebilirim. Korkularını. En derin arzularını.

Ama onlarla konuşamam. Rüyanın sonucunu kontrol edemiyorum. Kafalarının içinde olduğumu bile bilmiyorlar.

Bu zavallı piç gibi.

Burnumu kırıstırarak, bira lekeli kanepede oturan üniversiteli çocuktan başka tarafa bakıyorum.

Onu kötü pornolarla mastürbasyon yaparken yakaladım. Aklına gelen onca senaryo arasında yapabildiğinin en iyisi bu mu? Kelimenin tam anlamıyla her şeyi hayal edebilirdi, yine de burada, kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle çığlık atan bir kadına sucuğunu şaplak atıyor.

Yoksa doğrusu salamı tokatlamak mı? Bence salam.

Her neyse.

Özellikle Dünya aleminde rüyaların ne kadar sıradan olabileceği beni hiç . Bu insanlar gecelerini eski sevgilileri tarafından rahatsız edilerek, iş hakkında endişelenerek ve halka açık yerlerde kıyafetlerini kaybederek geçiriyorlar.

İzlemesi çok acı verici.

Ama yine de yapıyorum çünkü eşimi arıyorum. Er ya da geç, onu başka birinin rüyasında bulacağım.

Lanet öyle diyor.

Kirian'ın ipuçları çok yerindeydi. Kuzenimin eşini bulma ve laneti kırma yolculuğu benimkinden çok farklı olsa da, şu anda Quinn'e sahip olması bana umut veriyor. Onun görüşünü geri getirdi. Ruhunu tamamladı. Onunla evlendi ve ona bir çocuk verdi. Beş ay önce kızları doğduğunda üç kişilik bir aile oldular.

Tüm bunlar için zamanım geliyor.

Resim aramak için odanın etrafında dönüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Duvar bile yok, sadece karanlık bir hiçlik boşluğu var. Bu adamın çok canlı bir hayal gücü yok.

Bazı insanlar rüyalarında, üzerinde uyudukları çarşafların ipliklerine, kapılarındaki ahşap damarlara veya granit tezgahlarındaki beneklere kadar son derece ayrıntılı ortamlar bulabilirler. Saçın güneş ışığında nasıl parladığı. Banyo havlusundaki pürüzlü kumaş. Çim bıçakları. Kabarık beyaz bulutlar.

Kör doğduğum için bunları kendi gözlerimle öğrenme şansım hiç olmadı. Ben daha annemin karnında bir çakıl taşı büyüklüğündeyken bu lanet çoktan örülmüştü. Neyi kaçırdığımı göstermek için her zaman başkalarının algısına güvenmek zorunda kaldım ve dürüst olmak gerekirse bundan bıktım.

"Hadi ama," diye inliyor adam, kucağına bakarken hayal kırıklığına uğramış. "Bitir artık şu işi."

Öfkeyle vurmaya devam ediyor ve ben arkamı dönüyorum. Rüya gördüğünün ve çabalarının boşuna olduğunun farkında değil.

Bu bir süre devam edebilir. Pekala.

Sanırım aradığım cevapları burada bulamayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim.

Solumdaki homurtuları duymazdan gelerek gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak kendimi uykudan uyandırıyorum.

Gözlerim açıldığında karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Sonsuz siyah. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama yine de göğsümde acı veren bir özleme neden oluyor.

Kalbimdeki çekimin görme eksikliğimle mi yoksa eşimin yokluğuyla mı daha çok ilgili olduğundan emin değilim. Muhtemelen ikisi de. Onu bulana kadar tam olamayacağım.

Ve onu bulacağım.

Yakın zamana kadar, iki bin yılımın çoğunu Valora'daki çabalarım odaklanarak geçirdim. Ruh eşimin bir fae olacağından çok emindim. Benim büyümlü dünyamda, bir insanla kader birliği yapmak son derece nadirdir. Kirian'ın karısının bile biraz fae soyu var, ama onu Dünya aleminde buldu.

Benden daha bilge olan ailem, araştırmamı genişletmeme yardımcı olmak için altı yüz yıl önce oraya taşındı. Sık sık insanlardan önemsiz nesneler çalıp bana geri gönderiyorlar, çünkü rüyalarına girmek istiyorsam birinin sahipliğine ihtiyacım var. Bazen kalemler, saç bağları ya da bu durumda üzerinde 'YOLO' yazan mavi bir bileklik.

Yuvarlanarak üniversiteli adamın bileziğini komodinin üzerine bırakıyorum ve babama ait bir muskayı alıyorum.

Bir kez daha arkama yaslanıyorum, başparmağımı yuvarlak tılsımın metal oluklarına sürterken gözlerimi kapatıyorum. Göz kapaklarımın arkasında ışık patlıyor ve babam görüldüğünde gülümsüyorum.

"Uyuyorsun," diyorum, beni duyamıyor olsa da. "Buna sevindim. Seni görmek güzel."

Her gibi cevap vermiyor ama ben yine de yanına oturuyorum.

Bir önceki rüyadaki zavallı sapın aksine, babam sahne kurmakta harikadır. Rüya Dokuma, benim dünyamda kalıtsal değil, öğrenilebilen ve zamanla geliştirilebilen tek güçlerden biridir.

Babam bunu mükemmelleştirdi.

Altımızdaki bank karmaşık bir şekilde oyulmuş taştan yapılmış. Uzakta yeşilimsi mavi tepelere giden toprak bir patika var. Gökyüzü deniz mavisi ve mor renklerle kaplanmış, bana alacakaranlık çöktükten hemen sonraki Rüya Âlemini hatırlatıyor. Önümüzde bir manolya ağacı duruyor - sevmeye ve takdir etmeye başladığım bir Toprak elementi. Pembe yaprakları serin havada sürüklenerek yere düşüyor.

Bir tanesi babamın dizine konuyor. Yaklaşıyorum, doğanın bu kadar küçük bir şeye sığdırdığı güzelliği inceliyorum. Tıpkı kar taneleri gibi, hiçbir yaprak asla aynı değildir. Çok fazla renk çeşidi var. Eflatun, fuşya, beyaz.

Enfes.

Hafif bir rüzgâr esiyor ve babamın çiçekli mayosundan sandaletlerine kadar ipeksi tüyler uçuşuyor.

Ona doğru bir bakış attığımda başını nasıl öne eğdiğini fark ediyorum. Uzun koyu renk saçları yüzünü gizliyor, bu yüzden onu daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum. Çatık kaşlar, büzülmüş dudaklar, gergin bir çene.

"Bu gece havamızdayız, değil mi?"

Keşke konuşabilseydik. Onu özlüyorum. Annemi de. Rüyalarını ziyaret etmek, arkadaşlıklarından zevk almakla aynı şey değil.

Babamla alacakaranlıkta Issika Gölü kıyısına gittiğimiz zamanlardaki gibi basit anları özlüyorum. Birçok akşam, o bana gökyüzünü tarif ederken kumların üzerinde otururduk. Sonra hayat hakkında sohbet ederdik. Hiçbir konu sınır dışı değildi. Savaş ve barış. Hayat ve aşk. Benim gizemli dostum.

O masum zamanlar çok gerilerde kaldı. Suç ve adaletsizlik artık dünyamızı kasıp kavuruyor.

Rüya Aleminde, Valora'nın çatışmalarının çoğu geçmişte önlenebilirdi. Artık durum böyle değil. Sorunlar Gündüz Diyarı'ndan damlıyor. Orada çok fazla hastalık ve ölüm var, güzel topraklarımızın geri kalanını kirletiyor.

Sanki cadılar masum kralları kör ederek yeterince sorun yaratmamışlar gibi, binlerce yıl sonra bile intikamcı yöntemlerinden vazgeçmiyorlar. Onlar yüzünden, Gün Diyarı'ndaki kadın nüfusunu neredeyse yok eden gizemli veba birkaç yıl önce geri döndü ve annelerin, eşlerin, kız kardeşlerin ve kızların kaybına neden oldu.

Ve bu da her zamankinden fazla kaçırılmaya yol açtı. Erkekler kadın istiyor ve yakalanma ve idam edilme riskini bile göze alarak onları başka diyarlardan çalmaya hazırlar.

Glow bağımlılıkları her geçen gün daha da yaygınlaşıyor. Kullanıcıya verdiği güçlendirilmiş güç ve kuvvet doğal değildir. Bir kez tadına bakan daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istiyor. Kral Zander bu maddeyi yarattığında, krallığındaki ölmekte olan kadınları kurtarmak için yaptığı umutsuz girişim umduğu gibi sonuçlanmadı. Konsantre gün suyunu iyi niyetle icat etmiş olabilir, ama sonunda bir tedavi yerine kitle imha silahı haline geldi.

Şu anda ailemin tavsiyesine gerçekten ihtiyacım var.

"Saflık ettim," diye itiraf ediyorum babama, derin bir iç çekerek. "Saltanatım sürdüğü müddetçe krallığımızda barışı koruyabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Dün bir Glow patlaması daha oldu. Üç kişi öldü. Bu aptallar damıtma tesislerini yeraltında saklamaya devam ediyor ve Rüya Alemi'nin her yerinde yıldız tozu izleri olduğunun farkında değiller. Eğer bir damla damıtılmış gün suyu yanlış yere düşerse, tüm fabrika havaya uçar ve herkesin bedeni de onunla birlikte gider. Halkımızı hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Damıtma tesislerini bulmak ve çok fazla zarar vermeden kapatmak için elimden geldiğince çok asker kullandım ama bu yeterli değil. Başka ne yapabilirim?"

Tabii ki cevap alamıyorum ve hüzünlü babama bakıyorum. "İç karartıcı ikili biz değil miyiz?"

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra saatini kontrol eder.

Kalbim hızlanıyor. Bunu sadece bana bir mesajı olduğunda yapıyor. Her yarım saatte bir, haberleri duymak için bir noktada uğrayacağımı umarak iletir.

Bunun mutlu bir rapor olmadığını tahmin ediyorum. Umurumda değil.

Alabildiğimi alacağım.

Saniye ibresi on ikiyi gösterene kadar bekler ve sonra konuşur. "Damon, eğer buradaysan sana söylemem gereken bir şey var. söyleyeceğim. Annen ve ben senin eşini bulduk."

Ayağa fırlayıp öyle hızlı bir nefes çekiyorum ki neredeyse kendi dilimi içime çekiyorum. "O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Bir cadının yardımına ihtiyacımız vardı," diye devam ediyor, önünde çılginca volta attığının farkında olmadan. "Bir daha asla bir cadıyla çalışmayacağımı söylediğimi biliyorum... ama çaresiz kaldık."

"Bu akıllıca mı? Karşılığında ne teklif ettiniz? İnsan bir cadı mıydı?"

Sorularım cevapsız kaldı.

"Bizim için endişelenme," diyor belli belirsiz. "Bedeli ne olursa olsun, buna değer. Çünkü bu-" Elini toprak yola doğru sallıyor. "-Bu Whitley Duvall."

İlk başta hiçbir şey görmüyorum. Sonra bir şekil belirmeye başlıyor. Vücut bulanık ama yüz netleşiyor.

Gözleri en saf mavidir, tıpkı öğle vakti Gündüz Diyarı gökyüzü gibi. İrisin dış kısmı parlak ve pigmentli, iç kısmı ise renksiz bir kristale dönüşüyor. Uzun, koyu kirpikleri göz kırptığında yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor. Teni bronz ama çilsiz, kızıl saçları olduğunu düşününce bunu tuhaf buluyorum. Gün batımı rengindeki uzun bukleler göğsünden aşağı sarkıyor.

Çenesinde abartılı bir girinti var. Belirgin bir çizgi değil, daha çok yarık ve çukur karışımı bir şey. Başparmağımı koymak için mükemmel bir yer gibi görünüyor, böylece yüzünü öpmek için kendime doğru çevirebilirim.

Ve ağzı. Dolgun ve pembe, alt dudağının ortasında bir kıvrım ve üstünde belirgin bir aşk tanrısı yayı var. Gülümsediğinde, mutluluğu tüm diyarlardaki en ışıltılı görüntüdür. Düz beyaz dişleri adeta parlıyor ve yanaklarında ikiz gamzeler beliriyor.

"Whitley," diyorum, fısıltıyla bile olsa. "Benim sevgili dostum."

Sadece benim için yaratılmış olan kadını incelemeye devam ederken dizlerimin üzerine çöküyorum. Ondan daha muhteşem bir yaratık yok.

Onu başkalarının rüyalarında göreceksin.

İpucunun ikinci kısmı nihayet gerçekleşti. Binlerce yabancınn zihnini ziyaret ettim. Başından beri, onu bana gösterecek olan öz babamdı.

Göğsüm sıkışıyor ve nefes almadığımı fark etmem bir saniye sürüyor. Nefes almak istemiyorum. Hareket etmek, hatta gözümü kırpmak bile istemiyorum, çünkü bunu yaparsam Whitley'nin uçup kaybolacağından korkuyorum.

Rüyalarda bedensel fonksiyonlar gerekli değildir. Burada acı hissetmemem gerekiyor ama kalbimin patlamasından korkuyorum.

Whitley'nin vücudu nihayet netleşiyor ve üzerinde fazla bir şey yok. Gövdesini kaplayan mavi, dar bir zıbın var. Sıkı bacakları çıplak ve ayakları da öyle. Sıska. Neredeyse çok zayıf. Bu onu çok genç ve savunmasız gösteriyor.

Onu örtmek isteyerek, uyuya gömleğin düğmelerini çözmeye başladım.

Ama sonra onun gerçekte burada olmadığını hatırlıyorum. Bu sadece babamın hayali.

"Kız yirmi bir yaşında," diye devam ediyor. "Vermont'ta bir üniversite öğrencisi. Kıyafet eksikliğini açıklamak için, bir yüzme havuzunda cankurtaran olarak çalışıyor. Onu en son gördüğümde böyle görünüyordu, bu yüzden aklımda en taze hali bu."

"O çok mükemmel." Solmaya başlıyor, ben de sürünerek ilerlerken bir protesto sesi çıkarıyorum. Ayaklarına ulaşmadan gitti ve ben toprağı kazımaya başladım. Babama ters ters bakıyorum. "Ona bir süre daha bakmama izin verebilirdin."

Sanki beni duymuş gibi, "Elimizde acil meseleler var," diyor. "Dünya aleminde saatin nasıl işlediğini bilirsin."

Biliyorum. Orada bir gün, burada koca bir yıl demek.

Şakağımı ovuşturarak hesap yapıyorum. Kirian Quinn'i Valora'ya getireli yaklaşık iki yıl olmuş. Yani, insanlar aleminde, kuzenimin karısı asıl evini terk ettikten sadece iki gün sonra.

Oturmam lazım.

Tekrar babamın yanındaki koltuğuma otururken, "mi?" diye mırıldandım. Kirian'ın eşini bulmasından bu kadar kısa süre sonra benim de eşimi bulacağımı mı?"

"Şimdi kötü haber." Boğazını temizliyor. "Bu akşam Whitley bir otomobil kazası geçirdi."

"Ne?!" Kalbim üç tam atım kaçırdı.

"Korkarım bu benim hatam. Annen ve ben Whitley'nin bize gelmesi için bir plan yaptık. Geçen yıl bir tatil köyü açtık; dağların tepesinde, iyi bir geçit erişiminin olduğu bir karanlık gökyüzü parkı. Arkadaşın da astronomiyle ilgileniyor. Eğer onu oraya çekebilirsek, sana gönderebileceğimizi düşündük." Ben işaret edemeden elini kaldırdı.

Valora'nın izni olmadan onu Valora'ya getirmenin ne kadar yanlış olduğunu anladı. "Biliyorum. Dediğim gibi, çaresizdik. Bu gece gelmeye hazırlanıyordu. Eğer bir müdahale olmasaydı planımız işe yarayacaktı."

"Bana onun iyi olduğunu söyle!" Onu sarsmak istiyorum ama elimi uzattığımda ellerim sanki havadan yapılmış gibi vücudunda geziniyor.

"Görünüşe göre, ailesini de yanında getirmeye karar vermiş. Arabaları yoldan çıkınca annesi ve babası anında ölmüş. Whitley hava yoluyla en yakın hastaneye kaldırılmış ve şu anda orada yaşam savaşı veriyor." Sertçe yutkundum. "Çok üzgünüm oğlum. Elimizden geldiğince çok bilgi topladık. Annenin yetenekleri burada bastırılmış durumda ama yok olmuş değiller. Ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorsun."

Başımı salladım.

Annemin doktora gizli bilgileri sızdırdığından şüphem yok. Tanıdığım en iyi arayanlardan biridir. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, çok fazla kişiyle tanışmadım. Birini çağırabilmek, onu normalde yapmayacağı şeyleri yapmaya ikna edebilmek, sırlarını anlatmasını sağlayabilmek, bu nadir bir güç.

Babam derin bir nefes alır. "Bildiklerimiz şunlar. İç kanama ve bazı kırık kemiklere ek olarak Whitley ciddi bir kafa travması geçirmiş. Şu anda komada ve beyninde herhangi bir aktivite kalıp kalmadığından ya da uyanırsa nasıl olacağından emin değiller. Eğer gerekli görürlerse... onu hayatta tutan makineleri kapatabilirler."

Bu en kötü senaryo olurdu. Daha onunla tanışmadan onu kaybetmek. Sadece sonsuza kadar kör kalmakla kalmaz, aynı zamanda hiç sahip olmadığım birinin yokluğuyla işkence çekerdim.

"Ne yapabilirim ki?" Babamın ciddi yüzünde bir umut ararken törpüledim.

"Rüyalarını ziyaret edin. Kafasının içinde neler olup bittiğini öğrenin."

Bir kez olsun gücüm mantıklı geldi. Bu kader. Öyle olmak zorunda. Kimse Whitley'nin beyninin durumunu benim gibi belirleyemez.

Yatağımdan fırladığımda görüşüm karardı. Kalbim hızla çarparak odamdan çıktım, koridora ve merdivenlere doğru koştum.

Kalede daha önce hiç ulaşamadığım bir hızla ilerlerken hizmetkârlara çarpıyor, yemek tepsilerini döküyor ve vazoları deviriyorum. Özür dilemek için zamanım yok.

Babam kazadan saatler önce olmuş gibi bahsetti. Valora'nın zamanında Whitley aylardır yaralıydı.

Ben hayatıma devam ediyordum, habersizce, o savaşırken onun

. Kalenin arka tarafındaki mutfak kapısından çıktığımda, gece Hava tenimde buz gibi ve çıplak ayaklarımın altında çimler nemli. Kanatlarım açılıyor, geceliğimi mahvediyor. Uçarken onu yırtıp atıyorum.

Körlüğüm beni yavaşlatmıyor. Krallığımı ezberledim. Her bir kaya, her bir ot, kayaların üzerinde ısıklık çalan rüzgâr ve hışırdayan yapraklar bana yol gösteriyor. Lanet olmasaydı, çevreme bu kadar aşina olmak için hiç zaman ayırmayabilirdim ama sese, kokuya ve dokunmaya güvenmek çok önemli. Diğer duyularım o kadar gelişmiş ve bilenmiş ki neredeyse göremediğimi unutuyorum.

Neredeyse.

Gizli yerime doğru ilerlerken sert rüzgâra karşı gözlerimi kırptırıyor ve yüzüme vuran buz kristallerini görmezden geliyorum. Biraz kar yağacak ve havadaki keskin kokuya bakılırsa büyük bir fırtına olabilir.

Bir dakika sonra yere iniyorum ve tüm gücümle koşarak büyülü ormana giriyorum. Sprite bölgesini geçerken dalların altına eğiliyor ve küçük yaratıkları rahatsız etmemeye çalışıyorum.

Ama tabii ki beni fark ettiler. Sol tarafımda kanatların uğultusunu duyuyorum. "Damon, benim için bir görevin var mı?"

O tiz sesi tanıdım. "Merhaba Gemma. Son zamanlarda taşların etrafında herhangi bir hareketlilik olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Bir bedel karşılığında," diye neşeyle yanıtlıyor.

Arsız şeytan. "Sana bu bölgeyi vermem yetmedi mi?" "Bu, krallığınız için yaptığım diğer birçok iyilik içindi."

Uğruna inanılmaz paralar ödediğimiz iyilikler. "Boş ver. Yakında öğreneceğim."

Çünkü neredeyse oradayım, ailemin benim için ıvır zıvır bıraktığı büyülü yer. Aslında bir portal değil. Daha çok nesnelerin bir dünyadan diğerine aktarılabilirdiği bir posta kutusu gibi.

Whitley'nin zihnine girebilmek için ona ait bir şey bulacağım yer burası.

Düz, yuvarlak bir kayayı kaldırıp altındaki çukur alanı .

Parmaklarım bir zarfa sürtünüyor. Hantal bir şey. Onu salladığımda, garip şekilli bir metal parçası düşüyor. Sanki boyna takılması gerekiyormuş gibi ona bir ip bağlı. Bir rüzgâr tam ona çarpıyor ve nesneden tiz bir ses yükseliyor.

Bir düdük. Şık ve küçük, buradaki boynuzlara benzemiyor. İçinden yine hava geçiyor ve sesi neredeyse bir çığlığa benziyor. Lanetli bir feryat.

Whitley'nin mükemmel yüzü tekrar gözümün önünden geçiyor, ama bu sefer dehşete düşmüş. Gözleri, gamzeleri, gülümsemesi... Yüzü zihnime o kadar net kazınmış ki. Onun güzel yüz hatlarının acıdan mahvolduğu düşüncesine katlanmak çok zor.

Kalbim spazm geçiriyor.

Ona ulaşmalıyım. Şimdi.

Odama dönerek vakit kaybetmemeye karar vererek , düdüğü kavıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

CHAPTER 2

Whitley

Araba tutması. Dağlardaki tüm virajlı yollarda bunun bir sorun olacağını biliyordum.

Bir elimi mideme götürerek bakışlarımı pencereden uzaklaştırıyorum. "Daha ne kadar sürecek?"

Babamın kahverengi gözleri dikiz aynasında benimkilerle birleşiyor. "GPS bir saat kırk altı dakika diyor."

Ugh. Özel kusmuk çantama ihtiyaç duymadan o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. En azından check-in'e kadar tesise varmış oluruz. Programa göre, akşam yemeği saat altıda terasta servis edilecek. Ondan sonra bir tur var. Yıldız gözlemi saat dokuzda.

Bu gece yıldızları görebileceğimizden emin değilim. Bu bulut örtüsüyle olmaz. Gökyüzü o kadar gri ki neredeyse akşam gibi görünüyor, öğleden sonra değil.

Oh, pekala. Sanırım düzelmezse, onun yerine üniversite programıma bakabilirim.

Tatildeyken okulu düşünmemeliyim ama yeterince erteledim. Dersler Pazartesi günü başlıyor. Bu yıl üçüncü sınıf olacağım, bu yüzden kampüse aşınayım, ancak öğretmenlerimin kim olduğunu veya bir sınıftan diğerine geçmenin ne kadar süreceğini bile bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bölümüm beni heyecanlandırmıyor. Psikoloji birkaç yıl önce iyi bir fikir gibi görünüyordu ama hayatımın geri kalanında kendimi bu alanda görebileceğimden emin değilim.

Bir virajı dönerken araba yavaşlamıyor ve ben öğürmemi bastırmak için ağzımı kapatıyorum. "Baba, dönüşlerde biraz yavaş olabilir misin? Burada öğle yemeğimi kaybetmek üzereyim."

"Şarkı söylesem yardımı olur mu?" Sesinde bir gülümseme var. "Sanırım olur."

"Hayır, buna gerek yok-"

Radyonun sesini açıp eski şarkılar kanalını açıyor. Şarkının nakaratını coşkuyla söylediğinde sesi bozulur ve şarkıyı akortsuz bir haykırıyla bitirir.

Çekiniyorum. "Günlük işini bırakma."

"Konsere katkıda bulunduğunuzu duymuyorum" diyecek kadar uzun süre şarkı söylemeyi bırakıyor.

"Çünkü sınırlarımı biliyorum."

"Oh, ama." Annem arkasını döndü. "Harika bir sesin var."

Alay ediyorum. "Bunu söyleyen, babamın *American Idol* yarışmasına katılması gerektiğini düşünen bir kadın."

Babama sevgiyle gülümsüyor. "Kesinlikle yapmalı." Ve kesinlikle işitme duyusunu kontrol ettirmeli.

Onun kalçasını okşadığında burnumu kırıttım. Zaten midem bulanmamış olsaydı, PDA'larından sonra kesinlikle bulanırdım.

Annemle babamın birbirlerini bu kadar çok sevmelerini gizliden gizliye seviyorum. Pek çok yönden birbirlerine zıtlar ama onları mutlu eden tek bir ortak noktaları var, o da benim. Belki de tek çocuk olduğum içindir. Ya da belki sadece süper harika olduğum içindir. Her iki durumda da, bana her zaman zaman ayırırlar.

Onlara bir tatil köyünde ücretsiz bir hafta sonu kazandığımı söylediğimde, yanımda kimseyi götürmeyeceğim için dehşete düştüler. *Kızların böyle kaçırıldığını* söylediler.

Doğal olarak, gelmek için ısrar ettiler. Benim için sorun değil. Sömestr başladığında onları bir süre göremeyeceğim.

Bir Dolly Parton şarkısı çalıyor ve babam yeni melodiyi coşkuyla söylüyor. Emniyet kemerini çözen annem, babamın yanağına bir öpücük kondurmak için orta konsolun üzerine eğiliyor. Adam annemin dizini okşuyor.

İşte o zaman çıkıyorum.

Midemi ve kulaklarımı kurtarmak için kulaklık takmaya karar veriyorum. Sırt çantamı karıştırdıktan sonra yalıtımlı dolguyu kulaklarımın üzerine sabitliyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Kulakiçi kulaklık yerine daha hacimli olanını tercih ettiğim için memnunum. Gürültü engelleme özelliği daha iyi, ki şu anda buna çok ihtiyacım var.

Kabloyu telefonuma takar takmaz önümdeki boş yola bakıyorum. Burası çok tenha. Yanımızdan hiç araba geçmedi. Güneş saklandığı için her şeyin üzerinde bir gölge var.

Ürkütücü bir his kaplıyor içimi ama silkelenip atıyorum.

Heyecanlanmalıyım. Şu anda biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Son üç ayımı güneşin altında , düdük çalarak ve çocuklara havuzun yanında koşmamaları için bağırarak geçirdim. O kadar da kötü değildi. Kasabamın su merkezindeki üçüncü yazımdı. Para iyi, bronzluk daha da iyi ve eğer orada çalışmasaydım Dream Escape Resort and Spa'yı asla duymayacaktım.

Sahipleri, işleri konusunda tutkulu görünen genç girişimciler. Sosyal medyaya başvurmak yerine, eski usulle, eyaletteki su parklarını ve diğer yazlık mekanları dolaşarak el ilanları dağıtıyorlardı. Tek yapmam gereken web sitelerine gidip çekiliş için bir başvuru formu doldurmaktı.

Ve hayatımda ilk kez gerçekten bir şey kazandım. Genel olarak kendimi şanslı biri olarak görmem, bu yüzden hoş bir sürpriz oldu.

Müzik uygulamamı açıyorum, bir tanesine karar vermeden önce birkaç favori liste arasında geziniyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve şarkının başlamasını beklerken başımı arkaya yaslıyorum.

"Ne-"

Babamın sıkıntılı sesi beni ürkütüyor ve tam zamanında gözlerimi açtığımda yolun ortasında duran bir figürün bulanıklığını görüyorum.

Nefesim kesildi.

Sonra her şey çok hızlı geliyor.

Babam direksiyonu sola doğru kırıyor ve aracın mide bulandırıcı savruluşu içimin parçalanmasına neden oluyor. Annem çılgın atıyor. Korkuluklara çarptık. Bir an için bizi kurtaracağını sanıyorum ama çarpmanın etkisiyle yol veriyor.

Dünyam garip, gerçeküstü bir ağır çekime girerken, metal kazıma sesi kayboluyor. Hiçbir şey duyamıyorum. Ağzım açık ama herhangi bir ses çıkıp çıkmadığından emin değilim.

Tam önümde, uçsuz bucaksız ağaçları ve gri bulutları görüyorum.

Ve hiçliği. Yol yok. Bizi yakalayacak sağlam bir zemin yok.

Araba öne doğru devrildiğinde emniyet kemerim göğsümde geriliyor ama annemin ön cama çarptığını gördüğümde içimi dehşet kaplıyor. Babam ona uzanıyor ama sonra ne olduğunu görmeye vaktim yok çünkü yuvarlanmaya başlıyoruz.

Tekrar tekrar yokuştan aşağı düşüyoruz.

Kaç kez takla attığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim hırpalandığım ve . Kırılan camlar yüzümü ve kollarımı kesti. Başım

Defalarca sert bir şeye vurdum ve kafatasımın parçalanmasını önleyen tek şey kulaklığımın dolgusu oldu.

Bir sarsıntıyla araba duruyor ve sürücü tarafının bir ağaca dolandığını belli belirsiz fark ediyorum. Gözlerimi açmak istiyorum ama kendimi çok ağır hissediyorum. Çok uykulu...

Uyanık kalamıyorum. Elimden kayıp gidiyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Tam karanlığa teslim olduğumda, farkındalığımın geri çekildiğini hissediyorum, sanki zihnim bir vakumdan tersten emiliyormuş gibi.

Nefes nefese gözlerimi açıyorum. Önümdeki manzaraya bakarken göğsüm hızlı nefeslerle yükseliyor ve kalbim çarpıyor.

Yola geri döndük, tıpkı daha önce olduğu gibi. Kaza yapmadık.

Gerçek

değildi.

Bir kabus.

Annem ve babam hâlâ o şarkıyı birlikte söylüyorlar. Pencerelem sağlam. Kulaklığım açık, telefonum elimde ve çalma listem sıkışmış durumda.

İçimi bir rahatlama kapladı. Birkaç saniyeliğine uykuya dalmış olmalıyım. Yine de rahatsız edici.

Bir yılı aşkın süredir rüyalarımın kontrolünü bu şekilde kaybetmemiştim.

Evet, ne hayal edeceğime ben karar veririm. Ben böyle bir baş belasıyım. Övünmek gibi olmasın ama zihnimi bu şekilde kullanabilmek önemli bir şey.

Lüsid rüyayı ilk duyduğumda üniversite birinci sınıftaydım. Psikoloji profesörüm bunu düşüncenin gücüne bir örnek olarak kullanmıştı. Anında takıntı haline getirmişt看.

Erken çocukluk döneminden beri korkunç, canlı kabuslar gören biri olarak, bunu kontrol edebilme ihtimalim uykuyla mücadele etme şeklimi tamamen değiştirdi. Gece vakti hapishane yerine bir sığınak haline geldi. Her uyukladığımda istediğim her şeyi yapabilir ya da istediğim kişi olabilirdim. Kendim için ütopya benzeri bir dünya, alternatif bir gerçeklik inşa ettim.

Bu sadece bir hataydı.

Profesör Radcliff beni böyle zamanlar hakkında uyarmıştı. Bilmediğim bir ortamda uyuyakalırsam ya da rutinimi değiştirirsem hatalar olabilirdi.

Gerçek olmadığına sevindim.

Ailem iyi. Ben de iyiyim.

Kabuslarımda gerçek payı olduğu zamanları düşünmemeye çalışıyorum. Bazen zararsız rüyalardan çok geleceğe dair öngörülere benziyorlardı.

Çünkü neyin geleceğini görmek mümkün değil. Medyum diye bir şey .

Ayrıca, ben o kadar da özel değilim. Ben sadece aşırı aktif bir zihne sahip garip bir kıyım.

Tam rahatlamaya başlamıştım ki, déjà vu beni vurdu. Virajı dönerken, yolda daha önce gördüğüm kişiyi görüyorum. Gri bir trençkot giymiş, kapüşonu açık ve yüzünü gölgeliyor.

Ve küçükler. Bir çocuk gibi.

"Bu da ne-" dedi babam, aynı anda ben de "Dikkat et!" diye bağırdım.

Daha önce ne hayal ettiysem, birkaç saniye önce zihnimde nasıl yine öyle oluyor.

Gıcırdayan

lastikler.

Çıtırdayan metal.

Düşüyor.

Acı.

Sarsıcı bir durma ve karanlık.

"Hayır." Bilinçsizliğin karşı konulmaz gücüyle savaşırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Daha önce bir şey söylemeliydim. Babama kenara çekmesini söylemeliydim. Muhtemelen uyarımı aptalca bir endişe olarak geçiştirecek olsa bile, bu bizi kurtarabilirdi. Bunun olmasını engellemek için tek şansımı kaçırdım. Hepimiz öleceğiz ve bu benim hatam.

Çok yorgunum... Başım zonkluyor...

Bir nefesle uyandım. Yine araba sürüyoruz. Ne oluyor be?

Nefes nefese, gözlerim etrafı tarıyor, manzaranın tanıdıklığını fark ediyorum. Dağın yamacında su şişesi şeklinde bir çatlak. Sol tarafta dalı kırılmış bir ağaç.

Yaklaşık iki saniye içinde, virajı gösteren bir yol işareti olacak. İşte orada.

Sırada ne olduğunu biliyorum.

"Baba, arabayı durdur."

Beni duymuyor. Sadece şarkı söylemeye devam ediyor.

"Baba? Anne! Beni dinle." Öne doğru uzanmaya çalışıyorum ama emniyet kemeri beni engelliyor. "Kenara çekmen gerek. Kaza yapacağız!"

Cevap vermiyorlar. Başka bir şey söyleyemedi dönüyoruz.

Her şey yeniden başlar.

Ve tekrar.

Tekrar.

Olayların akışını değiştirmek için ne yaparsam yapayım işe yaramıyor. Tıpkı *Groundhog Day* filmindeki gibi, sadece tek bir korkunç dakika tekrarlanıyor.

Araba dağın etrafında beşinci kez dönerken histerik bir haldeyim. Yoksa altıncı ya da yedinci mi? Bunu kaç kez yaşadığının sayısını unutuyorum. Ne zaman duracak? Ya durmazsa?

Ya bir kabusun içinde sıkışıp kalırsam?

Profesör Radcliff de beni bu konuda uyarmıştı -gerçekle kurguyu ayıramadığınız bir rüyaya dalmak. Bazı insanlar o kadar canlı rüya görme yeteneğine sahiptir ki neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmek zordur.

Ama bir ara uyanmam lazım.

"Uyan, uyan, uyan." Kolumu çimdikliyorum. Yüzüme tokat atıyorum. Saçıma çekiyorum. Buradan çıkmak için her şeyi yaparım.

Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Bir dahaki sefere dağın etrafında döndüğümüzde, bir şeyler farklı. Yeni birini görüyorum.

Yolun kenarında bir adam var.

Korkuluklara çarpmadan önce sadece bir saniyeliğine görüş alanıma giriyor ama uzun sarı saçları ve yakışıklı yüzü bir anlığına gözümün önüne geliyor.

Neden onun beni kurtarabileceğini hissettiğimi bilmiyorum ama uçurumun kenarına geldiğimizde arkamı dönüp arka camdan onunla göz göze geliyorum. "Yardım edin! Yardım edin!"

Bana doğru koşarken ağzı hareket ediyor ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Gözlerimi kapatıp düşüşe hazırlandım. Yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum, sarsılıyorum. Son darbe arabayı durdurduğunda, kaçınılmaz olan yeniden başlamayı bekliyorum. Ama öyle bir şey olmuyor.

Her şey çok hareketsiz. Araba yan yatmış durumda ve onu yüzlerce metre aşağıya düşmekten alıkoyan tek şey çarptığımız ağaç.

Sonunda etrafa bakmak için birkaç saniyem oldu. Annemin cansız bedeni sürücü tarafındaki kapıya yaslanmıştı. Kolu pencereden dışarı sarkıyor ve boynu doğal olmayan bir açıyla tavana bastırılmış durumda. Babam değil

hareket ediyor, ama başı orta konsolun üzerindeki bacağına dayanıyor. Kot pantolonunda koyu bir leke var. Kan. Onun mu yoksa onun mu olduğundan emin değilim.

Nefes nefese kalışım dışında, sadece sessizlik var. Titreyerek kulaklığımı çıkarmak için uzandım ve kucağıma indirdiğimde ellerim kırmızıyla kaplanmıştı.

"Bu sadece bir kabus," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Bu gerçek değil. Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil."

Birden sağ tarafımdaki arka kapı kırılarak açıldı. Arabanın her tarafı paramparça olduğu için muazzam bir güç gerekiyor. Erkekçe bir homurtunun ardından kırık menteşelerin gürültülü gıcirtısı geliyor.

Gözlerimi kısarak az önce yolda gördüğüm adama bakıyorum. Üstsüz ve yakından daha da güzel. "Sen."

"Whitley?" Adımı bir dua gibi soluyor. "Beni görebiliyor musun?"

Ne tuhaf bir şey söyledin. "Görünmez falan mı olman gerekiyor?"

Yarı sırtlıyor ve nabzım hızla atıyor. "Evet, sayılır. Canın acıyor mu?"

"Cehennem gibi," diye onaylıyorum.

Vücudumu test ediyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum ve boynumu esnetiyorum. Belirli bir ağrım . İçim ve dışım, tüm varlığım ağrıyor ve zihnim karmakarışık. Kafam karışmış bir halde, bu rüya başlamadan önce neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Yolculuk için eşyalarımı topladığımı hayal meyal hatırlıyorum ama evimizden ayrıldığımı hatırlamıyorum.

Belki biraz kestirmişimdir. Evde güvende olabilirdim. Yatağımda.

Birkaç kez REM uykusunun bir aşamasına geçtim ve uyanmakta zorlandım. Yine de bu kafa karıştırıcı. Zihnimi bilince doğru zorladığımda, sanki diğer tarafa geçmemi engelleyen bir duvar varmış gibi geliyor. Başım bu çabadan dolayı ağırlaşıyor ve aniden başım dönüyor.

Gözlerimi kırıştırarak kendimi sabitlemek için yabancıya odaklanıyorum.

Arkasında karanlık gölgeler var, her hareketini takip ediyorlar, sanki vücuduna bağlılar. Daha yakından baktığımda, grimsi kanatların belirgin hatlarını görüyorum.

Korkudan inleyerek geri çekildim. "Sen bir iblis misin?"

"Ne? Hayır."

"Bir melek o zaman?"

Gülüyor. "Pek sayılmaz. Ben bir periyim. İblislerden ya da meleklerden çok daha havalıyız."

Kaşımı kaldırıyorum. "Tinker Bell gibi mi?"

Belli ki aşağılanmış, yüzü buruşuyor. "Peter Pot'taki o küçük şey mi?"

"*Peter Pan*'ı mı kastediyorsun?"

Parmaklarını şıklatır. "Bu doğru. Yakın olduğumu biliyordum. Ve hayır. Bu benim dünyamda daha çok bir sprite gibi."

"Ne dediğinizi anlamıyorum," diye mırıldanıyorum sessizce.

Bir avucunu göğsüne bastırarak hafifçe eğiliyor. "Kötü davranışlarımın kusuruna bakmayın. Ben Damon, Rüya Diyarı'nın kralı ve sizin rüyanızın gerçeğe dönüşmüş haliyim. İzin ver seni buradan çıkarayım." Uzanıp elimi tutmaya çalıştı ama ben geri çektim.

"Ailem olmadan gidemem. Bu sadece bir rüya bile olsa, onlara yardım etmeliyim."

Yüz ifadesi sempatik. "En azından sana dokunmama izin verir misin? Seninle farklı olduğu için bunu yapabilirim."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Benim neyim farklı? oluyor?"

"Rüyan döngü halindeydi," diye devam ediyor Damon. "Çok can sıkıcı ama şaşırtıcı derecede yaygın."

"Doğru." Başımı sallayarak doğruluyorum çünkü az önce gerçekten de uyuduğumu doğruladı. Bu da iyi bir haber. "Eskiden bu hep olurdu ama artık olmamasını sağlamakta çok iyiyim."

Başını yana eğerek bana şaşkın bir bakış attı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Lucid rüya," diye açıklıyorum. "Birinin uyurken farkına varmasıdır. Eğer farkındalarsa, bir şeylerin olmasını sağlayabilirler. -İstedikleri her şeyi."

"Lüsid rüyanın ne olduğunu biliyorum." Şüphyle gözlerini kısar. "Bana bunu yapabildiğini mi söylüyorsun?"

"Her gece. Genelde. Sanırım bugün zor zamanlar geçiriyorum."

Kıkırdayarak başını sallar. "Bir Rüya Dokumacı. Sen tam anlamıyla benim rüya kızımsın. Ne güzel bir çift olduk."

"Biz bir çift miyiz?" Bunu sorarken neden sesim soluğum kesilmiş gibi çıktı? Onu doğru mu duydum? Ben onun hayalindeki kız mıyım?

"Yakında öğrenirsin," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. "Belki bir ara beni bir maceraya götürebilirsin. Ne yazık ki rüya görmüyorum, o yüzden bunu benim için yapman gerekecek."

Damon'ı daha sık yanıma alma düşüncesi midemi bulandırıyor. Genelde alternatif gerçekliğimi gerçek gerçekliğe yakın tutarım. Bu beni normal hissettiriyor.

Ama kesinlikle karışıma bir peri kralı eklemeyi düşünebilirim.

"Rüya görmüyor musun?" Onu konuşturmaya devam etmek istiyorum, çünkü çevremden uzaklaşmaya ihtiyacım var. "Hiç mi?"

"Hiç. Başkalarının rüyalarına girebilirim ama kendi rüyalarım yok. Ben bir Rüya . Bu benim fae gücüm."

Damon gerçekten tuhaf şeyler söylüyor ama o kadar güzel ki umurumda değil. Şimdi ona bakarken, elleri başının üstünde arabanın tavanını kavrarken, pazularının şişkinliğine, belirgin göğüs kaslarına ve karın kaslarının girintilerine hayran oluyorum.

Hayal gücüm bu sefer bana iyi hizmet ediyor. Havuzda bir sürü üstsüz adam gördüm ama hiçbirisi Damon'la boy ölçüşemez.

Şu anda bir yer değişikliği iyi olurdu. Sanki annemle babam hâlâ arabanın içinde, buruşmuş ve cansız değilmiş gibi konuşmaya devam etmek rahatsız edici.

Gerçek değil.

"Nerelisin sen?" Sadece Damon'a odaklanabilmek için koltuğumda kayarak soruyorum. "İngiltere mi? Aksanın ilginç."

"Valora'dan geliyorum."

Bu isimde bir ülke ya da şehir hakkında bilgi sahibi olmak için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "Avrupa'da mı?"

"Yakınından bile geçemezsin." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılır.

Bana gülüyor olsa bile, daha önce hiç bu kadar çekici bir gülümseme görmemiştim. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü eğer konuşmaya devam ediyorsak, beyin aktiviteniz var demektir."

Kafam karışmıştı, sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Beyin aktivitesi mi? "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum...?"

Sırtışı kaybolur. "Whitley, bir kaza geçirdin." "Evet."

Bakışlarım arabanın etrafında geziniyor. "Belli ki."

Yavaşça başını sallar. "Hayır, demek istediğim, bu gerçekten oldu. Tüm bunlar -" eliyle yolu işaret ediyor "- bir anı üzerine inşa edilmiş olmalı."

O söyler söylemez, kalbimde bunun doğru olduğunu anladım. Burada çok fazla ayrıntı vardı - bir kazayı yaşamadığım sürece asla bilemeyeceğim unsurlar.

Sahneye yeni bir anlayışla bakarken paniğim geri geliyor. Bu görüntü bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm bir şey olmalı. Şu anda bu arabada bayılmış olabilirim.

Kendi yaralarımı gözden geçirirken parmaklarımı birbirine sürtüyorum. Kanla kayganlaşmış ve yapışkanlaşmışlar.

"Ölecek miyim? Ailem iyi mi?" Hayal gücümün bir cevap vermesini beklemiyorum ama yine de cevap veriyor.

"Whitley, hayatta kalmanı sağlayacağım. Ama önce, rüyayı değiştirmeye konsantre olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin? Seni burada böyle bırakmak istemiyorum."

"Gitmek mi?" Başımı şiddetle sallıyorum. Damon aklımı başımda tutan tek şey. "Hayır. Benimle kal."

"Keşke yapabilsem. Seni her yerde takip ederim ve bu yüzden gitmek zorundayım.

Seni bulmam gerek."

"Fiziksel beni mi kastediyorsun? Bedenimi mi?"

Durumun ciddiyeti ortaya çıkıyor. Damon her ne ise -bilinçaltımın bir tezahürü, bir halüsinasyon ya da söylediği kişi ise- tehlikede olduğum çok açık.

"Evet. Size burada yardımcı olamam. Sen ... Oh, adı neydi?" Damon düşünmek için duraklar. "Yaşam desteği mi?"

Sertçe yutkunuyorum. "Bu hiç iyi değil."

Damon arka koltuğa tırmandığında araba inliyor ve dallar kırılıyor. Kendini araca sığdırırken kanatları küçülmüş gibi görünüyor, sanki vücudunun içine çekiliyorlar.

Bana dokunmak için elini kaldırıyor ama yaralı bir hayvana uzanıyormuş gibi tereddüt ediyor.

Bu sefer ondan uzaklaşmıyorum.

Rahatlamaya ihtiyacım var.

Kanlı olduğumu unutarak parmaklarının arkasını sıyrıyorum. Temas ettiğimde nefesi kesiliyor, gözlerini kapatıyor ve memnuniyet dolu bir iç çekiyor.

Tepkisi şaşırtıcı. Basit bir okşamadan bu kadar mest olan birini hiç görmemiştim. Tek yaptığım parmak eklemlerine dokunmak, ama o bundan çok daha fazlasıymış gibi davranıyor.

Gözlerini açtığında, nefesimi içime çekiyorum. Yakından bakınca yeşil daha açık görünüyor. Daha canlı. İnsan değil.

Dudakları dolgun ve mükemmeldir. Güçlü bir çenesi ve düz bir burnu var. İnanılmaz derecede güzel.

Uzun saçlı erkekleri hiç sevmem ama Damon daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor.

Yavaşça elini yüzüme götürüyor. "Seni hissetmek şöyle dursun, burada seninle konuşabileceğimi bile hayal edemezdim. Bu bir mucize."

Küçük bir gülümsemeyle başparmağını çenemdeki girintiye sürüyor. Parmak uçları yanağımda geziniyor. Dudaklarıma, burnuma, saçlarıma dokunuyor.

Hiç kimse bana kendimi bu kadar önemli hissettirmemişti.

Damon yüzümle ilgilenmeyi bitirdiğinde çeneme dönüyor ve beni nazikçe kavırıyor. "Seni bundan kurtarabilmeyi her şeyden çok isterdim. Şimdi benimle olmanı."

Teninde bıraktığım kırmızı lekeleri görmezden gelerek parmaklarımı onun üç parmağına doluyor ve onu sıkıca kavırıyorum. "Döngüyü durdurdun. Ya sen gittiğinde tekrar başlarsa?" Konsantre olarak, rüyanın koşullarını değiştirmeye çalışıyorum ama zihinsel sis geri geliyor. Sinirli bir şekilde ofluyorum. "Sıkıştım, Damon."

"Deneyebileceğimiz bir şey var," diyor isteksizce. "Ama tehlikeli olabilir."

"Şu anda yerden daha mı tehlikeli?"

"Muhtemelen."

"Önerilere açığım."

Daha rahat bir pozisyona geçerek yanıma oturuyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "İnsanları uykuya daldırabilirim. Uykunun farklı seviyeleri vardır. Şu anda sen yüzeye yakın en üst seviyedesin."

"Ama beni uyutabilirsin?" Bu cehennemden kurtulmanın heyecanıyla onu sıkıyorum. "Yap hadi. Beni bayılt."

Ben daha ricamı bitirmeden başını sallamaya başladı bile. "Bilmiyorum, Whitley. Rüya içinde rüya... Bunun beynine ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrı aşkına, komadasın. Seni çok derine sokabilir. Ayrıca, bunu daha önce hiç kimseye bilerek yapmadım ve seni gerbil domuzum olarak kullanmayacağım."

Burnumu kırıstırıyorum. "Gine domuzu demek istemedin mi?" "Ne?"

"Test deneği ya da deney demenin bir yolu."

"Ah." Utangaç bir şekilde ensesini ovuştururken bir an için mahcup olmuş gibi görünüyor. "Evet. Bazen hümanizmi yanlış anlıyorum."

Bu adamın utangaçlaştığını görmenin inanılmaz derecede sevimli bir yanı var. Elini bırakıp yüzüne dokunmak için uzanıyorum. Elime doğru eğiliyor ve sonunda çenesinde kırmızı bir iz bırakıyorum.

"Her tarafına kan bulaştırıyorum. Özür dilerim."

"Bana dokunduğun için asla üzülme." Damon avucuma sokuluyor. Yüzündeki tüyler tenime sertçe değiyor ve bu gıdıklanma hissi hoşuma gidiyor. "Tepeden tırnağa gübreyle kaplı olsan bile yine de bunu isterdim."

Bu iğrenç. "Bunu neden bu kadar romantik buluyorum?"

"Muhtemelen seni inkar etmenin bu kadar zor olmasıyla aynı sebepten." "Bu beni uyutacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye yakınıyor ve somurtkan olduğunda gerçekten çok sevimli oluyor. "Gittiğimde işe yarayıp yaramayacağımı bile bilmiyorum. Genelde işe yaraması için biriyle belli bir mesafe içinde kalmam gerekir."

"Tamam." Bu bir şans, hiç yoktan iyidir. "Ve bana yardım ederken, ailemi de kurtar, tamam mı?"

"Dinle." Ciddileşiyor ve isteğimi görmezden geldiği gözden kaçmıyor. "Birinin zihninin daha derin seviyeleri korkutucu bir yer olabilir. Buradan daha kötü olabilir."

"Ama benim için geri geleceksin, değil mi?"

"Elbette. Sen neredeseyse, ben de oraya gideceğim. Her zaman." Yer değiştirerek, ağzıma bakarken yüzü benimkine yaklaşıyor.

Beni öpecek mi? Buna hazır mıyım? Bunu istiyor muyum? Evet, evet, ve evet. O gittiğinde tutunacak güzel bir anım olsun istiyorum. Sadece birkaç santim kaldı.

Onun yerine dudakları çeneme kondu. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Yani, bir öpücük. Sadece istediğim yerde değil. Bir hayal kırıklığı hissediyorum, ama Damon adımı söyler söylemez hayal kırıklığım geçiyor.

"Whitley. Benim Whitley'im. Seni düzeltereğim. Yemin ederim."

Birden onun etkisini hissettim. Gözlerim ağırlaşıyor, bedenim ağırlıksız hissetmeye başlıyor ve zihnimi karanlık kaplıyor.

"Nasıl?" Esniyorum. "Beni nasıl düzeltereceksin?"

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Sesi çok uzaklardan geliyor.

Ona neden inandığımı bilmiyorum ama inanıyorum. O her şeyi daha iyi yapacak. "Ailem onlara yardım etmeye çalışıyor-" Gözlerimi açık tutamıyorum.

Tamamen kaybolmadan önce Damon'ın bir söz daha verdiğini duyuyorum.
"Eğer bundan sağ çıkamazsan, ben de seni ölüme takip edeceğim."

CHAPTER 3

Damon.

"Astrid!" Ahşap kapıya vururken çıkardığım ses koridordaki taş duvarlarda yankılanıyor. "Sana kapını kilitlemen konusunda ne demiştim-" Bariyer aniden açıldı. "-Kapı mı?"

"Peki ben sana buraya zorla girme konusunda ne demiştim?" "Bu acil bir durum." Onu itip geçiyorum.

"Biliyorum," diyor küçük trol küstahça, sonra bir tutam alaycılık ekliyor. "İçeri gel o zaman."

Yerleşik bir cadiya sahip olmanın kesinlikle iyi yanları var, ancak Astrid'in kraliyet hayatından faydalandığı zamanlar da oluyor. Gerçi onu suçlayamam. Benden yaklaşık bin yıl daha yaşlı ve bildiğim kadarıyla hayatının çoğunda yoksulluk içinde yaşadı. Gölgeler Diyarı'nda yaşarken neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Küçük mağarası bir evin olabileceği kadar mütevazıydı.

Şimdi, eskiden aileme ait olan şatodaki ana süite sahip. İki odası, kocaman bir yatağı, kendine ait banyosu ve günde üç öğün yemeği var. Artı atıştırmalıklar.

Böyle bir getiri varken benim emrime amade olmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünürsünüz ama Astrid'in her zaman talepleri vardır.

İşbirlikçi küçük cadı. Onu kendi ailemmiş gibi seviyorum.

Oturma odasına girdiğimde şöminede yanan odunların, kilimlerinin küf kokusunun ve yeni bir şeyin kokusunu alıyorum... bir portal. Ozon kokusunun tadını çıkarıyorum.

Ellerimi birbirine sürterek sırtıyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Tabii ki öyle. Astrid her zaman beş adım öndedir. Koklayarak, kokunun daha güçlü olduğu uzak duvara doğru adım atıyorum.

Bir kapak kapanır.

"Ah, ah. O kadar hızlı değil." Kollarını kavuştururken elbisesinin ipeği birbirine sürtünüyor. "Ödemeyi peşin istiyorum."

"Bunun için zamanım yok," diye homurdanıyorum, tüm eğlencem kaçmış. "Whitley'nin bana ihtiyacı var."

Astrid'in zaten bildiği ortağımın kim olduğunu açıklamanın bir anlamı yok.

"Bu portal farklı," diyor bana. "Nasıl kullanacağın konusunda sana özel talimatlar vermem gerekecek." Makasını eline aldığı anda metal metale sürtünüyor. "Saçını keserken bunu yapabilirim."

Başımı arkaya eğip inliyorum. "Tamam."

Bana bir sandalye çekiyor ve ben de bunun zaten kaçınılmaz olduğunu bilerek oturuyorum. Ara sıra sırlarını paylaşmama izin veriyor. Genelde rüyamda yürürken dedikodu öğrenirim ve Astrid ilginç hikâyelere bayılır. Ama daha büyük iyilikler - portallar gibi - her zaman saçıma mal olur. Bu onun en sevdiği ödeme şekli çünkü kilimlerini dokumak için kullanıyor.

Her yerde saç paspaslarının olması rahatsız edici ama onları yaşam alanında tuttuğu sürece umurumda değil.

İlk kesitten sonra, "Portali çok özel bir yerde açılacak şekilde programladım. Tam koordinatlardan bahsediyoruz."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Astrid'e olan saygım artıyor. Bu sıradan bir büyü değil. Portallar her zaman doğru değildir. Kullanıcının giriş noktasına aşına olması gerekir. Nereye gittikleri hakkında bir fikirleri olduğu sürece, sadece yeri düşünürler ve yirmi ya da otuz metre içinde bulurlar.

Ama Whitley'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Dünya alemine sadece meraktan birkaç kez gittiğimden bahsetmiyorum bile. Yolumu bilmiyorum. Elbette pek çok insanın rüyasına girdim ama gerçeklik onların zihninde genellikle çarpıktır.

Whitley'i tek başıma bulmamın imkanı yok.

"Sen en iyisisin Astrid," diye övüyorum. "Hastanede belli bir odaya gitmem gerekirse, bu işimi görür. Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme."

Sesindeki özür iması midemde bir korku yumağı oluşturuyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu geçit sadece on beş Dünya dakikası boyunca açık kalacak. Elbette, siz dönene kadar burada zaman duracak, ancak pencere kapanmadan önce geri dönmelisiniz."

"On beş dakika," diye homurdandım. "Durumu değerlendirmek ve Whitley'i buraya geri getirmek için yeterli bir süre değil."

Sessizlik.

Kes, kes, kes.

Sola doğru eğilerek Astrid'in makasının havayla buluşacağı kadar uzaklaşıyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

Derin bir iç çekti. "Bu sadece bir ziyaret. Başka bir şey değil."

"Ziyaret mi?" Kükreyerek ayağa kalkıyorum. "*On beş dakikalık bir ziyaret* için bir portal kullanacağımı mı söylüyorsun?"

"Evet. Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu."

Bekleme düşüncesine dayanamıyorum. Whitley'nin durumu korkunç. Onu rüyada bırakmak yeterince kötüydü. Onu gerçek hayatta bırakmak mı? Varlığının tehlikede olduğunu bilerek mi?

Akl almaz.

Sinirim tepeme çıkıyor ve sandalyeyi tekmeliyorum. Odanın diğer tarafındaki duvara çarptığında tahta kıymıkları patlıyor.

"Hey," diye Astrid. "Orası oturmak için en sevdiğim yerd."

Öfkemden sersemlemiş bir halde şöminenin önünde volta atıyorum. Genelde öfkemi kontrol altında tutmakta çok daha iyiyimdir ama kendimi tam anlamıyla vahşi hissediyorum.

Whitley'le yeni tanıştım ve şimdiden aklımı kaçırıyorum.

Kirian'ın Quinn olmadan nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğini bilmiyorum. Quinn'in olmadığı aylar boyunca buraya kapandığında geçirdiği öfke nöbetlerini hatırlıyorum. O zamanlar, onun gülünç olduğunu düşünmüştüm. Hatta zayıf. Kendini kontrol edememesi utanç verici olmalıydı.

Ama ayrılığın getirdiği eş deliliğini yaşıyordu. Ruhunun diğer yarısından başka hiçbir şey umurunda değildi.

Whitley'e onu ölüme kadar takip edeceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Eğer o ölürse, ben de kendi hayatıma son verebilirim. Aksi takdirde, diğerlerinin yaşadığı deliliğe yavaş yavaş yenik düşeceğim.

Astrid'in önünde durup, yüksek sesle söylemekten korktuğum soruyu soruyorum. "Yaşayacak mı?"

"Onu şimdi alırsan olmaz," diye cevap veriyor usulca, bana nadir bir sempati gösterisinde bulunarak. "Vücudu kırıldı kralım. Onu Valora'ya götürmek bunu değiştirmeyecek."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Ona gidin ama oyalanmayın. Çevreye aşına olun. Bir dahaki sefere odanın içinde yolunuzu bilmeniz çok önemli."

Astrid'in tavsiyesini mutlak gerçek olarak kabul ederek bařımı sallıyorum. İř bařa dūřtūğūnde ona gūveniyorum. Beni henūz hayal kırıklığına uğratmadı.

Oturacak başka bir yer bulup sa kesimimi bitirmesine izin veriyorum. Fazla bir şey almıyor. Sadece 10 santim kadar. Bu da muhtemelen daha sonra daha fazlasını isteyeceğı anlamına geliyor. En azından sivri kulaklarımı örtmeye yetecek kadar saım olacak, ki bu da insanlar âlemine seyahat için çok önemli.

Kafamın diğerk tarafına geçerken içimde bir beklenti oluşuyor. Birkaç dakika içinde Whitley ile birlikte olabilirdim. Onun yanında. Ona gerçekten dokunabilirdim.

Keşke daha iyi şartlar altında olsaydı. Eşimle tanışmak için binlerce yıl bekledim ve o benim orada olduğumu bile bilmeyecek.

Önemli değıl. Bu bizim aşk hikayemizin başlangıcı. ocuklarımıza anlatabileceğimiz ne eşsiz bir hikaye.

"Bitti," diye duyuruyor Astrid, bana bir gömlek vermeden önce dolaba gidiyor.

Başımdan geçirirken, bunun bir insan giysisi olduğunu fark ettim. Kapūşonlu bir sweatshirt. Bunun için hazırlanıyormuş. Bugünün geleceğini biliyordu.

"Teşekkür ederim," diyorum, alçakgönüllü ve minnettar bir şekilde.

Astrid dirseğimi tutarak beni bir kōřeye yönlendiriyor ve devam ediyor: "Unutma, on beş dakika. Kapanmaya başladığında geçidi duyacaksın ve Whitley'e yardım edemedenden orada sıkışıp kalmak istemiyorsan o asil kıcını buraya getirsen iyi edersin. Oh, ve bir şey daha..."

"Evet?" Sabırsızca soruyorum.

"Saının bir teline ihtiyacım var. Sadece bir tane yeter. Kōkünden koparın."

Sorularla oyalanmak istemediğim için başımı salladım.

Bir saniye sonra geçidin avucundan kaydığını duyuyorum. Yere çarptığında, bir büyü patlaması bana doğru geliyor. Saat işliyor.

Aceleyle ilerliyorum ve bariyerden geçerken serin nemli hava tenimi kaplıyor.

Hemen diğerk duyularımı devreye sokarak nerede iyice anlamaya çalışıyorum. Seslerin duvarlardan yansıma biçimine bakarak odanın yaklaşık on ikiye on dōrt metre olduğunu söyleyebilirim.

Makinelerin uğultusunu, Whitley'nin kalp atışlarını ve ekipmanlar tarafından üretilen ritmik nefes alışını dinlerken kulaklarım seğıriyor.

Hafif bir damlama sesini takip ediyorum ve önümde büyük bir nesne olduğunu hissediyorum. Bir yatak. Parmaklarım yatağın ucundaki cızırtılı pamuklu çarşaflarla buluşuyor.

Elimi kenarda sürükleyerek ilerlerken nabzım hızlanıyor.

Bu eş işi şaka değil. Whitley'nin yakınlığı damarlarımı, aramıza girdiğim her santimde artan bir uğultu hissiyle dolduruyor.

Sonunda parmak uçlarım onunkilerle birleşti.

Bir şok dalgası vücudumda dalgalanırken nefesim kesiliyor. Bu onun rüyasında dokunduğumuzdan çok daha yoğun. Göğsümde bir cızırtı tutuşuyor, sonra sıcaklık dışarı doğru yayılıyor. Karnımdan aşağıya doğru. Sikimin içine.

Ereksiyon olmak için uygunsuz bir zaman, ama bu yardım edemeyeceğim bir tepki.

Pantolonumun önünü düzelttikten sonra elimi Whitley'ninkinin altına sokuyorum. Keşke onunla yatabilseydim ve onu kollarımda tutabilseydim.

Güçlü antiseptiğin altında onun kokusunu alabiliyorum. Çok tatlı bir koku, sanki gece yarısı gülleri, buzlu meyveler ve bal püre haline getirilmiş ve konsantre bir serum olarak şişelenmiş gibi.

Burnumu saçlarına gömmek, boynunu yalamak ve ağzının tadına bakmak istiyorum.

Ve o şirin çenesi. Rüyasında onu öptüğümde çukurun dudaklarıma verdiği hissi hâlâ hatırlıyorum.

Başparmağımı parmak eklemlerine sürüyorum. Teni çok yumuşak, ama bileğine doğru ilerlediğimde orada ilginç bir düzenek buluyorum. Derisine yapıştırılmış bir bant ve plastik bir parça var. Mekanizmayı biraz daha incelediğimde damarına bir iğne yerleştirildiğini fark ediyorum. Bir çeşit tüpe bağlanmış. Bir sıvı torbasında son bulana kadar parmaklarımla uzunluğunu inceliyorum.

Fazla zamanım olmadığını bildiğimden, Whitley'nin vücuduna bağlanmış tüm makineleri incelemeye devam ediyorum. Ağzına giren boruyu, yanaklarındaki bandı ve başındaki bandajı hissetmek rahatsız edici.

Çeşitli yerlerine daha fazla kablo bağlanmış, her biri derisine yapışmış küçük yuvarlak pedlerle son buluyor.

"Etrafı düğmeler ve iplerle çevrili," diye fısıldıyorum lanetimin ipucunun ilk kısmını, sesim duygusallıktan çatlıyor.

Arkadaşımın bir terzi olduğuna ikna olmuşum. Belki bir terzi ya da bekleyen bir hanımefendi. Valora'da bu role uygun olabilecek her kadının kaydını tutmakla kalmadım, daha sonra sırf onu bir an görebilme ihtimaline karşı ailelerinin ve arkadaşlarının zihinlerini de işgal ettim.

Çok fazla zaman kaybı.

Bunlar dikiş malzemesi değil.

Onlar Whitley'nin can simidi.

"Çok özür dilerim. Keşke seni daha önce bulsaydım," diyorum sessizce ama içime isteksiz bir kabullenme duygusu yerleşirken şakağımı ovuşturuyorum.

Lanetin şartları iki bin yıl önce önceden bildirilmişti. Ne yaparsam yapayım ya da yapmayayım, bu hep böyle olacaktı.

Her şeyi tüketen suçluluk duygusu yardımcı olmayacak. Harekete geçme zamanı.

Whitley'nin yatağının etrafındaki düzeni ezberledikten sonra, odanın içinde bir sandalyeye doğru ilerliyorum. Uzak köşede bir banyo. Dışarıya açılan bir kapı, uzaktan ayak sesleri ve boğuk sesler duyuyorum.

Bir duvar boyunca bir dizi dolap ve çekmece var. Onları tek tek açıp Whitley'e ait olabilecek bir şey arıyorum.

Hiçbir şey bulamadım. Ağır hastane kokan birkaç bornoz benzeri giysiden başka giysi yok.

Tüm alanı tanıdıktan sonra sandalyeyi yatağın yanına sürüklüyorum ve oturuyorum.

Birkaç dakika boş vaktim var ve bu fırsatı dostumla geçirmek için kullanmazsam namerdim.

Neresine dokunacağımdan emin değilim. Ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum, bu yüzden serçe parmağımı onunkiyle birleştirmekle yetiniyorum.

"Belki de şu anda göremiyor olmam iyi bir şeydir. Seni kanlar içinde görmek yeterince kötüydü. Daha fazla hasara tanık olmak benim felaketim olabilir. Senin için zaten acı çekiyorum."

Ve bu doğru. Başım zonkluyor ve bir sızı var. Kader arkadaşlarının diğerinin yaralandığını hissedebildiği söylenir. Bağ tamamlandıktan sonra yani.

Nadir durumlarda, bağlantı en başından itibaren güçlüdür.

Bizimki gibi. Whitley'nin acısının içimde yankılanmasına neredeyse seviniyorum, çünkü bu beni ona daha yakın hissettiriyor.

Kapı tokmağı arkamda tıkırdayınca kaskatı kesiliyorum. "Affedersiniz efendim. Buraya nasıl girdiniz?" Arkamı dönmeden cevap verdim, "Sadece ziyarete geldim."

"Şu anda ziyaretçilere izin verilmiyor. Masayı nasıl geçtiniz?"

Hangi masadan bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Öylece içeri girdim. Kimse beni durdurmaya çalışmadı." Gerçek.

"Pekala." Yaklaşıyor. "Yarın tekrar gelebilirsiniz ama o zaman bile hastayı sadece ailesinin görmesine izin veriliyor."

"Ben ailedenim."

Başka bir gerçek.

"hastayla ilişkiniz...?" Kağıtlar hışırdıyor. "Ben Whitley'nin nişanlısıyım."

"Burada adınız geçmiyor. Getirildiğinde yüzük takmıyordu."

"Çünkü henüz evlenme teklif etmedim."

Sonunda omzumun üzerinden bakıyorum ve hemşire yüzümü görünce telaşlı bir ses çıkarıyor. Sırıtmaya dürtüsüne direniyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakmayı seviyorum. *Güzel çocuk* lakabını boşuna almadım. Yakışıklılığım geçmişte bir avantajdı, şimdi de gerekirse kullanırım.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek dikkatini oraya çekiyorum. "Whitley'e uzun zamandır teklif etmeyi planlıyordum. Her şey doğru anı beklemekle ilgili."

"O zaman şanslı bir kadın." Monitörlerden birini kontrol etmek için Whitley'nin diğer tarafına gider. "Evet diyeceğinden emin misin?"

"Öyleyim."

"Ne zamandır birliktesiniz?"

Duraksayarak ona nasıl dürüstçe cevap vereceğimi düşünüyorum.

Yalan söylemekten nefret ederim. Yalan söylemek Fae'ler için insanlar için olduğundan farklıdır. Bizim için yalanın sonuçları vardır, dokunabileceğin ya da görebileceğin türden değil. İçimizde bir şeyler olur. Ruhumuzda bir iz. Karanlığa gömülürüz. Başkalarına ihanet edersek, kendimize de ihanet etmiş oluruz.

"Aşkımız zamanla ölçülemez," diye cevap veriyorum. "Whitley her zaman benim oldu, tıpkı benim her zaman onun olduğum gibi."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Keşke senin gibi bir adamı nerede bulabileceğimi bilseydim." Kadın iç geçirir. "Ama korkarım yine de gitmenizi istemek zorundayım."

"Senin adın ne?" Whitley'nin avucuna küçük daireler çizerken oyalanarak soruyorum.

"Sonia."

"Ne zamandır doktorsunuz?" "Değilim, hemşireyim."

"Bu işte çok iyisin," diye iltifat ettim. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"Geçen yıl mezun oldum, yani sadece sekiz ay."

Geçit sızlanmaya başlar. Çınlama ile inleme arasında tiz bir ses. Bu benim gitmem için bir işaret, ama hemşire etrafta dolanırken geçitten atlayamam.

"Sonia." Bakışlarımı yüzüne doğru kaldırıyorum, sesinden gözlerinin nerede olduğunu tahmin ediyorum. "Whitley ne zaman iyileşecek?"

İstediğim cevabı vermeyeceğini biliyorum ve bu onu açıkça rahatsız ediyor.

Kıpırdanarak bir ayağından diğerine geçiyor. "Hastanın durumu kritik. Bu konuda doktorla konuşmam gerekiyor."

"Yapabilir misin?" Ona doğru büyüleyici bir sırıtış gönderiyorum. "Bu harika olur. Teklifiniz için teşekkür ederim."

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor. Bana bunun mümkün olmadığını söylemek istiyor ve ben neredeyse onun korku ve endişesinin kokusunu alabiliyorum. Belki de burada olursam başının belaya gireceğinden korkuyor.

Önemli değil. O dönene kadar ben gitmiş olacağım.

"Bu benim için gerçekten çok önemli," diye ısrar ediyorum. "Akıl sağlığım tehlikede."

Sızlanmalar artıyor ve fazla zamanım olmadığını biliyorum. Belki otuz saniye.

Sonunda Sonia bir nefes verir. "Tamam. Doktor Barbury'nin vakti var mı diye bakacağım."

O gider gitmez geri çekilip ayağa kalkıyorum. Kalbim kasılıyor, sanki Whitley'den ayrılma fikrini protesto ediyorum.

Göğsümü okşadım. "Sakin ol, küçük dostum. Ben de bundan hoşlanmıyorum."

Başımı eğerek başparmağımla Whitley'nin çenesini buluyorum. Sonra eğilip dudaklarımı onun yerine koyuyorum ve o noktayı öpüyorum. "Yakında birlikte olacağız."

Başındaki bandajın etrafını ellemeden önce kokusunu bir kez daha içime çekiyorum. Şakağındaki saçları eleyerek, Astrid'in istediği gibi bir tutam koparıyorum.

Üç uzun adım ve bir dalıştan sonra, kaybolmadan önce geçitten geçmeyi başarıyorum.

Astrid'in halılarından birinin üzerine yüzüstü düşüyorum. Örgülü ipler avuçlarımın altında ipeksi bir hal alıyor ve hemen kendimi yukarı itiyorum. O bu şeylere değer veriyor olabilir ama yarısı kendi saçımdan yapılmış olsa bile beni ürpertiyor.

"Az kaldı." Astrid dilini şapırdatıyor ama saç tutamını benden aldığında mutlu bir iç geçiriyor. "Ne kadar güzel bir renk."

Onu çalışma masasına kadar takip ederken göğsüm gururla kabarıyor. Evet, dostum göz kamaştırıcı. Whitley'nin güzelliği Valora'daki herkesle yarışır, ki bu bir insan için olağanüstü bir şey. Fae'ler doğal olarak çekici olma eğilimindedir. Bu sadece bizim kim olduğumuz. Belki de büyüdür. Ya da belki daha bilimseldir, evrimimizle ve başkalarına karşı dayanılmaz olma ihtiyacımızla ilgilidir.

"Whitley buraya uyum sağlamakta zorlanmayacaktır," diye kendimden emin bir şekilde konuşuyorum. "Bundan bahsetmişken. Gelecekte ne görüyorsun? Onu yakında eve getirmek istiyorum."

"Görüşümde bir yarık var." Astrid'in sesi asıktı. "Sonuçlardan biri iyi, diğeri değil."

Forvetin oğlu. Bazen gelecek belirli eylemlere bağlıdır. Belirli olaylar sonucu doğrudan etkileyecektir, ancak doğru cevabın ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktur.

Bunun olmasından nefret ediyorum. Astrid de hayranı değil. Döngünün dışında kalmayı sevmiyor.

Kâsesinde bir şeyler karıştırırken tahta kaşığı bir sıvıyı karıştırıyor. "Yine de bir şeyden eminim. Eğer Whitley insanlar aleminde kalırsa, bunu başaramayacak."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Hemşire iyileşme konusunda pek emin görünmüyordu. Ona bizim gibi yardım edemezler. Bir şifacıya ihtiyacım olacak. Güçlü birine."

"Tibbs?" Astrid önerir.

Kötü bir fikir değil. Rüya Alemi'ndeki en iyi şifacı , ama yeteneği iki yöne de gidebilir - zarar da verebilir. Ayrıca, inanılmaz derecede genç. Birinin yeteneklerini mükemmel hale getirmesi yüzlerce yıl alır ve o henüz kırk yaşında bile değil.

"Onun sağı solu belli olmaz." Çenemi kaşırken, ihtiyaç duyulduğunda her zaman mucizevi bir iyileşme gerçekleştiren tek kişiyi düşünüyorum. "Kai. O olmalı ama o Gündüz Alemi'nde. Astrid, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Küçük bir bedel karşılığında."

Gözlerimi deviriyorum. "Üç sır."

"Beş, ve başka bir şey istiyorum." "Bu ne olabilir?"

Beni taşaklarımdan yakaladı ve bunu biliyor. Şu anda kelimenin tam anlamıyla her şeyi isteyebilirdi; kalemi, tacı. Rüya'ya hükmedebilir

Tek yapması gereken bir kelime söylemek. Bu yüzden bir sonraki isteği beni şaşırttı.

"Arkadaşlık."

"Ben zaten senin arkadaşınım. Sen benim en yakın birisin, hiç sahip olmadığım büyükannem gibisin. Bunu biliyorsun."

"*Seninle* değil," diye alay ediyor. "Arkadaşlığınızdan hoşlansam da, biraz kız kızı vakit geçirmek iyi olurdu. Whitley geldikten sonra onu tanımak isterim."

"Oh." Omuz silkiyorum. "Tabii, neden olmasın?"

"Harika." Memnun, alkışlıyor. "Ve Gemma siz büyülü ormandayken uğradı bile. Hizmetlerini sundu, ben de onu Kai'ye haber getirmesi için gönderdim. Yarına kadar Gündüz Diyarı'na varmış olur. Mesajında doğruca buraya uçmasını söylüyor. Onu üç ya da dört gün içinde bekleyebiliriz."

Çenem açık kaldı. "Neden en başta söylemedin?"

"Ve anlaşma yapma fırsatını kaçırayım mı? Sen beni ne sanıyorsun?"

"Geçerli bir nokta." Önümüzdeki birkaç günü düşünürken çeneme dokunuyorum. Beklemek işkence olacak ama fazla seçeneğim yok. "Kai geldiğinde dinlenemeyecek. Buraya gelir gelmez Whitley'e gitmemiz gerekecek. Çok yorulacak ama aynı zamanda elinden gelenin en iyisini yapmasını istiyorum."

"İyi şanslar." Astrid beni kapıya doğru itti. "Şimdi yapacak işlerim var. Dikkatle dinle, önümüzdeki birkaç saat boyunca burada ne duyarsan duy ya da koklarsan kokla, dışarıda kal. Anladın mı?"

"Evet," diye iç geçirdim. Bu kadın ve sırları.

"Söz veriyorum."

"Söz veriyorum, sen girebilirsin diyene kadar girmeyeceğim." Aramızdaki bozulmaz yemin sağlamlaştırmışken göğsümde bir çarpıntı patlıyor.

"Harika. Bu arada, bence Whitley'nin başkanıyla bir görüşme yapmalısın."

Tamamen farklı bir şey hayal ettiğimde sırtıyorum. Cinsel bir şey. Astrid'in öyle demek istemediğini biliyorum ama sikimin Whitley'nin o güzel ağzına girdiğini, beni içine alırken dudaklarını araladığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Odama doğru yürürken, zonklayan ereksiyonuma sabırlı olması için zihinsel olarak vasiyet ediyorum. Hayatım boyunca fiziksel yakınlık yaşamak için bekledim. Birazcık

ve Şu anda kendimi gideceğim yere, Whitley'nin bilinçaltına hazırlamam gerekiyor.

Geçmişte, farkında olmadan daha derin seviyelerdeki rüyalara girdim. Olmak istediğim bir yer olmadığını çabucak öğrendim. Ne kadar derine inersem, o kadar korkutucu oluyordu. Bir insanın bilinçaltının iç kısımları, en karanlık düşüncelerini barındırdığı yerdir. Dürtülerin hüküm sürdüğü ve en derin arzuların yerine getirildiği yerdir. Özellikle rahatsız edici bir olaydan sonra, oraya bir daha asla gitmemeye yemin ettim.

Ama işte buradayım, ruh eşimin peşinden bilinmeze doğru gidiyorum.

CHAPTER 4

Whitley

Dükkanımın ön kapısının üzerindeki zil çalıyor.

"Bir dakika içinde seninle olacağım!" Gözlerimi kitaplığa dikerek sesleniyorum.

Arka odayı yeniden düzenliyordum ama iyi gitmiyor. Bu kitapların nesi var? Hiçbirinin başlığı yok. Hepsinin dışı kahverengi ve açtığımda içlerindeki kelimeler anlamsız. Hangi sırada olduklarını nasıl bileceğim?

Belki daha sonra gelirim kendilerini düzeltirler.

Omuz silkerek arkamı dönüp tütsü ve mumların yanından geçiyorum. Paçuli ve lavanta kokuları yükseliyor. En azından o bölüm bugün doğru gibi görünüyor.

Kapı aralığındaki ışıltılı duvağı kaldırdığımda, onu batık elbise raflarının ötesinde görüyorum.

Güzel bir yabancı.

Omuzlarına kadar inen evcilleşmemiş sarı saçlar. Yakışıklı bir yüz. Gri kapüşonlu geniş omuzlar.

Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama çıkaramıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Burası çok... huzurlu." Odanın etrafına bakarken sesi şaşırılmış ve etkilenmiş gibi çıkıyor. "Ve güzel kokuyor."

"Teşekkür ederim. Whit's End'e hoş geldiniz. Mağazayı kendim tasarladım. Hafif ve havadar olmasını istedim." Parmaklarımı sanki etrafa sim serpiyormuşum gibi oynatıyorum.

Ön pencerelerden parlak gün ışığı vuruyor. Zemin gri dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış ve ayaklarımızın altında büyük dikdörtgen bir fildişi halı var. Sol tarafta bir mücevher vitrini var. Kolyeler, muskalar ve yüzükler gömme aydınlatmanın altında parıldıyor. Köşede Tarot kartlarımı ve kristal küremi sakladığım iki kişilik bir masa var.

"Fal mı bakıyorsun?" Penceredeki yıldız işaretini gösteriyor.

"Bakıyorum. Fal bakmak ister misin?"

"Gerek yok." Sırıtarak bana doğru yürüdü. "Ben geleceğimi zaten biliyorum." Bir adım ötemde durup bana sevgiyle bakıyor. "O sensin."

"Ne?" Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Oldukça çekicisin, ha?"

İki elini yüzüme götürerek başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "En sevdiğim kısmın hangisi olduğuna karar veremiyorum. Bu gamzeler çok sevimli. Kırpiklerin tek bir göz kırpışla bana hükmedebilir. Ama bu kısım..." Çeneme odaklanarak bir parmak ucunu oradaki yarığın üzerinde gezdiriyor. "Sanırım en çok sevdiğim şey bu."

Ne kadar yakın olduğunu görünce keskin bir nefes alıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Kış. Berrak, temiz hava ve taze kar. Bir okyanus esintisi.

Başım dönüyor ve ayaklarımda üzerinde sallanıyorum. Gerçekten bayılıyor muyum?

Beni kim suçlayabilir ki? Muhteşem biri.

"Seni öptükten sonra muhtemelen dudakların olacak," diye hafifçe ekliyor.

"Bu teoriyi şimdi test etmek isterim. Uyanık olmanı beklemek istiyordum ama şu noktada bir rüya öpücüğünü kabul edebilirim."

Bekle...

Yüzüm allak bullak oldu. "Rüya mı görüyorum?"

Sersemlik hissi artıyor ve kafa karışıklığı zihnimi bulandırıyor. Oda dönmeye başlıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.

"Vay be." Adam kollarını bana sararken, sıkıntılı gözlerle beni inceliyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf," diyorum ona dürüstçe. "Seni tanıyor muyum?" Sertleşiyor. "Beni hatırlamıyor musun?"

"Yapmam mı gerekiyor?"

Geri çekilerek elini belime koyuyor ve göz göze gelene kadar yüzünü eğiyor.

"Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bu nasıl bir soru böyle?" Savunmaya geçerek soruyorum. "Ben-ben-"

Beni hafifçe sallıyor. "Bana adını söyle."

"I-uh-um..." Hah. Söyleyemiyorum. Cevap tam orada gibi hissediyorum ama su yüzüne çıkmıyor.

"Gittikçe kötüleşiyor." Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

Kaşlarını çatbille seksi oluyor. "Ne kötüleşiyor?" Bana cevap vermek yerine,

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu dükkanın sahibi
benim." "Hayır,
değilsin."

"Evet, biliyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ofluyor. "Düşün. *Hatırla.*"

Bir yanım onun haklı olduğunu biliyor ve sesindeki panik notası güven verici değil. Benim için endişeleniyor.

Gözlerimi kapatarak onun dediğini yapmaya çalışıyorum. Çocukluğumun görüntülerine ya da sevdiğim insanların yüzlerine ulaşıyorum.

Her şey bulanık. "Yapamam."

Birdenbire bir sarılmayla sarmalandım. Platonik türden değil. Sırt sıvazlama yok ve sosyal olarak kabul edilebilir üç saniyeden sonra da bitmiyor. Güçlü kollar sıcaklık, güvenlik ve mutluluk veriyor.

Memnun bir şekilde, yanağıma bastırılan sert göğse karşı iç çekiyorum.

"Her kimsen, senden hoşlanıyorum."

Kıkırdıyor. "Ben Damon, Rüya Alemi'nin kralyım ve-"

"Ve hayallerim gerçek oldu," diye bitiriyorum, bir şekilde ne söyleyeceğini biliyordum.

Geri çekilirken Damon bana cesaretlendirici bir baş selamı veriyor. Daha fazlası için beni izliyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama verecek başka bir şeyim de yok.

Sonra yüzü benimkine doğru eğiliyor. Geniş gözlerle, daha önce teklif ettiği öpücük için hamle yapmasını izliyorum, ama onun yerine dudaklarını çeneme bastırıldığında şaşıyorum.

Tanıdıktır ve eylem bir dizi anıyı tetikler. Parçalar, batık bir geminin enkazı gibi yüzeye çıkıyor. Babamın beyaza çalan kahverengi saçlarını ve annemin ağarmış sarı saçlarını görüyorum. Küçük bir ön verandası olan bej renkli iki katlı bir ev.

Kanatları ve nezaketi hatırlıyorum. Nazik bir okşayış. Ellerimdeki kanı. Ailem yaralandı. İçinden çıkamadığım bir rüya.

Faerie.

Hiçbir detay birbiriyle bağlantılı değil. Karmakarışık bir karmaşa ama en azından bir şeyler var.

Damon'la göz göze geldik. "Kanatların var ama sen iblis ya da melek değilsin."

"Bu doğru." Rahatlamış bir nefes üfledi.

"Bir şey korkunç oldu, ve..." Bu sonraki parçası geliyor bir soru gibi geldi. "İyi değil miyim?"

"Seni hastanede ziyaret ettim."

"Beni gördün mü?"

"*Seni görmedim.*"

"Her zaman bilmecelerle mi konuşursun?"

"Bazen."

"Ben bir sebze miyim?"

Başını yana eğiyor. "Havuç gibi mi?"

"Hayır." Gülüyorum ama eğlencem çabucak kayboluyor. "Beyin ölümü gerçekleşti." "İyi olacaksın." Çenesini sıkıyor. "Bir planım var ama Şimdilik buradan çıkmamız gerekiyor. Sizi dünyaya getirdiğimde mümkün olduğunca bilince yakın olmanızı tercih ederim."

"Bekle." Parmaklarım kapüşonunun cebini buluyor ve yumuşak kumaşı kavırıyorum. "Burası benim güvenli yerim."

Şimdi daha fazlasını hatırlıyorum, berrak rüya görmeyi.

Damon kazadan sonra beni uyuttuğunda, otomatik pilota geçtim ve yıllar önce yarattığım dünyaya geldim.

Bu şirin şehir merkezi büyük değil. Burayı inşa ederken aşırıya kaçmadım. Hayalden çok gerçeğe yakın bir şey yapmaya çalıştım. Rahat, sağlam ve güvenli. Üst katta bir dairem var. Caddenin karşısında harika restoranlar var. Komşularım iyi insanlar.

Damon parmaklarının tersini yanağımda gezdirerek bana üzgün bir bakış atıyor. "Bana kalsa, hayatımızın sonuna kadar seninle birlikte bu binada kalır, güvende olur ve bebek yapardım."

"Bebekler mi?" Tanrım, bu adam hızlı hareket ediyor. "Bunu neden benden istiyorsun?"

"Hissedemiyor musun?" Ellerimden kalbinin üzerine koyuyor.

Bir şeyler hissediyorum, tamam. Tahrik olduğum rüyalar gördüm. Bazen uykumda orgazm bile oldum. Seksin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, oldukça canlı rüyalar gördüm. Çıplak vücutlar. İçimde bir baskı. Dolaşan eller ve derin öpücükler.

Damon bana dokunduğu her yerde, geçmişte yaşadığım o kısa yakınlık anlarını hatırlatan bir karıncalanma bırakıyor.

"Kaderimizde birlikte olmak var," diye devam ediyor tutkuyla. "Kader arkadaşları ilk kez göz göze bunu bilirler. Bana anlatılanlara göre, ruhunuz hizalanır. Tamamlanmış olursunuz."

Dakikalardır gözlerine bakıyorum ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim. "Emin misin?"

"Henüz gerçekleşmedi çünkü bu bir rüya." Alnını benimkine bastırarak iç geçiriyor. "Dört gözle beklememiz gereken çok şey var Whitley. Hayatlarımıza başlamamız gerekiyor ama bunu burada yapamayız."

Kaşlarının arasında bir endişe kırıksıklığı var ve onu ovma istiyorum. Geri çekilip parmağımı alnının ortasından mükemmel burnunun ucuna kadar gezdiriyorum. Sıcak nefesi elime değdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Dudaklarını yalıyor ve avucumu yanağına götürdüğümde odağım oraya gidiyor. Belki o da benim ağzıma bakıyordur. Emin değilim, çünkü gözümü onunkinden ayıramıyorum.

Onu öpmek
istiyorum. Hem de
çok.

Daha önce hiç öpülmedim. Geçmişte erkekler beni fark etmiş olsa da, onların ilgisine asla karşılık vermedim. Çünkü zamanını var olmayan bir dünya ile tüketmeyi tercih eden bir kızı kim ister ki?

Ama Damon beni burada buldu. Bunun bir parçası olmak için hayal gücümün içine daldı.

O eğilirken ben de parmak uçlarımda yükseliyorum.

Öpüşürken gözlerini kapatmanın doğru protokol olduğuna eminim ama ben bunu yapmayacağım. Gözlerimi açık tutmalıyım çünkü bu adama hayranlık duyarken bir saniyeyi bile kaçırmak trajedi olur.

Çevresel görüşümdeki bir hareket dikkatimi çektiğinde dudak dudağa gelmemize sadece bir santim kalmıştı. Başımı çeviriyorum ve Damon'ın ağzı yanağıma değiyor. Sol tarafımda, duvarlardan aşağı siyah damlalar dökülüyordu. Kurum gibi.

"O da ne?"

Damon görüş alanımı takip ettiğinde, boğazından gırtlaktan bir hırıltı geliyor. "Hayır. Hayır."

Parmaklarını sırtıma geçirerek bana yapışıyor. Beni tutması iyi bir şey çünkü sersemliğim daha da kötüleşiyor. Eğer o olmasaydı, dik durabilir miydim emin değilim.

Bir elimi alnıma götürüp kararan görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırptırıyorum. Ama faydası yok. Saniyeler içinde duvarlar etrafımızda parçalanıyor ve ışığı çalıyor.

Damon'ın korku dolu yüz ifadesine bakıyorum. "Daha önce rüyalarımnda böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Kötü bir şey mi?"

"İyi olmadığı kesin."

"Ölüyor muyum?"

"Buna iznin yok," diye sertçe emrediyor Damon, beni inanılmaz derecede sıkı tutarak. "Bunu yasaklıyorum, Whitley. Beni duyuyor musun?"

Bir uçuş hissi bedenimi sarıyor. Hâlâ ayaklarımın üzerinde durduğumu biliyorum - Damon beni bu şekilde sabitlerken kesinlikle bir yere gidemem - ama bir parçam ayrılıyor. Siyah madde odayı doldurmaya devam ettikçe, bilincimin daha büyük bir kısmı kayıp gidiyor.

"Belki de sen gerçekten bir meleksin," diye fısıldıyorum ona. "Cennette birlikte olabilir miyiz?"

"Böyle konuşmayı kes."

Hüzün içeri sızar. "Kızma. Bana kızarsan buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sadece gözlerini kapatma. Savaş onunla. Benim için savaş. Bizim için."

"Çok yorgunum." Göz kapaklarım düşüyor ve dilim on kilo ağırlığında gibi hissediyorum.

"Hayır. Lütfen," diye yalvarır Damon, histerik bir hıçkırık kaçar. "Burada seninle kalacağım. Ne istersen yaparım. Sadece gitme."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, hayatımda gördüğüm en mükemmel yüze göz kırpyorum. Son gördüklerim arasında iyi bir tanesine sahiptim. "Çok güzel bebeklerimiz olacaktı."

"Hayır! Gitme." Beni daha sert sıkıyor.

Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama karanlık yine de içeri sızıyor.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey Damon'ın iç burkan feryadı oluyor.

CHAPTER 5

Damon.

"N OOO!" Kendi gövdemden başka hiçbir şeye tutunmadan çığlık atarak uyanıyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Yuvarlanırken acı göğsümü delip . O gitmiş
olamaz.

O yapamaz.

Ama gölgeler daha önce de geldi. Tam olarak dört kez. Ve o zamanların her birinde, ben rüyamda yürürken insanlar uykularında öldüler.

Çocukluğumdan beri gerçekten ağlamamıştım ama çaresizlik ve yıkım gözyaşlarımla doluyor. Islak damlalar yanaklarımdan ve burnumdan aşağı akıyor, yastığımı ıslatıyor.

Lanet olsun cadılara. Lanet olası lanete lanet olsun. Lanet olsun yaşadığım bu yalnız hayata.
vardı.

Belki de bitmiştir. Benim hikayem de böyle bitiyor.
Hiç istemedim. Neredeyse eşimi öpüyordum. Neredeyse onu kurtarıyordum ama başaramıyordum.

Sırt üstü uzanıp yüzümü siliyorum. Bu hareketle birlikte gömleğimin içinde bir şey tıkırdıyor.

Whitley'in düdüğü.

Parmaklarımı etrafına doladım ve kafasına geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Hiçbir şey olmuyor, ama tekrar deniyorum. Beynim zorlanmaktan zonklayana kadar denemeye devam ediyorum.

Hayal kırıklığıyla kükreyerek ayağa kalktım.

Penceremin dışında kuşlar mutlu bir şekilde cıvıldıyor. Şafak söktü. Yeni bir gün ve ben hariç bu alemdaki her canlı bunun tadını çıkarıyor.

Aniden, bir şeyleri yok etmek için inkar edilemez bir dürtü duydum. Elime geçen her şeyi kırmak için.

Yatağım başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor. Öne sıçrayarak dört direktten tutuyorum. İkiye ayırdığımda tahta parçaları uçuşuyor. Kalın sütun tuttuğumda ağır ve sağlam.

Daha fazla hasar vermek için kullanabilirim.

Onu bir sopa gibi sallayarak diğer direklerin işini çabucak bitiriyor, sebep olduğum yıkımın tadını çıkarıyorum. Her darbe öfkemi körüklüyor. Öfkemi doyurmak yerine, her gürültülü çatırtı onu bir çentik daha yukarı taşıyor.

Komodinimi kırdığımda, içindeki her şey etrafa saçılıyor. Başkalarına ait ıvır zıvırlar, Whitley'i aramak için kullandığım nesneler, önemsiz parçalar taş zeminde takırdıyor ve şingirdiyor.

Hepsini yakmalıyım.

Rüyalarımnda dolaşarak geçirdiğim sayısız geceye içerliyorum, çünkü o gecelerin hepsi onunla birlikte olabileceğim anlardı.

Ama çok geç olana kadar ayrı tutulduk.

Artık gerçek mutluluğu ya da aşkı asla bilemeyeceğim. Issika Gölü'nün üzerindeki alacakaranlığı kendi gözlerimle göremeyeceğim. Ruhum sonsuza dek acı çekecek.

Başka neyi mahvedebilirim? Şöminenin önündeki kanepeyi.

Toplayabildiğim tüm güçle direği mobilyanın üzerine indiriyorum. Tatmin edici bir çatırtıyla kırılıyor ve silahım yere çarptığında, taş çıplak ayaklarımın arasında yarıyor.

Sırada pencereler var.

Odanın öbür ucuna doğru yürürken, biri elimden direği çekip aldığı anda camın kırılmasını bekliyorum.

Kuzenimin kokusunu tanıyorum. Ailemden biri olabilir ama şu anda düşmanım o. Herkes öyle.

Suratına bir yumruk indiriyorum ama yolumdan çekiliyor.

"Ne oluyor, Kirian?" Nefes nefese kaldım. "Çık dışarı. Beni

bırak." "Hayır, teşekkürler. Sanırım burada kalacağım."

Sakin tonu beni daha da sinirlendiriyor. "Ciddiyim. Seni incitmek istemiyorum."

"Sana söyledim." Kanepeye doğru ilerliyor. "Ama görünüşe göre bütün mobilyalarını kırmışsın. Ne oldu?"

"Ne oldu?" Manyakça bir tekrarlıyorum. "Eşim öldü. Kollarımda parçalandığını hissettim. Havaya karıştı gitti."

"Ne zaman? Nerede?" Oh, şimdi endişeli görünüyor.

"Rüyalarında."

Rahatlamış bir iç geçiriyor. "O zaman sadece bir kabustu." "Hayır."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Anlamıyorsun."

Kimse bilmiyor. Hayatım boyunca, benim gücüme sahip olan tek fae benim. İstedığım kadar açıklayabilirim, ama insanlar anlamıyor.

Kirian önümde durdu. "Onu hala kalbinde hissedebiliyor musun?"

"Bilmiyorum." Kader arkadaşına sahip olmak benim için çok yeni bir şey. Whitley'nin hâlâ hayatta olup olmadığını anlayabilecek kadar aşına değilim. "Bana boş yere umut verme."

"Kendi içinizi arayın" diye talimat veriyor. "Öfkeyi bırakın ve sadece hissedin."

Kaybedecek bir şeyim kalmadığını fark ederek denemeye karar veriyorum. Kalp atışlarım sabit ve güçlü, bana bir cevap vermesi için zihinsel olarak onu yokluyorum. Derinlerde bir özlem var mı? Evet, var. Ama tamamen boş hissediyor muyum? Hayır. Bir umut ışığı var. Küçük ama orada.

Çaresizlik rahatlamayla karışıyor ve aniden ayakta durmak çok fazla çaba gerektiriyor. Yere kayıyorum, yatağımın ucuna doğru yığılıyorum.

Kuzenim oturdu. "Gördün mü? İyi olacaksın." Onun için söylemesi kolay. Eşi var. Mutlu küçük ailesi. İyimser pislik. "Neden buradasın?"

"Gemma Gece Âleminde durdu. Nereye gittiğini söylemedi ama bana ihtiyacınız olacağını söyledi."

. "Bu sana kaç patladı?" "On beş elmas."

"Dolandırıldın. Astrid ona çoktan ödeme yaptı."

"Anlamıştım," diye homurdanıyor, eğlenerek. "Ama yapabildiğim zaman yanında olacağımı söylemiştim. Olabilirim, işte buradayım. Ve kesin olarak bildiğim bir şey var." Ayağa kalkarak, bazı kırıntıları tekmeliyor. "Yatak odanı dağıtmak hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Bunu senden duymak çok güzel."

Sessizce, kalkmama yardım etmek için uzandı. Cevap vermiyor ve bunun iyi bir nedeni var. Ona eşinden ayrıldığı dönemde on kat daha vahşi olduğunu hatırlatmama gerek yok.

"Quinn ve Danyetta nerede?" Karısı ve kızına dair bir ipucu bulmak için koklayarak soruyorum.

Ufaklıkla sadece birkaç kez karşılaştım, ama neşesini sıcak güneş ışığı gibi yayan mutlu bir bebek. Henüz bir şey söylememiş olsam da, onun bir Empat olduğundan şüpheleniyorum. Başkalarının duygularını hissetme ve mutluluk yansıtmaya yeteneğine sahip. Şu anda bunu kesinlikle kullanabilirim.

"Geride kaldılar," diye homurdanıyor Kirian. "Quinn'in kanatları henüz tam olarak oluşmadı. Onlar yanımdayken buraya o kadar hızlı uçamazdım."

Şaşırdım, geri çekildim.

Buraya onlarsız geldi. Benim için. Çoğu insan için ailesinden birkaç gün uzak kalmak büyük bir mesele gibi görünmeyebilir ama Kirian için öyle. Düğünlerinden önce Quinn'le yeniden bir araya geldiklerinden beri birkaç saatten fazla ayrı kalmadılar.

Bu onu öldürüyor olmalı.

"Fedakârlığınız takdire şayan," diyorum.

"Sana borçluyum. Eşini kaybettiğine inanmak ruhunu ezebilir, işte bu yüzden bir zamanlar benim için yaptığın gibi seni devam etmeye zorlamak için buradayım."

Avuç içlerimi gözlerime bastırarak, "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Hadi Astrid'e gidelim." Omzuma erkeksi bir tokat atıyor. "O cevapları olabilir. Ayrıca, saçımı kestirmeyeli çok uzun zaman oldu."

sallayarak, çöplüğe dönmüş odamdan çıkarken öfke nöbetimin kanıtlarını gözden geçiriyorum.

Kalenin benim kanadımdan Astrid'inkine giderken Kirian'a ayrıntıları anlatıyorum -ailemin Whitley'i nasıl bulduğunu, kazayı ve rüyaları.

"Bunun gerçekten bir *kaza* olmadığını biliyorsun, değil mi?" Kirian soruyor, sesi sert. "O katil cadılar-"

"Evet. Onlardan birinin yolda belirdiğini gördüm." "Siktir."

Siktir haklı. Cadılar meclisinin eşimi öldürmek istediğini öğrendiğimden beri, ona ilk ulaşmak için onlarla bir yarış halindeydim. Ve onlar kazandı.

"Ölmeleri gerekiyor," diyorum ve Kirian'ın aynı fikirde olmamasını bekliyorum. Cevap vermeyince devam ediyorum: "Onları öldürme konusunun hiç gelmediğini biliyorum ama Whitley'e zarar vermenin sınırını çiziyorum. O olsa bile..." Sertçe yutkunuyorum. "- hayatta değil, bu benim son görevim olacak. Bu bir savaş."

"Beni ikna etmene gerek yok. Bir süredir bu şekilde hissediyorum."

"Yani benimle birlikte olacaksın, öyle mi? Tek başıma yapamayacağımdan değil ama senin yardımınla daha kolay olur."

Kıkırdıyor. "Onları tek başına yenebileceğini düşünecek kadar kibirli değilmişsin gibi davranacağım."

"Hey." Elimi dramatik bir şekilde göğsüme bastırıyorum. "Acıyor."

Kuzenim beni sandığı kadar iyi tanımıyor. İki bin yıldan fazla bir süredir, onun ve diğer herkesin benim tehditkâr olmayan tarafımı görmesine izin verdim. Bir kavgayı kaybetmeyi umursamayan esprili adam.

Bu yüzden hak ettiğim saygıyı göremiyorum. İnsanlar benden korkmuyor, ama ben böyle olmasını tercih ediyorum. Neler yapabileceğimi fark etmelerini istemiyorum. Babam dışında kimse ne kadar acımasız olabileceğimi bilmiyor. Acımasız tarafıma şahit olan diğerleri bunu kimseye anlatacak kadar uzun yaşamadı.

"Kral Zander bu göreve katılmak isteyebilir," diye ekliyor Kirian. "Gündüz Diyarı'ndaki dişiler lanetli hastalıkları yüzünden her gün ölüyor. Belki de cadılar meclisi ortadan kaldırılırsa veba durur."

"Hepimiz birlikte çalışıyoruz," diye düşünüyorum. "Güzel bir düşünce ama Zander'a o kadar güveniyor musun?"

"Anlıyorum. İyi bir müttefik olduğunu kanıtladı ve ona sağladığımız yardım için ikimize de borçlu."

Şüpheliyim ama bu fikri düşünmekten zarar gelmez. "Sorun cadılar meclisini bulmak. Hepsini tek bir yerde toplamak ideal olurdu ama nasıl? Ve Whitley'i yem olarak önermeyi aklından bile geçirme."

Uzun bir duraklama olur, taştaki tek ses ayak seslerimizdir. Çünkü Kirian'ın cevabı yok. Cadılar meclisinin gizliliği her zaman en büyük engel olmuştur.

"Damon." Astrid'in odasına yaklaşırken Kirian yavaşlıyor. "Sanırım senin cadiya bir şeyler oluyor. Kapısının altında yanıp sönen bir ışık var. Bu düzenli bir olay mı?"

"Ondan ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum," diye kestirip atıyorum ama yaklaştıkça büyük bir şeyin peşinde olduğu belli oluyor.

Büyük dalgaları bana doğru geliyor ve zemin ayaklarımın altında sallanıyor. Kulağımı kapıya dayadığımda gök gürültüsü gibi bir gümürtü duyuyorum.

Ayrıca sülfür ve başka bir şey kokusu alıyorum. Kirian kokluyor. "Bu yanan saç mı?"

"Kahretsin. Astrid!" Kolu deniyorum ama kilitli.

Belki de çok büyük bir büyü yapmıştır. Kirian hava durumu yetenekleriyle yangını söndürebilir ama çok fazla duman solumadan onu oradan çıkarmalıyım.

Omzumu kapıya çarparak kırmaya çalışıyorum. Bir saniye sonra Kirian da bana katıldı. Mentşeler gevşerken, daha önce ettiğim yemin kendini belli ediyor ve kalbimi birkaç atışı kaçırana kadar sıkıştırıyor. İçeri girmeyeceğime söz vermiştim. Eğer yeminimi bozarsam, ruhumda yalan söylediğimden daha büyük bir iz kalacak.

Ama Astrid'e zarar gelmesine izin veremem. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmaz.

Neyse ki tiz sesi gürültünün üzerine yükseliyor. "Şunu keser misiniz? İşler beklenmedik bir hal aldı majesteleri. Eşinizin hayatını kurtarmaya çalışıyorum ama bu korkunç gürültüyle dikkatimi dağıtmaya devam ederseniz başarılı olamayacağım."

Ellerimi kaldırdım, kapıdan geri çekildim ve daha önce hiç olmadığı kadar gülümsedim.

Çünkü Astrid az önce doğruladı. Whitley yaşıyor.

CHAPTER 6

Damon.

"Eşinden ayrılmak istediğinde seni bu kadar rahatsız ediyor muydum?" Tabağı Kirian'a doğru itiyorum.

Onu geri itiyor. "Evet. Bazen o kadar neşeliydin ki uzuvlarını kesmek istedim. Kendini aç bırakmak Whitley'i buraya daha hızlı getirmeyecek. Ye hadi."

Sırf yatıştırmak için sosisimden küçük bir ısırık alıyorum ama kahvaltım boyunca beni incelemesini istemiyorum.

Ben de uyku gücümü çağırdım.

Sandalyesine yığılır ve sessiz bir horlama sesi çıkarır.

Ah, huzur. Nihayet.

Yumurtalarımı bıçaklayarak, geçen gecedен beri Whitley'nin aklına giremediğim gerçeğini kara kara düşünüyorum. Kirian bana insan ilaçlarının onun zihnini aşılmaz bir duruma sokuyor olabileceğini hatırlatıp duruyor.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Astrid'e göre, Whitley'nin kalbi geçen gece durmuş. Teknik olarak ölmüş ama Astrid bir şekilde müdahale etmiş. Whitley'nin vücudunun hala çalıştığından eminim, peki ya aklı?

Onun bir şey olma ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum... ona ne diyordu? Havuç mu? Sebzelerin ne alakası olduğunu hâlâ anlamış değilim. Tek bildiğim, o yanımda olana kadar mutlu olamayacağım.

Aklımı başımda tutmak için zamanımın çoğunu onun gelişi için planlar yaparak geçirdim. Whitley'nin iyileşmesini kolaylaştırmak için koca bir ekip kurdum.

Tibbs yedek olarak burada, Kai'nin iyileşmek için zamanında gelememesi ihtimaline karşı.

Onu.

Cassia'nın kenar mahallelerinden bir gnome doktor kraliyet misafir kanadında tedavi. Ona ihtiyacımız olup olmayacağını bile bilmiyorum ama varlığından zarar gelmez. İnsanlara daha yakın bir türde uzmanlaşmış birini tercih ederdim, ama Hessa buradaki tek tıp uzmanı.

Şu anda Rüya Alemi'nde. Diğerleri Gün Alemi'nde vebayı kontrol altına almaya çalışıyor. Gerçi Kai Whitley'i iyileştiremezse, herhangi bir doktorun iyileştirebileceğinden şüpheliyim. Neyse ki, yarın gelmesi gerekiyor.

Ve Kirian. Muhtemelen onu bayıltmamalıydım. Bana iyi davrandı ve insanlar alemi hakkındaki geniş bilgisi sayesinde Whitley'nin Valora'da kendini evinde hissetmesi için bana harika tavsiyeler verdi. Görünüşe göre Quinn, Fae kadınlarının giydiği elbiselerden nefret ediyor. Korseler çok kısıtlayıcı, bu yüzden Whitley için uygun kıyafetler dikmek için yumuşak, esnek kumaşlar kullanan bazı terzilerim var. Kirian ayrıca mutfak personeline birkaç insan tarifi verdi, böylece ellerinde tanıdık yiyecekler olacak.

Daha hazırlıklı olamazdım ama yine de tedirginim. Kalbimin içindeki rahatsız edici boşluk her geçen dakika daha da yoğunlaşarak devam ediyor.

Eşten yoksunluk berbat bir şey.

Kadehimi tam boşaltmıştım ki, muhafızlarımin trompetleri çalmaya başladı ve birinin geldiğini haber verdi. Sonra üç kez daha çalışıyorlar.

Dört misafir mi?

"Bu kim olabilir?" Hâlâ dışarıda olmasına rağmen Kirian'a soruyorum. "Bugün kimseyi beklemiyoruz."

Kemerime bağlı palayı elime alarak yemekhaneden kavgaya hazır bir şekilde çıkıyorum.

Şu anda birinin kıcını tekmelemek iyi hissettirirdi. Meclisin kaleme gelme cüretini gösterip göstermeyeceğinden emin değilim ama gelirlerse kendimi şanslı sayarım.

Kirian ve ben son iki günümüzü cadıları dışarı çekmek konusunda strateji konuşarak geçirdik ama planımız pek de plan sayılmaz. Temel olarak, bir fırsat çıkmasını umuyoruz ve bundan elimizden geldiğince faydalanacağız. Whitley ve ben bağlı olmadığımız sürece cadılar meclisinin sorun çıkaracağına şüphe yok, tıpkı Kirian ve Quinn'e yaptıkları gibi. Eğer karşılaşacak olursak, onları bitirmekte tereddüt etmeyeceğim.

Sarayın girişine yaklaştığımda bıçağımı yarıya kadar çekiyorum ama Quinn'in sesinin fuayede yankılandığını duyunca rahatlıyorum.

"Damon aileden biri. Beni burada isteyecektir."

Koridordan çıkarken, başka bir dişiyle birlikte hanımeli sabunu kokusu alıyorum. Kokladıgımda, askerlerim dışında iki erkek tespit ediyorum. Belirgin bir ter, yıkanmamış deri ve deri kokusu var.

Ve güneş ışığı.

Gün Diyarı Savaşçıları.

Muhafızlarımın başı Quinn'i düzelterek, "Kral Damon'dan bahsediyoruz majesteleri," dedi. "Kraliçe olabilirsiniz ama Kai dışında kimseyi içeri almamam konusunda kesin emir aldım."

"Geri çekil, Dermott," diye sesleniyorum yaklaşırken. "Quinn her zaman hoş karşılanır."

"Nasıl isterseniz," diye sertçe yanıtlıyor.

Quinn bana hızlıca sarılmak için acele ediyor ve hantal spor çantası yan tarafıma çarpıyor.

"Bavulunu hafif hazırlamamışsın," diye yorum yapıyorum.

"Biz hanımlarız." Quinn'in saraydaki yoldaşı Isla, üç çantayı yere bırakırken sesi gergin geliyor. "Ne bekliyordunuz ki?"

"Bir süre kalmayı mı planlıyorsun?"

"Bize ihtiyacın olduğu sürece," diye nazıkçe cevap veriyor Quinn ve onu neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum. "Kocam nerede?"

Sanki sözleri onu etkilemiş gibi Kirian köşeden fırlıyor ve esnemeye başlayarak "Quinn, burada ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Bugünün doğum günün olduğunu unuttun mu?" O cevap vermeden önce, "Senin portallarından birini kullandım. Sürpriz!"

"Benim zeki kadını." Kirian'ın mutlu iç çekişini bir öpücük sesi takip ediyor. "Dani nerede?"

"Annenle birlikte. Senin ve benim küçük bir tatil yapmamızın zamanı gelmişti."

"Daha iyi bir hediye isteyemezdim." Kafası bana doğru kayıyor. "Ne oluyor Damon? Erteleme saçmalığını benim üzerimde kullanmaman gerektiğini biliyorsun."

Özür dilemeden omuz silkiyorum.

Her zaman barışı koruyan Quinn, konuyu değiştirerek gerginliği yatıştırır. "Elimizdeki göreve odaklanalım. Kai ve Torius'u getirdim. Delaveria'da yemek yemek için durdular ve ben de bunun zaman kazandıracağını düşündüm-"

"Kai?" Sözünü kestim, bitirmesini bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım. "Dinlendin mi?"

"Tam değil ama yeterince iyi." Sert cevabı kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Bütün gece uçtuk ve gün boyunca devam etmeye hazırдық ama portal bizi bundan kurtardı."

Düşünürken enseme ovuşturuyorum. Astrid'le Kai'nin bu kadar uzun süre uçtuktan sonra ne kadar yorulacağını tartıştığımızdan beri tehlikeli bir fikirle boğuşuyorum.

Daha dn buranın kuzeyindeki Elyria kasabasının dışında bir içki fabrikası baskını oldu. Glow tedarikini henüz imha etmedim, ki yanlış ellere geçmediğinden emin olmak için her zaman kendim yapmakta ısrar ettiğim bir şeydir.

Yanlış eller olabilir. Umurumda değil.

Evet, yasadışı. Ve evet, ilacı kendi ıkarlarım için kullandığım krallığıma duyulursa kötü örnek olurum. Ama eşimin ve müstakbel kraliemin refahı söz konusu. Whitley için yalan söyler, hile yapar, çalar ve öldürürüm. Drstlğmden biraz ödün vermem gerekiyorsa, öyle olsun.

Kai'ye beni merdivenlerin altında, duyulmayacağımız bir yere kadar takip etmesini işaret ediyorum. Bir taş parçasını kaydırarak gizli dolabı açıyorum ve içeri giriyoruz.

"Damıtılmış günlük su," diye mırıldanıyorum bizi içeri kapattıktan sonra. "Hiç itin mi?"

"Elbette hayır, majesteleri."

"Bu soru için yalan söyleme, Kai. Eğır söylerseniz herhangi bir ceza almayacaksınız."

"Doğruyu söylüyorum."

Dürüstlüğünü kabul ederek bir kez başımı sallıyorum. "Sen de ister misin? Etik olmayabilir ama bu seferlik bir istisna yapmaya hazırım."

"Ona dokunmayacağım," diye reddediyor Kai. "İnsanlara neler yaptığını gördüm, yaşadıkları bağımlılıkları. Çok fazla g diye bir şey var. En iyilerimizi bile zehirleyebilir. Gün Diyarı'nda durum kötü, hayal edebileceğinizden bile daha kötü."

"Raporlar aldım. Her gün içki fabrikalarını dağıttığınız doğru mu?"

"Evet. alışmak için bol miktarda gündüz suyu varken, üretimin önünde hiçbir engel yok. İnsanlar güçlerini arttırmak için Işıma'ya yöneliyor. Karşılık veriyorlar, içki fabrikalarını savunuyorlar. Erkekler, kadınların vebaya yenik düşmesinden daha hızlı ölüyor. Askerler görev yerlerini terk ediyor," diye sessizce sır veriyor. "Bu bizim üstesinden gelebileceğimize de çok fazla."

"Generalinizin gitmenize izin vermesine şaşırdım o zaman."

"Kral Zander, size yardımcı olmamız için Torius ve beni görevlerimizden azletti."

Hmm. Kraldan özverili bir hareket. Teknik olarak, Zander bana borçlu, bu yüzden bunu bana geri ödemek için mi yoksa karşılığında bir şey almak için mi yaptığını bilmek zor.

Bunu sonra düşüneceğim.

Şu anda Whitley'nin Kai'ye ihtiyacı var. "Güçlerin kendi başlarına yeterince iyi mi?"

"Günlerce süren savaştan sonra tüm orduları iyileştirdim." Kai'nin sesi biraz aşağılanmış gibi çıkıyor. "Gemma belirtmedi ama bu senin eşin için, değil mi? Yaraları çok mu büyük?"

"Evet," diye cevap veriyorum asık suratla.

"Ölebilir." "Benim gözetimimde değil."

Onun güveni benimkini destekliyor ve günlerdir ilk kez, sürekli korku ve endişeyle savaşmak yerine heyecanlanıyorum.

"Peki, neyi bekliyoruz? Gidip dostumu alma vakti geldi."

"Deli misin sen?" Kirian kollarını kavuşturur. "Quinn burada kalıyor. Bu son sözüm." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Astrid'i duydun. Üç dakikam var.

-Portal kapanmadan önce Whitley'i almak için sadece üç kişi. İnsan hastaneleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Quinn de öyle. Birkaç tıbbi dizi izlemesi onu uzman yapmaz. Ya siz ikiniz hâlâ oradayken portal kapanırsa?"

"Olmayacak."

Astrid boğazını temizler. "Aslında, olabilir."

Keşke gözlerim görseydi de ona ölümcül bir bakış atabilseydim. "Yardımcı olmuyorsun."

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Quinn kesin bir dille sorar.

"Hayır," diye yanıtlıyor Kirian, aynı anda ben de "Evet," diyorum.

Öfkelendi. "Alınma ama bu ikinize de bağlı değil. Kendim karar verebilirim. Damon, bir keresinde hayatımı kurtarmıştın. Bunu unutmadım ve iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Muzaffer, sırtıyorum. "Gerçek bir Fae gibi konuştun."

Kirian yanımdan hışım ile geçip giderken omzuyla beni kontrol ediyor. Reddedildiğini anlayınca sandalyelerden birine oturdu.

duvar boyunca. Muhtemelen somurtmak için. Ya da sızlanmaya.

Quinn takip ediyor. Onu her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışırken, ben de Whitley için her şeyin hazır olduğundan emin oluyorum.

Taht odası derme çatma bir hastaneye dönüştürülmüştür. Uzun yemek masası yumuşak bir battaniye ve yastıklarla örtülmüş. Hizmetçiler ve aşçılar sıcak et suyu, çay ve suyun hazır olduğundan emin olmak için koşuşturuyor. Çeşitli arabalar yiyecek, temiz çarşaf ve havlularla dolu.

Kai, Tibbs ve Doktor Hessa burada. Astrid bir koluyla bazı iksirleri hokkabazlık yaparken diğer koluyla geçidin bulunduğu kutuyu tutarken cam şişeler birbirine çarpıyor.

"... ama Damon'ın oraya körlemesine girmesine izin veremem," diye tartışmasını bitiriyor Quinn, başını bana doğru kaydırarak. "Kelime oyunu yapmıyorum."

Quinn'in açık sözlülüğünden rahatsız olmadım. En iyi arkadaşı Kirian'la birlikte büyüdüğü için engelliliğe alışmış. Çoğu insanın yaptığı gibi bunun etrafında dolanmıyor ve bu şaşırtıcı derecede ferahlatıcı.

Beni kenara çekerek, Kirian yakınıma eğildi. "Eşim ve seninkiyle birlikte geri dönsen iyi olur. Astrid'in elinde başka bir portal yoksa, seni almak için bütün bir yıl beklemem gerekecek ve o zamana kadar Whitley için çok geç olabilir."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin." Nadir bir zayıflık gösterisiyle, "Korkuyorum." dedim.

"Neyin?"

"Her şeyi. Ya kollarımda ölürse?"

"Ölmeyecek."

"Ya onu buraya getirdiğim için bana kızarsa?"

"Quinn gibi o da bunu atlatacaktır."

Elbette Kirian kendinden bu kadar emin olabilir ama benim durumum onunkiyle aynı değil. Quinn Valora'ya geldiğinde zaten ona sırılsıklam aşıktı.

Whitley beni tanımıyor. Bir yabancı için hayatından vazgeçmesi için hiçbir sebep yok.

"Ailesini daha yeni kaybetti," diye belirtiyorum. "Ya beni sevemeyecek kadar yas tutmakla meşgulse?"

"O köprüye geldiğinizde karşıya geçin. Git." Kirian beni hafifçe itti.

"Otoriter pislik." Ben dönene kadar onu uyutmadığım için şanslı.

Dönerek Astrid'in yanına gidiyorum. "Hazır mısın?"

"Sadece söyle."

İşte bu, hayatımın başladığı ya da bittiği an.

Derin bir nefes alıyorum. "Şimdi."

CHAPTER 7

Whitley

Hissediyorum. gibi Ben yüzüyor. Bu a hoş yer
. Hiçlik. Nerede olduğumu hatırlamıyorum. Nereye
gittiğime dair endişelerim yok.

Boş bir sayfa.

Yeniden başlamak güzel.

Tabii ki neye yeniden başlayacağımı bilmiyorum ama bunun bir önemi yok.
Şu anda bulunduğum yeri seviyorum.

Bekle. Neredeyim ben?

Gözlerimi kapalı tutarak etrafımdaki seslere dikkat kesiliyorum.

"Aylardır bu kadar heyecanlanmamıştım," diyor bir kadın sesi.
"Makinelerin kancalarını çıkarmaya başlar başlamaz alarmlar çalmaya başladı.
Damon kapıyı kapatmak ve ben işimi bitirene kadar hemşireleri koridorda
uyutmak zorunda kaldı. Kayıp bir hastayla ilgili haberler çıktığında atılacak
manşetleri hayal edebiliyor musunuz? Biz utanmaz suçlularız!"

Ardından erkeksi bir kıkırdama geliyor. "İyi iş çıkardın, maceracı dostum."

"Neden hala uyanmadı?" Bu ses mutlu değil ve sanki
Kulağımın hemen yanında.

"Biraz zaman verin, majesteleri. İyileşti. Onarımların gerçekleştiğini
hissettim. Pek çok hasarı düzelтті."

"Vücudundaki ilaçlar yüzünden mi?" Nefesim yanağıma çarpıyor ve serin
nemli bir bez alnımda geziniyor. "Belki onları temizleyebiliriz. Serumunu tekrar
takarız."

"Damon." Yine kadın. "Hâlâ Glow fikrinde değilsin, değil mi? Sana
insanlar için olmadığını söylediğimde ciddiydim. Kral Zander öyle söyledi."

"Bir zararı olmaz, değil mi? Sadece normal su gibi olur." "Kaleniz temelde
saf yıldız tozundan yapılmış. Ne düşünüyorsun?
bir damla dökerseniz ne olur? Bu riski almak istiyor musun?" Yanıt olarak
kulağımın dibinde bir hırıltı duyuyorum.

Sanırım benim hakkımda tartışıyorlar ve ben bunu istemiyorum.

Gözlerimi kırıştırarak yavaşça açıyorum. Gördüğüm ilk şey bir yüz. İnanılmaz derecede yakışıklı bir yüz, benimkinin üzerinde duruyor. Uzun saçları aşağıya doğru sarkıyor ve etrafımızda altın rengi bir perde oluşturuyor.

Başının arkasında ışık parlıyor ve onu tanımlayabilmemin tek yolu başka bir dünya.

"Sen bir melek misin?" Fısıldıyorum.

Parlak bir gülümseme mükemmel dudaklarını geriyor. "Hayır." "Şeytan olamayacak kadar güzelsin."

"Şu anda ciddi bir deja vu yaşıyorum, benim küçük havucum." Ses tonu alaycı, sanki neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi. Düşünceli bir ifadeyle duraklıyor. "Koma şakaları yapmak için çok mu erken?"

"Sanırım değil?" Doğrulmaya çalışıyorum ama beni durduruyor.

Avuçları omzumda sıcacık. "Sadece dinlen. Bir yerin ağrıyor mu?"

Ayak parmaklarımı oynatarak vücudumu ayaktan yukarıya doğru kontrol ediyorum, kaslarımı geriyorum ve yol boyunca eklemlerimi hareket ettiriyorum. Sağ tarafımda hoş bir sıcaklık var ve bunun adamın benimle birlikte uzanmasından kaynaklandığını fark ediyorum.

"Harika hissediyorum." Hiçbir yerim ağrııyor ya da sert değil. Yeni uyanmış olmama rağmen enerjik hissediyorum. Aniden yüzmeye gitme isteği duyuyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum. "Kimsin sen?"

Kaşları çatılmış, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Bilmiyor musun?"

"Daha önce tanıştık mı?"

"Teknik olarak hayır, ama aynı zamanda evet." Ha? "Bu kafa karıştırıcı."

Çatık kaşları derinleşiyor ve nedense mutsuzluğu beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor.

"Hatırladığın son şey ne?" Saçımın bir kısmını şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Saniyeler geçtikçe beynimde bir bilgi kırıntısı arıyorum ama sanki aşılmaz bir duvarın diğer tarafında duruyordum ve tüm cevaplar diğer taraftaymış gibi.

Omuz silkme hareketiyle bir elimi kaldırıyorum. "Az yüzünü gördüm."

"Peki ya ondan önce?"

"Hiçbir şey yok."

Güzel adam yanağımı okşadı. "Oh, Whitley." "Bu benim adım mı? Seninki ne?"

"Damon." Kendini benden ayırıyor, ayağa kalkarken sıcaklığını da yanında götürüyor. "Hemen döneceğim."

Bir kapı aralığına doğru ilerleyip birine çılgınca hareketler yapmasını izliyorum. Korkunç görünümlü bir adam ortaya çıkıyor. Yani, adam korkunç. Kemerinin çeşitli yerlerine bağlı en az üç silahı var. Açık renk saçları rasta şeklinde ve yüzünün ve kollarının her yerinde yara izleri var. İfadesinin düpedüz canı olması da yardımcı olmuyor.

"Majesteleri," diye hitap ediyor Damon'a. Sakin ses tonu sinirli görüntüsüyle tezat oluşturuyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Hafızası gitti."

"Vücudundaki her şeyi iyileştirdim."

"Ama kafası-"

"Kafası yeni gibi oldu."

"O zaman neden kim olduğunu hatırlayamıyor, Kai?"

"İnsan beyninin iç işleyişini anlamam mümkün değil. O şimdiye kadar karşılaştığım en kötü vakalardan biri, Kral Damon. Dürüst olmak gerekirse, ona elimi kurtarılabileceğinden emin değildim. Ona sahip olduğunuz için şükredin."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup devasa odaya bakıyorum. Yaklaşık bir düzine süslü sandalye sol tarafındaki duvara yaslanmış. Üzerinde yanmayan mumlar bulunan devasa avizeler yukarıdan sarkıyor. Işık kaynağının nereden geldiğini anlamaya çalıştığımda, bunun duvarlar olduğunu görünce şok oluyorum.

Taşlar içten parlıyor. Çok güzel.

Hayretler içinde, yüksek tavanlara daha yakından bakmak için doğruluyorum. Işıl ışıl parlıyorlar. Beyaz ve gri girdaplar büyüleyici bir desenle parıldıyor ve beyaz ahşap kirişler hepsi aynı noktada buluşana kadar kıvrılıyor.

Aval aval bakışlarım Damon ve Korkunç Herif arasında devam eden gergin konuşma ile kesiliyor.

"Bana sonsuza kadar hafıza kaybı yaşayabileceğini mi söylüyorsunuz? Bu kabul edilemez."

"Buna cevap vermemin bir yolu yok. Elimden geleni yaptım."

Damon yumruklarını parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıkıyor ve "Vur!" diye bağırıyor.

Onun bu ani çıkışını arkamdan gelen birkaç nefes sesi takip ediyor ve ben de dönüp başka bir kapı aralığından bana bakan küçük bir insan kalabalığı görüyorum.

Sonra birkaç şey birden oldu.

Saçlarım havalanıyor. Herkesinki de öyle. Tenimde bir karıncalanma hissediyorum ve Damon bana doğru koşuyor. O masaya ulaşmadan, seyircilerden gelen patlama seslerini duyuyorum ve elimin arkasında parlak bir kıvılcım tutuşuyor.

Ciyakladım. O noktayı ovarken, Damon'ın benimle konuştuğunu hayal meyal fark ediyorum.

Yüzümü avuçluyor, endişeli sözler mırıldanıyor.

Ama kafamda yanıp sönen resimlerle o kadar meşgulüm ki ne dediğine dikkat edemiyorum.

Ben gencim. Belki sekiz ya da dokuz. Parmaklarımda boya var ve gülümsüyorum. Orada bir kadın var. Bir banyodayız ve o ışıkları söndürüyor. Tişörtlerimizdeki desenler aydınlanıyor. Boya karanlıkta parlıyor.

Tıpkı buradaki duvarlar gibi.

"Whitley. Whitley, beni duyabiliyor musun?"

"Hmm?" Damon'ın gözlerinin içine bakarken, aniden aklıma gelen anılar unutulmuş bir rüya gibi arka planda kayboluyor. "Ne?"

"Çok özür dilerim." Elimi ovuşturuyor.

"Ne için?"

"O kelimeyi söylememeliydim." "Ne kelimesi?"

"Seni şok eden."

"Kelimeler bunu yapamaz." Düşünmek için bir saniyemi ayırıyorum, çünkü emin değilim. "Öyle değil mi?"

"Damon, neden Whitley ile bir dakika konuşmama izin vermiyorsun?"

Kahverengi saçlı ve çilli yüzlü bir kız elini Damon'ın omzuna koyar.

Güzel bir kız.

Erkeğime dokunduğu için parmaklarını kırmak için ani bir dürtü duyuyorum. Erkeğim mi?

Benim neyim var böyle?

Kimseyi incitmek istemiyorum. İstiyor muyum? Belli ki kafamı çok sert vurmuşum ama zekamı kaybetmedim. En azından kaybettiğimi sanmıyorum. Genelde ne kadar zeki olduğumdan emin değilim, ama hala şiddetten kaçınacak kadar aklım var.

İsteksizce başını sallayan Damon birkaç adım geri gider ve yeni bir adamla fısıldaşmaya başlar. Bu adamın uzun kahverengi saçları var ve yarısı toplanmış. Kulakları bir elf gibi tuhaf şekillidir. Kemerine bağlı bir silah var. Bir balta.

Her iki adam da siyah deri pantolonlar, koyu renk atletler ve ağır hizmet tipi botlar giymiş.

Zamanda geri gidip gitmediğimi merak ediyorum. Belki de bu bir çeşit Viking zaman yolculuğu şeyidir. Kimse benim gibi konuşmuyor. Hepsinin aksanı var.

Bu kız hariç.

"Merhaba, ben Quinn." Gülümsüyor. O kadar içten ki, kendimi biraz daha rahat hissetmekten alamıyorum ve sanırım sesini daha önceden tanıyorum.

"Arkadaş mıyız?"

"Olacağız," diyor kendinden emin bir şekilde. "Hissettiğin o kıvılcım eski bir büyüden geliyor. S-T-R-I-K-E," kelimeyi heceleyerek söylüyor, "uzun zaman önce bir büyücü tarafından lanetlenmiş, bu yüzden ne zaman biri bunu söylese insanlar şok oluyor. Muhtemelen kulağa çılgınca geliyor, biliyorum. Ama nerede olduğumuzu anladığınızda daha mantıklı gelebilir."

İkimizin de dünyalı olduğunu ve şimdi perilerin, trollerin ve cücelerin büyülü dünyası Valora'da olduğumuzu anlatmaya başladı. Bana Gece Diyarı'nın kraliçesi olduğunu söyledi.

Bir kraliçe gibi görünmüyor. Kıyafeti sade. Sadece kot pantolon ve beyaz bir kazak. Mücevher ya da taç takmıyor.

Heyecanla ellerini sallayarak açgözlü perilerden -sevgiyle- ve kendilerini krallıkların tebaası olarak görmediklerinden bahsediyor.

Başka bir dil konuşuyor da olabilir.

Dürüst olmak gerekirse, Damon'a bakmaktan kendimi alamadığım için onu yarı yarıya dinliyorum. Açık tişörtü kaslı omuzlarını ve kollarını ortaya çıkarıyor. Ellerini ceplerine soktuğunda trisepsleri şişkinleşiyor. Başını eğerken arkadaşının söylediği bir şeye başını sallıyor.

Bana bakmasını istiyorum. Dikkatini çekmek istiyorum.

Alt yarımı örten çarşafı kaldırarak sıksa bacaklarıma bakıyorum. Kemikli ayak bileklerim ve dizlerim. Ayak parmaklarımda yontulmuş pembe ojeler var. Saçlarım öne düşüyor ve kızıl tellerin bir kısmını inceliyorum. Dağınık ve tel tel.

Tamam, belki de beni böyle görmesini istemiyorum. Umutsuzca bir duşa ihtiyacım var ve kıyafetim de övünülecek bir şey değil. Sıkıcı bir açık mavi ve ön tarafında çıtçıtlar var. Bazıları açık ve göğüs ucunun bir kısmının boşluklardan birinden görüldüğünü fark ettiğimde utançtan kızarıyorum.

Bir kolumu göğsüme doladım. "Bu bir hastane önlüğü mü?"

"Evet." Quinn arkasındaki arabaya dönüp bir fincan çay dolduruyor ve bana uzatıyor. "Bunun ayrıntılarına girmeden önce bir şeyler içmeye çalışmalısın."

İçindeki buharlı sıvı biraz çiçekli ve tatlı kokuyor ama almakta tereddüt ediyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Miden bulanıyor mu?" "Hayır."

"Bana güvenmiyorsun," diye . "Hayır." Onu aşağılamaya çalışmıyorum.

Neyse ki alınmamış. Aslında, bundan mutlu görünüyor. "Dürüstsün. Bunu sevdim."

Damon onun önüne geçiyor ve "Ben devralıyorum" diyerek bardağı alıyor.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Whitley." Quinn sırtarak mutlu bir şekilde zıplar. "Birbirimizi daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum."

Aptalca, kafam hava doluymuş gibi başımı sallıyorum. Ve kahretsin, belki de öyledir. Gerçekler zihnimde amaçsızca dolaşiyor. Silahların ve nesnelerin isimlerini biliyorum. Giysileri ve bazı giysilerin kullanım amaçlarını tanıyabiliyorum. Renkler ve betimlemeler için kullanılan kelimeleri kavramak kolay ama bu bilgileri nereden öğrendiğimi hatırlayamıyorum.

Quinn, Damon'ın az önce konuştuğu adamın yanına giderken gözlerim onunla birlikte hareket ediyor ve parmaklarını sevgiyle adamın kemer halkalarına sokuşunu fark ediyorum.

O zaman bir tehdit değil. Kıskanmak için bir nedenim yok. En azından onu.

Omzumun üzerinden bakarak kapı aralığındaki diğer yüzleri inceliyorum. Beyaz-sarı saçlı bir adamın yanında duran çekici bir kız daha var ama genç görünüyor. Damon için çok genç.

Ona dönüp baktığımda, masanın kenarına nasıl oturduğunu, kendini bana doğru nasıl açtığını, kalçalarımızın birbirine değecek kadar yakın oturduğunu gözlemliyorum.

"Birlikte miyiz?" Çok utandığım için ağzımdan kaçırdım.

Sesimdeki umut çok açık. Hatta acınası. Herkesin önünde ona çıkma teklif ettiğimi fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Bizi izleyenlere bakmadan sert bir şekilde "Mahremiyete ihtiyacımız var" diye emrediyor.

Oda hemen boşalıyor ve ben onun otorite gösterisine kaşlarımı kaldırıyorum. seksi, ama ne kadar nazik davrandığı ile bir tezat oluşturuyor.

Benimle.

Islak bezi şefkatle alnıma ve yanaklarıma sürerken, büyük bir parçam aramızdaki şaşırtıcı derecede rahat sessizliğin tadını çıkarmak istiyor. Soru sormaktan çekinmek. Keyifli bir cehaletin tadını çıkarmak.

Ama yapamıyorum. Merak kazanıyor ve cevaplara ihtiyacım var.

Ancak ben onu sorgulayamadan Damon başparmağını çeneme sürterek dikkatimi dağıtıyor. "Hafızanı canlandırıp canlandırmayacağını görmek için bir şey deneyeceğim. Daha önce bir kez işe yaramıştı."

"Tamam mı?" Endişeli bir şekilde cevap veriyorum.

Eğilip oraya nazik bir öpücük kondurduğunda kırıdayamayacak kadar şaşıyorum. Dudaklarım kıskançlıktan karıncalanıyor. "Iskaladın."

Kıkırdıyor. "Hayır, . Hâlâ bir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve umutlu ifadesinin yerini hayal kırıklığına bırakmasından nefret ediyorum. "Ama daha önce o şok olayı olduğunda... Sanırım bir anlığına aklım başıma geldi. Tekrar yapabilir misin?"

Dehşete kapılarak geri çekilir. "Kesinlikle olmaz. Bu bir hataydı. Seni bilerek incitmeyeceğim."

"O kadar da kötü değildi. Denemeye değer."

"Seninle bir anlaşma yapalım." Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir. "Eğer bunu yaparsam, seni öpebilirim."

Eğer beni caydırmaya çalışıyorsa, bu yanlış bir taktik. "Neremi öpeceksin?"

"Kıvılcım nerede ateşlenirse. Bu rastgele olur, bu yüzden nerede olacağını."

Uyarısı midemde bir çarpıntıya neden oluyor. Çok fazla olasılık var. Sanırım bir çene gagalamasını daha kabul ederdim, ama keşke bir santim daha yukarı çıksaydı. Ağzını orada düşündüğümde meme uçlarım geriliyor.

Dudağımı ısıtarak kızardım, zaten evet diyeceğimi biliyordum.

Kim olduğumu hatırlamamanın bir yararı var. Belli bir özgürlük beraberinde geliyor. Öpücükler için pazarlık yapmanın benim karakterime aykırı olup olmadığından emin değilim, ama bu fikre katılıyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Tabii, neden olmasın? Devam et." "Vur," diyor Damon kesin bir dille.

Küçük bir şok burnumun ucuna çarpıyor. Hiçbir şey olmuyor.

Damon. hamleleri içinde için Öpücük ve spot, ama o gitti çok Çabucak. "Bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Bir önceki sefer daha yoğundu."

"Çünkü bunu daha inanarak söyledim. Ne kadar içten söylerseniz, sonuçları da o kadar güçlü olur."

"Peki." Elimi uzattım. ". "

"İyi." "Vurucu vuruş!" diye bağırmadan önce çenesini çalıştırıyor.

Yanağımdan, omzumdan ve boynumdan üç kez vuruldum. Bu sefer beynim harekete geçiyor. Önemsiz hatıralar gelip gidiyor. Sarı bir karate kemeri. Bordo bir araba. Klor kokusu ve suya batmış olmanın verdiği ağırlıksızlık.

"Eee?" Damon soruyor. "Bunun bir şey yaptığını söyleyebilirim."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde başımı sallıyorum. "Sadece bir şeylerin ya da duyguların resimleri ve ben onları uzun süre tutamıyorum."

"Bu konuda stres yapma." Elimi tutarak parmaklarımızı birleştirdi. "Şu anda benim için toparlanma zamanı."

Şokların oluş sırasına göre gidiyor. Önce yanağımı öpüyor. Sonra yavaşça omzuma doğru eğiliyor. Dudaklarının sıcaklığını elbisenin ince kumaşından hissedebiliyorum. Boynuma geldiğinde, ağzı iki tam nefes boyunca tenimden bir santim uzakta duruyor.

Eli benimkinin etrafında kasılırken burnunu çekiyor. Muhtemelen ne kadar kötü koktuğum konusunda utanacak zamanım yok çünkü dudakları nabız noktamlarıyla birleşiyor.

Ağzım açık kalıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Çünkü bu öpücük diğerlerinden farklı. Etimi emmeden önce dili üzerimde geziniyor. Vücudumun her bölgesine ısı hücum ediyor ve midemde bir şey kabarıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bacaklarımın arasındaki ani ağrıyı bastırmak için uyluklarımı birbirine sürtüyorum.

Ciğerlerim dondu. Hava alamıyorum ve sanırım o bunu yapmaya devam ettiği sürece bir daha hiç nefes alamayabilirim.

Ne yazık ki, çok erken kopar.

Damon geri çekilip elini benimkinden çekerken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Çay fincanını ağzıma götürdüğünde elleri titriyor. "İç."

itiyorum. "Sen bir kral mısın?" "Kralım."

Gözlerimi kafasına dikiyorum. "Tacın nerede?"

"Çok sık takmıyorum. Çok çirkin ve saçma iyi gelmiyor."

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. O kadar kibirli olamaz. Bir daha düşündüm de, belki de öyledir. Onun gibi görünseydim, ben de kendimi beğenirdim.

"Peki sen tam olarak nerenin kralısın?"

"Çok fazla konuşuyorsun ve karnını yeterince doyurmuyorsun. Seninle başka bir anlaşma yapacağım..." Dudakları en baştan çıkarıcı şekilde kıvrılıyor ve artık o ağzın neler yapabileceğini bildiğime göre, daha fazla öpücük içeren her şeye evet demek üzereyim.

"Evet?" Beklenti beni öldürüyor.

"Bir yudum aldığın sürece sana istediğin her şeyi söyleyeceğim.

Anlaştık mı?" Yüzüm düştü. Beklediğim bu değildi.

Hayal kırıklığımı örtmeye çalışarak başımı sallıyorum ve içeceği ondan alıyorum. Çayın tadı lavanta ve bal gibi ve sıcaklığı mideme inerken iyi hissettiriyor.

"Rüya Alemi'nde hüküm sürüyorum, ancak artık Gece Alemi'nin yönetimine de yardımcı oluyorum. Kuzenim ve ben yaklaşık bir buçuk yıl önce krallıklarımızı birleştirdik." Damon arkasındaki boş alanı göstererek birkaç dakika önce konuştuğu baltalı adamı işaret ediyor. "Burası da benim kalem. Şu anda taht odasındayız. Daha sonra kendini iyi hissettiğinde sana her yeri gezdirebilirim."

Damon'ın yanından ileriye doğru bakarken bir içki daha alıyorum. Evet, odanın diğer ucunda yükseltilmiş bir platformun üzerinde bir taht var. Aslında dört tane var, hepsi arka arkaya dizilmiş. Sandalyelerin arkasındaki duvarda yıldız ve ay desenli vitray pencereler uzanıyor.

"Hasta mıyım?"

Bardağı dudaklarıma götürürken Damon başını sallıyor. "Bir kaza geçirdin."

"Biz evli miyiz?" Bir sonraki yudumu sertçe yutuyorum ve sesli bir şekilde aşağı iniyor.

"Henüz değil."

Kalbim garip bir takla atıyor.

Henüz. Henüz dedi. Sanki eninde sonunda olacakmış gibi.

Yüzünde dolaşırken, çenesindeki kirli sakalı ve dudaklarının dolgunluğunu tamamen takdir ediyorum. Acaba o dudakları hiç öptüm mü? Umarım öpmüşümdür.

Çünkü bu kadar harika bir şeyi deneyimleyip unutmak çok yazık olur.

"O zaman birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz?" Tahmin ediyorum. "Pek sayılmaz."

"Bu görücü usulü bir evlilik mi?"

"Tam olarak değil."

"Nasıl tanıştık?"

Sırıttıyor. "Kader."

Yudumla. "Burada mı

yaşıyorum?" "Artık

yaşıyorsun."

Yudum, yudum. "Peki daha önce nerede

yaşıyordum?" "İnsan diyarında."

"Quinn de öyle dedi. Ama tam olarak nerede?"

"Vermont."

"Benim bir ailem var mı?"

Durun. "Herkesin bir noktada bir ailesi vardır."

"Peki, neredeler? Hâlâ Vermont'ta mı?" "Artık

senin ailen benim."

Öfkeli bir ses çıkarıyorum. Bu sinir bozucu adam. Bana pek bir şey söylemeden sadece yeterince şey söylüyor.

"Bütün Fae'ler senin gibi mi?"

Devirme onunKafa, o verir Ben a kendinden emin Sırıtmak.

"Yıkıcı derecede yakışıklı mı?"

"Çileden çıkarıcı."

Bu oyundan sıkılmaya başladım. Ve çaydan. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim, her cevap verdiğinde içiyorum.

"Şimdilik bu kadar yeter." Fincanı kucağıma indirip pahalı görünümlü seramiği inceliyorum. Başparmağımı kenarındaki çiçek desenlerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bu kadar soru yeter mi?" Damon kaşlarını çatar.

"Hayır. Hâlâ sormak istediğim şeyler var. Sadece artık susamadım." "O zaman başka bir anlaşma yapmamız gerekecek."

Güzelim çiniyi odanın öbür ucuna fırlatma isteğime karşı koyuyorum.

"Neden?" "Çünkü senin iyi olmanı istiyorum."

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum. Tereddüt ederek ekliyorum: "Hafıza kaybı meselesi hariç."

"Yemek yemelisin. Onun yerine yiyeceksin." Gözleri alnıma sabitlenmiş bir şekilde eğiliyor.

İnanılmaz irisleri var. Uzaktan parlak yeşil görünüyorlar ama bundan çok daha fazlası var. Dış kısmında turkuaz ve gri, iç kısmında ise sarı benekler var.

Benimkinin ne renk olduğunu bile bilmiyorum. Sormak için ağzımı açtım ama sonra kapattım.

Çünkü bir var.

Şimdi düşünüyorum da, Damon ve ben doğrudan göz teması kurmadık. Bana bakıyor ama bakışları odaklanmamış. Beni takip edip etmeyeceğini görmek için başımı hareket ettiriyorum. Takip ediyor ama yine de sanki beni görmüyor.

"Kabalık olacak ama," diye başlıyorum, "neden gözlerimin içine bakmıyorsun?" "Çünkü bakamıyorum," diye cevap veriyor, gerçekçi bir şekilde. "Ben doğuştan körüm." "Oh." Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim." "Üzülme. Bu senin suçun değil. Cadıları suçla."

"Cadılar mı?" Bu konuşma garip bir hal almaya başladı.

Damon başını sallar. "İki bin yıldan uzun bir süre önce, güçlü bir cadı meclisi kraliyet ailelerinin ilk doğan tüm çocuklarını lanetledi. Tekrar görebilmemin tek yolu kader eşimi bulmak. Ve bu, benim küçük havucum, sensin." Çenemi dürtüyor. "Beni sadece sen iyileştirebilirsin."

Ona bakakaldım. Cadılar ve lanetler mi? "Ciddi olamazsın."

İç çekiyor. "İşte bu yüzden size detaylı cevaplar vermek zor. Gerçekler çok karmaşık. Hafızan yerinde olsaydı bile, bu dünya senin için çok zor olurdu."

Bir meydan okuma. Eğer benim narin bir çiçek olduğumu düşünüyorsa, ona yanıldığını kanıtlayacağım.

"Seni nasıl tedavi edeceğim?" Biraz geri çekildim, ne gerekiyorsa yapmaya hazırlanıyorum. "Hemen şimdi yapalım."

Sırıltısı hınzırlaşıyor. "Şimdi mi? Emin misin?" "Neden olmasın anlamıyorum."

"Bağlantıyı tamamlamamız gerekiyor." "Yani...?"

"İnsanların dediği gibi, sevişmek zorundayız."

"Ne?"

"Bilirsin, botları vurmak. Çirkinleşmek."

"Uh-wha-bu-" Kekemeliğim öksürükle sona eriyor. Çünkü şaka yapıyor. Değil mi?

Damon'ın alnı ciddiyetle kırışır. "Bir deyimi yanlış mı anladım? Vay be. Başka ne gibi örtmeceler var? Whoopie yapmak, yatay polka-"

"Dur." Bir elimi kaldırarak, sözlerini sindirmek için birkaç saniye bekledim. "Şunu doğru anlamama izin ver. Bana engelli olduğunu ve seni düzeltmemin tek yolunun seni becermek olduğunu mu söylüyorsun?"

İrkildi. "Bu konuda bu kadar kaba olmana gerek yoktu. Ama evet."

Gülüyorum. Suratına. Yüksek tavandan yansıyan kıkırdamalarımla deli gibi ses çıkarıyorum ama bu şimdiye kadar duyduğum en saçma tavlama cümlesiydi.

Tabii erkeklerin benimle denedikleri tavlama cümlelerini hatırlayabilseydim. Maalesef ama bunun en kötüsü olduğunu varsayacağım.

Ve bu kesinlikle
gerçekleşmiyor. Henüz olmadı.

CHAPTER 8

Whitle y

Görünüşe göre, Damon ve benim yemek yemem için herhangi bir anlaşma yapmamıza gerek yok. Açlıktan ölüyorum.

Aslında, ağzıma o kadar hızlı yemek tıkıştırıyorum ki soru sormaya vaktim yok ama her lokmayı takip ediyorum. İşim bittikten sonra Damon bana borçlu olacak ve içten bir konuşma yapacağız.

Taht odasındaki kafa karıştırıcı konuşmamız dışında, edindiğim diğer tek bilgiyi duş sırasında edindim. Başka bir anlaşma yapmak için bir fırsat gördüm, ben de bunu değerlendirdim - temizlendim ve o bana bir şeyler anlattı.

Ben o kapının dışında durup konuştum. Çoğunlukla daha önce tanıştığım insanlar hakkında.

Kirian'ın kahverengi saçlı adam, Quinn'in de karısı olduğunu öğrendim - Gece Diyarı kral ve kraliçesi. Kai kötü görünen ama görünüşe göre gerçekten iyi biri olan ve hayatımı kurtaran kişi. Tibbs süper açık renk saçlı olan ve Isla da onun yanındaki kızdı. Damon orada bulunan birkaç kişinin daha adını saydı ama uyandığımda o kadar kendimde değildim ki isimlere yüz koyamıyorum.

Özel güçleri ve her fae'nin kendine özgü sihirli yetenekleri olduğunu anlatmaya başladığında, kendime engel olamadım. Aklımı bir türlü toparlayamıyorum ve bunun nedeni beynimin doğru çalışmaması mı yoksa Valora ile ilgili her şeyin tamamen gerçek dışı görünmesi mi bilmiyorum.

Oh, . Eninde sonunda indireceğim. En azından düzgün kıyafetlerim var.

Duştan çıktıktan sonra banyodaki şifonyerin üzerinde iki kıyafet vardı: kot pantolon ve sweatshirt ya da uzun bir elbise. Ben ikincisini seçtim.

Yeşil elbisemi giyip dışarı çıktığımda Damon'ın kulağını eteğime doğru eğişini kaçırmadım. Ya da kaşlarını şaşkınlıkla kaldırışını. Ya da ardından gelen onaylayıcı gülümsemeyi.

Neden pantolonla gideceğimi düşündüğünü anlamıyorum. Hangi kız güzel bir elbise giyme fırsatını kaçırmaz ki? Ayrıca, çok rahat. Kumaşı yumuşak ve vücuda oturuyor, sanki en yumuşak ipek karışımından yapılmış gibi.

Kasemin dibini kazıyarak brokoli peynir çorbasının son lokmasını alıyorum ve ekmeğimin kalan kısmını ağızma atıyorum.

Kaşığımı yere koyduğumda şangırdıyor. "Hepsi bitti."

"Aferin kızıma." Damon bir kadeh meyve suyunu bana doğru itiyor. "Çorbayı beğendin mi? Peynir ve sebze... çok garip bir kombinasyon ama geldiğiniz yerde popüler olduğunu duydum."

"Gerçekten çok iyiydi, teşekkürler." Toplayabildiğim tüm sabrı toplayarak içkimden bir yudum alıyorum ve "Koleksiyon zamanı. Hakkımda bildiğin her şeyi anlat."

Tüm özgüveni ve erkek kibriyle Damon rahatlıyor, ellerini göbeğinin üzerinde birleştirerek sandalyesine yayılıyor. "Sana detay veremem çünkü daha yeni tanıştık."

"Nişanlandığınızı söylediğini sanıyordum." "Nişanlıyız."

"Ama bunun görücü usulü bir evlilik olmadığını da söylemişsiniz.

Bunu açıkla." "Sana söyledim, bu kader."

"Bu da ne demek oluyor? Neden tanımadığın biriyle evlenmek istiyorsun?"

"Ayrıca," diye devam etti, sanki beni duymamış gibi. "Seni üzmem istemiyorum."

"Çok geç." Kollarımı kavuşturuyorum.

Damon kederli bir şekilde parmaklarını sandalyesinin kolçağına vururken kaşlarını çatır.

Göğüs kafesimi ovuyorum. Sanki onun duyguları beni etkiliyor gibi, çünkü göğsümde hoş olmayan bir sancı var.

Özür dilemeli miyim? Ona minnettar olduğumu söyleyip çenemi mi kapatayım? O olmasaydı muhtemelen hayatta olmazdım. Yoksa sinirlenip bir şeyler mi fırlatmalıyım?

Normalde nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum ve bu bir sorun.

Sinirime dokunacak şekilde, vücudumun Damon'ın oyunlarından hoşlandığını fark ediyorum. Heyecanlandım, yanaklarım kızardı, meme uçlarım gerildi. Karnımda şiddetli bir çarpıntı var ve kalçalarımın arasında sıcaklık atıyor.

Damon ne kadar sinir bozucu olsa da, sorularımdan kaçmak flört etmek gibi geliyor. Bu en iyi ön sevişme. Neredeyse beni kışkırtmaya devam etmesini istiyorum, sırf karşılık vermek için bir nedenim olsun diye.

"Sadece kim olduğumu bilmek istiyorum," diyorum usulca, kucağına tırmanıp cevapları öpme dürtüsüne karşı savaşıyor. "Fazla bir şey istemiyorum. Rüya da yürüme, cadılar ve eşler hakkındaki konuşmaları başka bir zamana saklayabiliriz. Şu anda tüm bu bilgileri bana yüklememe konusunda biraz haklı olabilirsin ama etrafta boş bir kabuk gibi dolaşamam. Çünkü ben de öyle hissediyorum - içim boş."

Damon düşünceli bir şekilde ayağa kalkarken başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Odanın öbür ucuna doğru yürürken deri pantolonunun içindeki poposuna bakmaktan kendimi alıkoymak için diğer her şeye bakıyorum. Yatak odası şaşırtıcı çünkü çok çıplak. Duvarlarda hiç resim yok. Vazo ya da başka bir süsleme yok. Sanırım Damon'ın göremediği bir odanın görsel olarak çekici olması mantıklı olmazdı, ama yine de. O bir kral. İç dekoratörleri falan olmalı.

Ve yatak. Bir ayı tarafından parçalanmış gibi görünüyor. Dört direk kırılmış. Kenarları sivri ve keskin. Bana sorarsanız bir güvenlik tehlikesi.

"Yatağa ne oldu?" Damon mobilyaların geri kalanıyla uyuşmayan pembe bir şifonyeri karıştırırken yüksek sesle merak ediyorum.

Üst çekmecedan bir zarf çıkardı. "Ona saldırdım sayılır." "Neden?"

"Çünkü seni kaybettiğimi düşündüm." Bana doğru dönerek, rüyamda bana nasıl geldiğini anlattı. Hafızamın zayıfladığını fark ettiğinde ne kadar korktuğunu. Siyah gölgeleri ve kafamdan nasıl kovulduğunu. "Eğer sana sahip olamazsam, etrafımdaki her şeyin bir değeri kalmaz. Eğer şimdi ayrılırsak, ölürüm. Gerçekten. Aramızdaki bağı henüz tamamlamadığımız için bu biraz zaman alır, belki yirmi yıl. Hayal edebileceğiniz en kötü kalp kırıklığının neden olduğu yavaş ve acı verici bir ölüm olurdu. Sensiz olmak, ruhumun benden koparılması gibi bir şey olurdu. Bundan dolayı delirirdim. Sen de öyle."

Verdiği cevabın yoğunluğu kalbimi öyle bir çarpıtıyor ki eminim o da bu çarpıntıları duyabiliyor. Konu benim hakkımda ne hissettiğine geldiğinde bu kadar açık sözlü olması ilginç.

Ben ilgileniyorum.

"Bu senin." Tekrar yerine oturmadan önce zarfı önüme bırakıyor.

Onu elime aldığım da, metalik bir çınlamayla masanın üzerine bir şey düşüyor. Bir ıslık. Parmağımı parlak yüzeye sürüyorum. Bir anının yüzeye çıkmasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Ağzıma götürüp üflüyorum. Sertçe.

Damon yüksek sestten irkiliyor ve parmaklarını kulaklarına sokup sanki zihnini gürültüden kurtarabilecekmiş gibi oynattığında biraz gülüyorum.

"Vay canına." Dödüğü indiriyorum. "Bu şey gerçekten çok tiz. Üzgünüm."

"İğrenç olmasına sevindim. Her zaman tak ve ben yokken bana ihtiyacın olursa üfle, seni duyayım." Öne doğru eğilerek onu benden aldı ve başımın üzerinden geçirdi. "İpini gümüş bir zincirle değiştirdim, böylece daha çok bir kolye gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Göğsümün üstünde duran soğuk metale dokunuyorum.

Dirseklerini masaya dayayan Damon zarfa doğru başını sallıyor.

"İçinde başka bir şey daha var. Açıkçası okuyamıyorum ama kimseye de göstermek . Bana ne yazdığını söyler misiniz?"

"Elbette." Başımı sallayarak, neyi kabul ettiğimi bilmeden bir kâğıt çıkardım.

Açtığımda gözlerim büyüdü.

"Bu bir başvuru ve üzerinde benim adım var. Başlıkta bir logo var - Dream Escape Resort and Spa. Altında da 'Karanlık gökyüzü parkında ücretsiz bir hafta sonu kazanın' yazıyor." Tanıdık geleceğini umarak bir an için yazıları inceliyorum ama gelmiyor. "Sanırım bunu bir noktada doldurdum. Tam adım Whitley Marie Duvall. Yirmi bir yaşındayım. Doğum günüm Nisan'ın on yedisi. Adresim Streater adında bir şehirde otuz bir Sycamore Trail. Gittiğim üniversite Vermont Eyalet Üniversitesi ve bölümüm psikoloji. Mesleğim Streater Aquatic Center'da cankurtaran."

Yani yüzmeyi biliyorum. "Başka bir şey var mı?" Damon hevesle soruyor.

Kâğıdı ters çeviriyorum ve daha fazlası var. "Oh, hobiler. Okumak, astronomi, astroloji, yüzmek, uyumak..." Hafif bir kahkaha atmadan önce burnumu kırıstırıyorum. "Uyumak mı? Bu ne kadar ezikçe?"

"Hiç de total değil. Sahip olduğun kontrolle değil, benim güzel Rüya Dokuyucum. Rüyalarınızı kontrol edebilme yeteneğiniz nadirdir."

"Rüya dokumak normal değil mi?" "Hiç de değil."

"Yani ben bir ucube miyim?"

"Hayır," diye yanıtlar Damon, dehşete düşmüş bir halde. "Sen . Harikasin, akıllısın ve *benimsin*."

Vay be. Damon'ın kaçışının seksi olduğunu düşünüyordum ama gizemli tarafı şu anda bana yönelttiği sahiplenmenin eline su dökemez.

Koltuğumda kıpırdanırken, bacaklarımın arasında zonklayan ağrıya karşı kıvranıyorum.

Bacaklar.

Fiziksel tepkimin farkında değilmiş gibi görünen Damon, "Başka ne var? yazıyor mu?"

"Son bölümde neden bu ücretsiz inzivayı kazanmam gerektiğini düşündüğüm soruluyor ve ben de yıldızları sevdiğim için yazdım. Huzur ve sessizlikten hoşlanıyorum ve hatta yanımda kendi teleskobum bile var. E-posta adresim ve telefon numaram en altta. Hepsi bu kadar." Kağıdı tekrar zarfın içine sokuyorum. "Teşekkür ederim Damon. Bu çok yardımcı oldu."

"Sizin için daha fazla cevabım olmadığı için üzgünüm," diyor içtenlikle. "Benim dünyamdan harika bir şey görmek ister misiniz?"

"Tabii ki."

Damon ayağa kalktığında elini uzatıyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, dokunduğumuzda olanlara bir kez daha şaşıyorum. Aramızdaki bu ince titreşimler, hareketlenen bedenimin durumuna yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor.

Beni pencereye götüren Damon gökyüzünü işaret ediyor. "Yıldızlarınız, leydim. Hepsine sahip olabilirsiniz."

Yukarı baktığımda, karanlık zemine karşı tüm parlak kürelerin güzelliği beni şaşırtıyor. Ortadan geçen özellikle yoğun bir bant var. Altında yüzen kalın bulutlar aydınlanıyor, sanki yıldızlar saklanmayı reddediyor.

"Çok fazla var," diyorum hayranlıkla. "Ve iki ay."

Damon arkama geçip kollarıyla beni çevreliyor. "Üç, aslında." Çenesini başımın üstüne koyuyor. "Hiçbirimiz öldüğümüzde ne gerçekten bilmiyoruz, ama efsaneye göre oraya gidiyoruz. Yıldızlar bizi izleyen atalarımızmış. O parlak kümeler, onlar aileler. Eşler ve onların çocukları ve torunları. Sonsuza dek birlikte."

"Ama eğer bu doğru olsaydı, takımyıldızlar her zaman değişiyor olurdu. Hayatlar sona erdikçe daha da büyürdü."

"Öyle. Yakın takipte olan gökbilimcilerimiz var. Her zaman yeni yıldızlar ekleniyor."

"Çok güzel."

"Umarım bir gün kendim de görürüm."

Bu kadar muhteşem bir şeyin altında yaşayıp da ona hiç bakamayacağımı hayal bile edemiyorum. "Ben de senin için bunu umuyorum."

Damon'ın bana söylediği doğruysa, ona gözlerini verebilirim. Ama onunla seks yapmam gerekecek. Zor olacağından falan değil, sadece hafızamı geri kazanana kadar bu adımı atabileceğimi sanmıyorum. Kendimi bile tanımazken nasıl tam olarak rıza gösterebilirim?

Birkaç kar tanesi havada süzülüyor, üç kat aşağıda yere düşerken düşen yıldızlar gibi parlıyor.

"Bir hendeğiniz var," diyorum, ay ışığının sarayı çevreleyen sudan yansıdığını görünce şaşıyorum.

"Sadece gösteriş için," diye itiraf ediyor Damon, ses tonu eğleniyor. "Sağlam vücutlu herhangi bir fae bunun üzerinden uçabilirdi ama babam gösterişli bir adam ve bunu o istedi. Dolayısıyla, parlayan kale ve benim gösterişli tacım."

"O zaman insanları nasıl dışarıda tutuyorsunuz?"

"Güvenlik konusunda endişelenmeyin. Şu duvarları görüyor musun? Çeşitli noktalarda konuşlanmış okçular var ve köprü boyunca her zaman muhafızlar bulunur. Gelen her türlü tehdidi ortadan kaldıracaklardır."

Sadece sohbet ediyordum ama şimdi alarma geçtim çünkü korunmaya ihtiyacımız varmış gibi konuşuyor. "Burada saldırıya uğruyor musunuz?"

"Neredeyse hiç. Benim krallığım Valora'daki en huzurlu krallıktır," diye gururla yanıtlıyor. "Gözlerden uzaktayız, kuzeydeyiz ve üç tarafımız sularla çevrili. Güney sınırımız Meteor Dağları ile kaplı ve bizi Gece Diyarı'ndan ayırıyor."

"Meteor Dağları," diye tekrarlıyorum, gözlerimi kısarak uzaktaki sivri tepelere bakıyorum.

Damon başını sallıyor ve çenesindeki tüyler kafa derimi gıdıklıyor. "Uzun zaman önce, yıldızlar gökyüzünden düştü ve buraya indi. Bu yüzden bu kadar çok yıldız tozumuz var. Bu kale için parlayan taşları oradan çıkardık."

Başımı arkaya yatırıp yüzüne bakıyorum. "Bu senin öbür dünya teorisinde bir delik açıyor. Eğer daha önce söylediklerin doğruysa, o zaman ataların aşağı düşmüş ve dağ olmuş demektir."

Sırıttırıyor. "Çok bilmiş. Bazıları buraya bu şekilde geldiğimizi söylüyor."

"Ama eğer Valora yoksa, gökyüzüne nasıl çıktılar?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bu klasik bir durum, hangisi önce geldi, balkyn mi yoksa yumurta mı?"

"Tavuk mu demek istiyorsun?"

"Hayır, balkyn uçamayan bir kuştur ve yemesi iyidir; buradaki tavukla eşdeğerdir." Gözlerini gökyüzüne çevirerek, "Hayatın nasıl başladığını bilmemek güzel bir şey. Sizce de öyle değil mi? Gizem büyüye katkıda bulunuyor."

Bir omzumu kaldırdım. "Şu anda benim için her şey bir gizem."

"Bu seni daha da büyülü yapıyor."

Birden Damon'ın kapısı açıldı. Silahını çıkarıp bizi döndürürken ve beni arkasına iterken vücudundaki her kas geriliyor.

Şaşırmış bir halde koluna baktım.

"şunu, genç adam." Davetsiz misafir ellerini kalçalarına koyuyor. İlk başta onun bir çocuk olduğunu düşünüyorum. Yaklaşık bir metre boyunda ve zayıf.

Pembe elbisesi benimkinden çok farklı değil, sadece daha küçük. Ama sonra başka özelliklerini fark ediyorum. Uzun gri saçları ve kırıışmış cildi gibi. O biraz yaşlı

Bayan.

Damon rahatlarırken iç geçirir. "Kapıyı çalman gerekiyordu."

"Ben de aynısını sana söyleyebilirim."

"Touché. Whitley, bu Astrid, en yakın arkadaşlarımdan biri. Aynı zamanda benim yerleşik cadım olur."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum kibarca, ama onun hangi türden olduğunu merak ediyorum.

Tanıştığım diğer fae'lere benzemiyor ve insan olmasına da imkan yok. Viski rengi gözleri bana aşırı odaklanmış, sanki kimsenin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Ben bir trolüm." diyor. Sonra ellerini kavuşturup sırtıyor. "Kızlar günü için Whitley'i almaya geldim."

Damon kaşlarını çatarak sahiplenici bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Ama daha yeni geldi."

"Ne zaman olduğunu belirtmedim ama yine de kabul ettiniz."

"Mantıklı ol. Saatler önce ölümün ." "Onunla konuşmamız gereken önemli meseleler var."

Sanki ben odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlar ve bu beni rahatsız ediyor.

Boğazımı temizliyorum ve Astrid'e bakıyorum. "Sadece... şu anda yapmasak olur mu? Alınma ama henüz sosyalleşmeye hazır değilim. Aslında ben

oldukça yorgun."

"." İ çekiyor, hayal kırıklığına uğradığı belli. "O zaman yarın."

Başımı sallayarak kabul ediyorum, "Yarın."

O gittikten sonra Damon bir kolunu yatağı doğru uzatır. "Uyu bebeğim. Sana bebeğim diyebilir miyim? Yoksa bebeğim mi demeliyim? Honey dew? Tatlım. İnsanlar evcil hayvan isimlerini seviyor gibi görünüyor."

Dudağımlı ısırarak, yatağın kenarına otururken onun saçmalıklarına gülümsememeye çalışıyorum. Silahını kullanırken neşeyle lakaplardan bahsetmesi çok komik. "Bilmiyorum."

"Sanırım bir tanesinin uyup uymadığını görmek için birkaç tanesini denemem gerekecek." Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyarak önümde durdu ve dizlerimin arasına yerleşti.

Bacaklarımın birbirinden ayrılmasıyla merkezimdaki titreşimin farkına varıyorum. Tamamen örtülü olmama rağmen kendimi açıkta hissediyorum. Dudaklarımı yalayarak Damon'ın pantolonundaki şişkinliğe bakıyorum. Belki o da tahrik olmuştur.

Parmakları göğsümdeki dekoratif bağcıklara gidiyor ve fiyonk şeklinde bağladığım ipin ucuyla oynuyor. "İçinde uyumak için bir gömlek ister misin?"

Eğer bu kıyafetleri çıkarırsam, üzerime başka bir şey giymek istememe ihtimalim çok yüksek. İimdeki boynuzlu top beni onun yerine bana dokunmasını istemeye zorlayabilir.

Elbisenin bedenini düzeltiyorum. "Aslında bu gerçekten çok rahat." ". "

Damon kemerini çözmeye başlıyor ve pantolonunu çıkardığını fark ettiğimde istemsiz bir gıcırtı çıkarıyorum. "Ne yapıyorsun?"

ne yapıyorsun?"

"Yatmaya hazırlanıyorum."

"Benimle mi?"

"Yalnız uyumayı mı tercih edersin? İkimiz için de yeterince büyük." Damon başını yatağı doğru eğdi. "Misafir odasını alabilirsin. Ancak bunu kesinlikle tavsiye etmiyorum."

"Neden?"

"Seni üzecek bir şey söylemek istemediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" "Evet."

"Bu kaçınılmaz. Kendi güvenliğiniz için bilmeniz gerekiyor.

Bahsettiğim cadılar meclisi..."

"Seni lanetleyen kişi."

Kaba bir şekilde başını sallıyor. "Kazana sebep olanlar onlar. Seni öldürmek istediklerini ve durmayacaklarını söylemek yanlış olmaz. Eş bağımız tamamlanana kadar durmayacaklar."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Burada güvende olduğumuzu söylemiştin. Güvenliğiniz var."

"Evet, rastgele Fae suçlularına karşı korumalar, ama cadıların anlayamadığım büyüleri var. Sinsi ve tehlikeliler."

Elleri pantolonundan ayrılıp kalçalarımın üzerinde duruyor. Sertçe yutkunarak pantolonunun çözülmüş düğmesine bakıyorum. Onun altında bir tane daha var. Eğer onu açarsa, biraz penis görebilirim.

Gözlerimi kaçırarak nasıl bir insan olduğumu merak ediyorum. Normalde yeni tanıştığım bir adamla ilişkiye girer miydim? Yoksa eş bağı mı beni bu hale getiriyor?

Damon'ı o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Aynı zamanda beni huzurlu hissettiriyor. Onun etrafında olmak bile bana huzur veriyor. O yemek masasında uyandığımdan beri dehşete kapılmamamın sebebi o.

Ondan ayrı kalsaydım muhtemelen uyuyamayacak kadar korkardım. Bu yüzden, karakterime aykırı olsun ya da olmasın, geceyi onunla geçirmek istiyorum.

"Genelde tuttuğun bir taraf var mı?" Lacivert yorganın üzerinde geriye doğru kayıyorum. Elbisemle aynı ipeksi malzemeden yapılmış ve onunla çevrelenmek için sabırsızlanıyorum.

Damon sırtarak, "Dürüst olmak gerekirse, ben bir tür yatak domuzuyum," diye itiraf ediyor. "Ortayı seviyorum ama onu seninle paylaşmaya da hazırım."

"İşte." Uzak uca doğru kıpırdandım ve ona bıraktığım geniş boşluğu okşadım. "Yeterince yerin olacak. Komiklik yok, tamam mı?"

Ellerini kaldırarak bana saf bir masumiyetle bakıyor. "Spanky panky yok. Söz veriyorum."

"Spanky?" Kelime zihnimde dönüp duruyor ama kulağa doğru gelmiyor. "Hanky demek istemedin mi?"

Omuz silkiyor ve pantolonunu indirerek dar siyah boxer'ını ortaya çıkarıyor. "Tabii, her neyse."

CHAPTER 9

Damon.

Daha önce, hümanizm hatam bir hata değildi. Bu sefer değildi. Whitley'e dokunmayacağıma dair ettiğim yemini yerine getiremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden yemin etmedim.

Ona tecavüz etmeyeceğim ama uzak da duramıyorum. Nefes alış verişi düzleşir düzleşmez yatağın üzerinde ilerliyor ve kendimi onun arka tarafına yapıştırıyorum.

Onu yakınımızda tutma arzusu tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Vücudunun benimkine karşı verdiği hisse şimdiden bağımlı oldum. Birbirimize uymamız sarhoş edici. Ne kadar sıcak. Saçları burnumu gıdıklıyor.

Kokusu.

Kendisi ve benim gibi kokması hoşuma gidiyor. En sevdiğim sabunun aromasının altında onun tatlılığı var. Ağzını tatmak için can atıyorum.

Yapmayacağım. Henüz değil. Dürüst olmak gerekirse, öpücüğüm için yalvarmasını istiyorum. Anlaşma yok, oyun yok. Sadece dudakları benimkine teslim olsun.

Tuhaf, Whitley'i babamın rüyasında ilk gördüğümde uysal biri olduğu izlenimine kapılmıştım ama içinde bir ateş seziyorum. Evet, tatlı ve nazik, ama aldığı kadar iyi veriyor. Pazarlıklarından çekinmiyor. Aksine, onlardan zevk alıyor gibi görünüyor.

Kendime engel olamayıp bir elimi kalçasında gezdiriyorum. Elbisesi yukarı kalkmış ve kumaşı kalçalarının etrafında toplanmış. Parmaklarımı altına sokmak çok kolay olurdu.

Günaha girmek beni çok etkiliyor.

Parmaklarımı kıvırıyorum ve pürüzsüz çıplak tenle birleşiyorum. Whitley iç çekiyor. Mutlu bir ses. Anlayabiliyorum. Ona her dokunduğumda, coşku bir uyuşturucu gibi sistemime çarpıyor.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda kaskatı kesiliyorum. Zar zor nefes alarak gelenin geçmesini bekliyorum.

Kapının hafifçe vurulmasıyla iki saniyeden kısa bir sürede ayağa kalkıyorum. Odanın içinde ilerlerken yerdeki kemerimden palamı alıyorum. Bir tehdide mi hazırlanıyorum yoksa sadece davetsiz misafirliğe mi kızgınım emin değilim ama kapının diğer tarafındaki kişi pekâlâ bıçağımla karşılaşabilir.

Açtığımda, keskin gece havası ve sonbahar yapraklarının kokusundan kuzenim olduğunu anlayabiliyorum.

"Sadece seni ziyaret ettiğim için beni ezip geçmeyi mi planlıyorsun?" Kirian ses tonunda mizahla soruyor.

"Baştan çıktım." Silahımı indiriyorum. "Ama ciddiym, şu anda çok dikkatli olamam."

"Biliyorum," diye söze girdi, tüm alaycılığı gitmişti. "Ben de bunu konuşmaya geldim. Bence cadıları avlamak için bir an önce yola çıkmalıyız. Onlar Whitley'e ulaşmadan peşlerine düşmeliyiz. Gölge Diyar'da olabilirler."

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "İyi bir noktaya değindin ama mesele şu ki Whitley'i o çöplüğe götürmeyeceğim. Ayrıca onu Cassia'da bensiz bırakmaya da niyetim yok. Ayrıca, iyileşmeye ihtiyacı var."

"Hayatta kalması gerekiyor." "Burada daha güvende."

"Burada çantada keklik," diye karşı çıkıyor ve lanet olsun ki haklı. "Cadıların onun Valora'da olduğunu bildiğine şüphe yok. Sana söylüyorum, Gölgeler Diyarı başlamak için iyi bir yer olur. Gia'nın korumasına sahipler ve buradan çok uzakta değiller."

Siktiğimin Gia'sı. Diğer kuzenim olabilir ama hiç yakın olmadık. Rüyalarına ilk girdiğim andan itibaren onda bir tuhafılık olduğunu anlamıştım. Kafası güç ve kontrol arzusuyla doluydu. Tacı istediği bir sır değildi, ama onu elde etmek için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim.

Quinn'i öldürmeye çalıştıktan sonra Kirian'ın onun işini kesin olarak bitireceğini düşünmüştüm. Ama yapmadı. Kız kardeşinin yaşamasına izin verdi ve ben onun deli olduğunu düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Ama yine de, benim hiç kardeşim olmadı. Bir kız ya da erkek kardeşi sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ya da onlar tarafından ihanete uğramak.

"Bu gece uyuyalım. Sabah toplanıp bir plan yaparız," diyerek Whitley ile daha fazla zaman kazanmaya çalışıyorum.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Rüyalarında .

Kirian kabul ediyor ve ben de kapıyı kapatıp kilidi çevirmekte tereddüt etmiyorum.

Umarım bu gece bir daha rahatsız edilmem.

Whitley'nin yanına dönerek kolumu ortasına doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onun zihnine girecek hiçbir şeye ihtiyacım yok, çünkü *o* artık benim malım.

Uykuya daldığımda, göz kapaklarımın arkasında ışık kıvılcımları beliriyor ve ilk aradığım şey Whitley oluyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, mor çiçekler topluyor. Yanına gitmek üzereyim ama nerede olduğumuzu fark edince şok geçiriyorum.

Şafak ve Alacakaranlık Diyarı.

Bu açıklık, burada yetişen çok renkli kır çiçekleri nedeniyle uygun bir şekilde Gökkuşağı Tarlası olarak adlandırılmıştır. Tüm alan her tondan taç yapraklarıyla ıslıl ışıldır.

Ama biz nasıl buradayız? Ben burayı biliyorum ama Whitley bilmiyor.

Düğün törenlerinin yapıldığı tepeden çok uzakta değiliz.

Etrafımız ormanla çevrili ve ağaçlar beyaz çiçeklerle dolup taşıyor. Gökyüzünden gelen ılık ışık her şeyin üzerine pembemsi bir parıltı yayıyor.

"Damon." Whitley'nin mutlu sesi kulaklarımda çınlarken elinde bir buket tutuyor. Kaşları çatılırken gergin yüzümü inceliyor. "Neyin var?"

"Bilmiyorum." Kafam karıştı ve biraz da endişelendim. "Bugünden önce Valora'ya hiç gitmedin."

"Yani?"

"Bu konumu bilmenizin hiçbir yolu yok ama her bir ayrıntı burada."

Gökyüzü bile tam kıvamında. Gece Âlemi'ne yakın olan yarısı karanlık ve bazı yıldızlar görünürken, Gündüz Âlemi'nin karşı tarafı parlak mavi. Gökyüzünü ikiye bölen bir ışık ve renk çatışması ortada buluşuyor.

"Bunun bir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok." Whitley kollarını bana doladığında mutlu bir kıkırdama çıkarıyor. "Çünkü seni seviyorum. Seni çok seviyorum Damon. Bunu kalbimde hissedebiliyorum. Çok bunaltıcı ama hiç bitmesini istemiyorum. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

Endişelenmeyi unutarak eşime gülümsüyorum. Duyguları bulaşıcı. Bahsettiği sevgiyi hissediyorum. Ben tamamladım. Göğüslerimiz birbirine bastırırken, kalplerimiz birlikte atıyor.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Solumdan gelen bir ses beni sertleştiriyor. Yalnız değiliz. Kurumuş yaprakların ve kırılan dalların belirgin hışırtısı bakışlarımı ağaç hattına çekiyor. Gölgeler, çalıların ve yaprakların ötesinde bir şey görmemi zorlaştırıyor.

Bir de hareket var.

Teker teker, gizlenmiş figürler ormandan çıkıyor.

Cadılar meclisi.

Yüzleri kapüşonlarıyla gizlenmiş halde bize doğru yürüyorlar. "Damon?"

Whitley'nin sesi korkuyla titrerken çiçeklerini bırakıyor.
ve gömleğimi kavırıyor. "Cadılar, değil mi?"

"geç." Önüne geçip palama uzandım.

Ama orada değil. Sadece uykuya daldığım şeyi giyiyorum, bu da zaten bildiğim şeyi pekiştiriyor - bu gerçek değil.

Bir rüya yüzünden kendimi tehdit altında hissetmemeliyim ama bu durumda bir terslik var.

Bir zaman atlaması oluyor ve birdenbire cadılar etrafımızda bir çember oluşturuyor.

Lanet olsun. Kayıp boşluklar rüyalarda yaygındır; olaylar hızla ilerler ve siz A noktasından B noktasına nasıl geldiğinizi bilemezsiniz.

Whitley yanıma yapıştığında, iki kolumla onu koruyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum sessizce, poposunu okşayarak. "Şimdi uyanmak için iyi bir zaman."

"mı?" Sesi şaşkındı. "."

"Sen değilsin. Yemin ederim. Bu bir kabus ve buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

"Yapamam."

Onu bırakmayacağım. Kendimi rüyanın dışına itebilirim ama Whitley bu her neyse onunla tek başına başa çıkmak zorunda kalır.

Eski Fae dilinde ilahi söyleyerek, cadılar meclisi bir büyü başlattı. İşte o zaman boku yediğimizi anladım.

Whitley'nin hayal gücü tamamen tesadüf eseri Dawn ve Dusk'a benzer bir yer yaratmış olsa bile, cadıların konuştuğu kelimeleri bilmesi mümkün değildir.

Aklını mı işgal ettiler?

İlahi ikinci kez söylenirken, gücün yükseldiğini ve etrafımızda bir güç alanı oluşturduğunu hissediyorum. Bizi onlarla birlikte hapsediyor.

Kaçamayız.

"Ne istiyorsun?" Derin sesim çayırdaki yankılanıyor.

Çoğu kişinin gözü korkardı. Bu troller değil. Cevap vermiyorlar. Sadece bağırırmaya devam ediyorlar.

"Korkak olmayın," diye kışkırtıyorum onları. "Cübbelerinizin ve büyülerinizin arkasına saklanmayın. Size bir kez daha soracağım ve bir cevap bekliyorum. Ne. Ne. Ne. İstiyorsun?"

Sesleri kesilir ve hepsi kukuletalarını çıkararak yaralı göz çukurlarını ortaya çıkarır.

Whitley dehşet verici manzara karşısında soluk soluğa kalır.

Tekrar tezahürata başladıklarında, hızlı bir sayım yapıyorum.

"Sadece sekiz tane var," diye mırıldanıyorum, içimi bir korku kaplıyor. "Dokuzuncusu nerede?"

Tam bu soruyu dile getirmişken, bir okun takıldığını ve yayın ipinin gerildiğini duyuyorum.

İşte o zaman onu gördüm. Kayıp cadı. Yaklaşık otuz metre ötede kalın bir dalın üzerinde duruyordu ve nişan almıştı.

"Hayır!" Bağırıyorum, Whitley'i yere iterken bizi döndürüyorum.

Ok sırtımdan girip göğsümden çıkarken içimi kör edici bir acı kaplıyor. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gömleğimi ortadan yırttım.

Whitley çığlık atıyor.

Aşağı bakınca tahta çubuğu gördüm. Kanımla ıslanmıştı. Vücudumdan çıkıntı yapıyordu. Onu kırdım, sonra omzumun üzerinden uzanıp sırtımdan çıkardım.

Burada acı hissetmemem gerekirdi ama bundan daha acı verici bir şey yaşamamıştım. Yaradan siyah kan sızmaya başladı.

"Demir bir ok," diye törpüledim.

Acı tanıdık geliyor. Daha önce de kesildim, dilimlendim, bıçaklandım ve demire saplandım. Ama hiç kalbimden olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Organım kasılıyor ve her vuruşta yanma damarlarıma yayılıyor. Acıya yenik düşüp yere yığılıyorum.

"Damon." Whitley yanımda diz çökerken hıçkırıyor. "Ölecek misin?"

"Demir zehirlenmesi," diye , ama bunun kesin ölüm anlamına geldiğini bilmiyor. Hem de dayanılmaz bir ölüm.

"Ne yapacağım ben? Damon, bana ne yapacağımı söyle!"

". " Öksürüyorum ve ağzımda kanın bakırimsı tadını alıyorum. "Uyan!"

CHAPTER 10

Whitley

Nefes nefese yatakta doğruluyorum. Alnımda boncuk boncuk soğuk terler beliriyor ve yanaklarıma dokunduğumda gözyaşlarımla ıslandıklarını fark ediyorum.

"Whitley, bu da neydi böyle?"

Damon'ın sesiyle sığıyorum ama onu görür görmez -güvende ve ölmüyor- üzerine yığılıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. "İyi olmana çok sevindim. Ben-ben-"

Yıkılmış. Tamamen kalbi kırılmış. Rüyamda ona karşı hissettiklerim mantıklı değildi ama yine de çok gerçekti. Onu seviyordum. O benim her şeyimdi.

"Ben iyiyim." Parmaklarını sırtımda gezdiriyor ama titriyorlar.

Elimi gömleğinin içine sokup avucumu karnına doğru kaydırıyorum. Karın kaslarının ne kadar harika olduğunu bile fark edemiyorum çünkü bir yara olup olmadığını kontrol etmekle meşgulüm. Göğüs kafesine geldiğimde neredeyse açık bir yara bulmayı bekliyordum ama sadece sıcak bir deri vardı.

Rahatlamış gözyaşlarım gözlerime doluyor ve alnımı göğsüne yasladığımda gömleğini ıslatıyor. Kalbinin güm güm atışı güçlü ve hızlı, benimkiyle eşleşiyor.

Damon çenemi tutarak yüzümü kaldırıyor. "Az önce ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Korkuyorum."

"Sadece bir kâbustu bebeğim." Güven verici bir şekilde kolumu okşadı. "Artık her şey yolunda."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Odaklanmamış gözlerine bakıyorum. "Ayaklarımdan altındaki çimenleri hâlâ hissedebiliyorum. Havadaki tatlılığın kokusunu alabiliyorum. Okun vücudundan geçerken çıkardığı ses..." Sıkıntılı bir ses çıkardım. "Biz de *oradaydık* Damon."

"Astrid'in bizim için cevapları olabilir."

Bu rüyadan sonra, hiçbir cadının hayranı olduğumdan emin değilim. "Biraz göz korkutucu."

Damon kıkırdayarak okşuyor. "O zararsız. İyi." Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. "En azından *bizim* için zararsız."

Astrid'in odasına gittiğimizde bizi çoktan bekliyordu. Şöminenin yanında seramik bir kase, içinde parıltılı bir şey olan cam bir kap ve içinde buharı tüten bir sıvı bulunan bir masa hazırlamıştı.

Damon saçımı kesmek isteyeceği konusunda beni zaten uyarmıştı, bu yüzden makasını kaldırıp yaklaşık on santim alacağını söylediğinde şaşırmadım. Hafıza kaybı sağ olsun, kişisel tarzım söz konusu olduğunda hiçbir tercihim yok, bu yüzden bunda bir sakınca görmüyorum.

Oturup işini yapmasına izin verirken, odasını inceliyorum.

Onun odası Damon'inkinden çok farklı. Daha büyük. Daha süslü. Duvarda renkli duvar halıları asılı ve orman, dağ gün batımı resimleri var. Yatağı devasa. Üstünde koyu renk bir tente var ve perdeler yanlardan aşağı sarkıyor. Sanırım o uyurken ışığı dışarıda tutmak için, çünkü duvarlar ve yerler parlayan taşlardan yapılmış.

Işık daha erken uyumamı engellemedi - rahatsız olamayacak kadar yorgundum - ama zaman zaman ışıkları kapatamayacağımı hayal bile edemiyorum.

"Çok güzel," diye haykırıyor Astrid, geri çekilip el işine hayranlıkla bakıyor.

Yeni kesilmiş uçlarıma dokunuyorum, hala omuzlarımin birkaç santim altında olduklarını fark ediyorum. Saçlarımı yerden topladıktan sonra bir demet halinde cebine atıyor, sonra da birkaç tutamı kaseye serpiştiriyor.

Büyülenmiş bir halde, diğer malzemeleri eklerken koltuğumun kenarındayım. Önce sıcak su, sonra ışıltılı toz.

Karıştırdıkça, sis dökülmeye başlar ve kıvılcımlar sisin içinde ısı şimşegi gibi çıtırdar.

"Bu ses de ne?" Damon endişeli bir sesle kulağını bize doğru eğiyor.

"Elektrik," diye cevaplıyor Astrid, eliyle işaret ederken gözleri bana kayıyor kaseye doğru. "Devam et ve elini içine sok." "Ne?"

Ona hayır der gibi baktım.

"Elin." Bu sefer daha sert bir şekilde işaret ediyor. "Oraya. Anılarını ortaya çıkarmalıyız."

Yanıp sönen ışıklara bakarken olduğum yerde donup kaldım. Zaten ona bir ton saçımı vermiştim. Şimdi de elimi dev bir elektrik prizine sokmamı mı istiyor?

Hayır, teşekkürler. Şu anda tam yükten birkaç tuğla utangaç olabilirim, ama hala kendimi korumanın bir parçasına sahibim.

Astrid sabırsızca mırıldanıyor. "Birisi grev dediğinde herhangi bir hafıza tetiklemesi fark ettiniz mi?"

Çeneme bir şok çarpıyor ve mahallemde bisiklet sürdüğüm anlardan bir kesit, loş bir mum gibi zihnimde titreşiyor.

"Astrid," diye azarlıyor Damon, koruyucu bir kolla beni engellemek için yanıma geliyor. "O kelimenin yasak olduğunu biliyorsun."

"Lanetli kelime yeterli değil." Astrid, Damon'ın tehditkâr uyarısından hiç etkilenmez. "Bunun gibi küçük bir zap ona sadece geçmişindeki sıradan şeyleri gösterecektir. Daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var."

"Eşime elektrik vermeye izniniz yok. Hayatta kalamaz." "Yaşayacak."

Damon'ın etrafına bakarak bana bilmiş bir gülümseme verdi.

"Sandığınız kadar kırılgan değil, kralım." "Bu ne anlama geliyor?" Temkinli bir şekilde sordum.

Astrid sırtıtarak bir büyüteç alıyor ve elimi tutuyor. Bileğimi çeviriyor ve eğilerek damarlarımı inceliyor. Yukarı çıkıyor, bir şeyi incelerken dirseğime doğru ilerliyor.

"Neye bakıyorsun sen?" Gözlerimi kısarak eğilip onun ne gördüğünü görmeye çalışıyorum.

"Sende Fae kanı var."

"Quinn'in yaptığı gibi mi?" Damon isteksizce geri çekiliyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor.

Astrid başını sallar. "Oh, hayır. Hiç de öyle değil. Yüzde yüz öyle." Gözlerini benimkilere dikeyyor. "Sen burada doğdun."

"Ne? Hayır." Gergin bir kahkaha attım. "Bu mümkün değil."

"Neden mümkün değil?"

"Çünkü." Kolumu çekerek koltuğumda geriye doğru büzülüyorum. "Ben insanım."

"Evet. *Şimdi öylesin*," diye vurguluyor. "Bu kadar uzun süre Dünya'da kaldıktan sonra, vücudun uyum sağladı. Oraya nasıl geldin?" Parmağını iksirine doğru çevirerek, "Cevabı burada bulacağız," diyor.

Yüksek voltajın vızıltılı sesini dinlerken midemde korku çalkalanıyor. Lanetli kelimenin verdiği küçük şokların ne kadar acı verdiğine bakılırsa, sanırım bunun çok kötü olacağını varsayabilirim. Açıkta duran bir kabloyu tutuyor da olabilirdim.

Ama anılarımı geri getirmenin yolu buysa, denemek zorundayım. Damon'ın hayatı buna bağlı olabilir. Belki de kâbusumla ilgili cevaplanmamış soruların anahtarı bu kâsenin içindedir.

Derin bir nefes alarak elimi uzattım ama Astrid beni durdurdu. "Seni uyarmam gerek... En baştan başlıyoruz ve daha önce hatırlayamayacağın kadar küçük olduğun olayları yeniden ele alacağız."

Bir uyarının neden gerekli olduğundan pek emin değilim. "Bu iyi, değil mi?" "Meh." Astrid kararlı olmayan bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Ne bulacağımıza bağlı

dışarı. Hayatınızın en önemli anlarını üreteceğiz. Kim olduğunuzu şekillendirenler. Bazen bunlar bizi en çok inciten olaylardır."

Karakter inşa etmek. Bir şekilde, babamın zor zamanlar için böyle dediğini biliyorum. Ve ben onu tanımak istiyorum. Özlediğim sadece ben değilim, hayatımda hatırlayamadığım onca insan var.

Derin nefes alıyorum, karşıma çıkacak her şeye hazırlanıyorum. "Tamam. Hazırım."

"Ne gördüğünüzü bize anlatmayı unutmayın."

Başımı sallayarak güç almak için Damon'a bakıyorum. Gözleri her zamanki gibi boş ama çenesinin duruşunda cesaret var. Öne doğru eğilirken kaçınılmaz acı için kendimi destekliyorum.

Parmaklarım sise dokunur dokunmaz içine çekiliyorum ve vücudum kilitleniyor. Enerji hücrelerime sızarken her kasım tutuldu. Derim, kalbim, ayak tırnaklarım.

Her yerde, içeride ve dışarıda.

En kötüsü de beynim. Zonkluyor. Kafamın içinde hareket ediyor.

Dayanmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalacağım kadar yoğun bir acı üretiyor.

Bu çok fazla.

Elimi çalışıyorum ama biraz bile kıpırdamıyor. Kilitlendim.

içi

nd "Dur," diyor Damon. "Astrid, kapat şunu."

e. "Yapamam. Eğer bunu yapmazsak anıları tamamen kızaracak bununla."

Onlar tartışmaya devam ederken, zihnimde beliren görüntülerle dikkatim dağılıyor. Etrafımdaki dünya kayboluyor ve aniden farklı bir yer ve zamandayım.

Karanlık ve yüksek kenarlı bir yatakta yatıyorum. Üzerimde nesneler yüzüyor. Bir bebek arabası.

"Sanırım beşikteyim," diye zayıf bir sesle duyuruyorum. Damon ve Astrid hemen tartışmayı bırakıp beni dinliyorlar. "İki kişi bana bakıyor ve gülümsüyorlar."

Ailem. Sevgilerini hissedebiliyorum. Adam benim gibi kızıl saçlı, kadının ise uzun siyah saçları var. Bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığında, sivri şeklini görüyorum.

Nefesim kesildi. "Onlar Fae."

"Neredesin sen?" Astrid merakla sorar.

"Bilmiyorum. Bir ev. Yüzlerinde mum ışığı var ama başka bir şey görmek için çok karanlık."

"O zaman ya Rüya Âlemi ya da Gece Âlemi. Kızıl saçlarına bakarak, ilkinin daha olası olduğunu söyleyebilirim."

Birden üstümdeki gülümseyen yüzler değişti. Sırtışları düşüyor, dehşete kapılmış 'O' şekillerine bürünüyorlar. "Sırtlarını dönüyorlar ve bağılıyorlar. Beni korumaya çalışıyorlar." Uzun bir bıçağın parıltısı bir anda ortaya çıktığında çığlık atıyorum. Kan sıcıyor ve bir kafa yanıma düşüyor. "Babamın kafası. Beşiğin içinde. Annemin ağladığını duyabiliyorum."

Daha fazla kan akıyor ve ağlamalar kesiliyor. Çok sessiz. Sonra bir gölgenin yan taraftan baktığını görüyorum. "Biri beni kaldırıyor ama yüzü kapüşonla gizlenmiş."

"Cadılar." Sesi çok uzaklardan gelse de Damon'ın dediğini duyuyorum.

Sonra bir baktım, hava aydınlanmış ve ben dışarıdayım. "Biri beni yere yatırıyor. Kırmızı kapılı tuğla bir binanın önündeyim." Üniformalı bir adam gördüğümde farkına varıyorum. "Bir itfaiye istasyonu. Oraya bırakıldım."

"Onu kaçırdılar majesteleri," diye mırıldandı Astrid, "ve sizden saklamak için insan diyarına getirdiler."

Başka yüzler ortaya çıkıyor ve bu ikisi tanıdık geliyor. Beni büyüten ailem. Morgan ve Dustin Duvall. İkisi de aynı anda yanaklarımdan öperken içimi sevgi ve güven duyguları dolduruyor.

"Harika insanlar tarafından evlat edinildim." Sesim duygusallıktan çatlıyor. "Şu anda bir doktorun muayenehanesindeyim. Biçimsiz kulaklarımdan bahsediyorlar." I

acı tatlı bir kahkaha attı. "Muhtemelen büyüyeceğimi söylediler, ama sadece iyi davrandığımı ve onlara boş yere umut verdiğini hissediyorum."

"Ama gördün mü? Vücudun eninde sonunda değişti. Kulaklar her zaman önce gider." "Kaç yaşındasın?" diye sorduğunda Astrid'in fısıltıyla söylediği sözlerde çok fazla beklenti var.

"Altı ay, belki. Henüz yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Zaman damlatmaz bardaklar, at kuyrukları ve banliyödeki evimizin bulanıklığında geçiyor. Sonra her şey tekrar yavaşlıyor.

"Dört yaşındayım. Büyükanнемin duştayken kalp krizinden öldüğü bir kabustan uyandım. Aileme anlatıyorum ama onlar sadece bir rüya olduğunu söylüyorlar." Birkaç gün geçti. "Ama bekle. Rüya değildi. Ertesi hafta oldu, tıpkı söylediğim gibi. Cenazesindeydik ve ailem bana garip bir şekilde bakıyordu. Sanki onları korkutmuşum gibi."

Daha fazla anı. Okulun ilk günü. Piyano dersleri. Doğum günü partileri.

"Şimdi on yaşındayım. En iyi arkadaşıma okul çıkışı otobüs durağında araba çarpacağına dair bir kabus gördüm. Bunun gerçek olduğuna o kadar ikna oldum ki, kendisinden önceki durakta ineceğine dair bana söz vermesini istedim. İndi ama..."

Oh, Tanrım. Olanları görüyorum. Karşıdan karşıya geçerken kırmızı bir kamyonet köşeden hızla geliyor.

"Hiç şansı yoktu," diye hıçkırıyorum, gözlerimden sıcak yaşlar akıyor. "Ona o durakta inmesini söyledim çünkü bunun ölümünü engelleyeceğini düşündüm. Ama bunun yerine onu doğrudan ölüme götürüyordum. Eğer her zamanki durağında kalsaydı, bu asla olmazdı. Hepsi benim hatam..."

"Ara vermeye ihtiyacı var." Damon'ın emri yakınlarda bir yerden yankılanıyor ama zihnimdeki akış durmuyor.

"Onun ölümü beni değiştirdi. Arkadaşımdan uzak duruyorum. Onlara da bir şey olmasından korkuyorum." Artık elektriği zar zor hissediyorum. Sanki akım bedenimi istila etmek yerine onunla birlikte çalışıyor.

Sonra lise birinci sınıf geldi çattı. Sosyal olarak beceriksizdim. Çok zayıfım. Yüzme takımına katıldım çünkü yalnız yapılan bir spordu ve suyun altındayken kimse benimle konuşamazdı.

"Başka bir kabus gördüğümde on beş yaşındaydım. Bu sefer bizimkinden otuz dakika uzaklıktaki bir kasabada meydana gelen selle ilgiliydi. Bunu kimseye anlatmadım. Anlatmalıydım. Belki kimse dinlemezdi ama denemeliydim. Yirmi yedi kişi öldü ve bunların yarısı çocuktu."

Cuma gecesi futbol maçları. Sanat kulübü. Balo.

"Bir adam beni dansa davet etti, ben de evet dedim." Damon'ın homurdandığını duyuyorum. Başka biriyle çıkmaktan bahsetseydi muhtemelen ben de kıskanırdım ama bu önemli. "Balodan üç gün önce, rüyamda onun -"Okulumuzdan bir kıza tecavüz etti." Haftanın geri kalanında hastaymış gibi yaptım ve onunla çıkamayacağımı söyledim. Onun yerine o kıızı aldı ve o- o-" Benden acı dolu bir çığlık yükseldi. "Resmen kıızı ona teslim ettim."

"Bu kadar yeter," diye Damon. "Bu onun için çok zor." Astrid onu susturur. "İşimiz neredeyse bitti."

Mezuniyet. Üniversiteye kabul. Kafa karıştırıcı kabuslarımın mutlak iğrençliği.

"Zihnimden nefret ediyorum. Rüya görmekten nefret ediyorum. Sadece durmasını istiyorum. Lüsüd rüya görmeyi öğrendiğimde, bu mükemmel bir çözüm gibi geldi. Pratik yaparak, uyurken huzurlu bir yere gidebiliyorum."

Anılar sona eriyor. Başım su dolu bir kova gibi hissediyor ve şimdi son bardağa geldik.

Ve bu kupa üzücü bir kupa.

Kaza. Şimdi hatırlıyorum. Annem ve babam, kanlar içinde ve paramparça. Kurtarma ekibi helikopterle gelirken bilincim gidip geliyordu.

Damon'ı komada olduğum zamandan bile hatırlıyorum. Yolda dururken ne kadar güzeldi. Beni döngüden nasıl uzaklaştırdığını. Kaybolup gittiğimde ne kadar üzgündü.

Astrid kasenin içine bir şey serpip güç kaynağını kesiyor ve ben hemen sandalyeye yığılıyorum. Vücudum tahmin ettiğim gibi acımıyor. Derim yanmıyor. Hiçbir şey yanmıyor ya da sıcak değil. Çok yorgunum, tamamen bitkinim. Uzuvarım jöleden yapılmış gibi hissediyor- O. Başımı bile kaldıramıyorum.

"Tebrikler Whitley. Sen bir Kahinsin," diye duyuruyor Astrid. "Bu işte önezeilere sahip olmaktan daha fazlası var. Bunun ne olduğunu öğrenmeye hazır olduğunda bana haber ver."

"Annemle babam hayatta mı?" diye sorduğumda yüzüm kol dayanağına çarpıyor. Kazadan kurtuldular mı?"

Damon önümde diz çökerek yumuşak bir sesle "Hayır," diyor. "Özür dilerim."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kederim çok güçlü. En azından daha önce, ailemin ölümünün taze acısının farkında değildim. Şimdi bir de bunun üzerine, baş etmem gereken bir ömür boyu süren kayıp ve trajediler var.

İşin en garip yanı, hayatımı yaşamışım gibi bile hissetmiyorum. Bu anıları yaşarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Daha çok kendimle ilgili bir film izlemiş gibiyim ve varlığım şimdi başlıyor.

"Evlatlık olduğunu biliyor muydun?" Damon ellerimden birini tuttu.

Parmakları sevgiyle benimkilerle oynuyor ama onu sıkacak enerjim yok. "Evet. Ailem bana küçük yaştan itibaren bunu söyledi." Bir yumru boğazımı tıkıyor. "Hayatlarını bana adadılar ve ben onları öldürttüm."

Yüz ifadesi endişeden kızgınlığa dönüşür. "Bunu nasıl söylersin?"

"Bir yeteneğim vardı. Geleceği görebiliyordum. Onu kucaklamak yerine ittim. Rüyalarımı kontrol etmeye bu kadar takıntılı olmasaydım, belki de çöküşün geldiğini görebilirdim. Belki de onu durdurabilirdim."

Damon bir kral gibi, "Kendini suçlamayacaksın," diye emrediyor. Kollarını ortama dolayarak beni destekliyor, böylece başım arkadaki mindere yaslanıyor.

"Haklısın. Belki de kazadan haberim olsaydı bunun bir önemi olmazdı," diyorum sefilce. "Gördüğüm şeyleri engellemeye çalıştığım diğer tüm zamanlarda başarısız oldum."

Omuzlarımı kavrayan Damon sesini yumuşatıyor. "Ailenin ölümünden cadılar sorumlu, tıpkı diğer pek çok trajedinin sebebi oldukları gibi."

"Biyolojik ailemin öldürülmesi gibi mi?"

Astrid neşeyle araya giriyor ve üzüntümden hiç etkilenmemiş gibi görünerek, "Bundan iyi bir şey çıktı," diyor. "Whitley'nin vücudu yirmi bir yaşında. Doğurganlığının en üst seviyesinde. Eğer eşini burada bıraksalardı, şimdiye kadar başka birini bulmuş olabilirdi. Kesinlikle çocuk sahibi olamazdı."

Damon şaşkın görünüyor. "Yirmi bir Dünya yılı. Burada yedi bin yıldan fazla eder."

Ona göz kırpıyorum. "Yedi bin yaşında olduğumu mu söylüyorsun?"

"Değilsin. Ama burada kalsaydın sen de öyle olacaktın." Damon Ayağa fırlıyor, beni desteksiz bırakıyor ve yüzüstü taşa düşmekten kendimi zor kurtarıyorum. "Astrid, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Evet, biliyorum."

"Um, bilmiyorum." Titreyen elimi kaldırmakta zorlanıyorum. "Biri bana bunu açıklayabilir mi?"

Astrid bana sıkı bir gülümseme gönderiyor. "Cadılar meclisi seni bir sebepten ötürü çaldı. Sanırım Damon'la seni birlikte istemediler. Ama zaman çizelgesinde bir tutarsızlık var. Lanete yol açan cadılara yönelik kışkırtıcı saldırı iki bin yıl kadar önce gerçekleşti."

Zihnim karmakarışık olsa da parçalar birleşiyor. "Yani beni beş bin yıl önceden biliyorlar mıydı?"

Kıpırdanarak başını sallar. "Yapamazlardı. O zamanlar hiçbiri hayatta değildi. Bir trolün ömrü ortalama olarak sadece dört bin yıldır. Soylarından biri geleceği görmüş, çok uzak bir geleceği.

-Ve onlar adına hareket etmeye karar verdim." Damon'a döner. "Bu düşündüğümüzden daha ayrıntılı, majesteleri. Nesiller boyu süren bir hazırlıktan bahsediyoruz."

Damon alt dudağını ovuşturur. "Bunun üzerinde düşünmem gerek. Ama önce Whitley'nin dinlenmesi gerek." Yanağını okşamak için eğildi. "Yürüyebilir misin?"

Ayağını kaldırmak bile ıslak betonda yürümeye çalışmak gibi. "Pısırik olmaktan nefret ediyorum ama hayır, sanmıyorum."

"O zaman seni ben taşıyım."

Beni kucağına aldığı anda, fiziksel temas ağrıyan kalbimi yatıştırıyor. Dokunuşu kederimi bir sünger gibi emiyor. Bu adamı çok az tanıyorum ama şimdiden onsuz olamayacağımı hissediyorum.

Onsuz.

Aklıma korkunç bir düşünce geliyor.

Damon kapıya doğru yürürken, hâlâ sahip olduğum tüm gücü kullanarak elimi çenesine bastırıyorum. Beni göremeyeceğini bilsem de gözlerini kendime çeviriyorum. Çünkü dinlemesine ihtiyacım var. Çünkü yeni öğrendiğim her şey içinde en önemlisi bu.

"Dün gece sadece bir kabus değildi. Bir önseziydi ve nasıl öldüğünü gördük."

CHAPTER 11

Damon.

"Katil cadılar ortalıkta cirit atarken bir başka yolculuğu. Tam da hayatımda istediğim şey," diye alaycı bir şekilde konuştum.

"Bunu bir cadı avı olarak düşünme." Kirian malzemeleri arabanın arkasındaki depoya yüklerken omzuma vuruyor. "Bu bir hedef düşün." "

Buna karşılık ben de onun iyimser bakış açısına homurdanıyorum. Kabul etmeliyim ki bu iyi bir kılıf. Cadılar meclisi cinayetten şüphelenmeyecektir. Eşimi buldum, hemen evlenmek istememiz beklenen bir şey.

"Ayrıca, bu sefer farklı," diye devam ediyor Kirian. "Artık düşmanlarımızın kim olduğunu biliyoruz ve Kahininiz sayesinde onları nerede bulacağımızı da biliyoruz."

"Ayrıca beni orada öldüreceklerini de biliyoruz," diye espri yapıyorum.

"Şart değil. Geleceği görmek onu değiştirmemize yardımcı olabilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Whitley öyle düşünmüyor gibi. Bunu geçmişte de denedi. Gördüğü şeyi engellemek için ne yaparsa yapsın, önsezisi her zaman gerçekleşti."

Kirian duraklar. "Rüyanda seninle birlikte olmadığımı emin misin?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır."

"Peki, orada olacağım. Yemin ederim." Yemini göğsümde bir çarpıntıya neden oluyor. "İşte bu, sonun farklı olacağını kanıtlamalı. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Beni kurtarma niyetinden şüphem yok ama Whitley gelecek haftaya kadar öleceğime inanıyor ve ben de ona inanmaya meyilliyim.

Dün anılarını ortaya çıkarırken, onun ezici çaresizliği beni tüketti. Çaresizlik ve suçluluk. Bir sonraki adımın ne olacağını bilmenin ama bunu durduramamanın verdiği yıkım.

Kendini rüyalarını kontrol etmeye adanmasına şaşmamalı.

Tavsiye alabileceği, ona yol gösterecek kimsesi yoktu. En azından şimdi bu değişti.

Astrid, Whitley'nin ona ihtiyacı olacağını başından beri biliyordu. Eşime elektrik verme meselesi yüzünden hâlâ biraz kızgın olsam da yardımları için minnettarım.

Whitley bittiğinde çok yorgundu, on sekiz saat boyunca rüyasız bir uykuya daldı, bu da bana en iyi adamlarımdan oluşan bir ekiple düşünmek için zaman verdi. Biraz tartıştıktan sonra Whitley'nin önsezisinin cadılar meclisiyle yüzleşmek için ihtiyacımız olan fırsat olduğuna karar verdik. Gökkuşağı Tarlası'na giderek ölüme koşuyor olabilirim ama öyle ya da böyle onlarla o noktada karşılaşacağız.

"Ayrıca," diye ekliyor Kirian. "Yolculuğumuzun yarısında gölde olacağız ve troller sudan korkar, bu yüzden kısa bir süre için cadılardan güvende olacağız."

"Doğru."

Astrid bizimle gelmekte ısrar ettiği için tam bir asker. Yelkenli kullanmak ona göre değil ama Issika Gölü'nü geçip Şafak ve Alacakaranlık'ın kuzeyine gidersek, karadan gitmek yerine yolculuğumuzdan üç gün kısaltabiliriz.

Bonus: Çoğunlukla insanlarla temastan kaçınabiliriz. Whitley'i sır olarak saklamaktan nefret ediyorum. Valora'daki herkese eşimi bulduğumu duyurmaktan başka bir şey istemiyorum ama Kirian'ın deneyiminden öğrendim ki vatandaşlarımız arasında hainler olabilir. Herkes potansiyel bir tehdittir. Ne kadar çok insanla karşılaşsak, tehlike ihtimali de o kadar artacaktır.

Şimdiden dağlara doğru yürümekten korkmaya başladım. Yollar eskisi kadar güvenli değil ama Gece Diyarı'ndaki Port Serras'a gitmemiz gerekiyor. Bu küçük balıkçı kenti sadece en iyi gemilere sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda en büyük askeri üslerden birine de sahip. Kalede iyi bir denizci tayfası bulabilirim.

Silahlar ve demir prangalarla dolu ikinci bir sandık alıyorum - geçmişte hiç seyahat etmek zorunda kalmadığımız bir şey - ve onu diğer saklama kabının üzerine sabitliyorum.

"Whitley'nin tüm maiyeti yanımdayken bana aşık olmasını nasıl sağlayabilirim ki?" Kirian'a homurdanıyorum. "Bu yolculuğun büyük dezavantajı da bu, ona istediğim gibi odaklanamayacağım."

Kıkırdıyor. "Quinn'in buradaki ilk haftasına hoş geldiniz."

"Bu aynı şey değil. Birbirinizi tanımak için yıllar ve yıllar geçirdiniz. İlk günlerde birlikte ne yaptınız?"

"Quinn bana okudu."

Küçümseyici bir el sallıyorum. "Buna hiç ihtiyacım yok. Braille alfabesini biliyorum, ayrıca Whitley'e körlüğümü sürekli hatırlatmak istemiyorum."

"Geceler senin olacak. Kaledeki en iyi odayı bile sana vereceğim."

"Ne kadar nazıksınız," diye mırıldanıyorum, onun emrinin Gece Diyarı'nda benimkinden daha önemli olduğunu biliyorum.

Krallıklarımızı birleştirmiş olmamıza rağmen, oradaki insanlar bana bağlılıklarını bildirmekte yavaş davrandılar. Belki de ortak yönetimimizin uzun sürmeyeceğini düşünüyorlardır. Kuşkusuz Valora, kralların iyi geçinmesi konusunda pek de iyi bir geçmişe sahip değil ama zamanla Kirian ve benim için endişelenmelerine gerek olmadığını anlayacaklar. O benim ölüm-kalım.

Yoksa binmek ya da uçmak mı? *Ölmek* çok hastalıklı görünüyor.

"Damon?" Whitley arabanın önündeki atların yanından sesleniyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Titriyorum ve bu soğuktan değil.

Kirian tepkime kıs kıs gülüyor. "Evet, her zaman böyle olacak. Arkadaşın çağırdığında gitmekten başka çaren yok."

Whitley'e doğru yürürken kalbim daha hızlı atıyor ve damarlarım cızırıyor. Acaba o da hissediyor mu diye merak ediyorum ve nabzını dinliyorum.

Evet, benimki gibi hızlı. "N'aber bebeğim?"

Gülüyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak zorunda değilim?"

"İnsan gibi konuşmaya çalış."

Omuz silkerek saçının bir tutamıyla oynuyorum. "Yaptığım şey bu. İnsanların zihinlerinde rüya görerek o kadar çok zaman geçirdim ki, arada sırada bir deyiimi yanlış anlasam bile bu doğal geliyor."

"Arada sırada mı?" Quinn yanından geçerken kahkahalarla gülüyor. "En azından zamanın yarısını dene."

Hırlayarak Whitley'i daha özel bir alana götürdüm. Gördün mü? İşte bahsettiğim şey bu. Herkes yakınımdayken onunla olan bağımı nasıl geliştirebilirim? Gezinerek. Dinlerken. Benimle dalga geçiyorlar.

Birkaç ağacın altında duruyorum ve ellerimi onunkilerle birleştiriyorum. "Önümüzdeki birkaç gün zorlu geçecek."

"Ne şekilde?"

"Her şekilde. Sizin de anlayabileceğiniz gibi, fazla yalnız kalamayacağız." Başımı arabaya doğru sallayarak uyarıyorum: "Burada ileri teknolojimiz yok. Gece Âlemi'ne ulaşmamız tüm günümüzü alacak, Şafak ve Alacakaranlık'a ulaşmamız ise iki gün daha sürecek. Hedefimize varmadan önceki son günümüz de bunun gibi geçecek."

"Buna binmek zorunda mıyım?" Whitley tekerlekli araca doğru sanki bir ölüm tuzağıymış gibi konuşuyor.

"Hayır. Aslında, benimle birlikte attı kalırsan çok sevinirim." "Ve mola vereceğiz, değil mi?"

"Tabii ki. Yemek yemek ve bacaklarımızı esnetmek için."

"Sanırım kaliteli zaman sorunumuza bir çözüm buldum." Benim zeki dostum. Ormanda gizli bir buluşma, belki?

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde. Onunla ilgili her şey çekici ve ağzımdan sadece birkaç santim lobu ısırmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Dövüş dersleri istiyorum."

Geri çekildim. "Ne?"

"Hepinizin silah taşımalarının bir sebebi var." Haklı olduğu bir nokta var. "Şey, evet."

"Yani, benim de bir tane almam gerekmiyor mu?"

"Buna gerek yok," diyorum korumacı bir şekilde. "Ben seninleyken olmaz."

"Yabancı bir yerdeyim ve konuştuğumuz gibi cadılar peşimizde.

Cidden arkama yaslanıp bu işi senin halletmene izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Evet." Whitley'nin duygularını incitmeye çalışmıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu durumda yardım etmek için ne yapabilirdi?

"Sanırım son birkaç gündür çıldırmadığım için büyük bir övgüyü hak ediyorum."

"Öyle," diyorum ona ve bu doğru. Çılgınca olayların üstesinden tanıdığım herkesten daha fazla zarafet ve asaletle geldi.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun büyük bir kısmı senin sayende. Senin yanında olmak... doğru hissettiriyor. Beni güvende, sakın ve mutlu hissettiriyorsun." Son kısımda zorlanıyor, ne kadar dürüst olduğu konusunda utangaç görünüyor. "Ama her şey için sana güvenmek istemiyorum."

Kalbimi ısıtan bu iltifatın cazibesine kapılmayı reddederek ona şöyle diyorum: "Dinle, bir şeye hayır dediğimde bunun nedeni senin iyiliğini düşünmemdir. Senin zarar görmeni istemiyorum."

"Küçük bir kılıç harika olurdu," diye devam ediyor itirazlarıma aldırmadan. "Bana bununla nasıl dövüşüleceğini öğret. Ya da göğüs göğüse dövüşmeyi." Karnıma birkaç şakacı yumruk indiriyor.

Yumruklarını yakalıyorum. "Hayır. Eğitim zararsız bir oyun değildir. Seni incitmek zorunda kalırım."

Gözlerini o kadar sert deviriyor ki duyabiliyorum. "Bunu biliyorum. Çocukken karate dersleri almıştım. Düşündüğümde çok net değil ama kas hafızasının devreye gireceğinden yüzde doksan dokuz eminim."

"Bu gerçek bir istatistik mi, yoksa uydurdun mu?" "Kas hafızası diye bir şey var."

"Bunu düşüneceğim." Ve iki saniye kadar düşündükten sonra vazgeçtim.

"Damon."

Whitley'nin somurtan ağzına bir parmağımı bastırarak yaklaşıyorum.

"Yalvarma. Sakın bana yalvarayım deme. Hayır diyemem."

"da bu zaten." Parmağımın ucunu hafifçe ısıtıyor ve sikim canlanıyor.

Ona sürtünmek istiyorum. Çıplak olarak. Elbisesinin önümden çekilmesini istiyorum ki teninin sıcaklığını şaftımda hissedebileyim. Bir kolumu pelerininin içine sokarak beline dolanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Aletim karnını dürttüğünde nefesi kesiliyor.

"Biliyorsun." Başımı eğerek dudaklarımın onunkilerden sadece bir santim uzakta durmasına izin verdim. "Seni henüz öpmedim. Gerçekten istediğim yerden değil."

"İnsanlar bizi görebilir," diyor nefes nefese.

Umurumda değil, ama eğer izlenmek Whitley'i bilinçli yapıyorsa, bunu düzeltebilirim. Gücümü kullanarak, uyku dalgalarını arkamdan gönderiyorum.

Yavaşça tabii ki. Yere düştüklerinde kimsenin yüzünü dağıtmasını istemem. Esnemeler ve yığılan bedenlerin sesi takip ediyor. En azından düşüşlerini yumuşatmak için yerde iyi miktarda kar var.

"Ne-" Whitley omzumun üzerinden bakarken bir kahkaha atıyor. "Bunu yaptığna inanmıyorum. Onları tekrar uyandır."

"O öpücüğü alana kadar olmaz."

"Yeni arkadaşlarımı rehin mi tutuyorsun?"

"Sadece pazarlık."

"Eğer anlaşma yapıyorsak, beni eğiteceğine söz ver. Senin için önemli olduğumun farkındayım, ama birisine sanki

kıymetli mi yoksa kırılgan mı olduklarını anlayamazsınız. Bana kendimi zayıf hissettirmeden değer verebilirsiniz."

"Sadece seni her şeyden korumak istiyorum. Bu çok mu kötü?"

"Bu da sorunun bir parçası, evet," diyor dürüstçe. "Bana bu dünya hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmadın."

"Valora'nın tarihinin çirkin detayları kalbi zayıf olanlara göre değil."

"Dünya'da da pek çok kötü şey var ama ben *burada* doğdum. Eğer kaderimde

Fae olarak, mirasımı bilmeyi hak ediyorum. Beni karanlıkta tutmak bir engeldir. Sence de öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

Beni köşeye sıkıştırdı. Bu noktaların hiçbirine itiraz edemem ve beni yerime koyduğu için onunla garip bir şekilde gurur duyuyorum. Bir insan olarak yetiştirilmiş olabilir ama fae özellikleri çok güçlü.

"Bana her şeyi öğret," diye yalvarıyor. "Beni bilgiyle donat ve kendimi nasıl savunacağımı göster."

"Haklısın. Yöneteceğin topraklara aşına değilsen kraliçem olmanı bekleyemem."

Aramızda birkaç dakika sessizlik oluyor ve geleceğimizden bahsedince ruh halinin bozulduğunu hissediyorum.

Birlikte olamayacağımızı düşündüğü bir gelecek.

Ve aniden, öğrenme hevesi mantıklı gelmeye başladı. Yolumuza çıkacak şeylere hazırlıklı olmak istiyor.

Whitley son zamanlarda çok şey yaşadı. Eşi olarak, hayatındaki tüm iniş çıkışlarda ona yardımcı olmak benim görevim. Kendini daha güvende hissetmesine yardım edebilirsem, ederim.

"Peki," diye yumuşuyorum. "Bundan sonra soru sorduğunda daha açık sözlü olacağıma söz veriyorum. Kaleye vardığımızda bir antrenman seansımız olacak ama ödemeyi şimdi istiyorum."

Canlanıyor. "Oka-"

"Ve" diye araya girdim, "canını her yaktığımda seni öpebiliyorum."

Parmağını gömleğimin V yakasında gezdirerek, "Bu anlaşmayı gittikçe daha iyi hale getiriyorsun," diyor.

Sikim, onu tutan derinin arkasına sıçırıyor. "O zaman anlaştık mı?"

"Anlaştık." Kalbi yeminden dolayı teklediğinde nefesini içine çekiyor ve ben de dudakları ayrılmışken onu öpme fırsatını değerlendiriyorum.

Ağzlarımız birbirine kaynaşırken alt dudağım onunkinin arasına giriyor.

Ve bu Şimdiye kadar hissettiğim en güzel Şey. Sonunda birini öpmek - benim birini - kendimi bildim bileli dileğimdir. Bu anı birçok kez düşündüm. Sayısız saat boyunca hayalini kurdum.

Hayal gücüm bunun hakkını asla veremedi. Hiçbir zevk basit bir öpücüğün yerini tutamazdı. Whitley'nin dudaklarının tatlılığı. Nefesinin sıcaklığı. İstemsizce parmaklarını g mleğime doğru kıvırması.

Elleri göğsümden ayrılıyor ve boynuma dolanıyor. Orada saçlarımla buluyor ve biz birbirimize bağlı kalırken sa  tellerimin arasında geziniyor.

Yüzünü kavrayarak, birbirimize uyum sağlamamız için yeni bir yol bulmadan önce dudaklarını ısıyorum. AĞzının yumuŐaklıĐının benimkiyle kaynaŐmasının tadını çıkarıyorum.  p Őmeyi derinleŐtirmeye gerek yok. Daha değil. Yavaş gitmek istiyorum çünkü acele etmezsem arzusun beni ele geçirmesinden korkuyorum. Çok zorlamaktan. Çok ileri giderim.

Yapmak istediğim son Şey Whitley'i onu ne kadar çok istediğimle korkutmak.

Ama dudağımı ısırdığında, oyun biter. Nazik bir ısırığın kendimi kontrol etmemde nasıl yıkıcı bir top olabildiği Şaşırtıcı.

Hırlayarak, avu larımla belinden kı ına doğru hareket ettirdim. Tatlı kı ını kavradım ve bir ağaca yaslanana kadar ilerledim. Onu tuzağa düŐürdüm. Kollarıma hapsettim.

Benimkini.

Kal alarımla kendiliğinden kalkıyor ve sikimi ona s rt yor. Başımı yana eğerek öpücüğün açısını değiştiriyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. A ılıp beni içeri aldığında ikimiz de inliyoruz.

Tekrar ve tekrar, ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum. Ne kadar uzun , o kadar çok istiyorum.

Bunu saatlerce yapabilirim.

Whitley bilmeden içimde sonsuz bir ihtiyaç kuyusunun kilidini açtı. Dudaklarının benimkilere masaj yapması, dişleriyle beni ısırmaya devam etmesi asla yeterli olmayacak.

"Bebeğim," diye inliyorum ağzına. "Durmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedi öpücükler arasında. "Bu her Şeyi daha iyi yapar. Bana bunun dışında her Şeyi unutturuyorsun."

Erkeklik gururu içimde kabarıyor. Zavallı eşim yas tutuyor, ama ben onun acısını dindirebilirim.

"Majesteleri," diye sesleniyor Astrid sarayın merdivenlerinden, b y lerimden etkilenmeyecek kadar uzakta durarak. "Görünüşe göre m rettebatınız bayıldımlıŐ ve sizi bir pusuya karşı korumasız bırakmıŐlar."

Bu tamamen doğru değil. Arkamdan yaklaşmaya çalışan biri bana elli adım yaklaşmadan uyuyakalırdı ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Astrid bizi blmemekte haklı. Zaten güne geç başladık. şafak skt ve akşam yemeğine kadar Port Serras'a varmak istiyorsak yola ıksak iyi olur.

Kf kokusu esintiyle taşınıyor ve başımı Astrid'e doğru çevirirken burnumu kırıştırıyorum. "Halılarını mı getiriyorsun?"

"Sadece bir tane. Onu benim için arabanın üstüne koyabilir misin?"

İtiraz eder gibi bir ses çıkartıyorum ama karşı çıktığım iyilik bu değil. Yapmak istemediğim Whitley'den ayrılmak.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak alnımı onunkine yaslıyorum ama eşim ağzl. Boynumun arkasını kavrayarak ağzını kapatarak birkaç kez daha öpüyor.

Kalbim mutluluktan patlama tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir.

"Beni istiyorsun," diye mırıldanıyorum, sevgisinin coşkusu karşısında biraz şaşırıyorum.

Aramızdaki bağın bizi bir araya getireceğini zaten tahmin ediyordum ama Whitley'nin öpücükleri bundan çok daha fazlasını ifade ediyor. Bu kadar kısa sürede beni önemsemeye başladı.

"Tabii ki biliyorum." Sertçe yutkunuyor. "Kabusta, o okun göğsüne saplandığını gördüğümde ölmek istedim. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar harap olmamıştım, ama en çok dikkatimi çeken şey sana karşı hissettiklerim oldu. Aşk... uyandıktan sonra bile benimle kaldı. Bu tabii ki gelecekte olacak ve kalbim o noktaya nasıl ulaşacak bilmiyorum ama seni daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seveceğimi şimdiden biliyorum."

Avucunu kalbimin üzerine koyduğunda, ben de elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Ve işte böyle, artık onu yalnız bırakmaktan ya da özel anlarını almaktan endişe etmiyorum.

Çünkü nsezileri her zaman doğru çıkarsa, en azından ölüm zamanım geldiğinde onun sevgisinden şüphe etmem.

CHAPTER 12

Whitle y

Diğer kızlarla birlikte arabaya binmek yerine Damon'la gitmeyi seçmek bir hata olabilirdi. Çok cazip, lezzetli bir hata.

Yapılması gereken mantıklı bir şey gibi görünüyordu, çünkü tekerlekli bir şeye binersem beni araba tutar. Bu durumda araba hastası.

Ama Damon'la fiziksel temas neredeyse dayanılmaz.

Eyerde arkamda, dizginleri önümüzde tutarken güçlü vücudu benimkini sarıyor. Kaslı ön kolları görüş alanımda ve vücudun cinsel olmayan bir kısmının bu kadar tahrik edici olabileceğini hiç fark etmemiştim. Kaslar ve damarlar. Bronz ten üzerinde bir tutam sarı saç. Kalın parmaklı ve pürüzlü derili erkeksi eller.

Ve onun vücudu. Üzerimdeki kışlık pelerinin içinden bile sıcaklığı sızıyor. Sırtım boyunca hem sert hem de yumuşak. Atla birlikte ritmik bir dans içinde hareket ederken göğüs kasları, karın kasları ve omuzları sürekli esniyor.

Vücudunun benimkinin üzerinde böyle hareket ettiğini hayal edebiliyorum.

Bacaklarımın arasındaki eyer boynuzu durumu daha da kötüleştiriyor. Sürekli sürtünüyor. Beni o kadar şiddetli bir ihtiyaçla acıtıyor ki, kendiliğinden inmeden daha fazla dayanabilir miyim emin değilim.

Şimdi hafızamı geri kazandığıma göre, hayatımda hiç bu kadar azgın olmadığımı söyleyebilirim. Şehvet beni öyle sersemletti ki, manzarayı bile tam olarak takdir edemiyorum.

Bu dünya benimkinden çok farklı. Burada her zaman gece olmasına rağmen, parlak yıldızlar ve aylar manzaranın üzerine gümüşü bir ışık saçıyor.

Solumda yuvarlanan tepeler. Sağımda parıldayan su. Önümde dağlar beliriyor.

Soğuk hava berrak ve kirlilikten arınmış. Burnumdan nefes alıyorum, mor ağaçlardan gelen tatlılığın ve gölden gelen taze esintinin ipuçlarını alıyorum.

Damon'ın baş döndürücü kokusu daha da güçlü geliyor. Bu diyardan gelen kokuları taklit ediyor, sadece daha koyu bir alt nota ile. Bu atın üzerinde dönmek, kucağına oturmak ve onu içime çekmek istiyorum.

Merkezimi onun sertliğine bastırma düşüncesi bile beni ıslatıyor.

Bir iniltiyi bastırarak başımı geriye atıyorum ve Damon'ın boynunun omzuyla birleştiği yere yaslıyorum. Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve dudaklarım en nazik öpücüklerle tenini sıyrıyor.

Göğsünden tehditkâr bir ses yükseliyor. "Whitley?" "Hmm?"

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle ata binmek," diye masumca cevap veriyorum.

"Alay et." Dizginleri bir eline geçirip diğer eliyle belimi avuçlarken ereksiyonunu bana doğru bastırıyor. "Aklımın yarısı rotadan sapıp seninle ormanda sevişmeye gidiyor."

"Ama yapmayacaksın."

Onu bilerek kışkırtıyorum. Onunla oynamak eğlenceli ama bu süreçte kendime de işkence ediyorum. Aleti kuyruk sokumuma sürtünürken, meme uçlarım acı verici noktalara kadar sertleşiyor. Titreyen bir elimle uzanıp Damon'ın saçlarından bir kısmını parmağımın etrafında döndürüyorum.

"Biliyor musun," diye başlıyor, sesi rahat ve hafif. "Ben çocukken babamla birlikte göl kenarında otururduk."

Konu değişince başımı kaldırıp sağ tarafımızdaki suya bakıyorum. Ay ışığı karanlık yüzeye yansıyor ve minik, çok renkli parlayan kayalar kıyı boyunca sıralanıyor.

"Bana buradaki esintinin dünyadaki en güzel koku olduğunu söylemişti." Damon saçlarımı yana yatırıyor ve söylediği her kelime boynumu okşuyor. "Karşılaştıracak çok fazla kokuya sahip olamayacak kadar gençtim ama yine de ona katıldım. Şimdi, yanıldığını biliyorum. Bir istisna var." Burnunu nabız noktamda gezdirirken devam etmesini bekliyorum: "Sen."

"Sana güzel kokuyor muyum?"

Boğazından sessiz bir inilti geliyor. "Ağzımı sulandırırıyorsun. Senin tadına bakmak için her şeyi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi verirdim."

Dudağımı ısırıyorum. Beni yalamak istediği yeri tahmin edebiliyorum ve ona izin veriyorum.

Şu anda.

Bana neler olduğunu bilmiyorum. Geçmişte kendimi hiçbir zaman çok cinsel bir insan olarak görmedim. Bekar olmaktan, fantezi dünyamda yaşamaktan, ailemle en iyi arkadaş olmaktan memnundum.

Annemi ve babamı düşünmek tahrik duygularımı bastırıyor, yerini derin bir hüzne bırakıyor. Gittiklerine inanamıyorum. Gülümsemelerini bir daha asla göremeyeceğim. Babamın o korkunç şarkısını asla duyamayacağım. Birbirlerine duydukları sevgiye asla tanık olamayacağım.

Damon sanki ruh halimdeki değişimi hissetmiş gibi şakağıma uzun bir öpücük konduruyor ve ellerini kalçalarımın üzerine koyarak dizginleri tutmaya devam ediyor.

"Baban şimdi nerede?" Cevabının mutlu bir cevap olmasını umarak soruyorum.

"İnsanlar aleminde. Annem de babam da öyle. Bir milenyumun yarısını seni arayarak geçirdiler ama umarım sen burada olduğuna göre yakında geri dönerler."

Bu biraz moralimi yükseltti. "Onlar için o kadar önemli miyim?"

Başını salladığını hissediyorum. "Sen benim ruh eşimsin, bu da seni müstakbel eşim ve torunlarımın annesi yapıyor."

"Sence beni sevecekler mi?" Sesimdeki hevesi engelleyemiyorum. Damon'ın ailesi asla benimkilerin yerini tutamazdı ama hayatımda bir anne ve babam olsun isterdim.

"Zaten biliyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "Ama onlarla hiç tanışmadım."

"Evet, tanıştın."

"Ne zaman?"

"Yani... karanlık gökyüzü parkı mı?" Sesi biraz suçlu geliyor. "Ailem sahipleri."

"Hippiler mi?" Babasının uzun saçlarını ve annesinin bal sarısı saçlarını hayal ettiğimde şaşırarak soruyorum.

Su merkezine iki kez geldiklerinde, her ikisi de parlak Hawaii desenli çiçeklerle süslenmişlerdi, sanki tropik bir adada uyum sağlamak için gerçekten çok uğraşan turistler gibiydiler. İmtiyaz standından slushie sipariş ettiklerinde ve bardaklarına koymak için kendi mini şemsiyelerini çıkardıklarında kaygısız ruhlar gibi göründüklerini düşündüğümü hatırlıyorum.

Belki de Damon ve ben aynı insanlardan bahsetmiyoruzdur. "Sivri kulakları yoktu."

Başını salladığını hissediyorum. "Uyum sağlayacak kadar uzun süredir insan diyarındalar."

Doğru ya. "Ama onlar senin ebeveynin olacak yaşta değiller."

"Bir şeyi unutuyorsun, benim küçük havucum. Fae'ler insanlar gibi yaşlanmazlar. Yirmi beş yaşında değişmeyi bırakırız ve yaklaşık on beş bin yıla kadar saçlarımıza ak düşmez ya da kırışmayız."

Ağzım açılıp kapanıyor ama hiç ses çıkmıyor. Kelimeleri bulamıyor gibiyim. Neyse ki Damon devam ediyor: "Ömrümüz otuz bin yıla kadar çıkıyor Whitley. Tabii eğer başka bir şey tarafından öldürülmezsek."

Ölümü hatırlattığı için göğsüm ağrıyor. "Demir gibi mi?"

"Sadece kalbe dokunursa. Diğer yerlerde Gün Diyarı güneşlerinin ateşi gibi yanar ama iyileşir."

Demir zehirlenmesi hakkında konuşmak istemiyorum, bu yüzden konuyu tekrar ailesine getiriyorum. "Beni kandırdılar. Hafta sonu çekilişi bir tuzaktı, değil mi? O yarışmayı kazanacak kadar şanslı olmadığımı bilmeliydim."

"Benim olduğun için yeterince şanslısın." Bunu başka biri söylese kulağa son derece kibirli gelirdi ama Damon sadece dürüst davranıyor. "Ailem buraya geldiğinde, seni kandırdıkları için onlara fazla yüklenme. Sana gerçeği söyleyecek değiller ya."

Yanılmıyor. Bana Valora'yı anlatmaya çalışsalar di deli olduklarını düşünürdüm.

Dağa yaklaştıkça kayadaki karanlık bir yarık dikkatimi çekiyor. Uzaktan bir gölge gibi görünüyordu ama şimdi bunun bir mağara girişi olduğunu görüyorum. Üzerine tahtalar çakılmış, etrafı uyarı levhalarıyla çevrilmiş.

İşaret ediyorum. "Orası neresi?"

"Gölgeler Diyarı," diye cevap veriyor Damon, hayatımda duyduğum en ciddi ses tonuyla. "Oraya asla girme. Asla."

"Neden?" Uğursuz bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "İçinde ne var?"

"İyi bir şey yok. Her şey kötü, yanlış ve korkutucu. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Verilmesi kolay bir yemin ve ilk kez daha fazla ayrıntı için baskı yapmıyorum. Karanlığa bakmak bile beni korkudan titretiyor.

Aniden, Torius önümüzde dururken elini kaldırıyor. O da başka bir korkunç savaşçı. Kuzgun saçlı. Ağır dövme. Asla gülümsemez.

Kervanımız durduğunda Damon geriliyor ve kılıcını çekiyor. Diğerleri silahlarını çıkarırken metaller sıyrılıyor.

Kafam karıştı, etrafıma bakındım. Dağlara giden yol bomboş. Kar bile bozulmamış. Görebildiğim kadarıyla görünürde bir tehdit yok ama belki periler benim hissedemediğim bir şeyi hissediyorlardır.

Sonra onları gördüm.

İlerideki sık ağaçların arasından adamlar çıkıyor. En az on iki kişi olmalılar. Kaba görünüyorlar ve sağlıklı bir şekilde inşa edilmiş bir karaktere sahip değiller. Kirliler, giysileri yırtık pırtık ve yırtık pırtık ve tel tel büyümüş mohawkları yüzlerinde sarkıyor.

"Gündüz Diyarı adamları," diye mırıldanıyor Kirian arkamızdan. "İyi değil."

Damon otoriter bir tavırla, "Evinizden çok uzaktasınız beyler," dedi. "Yiyecek ya da içecek arıyorsanız, Cassia'nın eteklerinde bir taverna var."

"İstediğimiz ale değil," diyor bir adam, kirli sarı saçlarını geriye atarken.

"Size sunabileceğimiz başka bir şey yok."

"Bize kadınları ve sahip olduğunuz tüm Glow'ları verin, biz de kellelerinize gitmenize izin verelim."

Tembelce -tamamen umursamazca- Damon attan iniyor, sonra yere inmeme yardım etmek için uzanıyor.

"Diğer kadınlara katıl," diyor alçak sesle ve beni arabaya doğru yönlendiriyor. Araçlara göre oldukça sade. Gri dış yüzeyinde kraliyete dair hiçbir şey yok. "Ben güvenli olduğunu söyleyene kadar dışarı çıkma."

"Ne?" Sessizce tıslıyorum. "Bu adamlarla dövüşmeyeceksin, değil mi? Sayınız ikiye bir. Senin kim olduğunu bilmiyorlar mı?"

Damon kapıyı açarken başını hafifçe sallar. "Bu adamlar beni daha önce hiç görmedi. Burada medya yok, bu yüzden diğer krallıkların krallarının neye benzediğini bilmelerinin bir yolu yok."

"Söyle onlara. Belki geri adım atarlar ve bir çatışmadan kaçınabilirsiniz."

"Hiç şansın yok." Beni içeri kapatmadan önce hınzırca bir sırıtış gönderdi. Kalabalığa dönerek kollarını açıyor ve "Bunu güçlerle mi yapıyoruz yoksa güçsüz mü?" diye sorarken sesi kapıdan boğuk bir şekilde duyuluyor.

Lider tükürür. "Bu savaşı kazanmak için büyüye ihtiyacımız yok." "Pekâlâ. Güç yok. Yemin et."

Tüm erkekler hep bir ağızdan "Yemin ederim!" diye bağırır.

Sonra birkaç savaş çılgılığıyla birlikte kaos patlak verir. Kanatlar patladı.

Kılıçlar çarpışıyor.

Kan püskürüyor.

Cama birkaç kırmızı damla düştüğünde çığlık atıyorum ve diğer kızlara bakıyorum, onlara delirmişler gibi bakıyorum. Astrid ellerini çırpıyor ve olanları izlerken gülümsüyor. Quinn erkekler yaramaz çocuklarmış gibi başını sallıyor. Isla tırnaklarını incelerken sıkılmış görünüyor.

Korkudan altına sıçan başka kimse yok mu?

Üç adam aynı anda Damon'a saldırdığında burnumu cama bastırarak bir çığlığı zar zor bastırıyorum.

CHAPTER 13

Damon.

Bunu kesinlikle hak eden birine gazabımı uygulamayalı çok uzun zaman oldu.

Eğilip boynuma inen baltayı kıl payı kaçırdığımda içimi bir heyecan kaplıyor. Birkaç saç teli rahatsız olurken havanın kafa derimin üzerinde dalgalandığını hissediyorum.

Dönerek, bıçağım karnına saplandığında saldırganlardan birini indiriyorum. Yakındaki bir kar yığınının düşerken acıyla bağırıyor, şüphesiz kanını beyaz karın üzerine döküyor. İyileşecek ama önümüzdeki birkaç dakika boyunca iç organlarını ait oldukları yerde tutmaya çalışmakla meşgul olacak.

Diğer adamlar efor homurtularıyla yerlerini belli ediyor. Arkamdan tekme atarken önümdeki bir kılıcı engelliyorum. Ayağım bir dizle birleşiyor, ama adam yere düşerken hançeri kanadımın altını kesiyor.

Bunu ödeyecek. ve palam elini keserken tatmin edici bir kemik çıtırtısı geliyor. Bir Rejeneratör bilmiyorsa, tekrar büyümeyecek.

Döndüğümde üçüncü adamın geri çekildiğini, kaçmak için ormana doğru koştuğunu fark ediyorum.

Ne büyük hayal kırıklığı. Buna izin veremeyiz.

Arkadaşının hançerini savurarak dalların kırıldığı yöne doğru fırlatıyorum ve bir omurgayı parçaladığını duyduğumda gülümsüyorum. Tam isabet.

Korkağı geri getirmek için yaprakların ve çalılarının arasından geçerken zor nefes alıyorum. Eğilerek botunu tutuyorum ve onu yola sürüklerken bırakması için yalvarmasına aldırmiyorum. Birkaç acınası inilti dışında gürültü kesildi.

Neyse ki çabuk bitti ve umarım grubumuzun durumu iyidir.

Kanadımdaki acıya rağmen kendimi iyi hissediyorum.

Canlandım.

"Yoklama!" Arkadaşlarıma sesleniyorum.

Torius ve Dermott yaralarına Kai tarafından müdahale edildiğini söylerken Kirian, "Tek bir çizik bile yok," diye övünüyor.

"Tibbs!" Isla soluk soluğa, arabadan fırlayıp savaşıma yanına diz çöküyor.

Komik, Isla'nın daha önce pek fazla erkekle konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum. Kirian ve benim dışımda, erkeklerle birlikte olmaktan kaçınır. Utangaçtır ve kimse onu suçlayamaz. On beş yaşındayken kaçırılıp Gündüz Diyarı'nda satılmış ve maruz kaldığı istismar yüzünden travma geçirmiş.

Ama belli ki askerimle arkadaş olmuş.

"Tibbult?" Saygımdan dolayı tam adını kullanıyorum. Ona yaklaşırken kan kokusu alıyorum. Hem de çok fazla. "Ne kadar kötü?"

"Boyun yarası," diye ıslak bir öksürükle boğuk bir ses çıkardı. "Zaten iyileştiriyorum."

"Güzel. Tutsakları demir prangalarla bağla ve Cassia'ya geri götür. Sonra Gün Diyarı'na bir sprite gönderip Kral Zander'a on iki adamının elimizde olduğunu haber ver-"

"Dokuz," diye düzeltti Torius. "Ben birinin kafasını kestim, Kai de ikisini aldı."

"Dokuz adam," diye devam ediyorum hiç atlamadan. "Onları kendi sarayında idam edebilir ya da benim sarayında idam etmeme izin verebilir. Her iki durumda da bu suçlular kralın eşini çalmaya çalıştıkları için ölecekler."

Haydutlardan birkaçının nefesi kesilir ve yaptıkları hatanın farkına varırlar. Bu sefer yanlış insanlara bulaşmışlardı.

Tibbs doğrulduğunda hâlâ konuşmakta zorlanıyordu, "Evet, majesteleri," diye geveledi.

"Ama o yaralı," diye şiddetle karşı çıkıyor Isla, beni çok şaşırtıyor.

Vay, vay. Sanırım bu arkadaşlıktan öte bir şey. Birileri aşık olmuş. Tibbs onun elini okşadı. "Kralla bu şekilde konuşamazsın."

Endişesini görmezden geliyorum. Onun için endişelendiği için kızı cezalandırmayacağım. "Ayrıca cadılar meclisine niyetimizi ilet. Kral Zander davasına yardımcı olacağı için takviye göndermek isteyebilir." Tibbs'e elimi uzatıyorum ve onu yukarı çekebilmem için ön kolumu kavırıyor. "Bunu yaptıktan sonra, kalede bize katılmak için uç."

Isla onun üzerine biraz daha titrer, sonra onun gerçekten iyi olduğunu ve bu görevi tamamlaması gerektiğini kabul eder. En azından yardım etmeye karar verir. Demir geçirmez eldivenler giyerek, Tibbs'le birlikte tutsaklarımızın bilek ve boyunlarındaki prangaları sabitlerler.

Quinn yanıma yaklaştı. "Görünüşe göre kişisel yoldaşımı krallığınız için kaybedeceğim."

"Kaderlerinde var mı?" Kai avucunu kesik kanadıma koyduğunda ırkiliyorum ama dokular neredeyse anında tekrar birleşiyor.

"Hayır, ama de aşık olmakta yanlış bir şey yok."

"Yeterince büyük değil," diye araya giriyor Kirian, koruyucu bir baba gibi konuşarak.

Quinn onu dürtüyor. "Bırak çıksınlar. Yarın evlenmek zorunda değiller."

Anlaştık diye homurdanıyor. Isla benim kızım, hatta arkadaşım olsaydı, onu beklemesi için cesaretlendirirdim. Kaderin sabırlı olanları ödüllendirdiğine gerçekten inanıyorum.

Kirian sırtımı sıvazlıyor. "Ne zamandan beri böyle dövüşebiliyorsun kuzen?"

"Belki de şansım yaver gitmiştir."

"Uh huh." Sesi inanmaz bir tonda ve düşmanlarımızın silahlarını toplamaya başlarken ben de sırtıyorum.

Geçmişte küçümsediğim tek yeteneğim savaşma becerim değildi. İki yıl öncesine kadar, uyku gücümü bir sır olarak saklıyordum. Savaşta bile bunu sakladım. Kimse güçlü yönlerinizin farkında değilse, onları kullanamazlar. Birisi sizin zayıf olduğunuzu düşünürse, onları gafil avlamak daha kolay olur ve bu da gerçekten ihtiyacınız olduğunda zafer kazanma şansınızı artırır.

Ama şimdi her şey farklı. Korumam gereken bir eşim var ve onu güvende tutmak için ne kadar acımasız olmam gerekiyorsa o kadar acımasız olacağım.

Whitley'i dinliyorum. Burada ama sessiz. Nefes alış verişi arabanın içinden geliyor ve beni dinleyip olduğu yerde kalmasına seviniyorum. Aferin kızıma.

Tatmin olmuş bir şekilde açık kapıya doğru yürüyorum ama açık kollar yerine göğsümü iten iki elle karşılaşıyorum.

"Seni aptal." Whitley bankın koltuğuna yığılıyor ve kollarını kavuşturup öfkeli olduğunu hayal edebiliyorum.

" var?" Yanına tırmandım. "Biz kazandık."

"Ölebilirdin."

"Pek sayılmaz." Bir kahkaha attım.

"Onları daha başlamadan uyutmalıydın," diye azarlıyor. "Bütün bunları yaşamanın ne anlamı vardı?"

"Bu-" Başparmağımı arkama atıyorum "-hiçbir şey değildi. Çok daha kötü savaşlarda bulundum."

"Yine de bunu . Ya ciddi şekilde yaralanmış olsaydın?" "Kai ya da Tibbs beni iyileştirirdi."

Gömleğimi avuçlayarak beni kendine çekiyor. "Acından etkilenen tek kişi sen değilsin. Kesildiğinde hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Suçluluk duygusu beni çarptı. Bunu unutmuştum.

"Oh, bebeğim." Kanatsız sırtını ovmak için uzandım. "Özür dilerim. Bu eş olayı benim için yeni."

"Bir daha kendini tehlikeye atmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak yeminimi mühürlüyorum, sonra da onu koltuğa hapsedene kadar sinsice ilerliyorum. Burnumun ucunu onunkine sürterek fısıldıyorum, "Gerçeği bilmek ister misin? Ya dövüşmek ya da sevişmek için buna ihtiyacım vardı. Cinsel dürtülerimi bastırmak için her zaman şiddete başvurdum ve şu anda onlardan çok daha fazlasına sahibim."

"Bunu beni eğiteceğin zamana sakla. Dövüş *benimle*."

Whitley ile antrenman yapmanın doğrudan ön sevişme olacağı aklıma gelince sikim sertleşiyor. Fiziksel temas. Adrenalin. İkimizin de uzak tutmaya çalıştığı arzu cehennemine yakıt olacaktı.

Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir. Bağımızı ne kadar çabuk tamamlarsak, lanet de o kadar çabuk kırılır. Hep evlilik töreni sonrasına kadar beklemek istemiştım ama zamanımız azalıyor olabilir. Ayrıca, bağlandığımızda Whitley daha güvende olabilir. Ne de olsa cadılar Quinn ile Kirian'ın bağlanmasını engelleyemeyince onun peşini bıraktılar.

"Tibbs bütün bu adamlarla iyi olacak mı?" Whitley pencereden dışarı bakmak için ayağa kalkıyor. "Ya güçlerini onun üzerinde kullanırlarsa?"

Ona yeni bir şeyler öğretme şansı yakaladığım için sevinçliyim. "Biraz Fae 101. Prangalarını görüyor musun? Üzerlerinde o kadar demir varken, olağanüstü güçlü olmadıkları sürece yeteneklerini kullanamazlar. Ama ben sadece asillerin demir zayıflamasının üstesinden geldiğini gördüm."

"Seni bu kadar özel yapan ne?"

Kıkırdıyorum. "Kraliyet ailesinden olduğumuz için daha güçlü değiliz. Daha güçlü olduğumuz için kraliyetiz. Sizin dünyanızı düşünün. Geçmişte insanlar doğuştan bir krallığa sahip değillerse nasıl oluyordu?"

Bir saniye düşünüyor. "Güç kullanarak. Savaşlar ve muharebeler."

"Aynen öyle. Burada da aynı. Bir noktada -birçok nesil önce- fee kral ve kraliçeleri tahta geçti. Bunun için savaştılar ve onların kanı damarlarımda dolaşıyor. Kirian'ın da."

"Peki ya Gündüz Diyarı kralı?"

"Emin değilim. Söylentilere göre Zander hiçbir güçle doğmamış. Annesi buraya geldiğinde tamamen insandı. Merhum Kral Zarid ile kader birliği yapmamıştı. Onların birleşmesi... onun seçtiği ya da istediği bir şey değildi."

Whitley korku dolu bir nefes çeker. "Valora'ya isteği dışında mı getirildi?"

Çok hassas bir konu. Bu konuya girmeye vaktimiz yok.

Yüzünü avuçluyorum. "Sanırım şimdilik bu kadar ders yeter. Yola geri dönmemiz gerekiyor."

"Daha sonra?" Her ne kadar bunu bir soru olarak sorsa da, bu bir talep değil ve en kısa zamanda bunu yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

CHAPTER 14

Whitley

Damon saldırımdan kaçamayınca hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyorum. Tahta kılıcın kenarı kaburgalarına değiyor ve neredeyse o lanet şeyi yere fırlatıyorum.

"Bunun ne anlamı var? Beni engellemeye çalışmıyorsun bile. Kazanmama izin veriyorsun."

"Hayır." Damon yaklaşıyor ve elini benimkinin sapına doluyor. "Birini sakatlamanın nasıl bir his olduğunu öğrenmene izin veriyorum ve bunu denemeyen *sensin*. Bu bir dokunuştur. Hem acınası bir dokunuş."

Sahte bir ayak uzunluğundaki bıçağı manipüle ederek ucunu göğüs kafesinin altındaki yumuşak bir yere bastırır. Kalbine doğru eğiyor ve ciğerlerindeki havayı dışarı itecek kadar sert bir şekilde kendine saplıyor.

"Burayı toplayabildiğin kadar kuvvetle bıçaklayacaksın. Merhamet yok. Eğer bu demir bir silahsa, ölümcül bir darbe olacaktır."

"Seni incitmek istemiyorum."

Geri çekilirken, piç güler. "Deneyebilirsin."

Gözlerim kısıldı. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Oh, eminim yapabilirsin, *eğer* beni alt edebilirsen." Kılıcını bana doğrulttu. "Hırçın olmak senin doğanda var."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bundan emin değilim."

Elbette kendi payıma düşen örümcekleri ve sinekleri öldürdüm ama asla bir insana bilerek zarar vermedim.

Damon tsks. Alaycı bir ses. "Bu kadar korkak olmayı bırakırsan, belki yanıldığını kanıtlarsın."

Tamam. Elimden geleni yapmamı istiyorsa, yaparım.

Homurdanarak, sanki bir sayı vuruşu yapmaya çalışıyormuşum gibi kafasına doğru savuruyorum. Kafatasına vuramadan önce hızla eğilip yoldan çekiliyor, sonra da kılıcının ucuyla kığıma vuracak kadar yaklaşıyor.

"Anlaşma anlaşmadır," diyor ve aramıza tekrar mesafe koymadan önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Acımadı," diye yalan söyledim, acıyan yeri ovarak.

"Ama bu olacak." Vurduğunda, parmak eklemlerimde acı patlıyor ve silahım yere düşüyor.

Damon onu yerden alırken üzgün görünüyor. Sapı yavaşça avucuma geri yerleştirdikten sonra zonklayan elime birkaç öpücük konduruyor.

"Birkaç kural; silahını asla kaybetme, birinin dövüş kolunu yaralamasına izin verme ve asla pes etme." Birkaç adım geri atarak kollarını teslimiyetle açtı. "Şimdi bana doğru gel."

Bir açık yakaladığımı düşünerek bıçağı göğsüne doğru saplıyorum ama silahımı korkutucu bir kolaylıkla yolumdan çekiyor. İrkilmedi bile. Tekrar denedim. Yine aynı şey.

"Nerede olduğumu nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Hareket ettiğimi nasıl anlıyorsun?"

"Çoğunlukla dinliyorum." Birbirimizin etrafında dönüyoruz. "Birçok şey bana harekete geçmeye hazırlandığını söylüyor. Nefesinizdeki bir aksaklık. Bir nesnenin havayı yararken ses. Pelerininin sallanışı."

Uzun mavi kumaşa bakarak, benimle birlikte nasıl hareket ettiğini izliyorum. Çıkarmak için çok soğuk. Kale avlusunun yüksek duvarları rüzgârı engellese de, hava dondurucu bir soğukluğa sahip ve son birkaç dakikadır kar yağıyor.

Fae'ler soğuktan rahatsız olmadıkları için Damon'ın onu engelleyen bir giysisi yok. Bu hem sinir bozucu hem de dikkat dağıtıcı. Atleti yakındaki bir yere atılmış ve deri pantolonu vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış gibi görünüyor.

Bunun adil olmadığından şikayet etmek üzereydim ama adam göremiyor. Burada avantajlı olması gereken biri varsa o da benim, ama kör bir adamdan resmen dayak yiyorum.

Sırıtarak silahını diğer eline geçiriyor. "İşte, sol elle dövüşerek işleri biraz eşitleyeceğim."

"Benimle alay mı ediyorsun?" Onu bıçaklıyorum, ısıtıyorum, sonra neredeyse elbiseme takılıyorum. Dudaklarımdan hoşnutsuz bir hırıltı döküldü. "Kadınlar bu şeylerin içinde nasıl dövüşür?"

"Yapmazlar. Kadınlar savaşa girmekten caydırılıyor." "Kendilerini savunabilmeleri gerekir." Bıçakla. Bayan. "Haklısın, öyle."

Dağlardan geçerken epeyce başımın etini yedikten sonra sonunda Damon'a o adamların kadınları neden kaçırmak istediklerini anlattırdım. Cevabı neydi? Bizimle çiftleşmek için. Vebanın binlerce yıl önce bir grup Gündüz Diyarı kadınıni öldürüp gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu, ancak birkaç yıl önce tekrar ortaya çıktığını anlattı. Erkeklerin kadınlara oranı şu anda sekize bir ve her geçen gün daha da kötüye gidiyor.

Ve zavallı Kraliçe Rowen. Zander'ın annesini öğrendim. İlk vebadan sonra Dünya'dan kaçırılmış ve Kral Zarid'in kadın haremine yerleştirilmiş. Bu dünyadaki tek değeri hamile kalabilme yeteneğiymiş. Görünüşe göre, Fae'ler çocuk sahibi olmakta zorlandıkları için bu özel bir şey. Zander'in gebe kalması daha da eşsizdi çünkü onlar kaderli bir çift değildi.

Damon ve arkadaşları o adamların bizi götürmesini engelleyemeseydi, biz de aynı kaderi paylaşabilirdik. Kaçırılır, tecavüze uğrar ya da daha kötüsü seks kölesi olarak açık artırmaya çıkarılırdık.

Damon ciddi bir ifadeyle, "Az önce aklıma takılan bir şey söyledin," diyor ve kalçama dokunmak için öne atılıyor. Pelerinimden bir avuç tutarak beni bir öpücük için kendine çekiyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. "Bir şeye değerli ya da kırılğanmış gibi davranmaktan ve ikisi arasındaki farktan bahsettin. Dişilerimiz her ikisi de, özellikle de üreme çağındayken."

Alay ettim. "Başka bir terim kullanabilirsin. Yetiştirme deyince sanki hayvanmışlar gibi anlaşıyor."

"Dünyamızın dişilerimize yardımcı olmak için farklı yapabileceği pek çok şey var." Göğsümü dürtmeye çalışırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı ama ben onun derslerinden birini uygulayarak temastan kaçınmak için yana doğru eğildim. Omuzuna vurma girişimimden uzaklaşarak gururla gülümsüyor. "Gündüz Diyarı erkekleri, önlemek için ne yaparsak yapalım, yakın zamanda onları kaçırmayı bırakmayacaklar."

"Peki sizin önleyici tedbirleriniz...?"

"Nüfusu eşitlemek için Kirian ve benim Gündüz Diyarı erkeklerine açık uçlu bir teklifimiz var; eğer kadınlarımızla eski usul tanışmak istiyorlarsa buraya taşınabilirler. Tek yapmaları gereken, sadakatlerini göstermek için ordumuzda beş yıl hizmet etmek. Tibbs gibi. Gündüz Diyarı'ndandı ama kendine yeni bir hayat kurmak için krallığıma geldi."

"Neden bütün erkekler bunu yapmıyor?"

Damon omuz silkiyor. "Sabırsızlık. Ayrıca kadınlara karşı saygı eksikliği ki bu kabul edilemez. Valora'da kadınlara saygı duyulur. Bir kadının doğumu bir erkekten daha çok kutlanır."

"Kraliyet ailesiyle bile mi?"

"Kral ve kraliçenin ilk doğan çocuğunun, cinsiyeti ne olursa olsun, gerçek varis olması her zaman bir kural olmuştur. Doğurganlık bu kadar düşükken, herhangi bir çocuk hiç olmamasından iyidir."

"Ama kader eşlerinin genellikle çocuk sahibi olduğunu söylemiştiniz, o halde gebe kalmak nasıl bir sorun olabilir?"

"Ah, benim saf dostum." Kılıcı üst koluna çarpıyor ve kısa bir süreliğine o noktayı öpmek için yaklaşıyor. "Tüm fae'ler ruh eşlerini bulma şansını beklemez. Geçmiş nesillerde yalnız bir hükümdarın olması pek hoş karşılanmazdı. Aslında, sadece evli bir çiftin bir krallığı yönetebileceği neredeyse bir yasaydı. Pek çok prens ve prenses, tacı elde edebilmek için olmayan biriyle evlenmeye razı oldu."

"Peki ya bir noktada kader eşleriyle karşılaşırlarsa ne olur?"

Damon yüzünü buruşturuyor. "İşler karıştı. Sıradan insanlar için bu özel durumu çözmek zor değil. Bu sizin dünyanızda tepetaklak olmuş bir boşanma gibi bir şey olurdu."

"Tepeden aşağı koşmak mı?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmak için mücadeleyi kısa süreliğine bıraktım.

Yüzünden mahcup bir ifade geçiyor. Bu, bir insan sözünü berbat ettiğini fark ettiğinde her zamanki şaşkın ifadesidir. Ve çok sevimli.

"Sıradan mı?" diye düzeltiyor kendini.

Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. "Daha iyi."

Ona birkaç yumruk savuruyorum, her biri tahtanın gürültülü bir takırtısıyla engelleniyor. Kazanamasam da temas kurmak iyi hissettiriyor. Sırtarak geri çekiliyorum.

"Damon sözlerine şöyle devam ediyor: "Kaderde olsun ya da olmasın, bir kral ya da kraliçeyi bir kenara atmak çok da kayıtsız kalınacak bir mesele değildir. "Kraliyet ailesi için durum daha karmaşıktı. Onlarca, yüzlerce, hatta binlerce yıldır hüküm sürüyorlarsa, halk onları sevmeye başlar. Onları öylece kapı dışarı etmek ayaklanmalara neden olabilirdi. Ve işin içinde çocuklar varsa... bu daha da kötüydü. Kral Zarid'in Kraliçe Rowan'ı bu yüzden yanında tuttuğundan şüpheleniyorum. Onu sevmiyordu ama ona tek varisini vermişti ve tebaasına karşı nazikti. Eğer

Amacına hizmet ettikten sonra onu ortadan kaldırırsaydı, bir ayaklanma olabilirdi."

"Bana hala çözümü söylemedin." *Tak, tak, tak.* "Eğer biri ruh eşiyle tanışırsa, ayrı kalmaları mümkün değildir." "Kesinlikle. İstenmeyen tarafı resimden çıkarmanın yöntemleri vardı. En iyi senaryo mu? Onları kalenin farklı bir kanadına taşımak.

gerçek eşi sevgili olarak kabul ederken."

"Neden genelde olanın bu olmadığı hissine kapılıyorum?"

Damon kaburgalarım birkaç santim yaklaştı. "Çünkü sen akıllısın. Küçük suçlar için onları sürgün etmek bir sonraki adımdı. Sonra gizemli zehirlenmeler ya da ölümle sonuçlanan kazalar. Bir idam vakası vardı ama geçerliydi. Gündüz Diyarı'ndan bir kraliçe, kralın kaderindeki metresini öldürmeye çalıştı ve bu da sonunda onun da ölümüne yol açacaktı. Bu, burada işlenebilecek en büyük suçtur. *Sıradan bir* vatana ihanetten bile daha kötü."

Sözü doğru söyleyerek, zaferini kaşlarını sallayarak vurguluyor. Gülümsemeye karşı koyuyorum. Cazibesi çok dikkat dağıtıcı.

Bu kadar konuşma yeter. Zafer zamanı.

Her zamankinden daha kararlıyım, ona yaklaşıyorum. Tereddüt yok. Geri çekilmek yok, tıpkı başlangıçta söylediği gibi. Ve her vuruşu engelliyor. Sağdan. Sola doğru. Tam karşıya. Hangi yöne gittiğimin önemi yok, beni durdurmak için orada.

Hareketlerim vahşileşiyor. Daha az koordineli. Ne kadar çok ıskalarsam, o kadar öfkeleniyorum. Her darbe antrenman sahasında yankılanıyor ve her bir ses benimle alay ediyor.

Saldırıya başka bir ses daha katılıyor ve bana bir paraşütün açılmasını hatırlatıyor.

Sonra Damon'ın kanatlarının tüm ihtişamıyla ortaya çıktığını görüyorum. Güzel ve tehlikeli görünüyorlar, pürüzsüz gri genişlik arkasında büyük gölgeler yaratıyor.

Huşu içinde ve korkmuş bir şekilde, bir an için afalladım. Dikkatimin dağılmasından yararlanıyor. Bir kez kanat çırparak kendini yukarı ve başımın üzerine doğru itiyor. Arkama geçtiğinde, kollarıyla vücudumu inanılmaz derecede sıkı bir şekilde kavırıyor.

Sahte silahının keskin olmayan ucu boğazıma bastırıyor ve boynuma şehvetli bir öpücük konduruyor. "Şimdi ne yapacaksınız kraliçem?"

Kıpırdanarak hareket etmeye çalışıyorum ama nafile. Beni mağlup etti ve bunu biliyor.

Farklı bir taktiğe ihtiyacım olduğuna karar verdim. Belki de bu işi yanlış yapıyorumdur.

Başarısızlık dersin tadını çıkarmamı engellemedi. Kalbim çarpıyor ve her atışını kalçalarımın arasında hissedebiliyorum.

Damon'a karşı erirken, arka tarafımı onun ön tarafına sürttüğümde neredeyse mırıldanıyorum. Çoktan sertleştiğinden eminim ve kışımı pantolonundaki sert kabarıklığa doğru sürüyorum.

Acı çekiyormuş gibi homurdanıyor ve bıçağı şahdamarımdan indiriyor.

Başımı çeviriyorum. Damon'ın dudakları sadece birkaç santim ötemde. Mesafeyi kapatmak için tek yapması gereken eğilmek. Gece Diyarı'nın havasında nefeslerimizin sıcaklığından oluşan sis aramızda uçuşuyor ve neredeyse onun tadını alabiliyorum.

Kolları gevşiyor ve boştaki elini karnımdan yukarı kaydırıyor. Tam göğsümün alt tarafına ulaştığında, sinsice gülümsüyorum.

Devam etmek istesem de, gururumun bir kısmını geri kazanmalıyım.

Ondan uzaklaşıyorum ve kılıcımı havaya savurarak onu bilerek bir adım ıskalıyorum.

Ağlayarak çimlere düşerken bileğimi burkmuş gibi yapıyorum. "Whitley!"

Damon endişeyle diz çöküyor. "Ne oldu?" "Burkulmuş olabilir." Ekstra sempati için burnumu çekiyorum.

Tüm dikkatini bana vermek için silahını fırlattı. Hata.

Bacağımı sondalı dokunuşlarla incelerken, kılıcımı havaya fırlatıyorum. Alnına sert bir gümbürtüyle çarpıyor ve geriye doğru düşüyor.

Ay ışığı kaşının üstündeki yaradan sızan kan damlasını parlattığında pişmanlık içime çöküyor.

"Damon?" Nefes nefese ona doğru koşuyorum. Odaklanmamış gözlerle bana bakıyor, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibi. Yüzünü öpücüklerle boğmakla kesiğin üzerine titremek arasında gidip gelerek fısıldıyorum, "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Kocaman sırtıyor. "Başka bir kural - rakibinizden özür dilemeyin."

"Ama-"

"İyi iş çıkardın." Ayağa kalktı ve hasarı incelememe izin verdi. Kanama çoktan yavaşladı ve gülümsemeyi bırakmıyor. "Hilekârlık

Özellikle de karşınızda sizden daha deneyimli biri varsa, cesaretlendirilirsiniz. Beni başka türlü yenemezdin."

Başımı salladım. Damon'la dövüşebileceğimi düşünmek çok saçmaydı. Onu yolda o adamlarla gördüm. Kör bile olsa, herkesten on kat daha iyi.

"Yalan söylemediğiniz sürece," diye ekliyor, "her şey ."

"Yalan söylemenin nesi yanlış?"

"Senin için mi? Şu anda hiçbir şey. Ama bir kez Fae olduğunda? Acı. Çok fazla." "Anlamıyorum."

"Sahtekârlık ruhu kirletir ve inanın bana, bunu en kötü şekilde hissedersiniz. Türümüzün en kötülerinden bazıları iyi başladılar, ama her yalanla daha da karardılar. Neyse ki alaycılık bunun dışında. Ne yazık ki çoğumuz bundan yararlanamıyoruz. Bazı periler çok gerçekçi. Öte yandan ben bu konuda ustalaştım."

Gülümsememi engellemek için yanağımı emiyorum. "Alçakgönüllülüğün senin de güçlü bir özelliğin olduğunu görüyorum."

"Aferin kızıma." Damon çeneme vurdu. "Ukala olmak seni burada çok uzağa götürecek." Sanki beni görüyormuş gibi bana suçlayıcı bir bakış gönderiyor. "Beni aşırı derecede çekici bulmuyormuşsun gibi davranmayalım."

Biliyorum ve o da bunu biliyor.

"Peki ya hırsızlar?" Haydutlarla yaşadığımız hıçkırığı düşünerek soruyorum. "Hırsızlık da bir çeşit hile değil mi?"

Mendiliyle kesiğini silen Damon başını sallar. "İnsanları kaprislerine boyun eğmeleri için zorlayabilirlerse olmaz. Bize nasıl bir seçenek sunduklarını fark ettin mi?"

"Evet." Kandırmaca, gerçekten.

Neyse ki Port Serras'a giderken başka bir sorunla karşılaşmadık. Dağların arasından geçen patikada sürüş inişli çıkışlı ama doğaldı. Güzel gökyüzü ile birleştiğinde, her zaman bakacak ilginç bir şeyim vardı. Buradaki ağaçlar ve bitkiler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Çok renkli ve güzel kokulu.

Sonunda Gece Diyarı'ndaki dağların diğer tarafına çıktığımızda, sadece bir mil ötedeki küçük göl kenarındaki şehrin ışıklarını görebiliyordum.

Keşke şehre inebilseydik, ama kaleye giderken ıssız arka yollara sapıp kaldık. Neden büyük şehirlerden kaçındığımızı anlıyorum.

Kalabalıklar. Beni gören birkaç kişi de hiç üşümedi. İnsanlar Damon'la birlikte olduğumu fark ettiklerinde çok seviniyorlar. Hatta tapıyorlar.

Kaleye varmak aynı anda hem şaşırtıcı hem de heyecan vericiydi. Askerler diz çöktü. Benim için. Sonsuz sadakat yemini ettiler ve bana Kraliçe Whitley dediler.

Hep bir prenses olmak istemişimdir. Çocukken en sevdiğim hayal oyunuydu.

Ve işte , kaderimde Damon'la birlikte Rüya Alemi'ni yönetmek var. Yani, gelecek haftayı görecek kadar yaşadığımız sürece.

Son önsezimden bu yana ilk kez kendime umut etme izni veriyorum. Hâlâ bunun gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum ama bir çözümü olmalı. Olumlu bir kazanç için bile kullanamayacaksam bir yeteneğe sahip olmanın ne anlamı olabilir ki?

"Bir söz daha verelim." Damon'ın elini tuttum. O da sıktı.

"Ne olursa."

"Rüyamın bize gösterdiği geleceği kabul etmek istemiyorum. Şu andan itibaren, ölüm hakkında konuşmayacağız. Ben yaşamak istiyorum. Seninle birlikte. Bunu nasıl gerçekleştireceğimizi bulmak için elimizden geleni yapacağımıza söz ver."

Sırıtarak, Damon mutlu bir iç geçirir. "Sen gerçekten de hesaba katılması gereken bir güçsün. Şimdiye kadar verdiğim en kolay söz. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet?"

"Rüyalarınızı kontrol etmeyin. Bırakın gibi gelsinler, o zaman önemli bir şey daha görebilirsiniz. Kullanabileceğimiz bir şey."

"Bunu yapabilirim. Lucid rüya görmek -ya da sizin deyiminizle rüya dokumak- benim için yeteneğimden saklanmanın bir yoluydu. Falcı dükkânı mı?" Yumuşakça gülümsüyorum. "O benim ideal gerçekliğimdi. Yeteneklerimi diğer insanlara yardım etmek için kullanabileceğim bir dünya yarattım."

"Gücün bize yardım *edecek*. Anahtar kafanın içinde, bunu biliyorum."

Uzakta bir çan çalıyor ve ben üç katlı kaleye bakıyorum. "O da ne?"

"Yemek zamanı."

Yemekten bahsetmek bile midemin guruldamasına neden oluyor. Buraya gelirken peynir, ekmek ve meyve atıştırdık. Valora'da abur cubur diye bir şey yok, hamur işleri ve pudingi saymazsanız, ama onlar bile işlenmemiş malzemelerle sıfırdan yapılıyor. Şu anda gerçekten bir Twinkie yiyebilirim.

Damon kalkmama yardım etmek için centilmence elini uzatırken, ailemi ve eyalet fuarına yaptığımız yıllık gezileri düşünüyorum. Sadece bir saatlik yoldu,

Ama ailem yolculuk için cips, şekerleme ve soda stoklardı. Yolculuk yemeği derlerdi buna. Biraz pamuk şeker, yağlı sosisli sandviç ve mide bulandıran hız trenlerini de ekleyince, günün sonunda kafam hep kustumuk torbama gömülürdü. Yine de buna değdi.

"Ne düşünüyorsun?" Damon soruyor ve sesinin nazik tonu bana bunun ailemle ilgili bir şey olduğunu zaten bildiğini söylüyor. Benimle bu kadar uyumlu olmasına bayılıyorum.

Binaya doğru yürürken gözyaşlarımı tutarak ona doğru eğildim ve ailemden bahsettim. Babam bir spor salonu faresiydi, ama annemin koşarken yakalandığı tek zaman bir eşek arısı sürüsü tarafından kovalandığı zamandı. Annem sosyal bir kelebektir, ara sıra kız kıza takılmak isterdi, babam ise tek başına satranç oynamayı severdi.

"Hiç veda edemedim," diyorum üzülerken. "Cenazelerini kaçıracağım."

Damon birkaç saniye sessiz kalır. "Dünya aleminde bir cenaze töreni ölümünden kaç gün sonra gerçekleşir?"

Omuz silkiyorum. "Üç ya da dört, sanırım." "Gidelim." Bir kez başını salladı.

"Yapacak mıyız? Nasıl?"

"Yıllarca beklemeniz gerekecek, ama o zaman geldiğinde, törene katılmak için bir portal kullanacağız. Kimsenin sizi görmemesi için pencerenin içinde durmamız gerekecek ama onların gömülüşüne tanıklık edebileceksiniz."

"Teşekkür ederim." Kafeteryaya açılan bir arka girişin önünde durduğumuzda Damon'a sarılıyorum. Bu kucaklaşmada cinsel bir şey yok ama yanağım göğsüyle ısınırken tişörtünü unuttuğunu fark ediyorum.

"Ailenin intikamını alacağım, rüya kızım." Başımın tepesine bir öpücük bıraktı.

"Keşke bunu kendim yapabilseydim."

Belki de içimde bir kötülük vardır. Çünkü onların ölümünden sorumlu olanlara acı çektirmek istiyorum. Zihnimde karanlık düşünceler dönüyor; kan dökme, çılgılık atma ve merhamet dilemeyi reddetme görüntüleri.

Damon'ın dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor, sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi. "Eğer sana bu fırsatı sunabilirsem, sunacağım."

CHAPTER 15

Whitley

Yarı giyinik savaşçılarla dolu bir yemek salonuna girmek biraz korkutucu. oğunun üzerinde tişört yok ve hiç bu kadar çok siyah deriyi bir arada görmemiştim. Bizi gördüklerinde sesleri ve şamatalı kahkahaları kesiliyor.

Ne yapmam gerektiğinden emin değılim. Reverans mı? El mi sallayayım? Neyse ki Damon sadece " " dedi ve devam ettiler.

Quinn ve Kirian'ı grubumuzun geri kalanıyla birlikte bir masada görüyorum. Kızlar renksiz odada yersiz görünüyorlar. Quinn, pembe sweatshirt'ü ve kot pantolonuyla. Isla, benimkine neredeyse tıpatıp benzeyen açık mavi bir elbise giymiş. Astrid sarı giymiş. Hepsinin önünde kâseler var ve sığır eti ile patates kokusunu alınca ağızım sulanıyor.

Açık büfe tarzı bir masada yemeklerini almak için bekleyen asker kalabalığıyla aynı sıraya girmeyi bekliyorum ama Damon beni herkesin önünden geçirip mutfağı götürüyor.

Evin geri kalanı gibi bu oda da stilden yoksun. Taş duvarlar. Paslanmaz elik. Aşının üzerindeki kırmızı önlük hariç, sadece bir sürü gri. Ocağın yanındaki bir merdivenin üzerinde duran dişi trol, uzun bir tahta kaşıkla büyük bir tencerenin içindekileri karıştırıyor. Sırtı bize dönük olmasına rağımen Astrid'den daha genç olduğunu söyleyebilirim. Kahverengi saçlarını topuz yapmış ve genç bir yetişkin gibi zayıflamış.

Bizi duyunca omzunun üzerinden bakıp gülümsüyor. "Tam zamanında, majesteleri. Yeni bir parti yahniyi yeni bitirdim."

İki seramik kaseyi doldurduktan sonra, yemeğimizle uğraşırken merdivenden inmeye başlıyor.

Damon öne atılıp Anya'nın elinden tabakları alıyor ve onu zarif bir şekilde selamlıyor. "Her zamanki gibi Anya, hizmetin takdire şayan."

Gülüyor ve zaten pembe olan yanaklarına bir allık bulaşıyor. "Ah, sen."

Kendimi gülümsemekten alıkoyuyorum. Damon'ı pek fazla kızın yanında görmedim ama o her konuştuğunda çoğu kıkırdamaya başlarsa şaşımam. Ya da hareket ettiğinde. Ya da bir odaya girdiğinde.

Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam ve öyle görünüyor ki böyle düşünen tek kişi ben değilim. Lanetin şartlarına bu kadar uzun süre nasıl sadık kaldı, anlaşılır gibi değil. Yıllar boyunca kendisini ona atan kadınlar olmuş olmalı. Bunu düşünmek bile içimi kıskançlıkla yakıyor ama o artık benim ve hep öyle kalacak.

Her iki elinde birer kâse taşıyan Damon bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni çıkışa doğru itiyor.

Kafeteryaya bir göz attım. "Herkesle birlikte yemeyecek miyiz?" "Bu gece seninle kalmayı tercih ederim." Dışarı çıktığımızda, Damon beni dört gözetleme kulesinden birindeki spiral merdivene götürüyor.

Kale, ortaçağ televizyon dizilerinden fırlamış gibi. Stoacı muhafızlar her yere stratejik olarak yerleştirilmiş. Kapılar o kadar kalın ve sağlam ki, içeri davet edilmeden kimsenin geçmesine imkan yok. Kale aynı zamanda yukarıdan da korunuyor. Askerler gelen herhangi bir tehdidi izlemek için tepede nöbet . Meşaleler yerine yıldız tozu fenerleri var. Her yerde Gece Diyarı ve Rüya Diyarı'na bağlılığı simgeleyen dekoratif bayraklar var. İkisi de mavi ve altın renginde ama ben Damon'inkini daha çok seviyorum çünkü üzerinde yıldızlar işlenmiş.

Kulenin tepesindeki açıklığa vardığımızda, orada üç muhafız var.

"Kral Damon, Kraliçe Whitley," ikisi birlikte başlarını eğerek bizi selamlıyor.

Diğeri ise çenesini çalıştırıyor ve açıkça ters ters bakıyor.

Yine de Damon'ı hiçbir şey geçemez. "Pluto, bir sorunun mu var?" Sesinin sakinliğinden kızgın olduğu anlaşılmıyor ama alttan alta bir öfke akımı seziyorum.

Gardiyan cevap vermeden önce dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor:

"Hayır." Damon sanki duymak için zorlanıyormuş gibi kulağını kapatıyor.

"Affedersiniz, ne dediniz?" "Hayır, Kral Damon."

"Güzel. Çünkü sana tekrar temizlik görevi verilmesini istemem.

Geçen sefer seni ne kadar tuttular?"

"Bir ay," diye , sonra da "Majesteleri," diye ekliyor.

"Teşekkür ." Damon havada hiçbir gerginlik yokmuş gibi gülümsüyor.

"Hepsi bu kadar beyler."

Korumalar bizi yalnız bırakıp gidiyorlar. Kanatlarını açıp balkondan atladıklarında neredeyse irkiliyorum. Burada herkesin uçabildiği gerçeğine alışmak gerçekten biraz zaman alacak. Üçü de gökyüzünde farklı yönlerle gidiyor ve biliyorum ki bizi yukarıdan izliyor olacaklar.

Huysuz olan hariç. Belki de garip bir kaza olur da ikimizi de öldürür diye umuyordur.

"Bütün bunlar da neydi?" Daha önce adamların arkasına gizlenmiş olan düzenek dikkatimi dağıttığı için soruyorum. Yarım duvara yaslanmış iki kişilik bir masa var. Bir meyve tabağının etrafına yerleştirilmiş mumlar romantik bir atmosfer yaratıyor.

Şakağını ovuşturan Damon iç geçiriyor. "Gece Diyarı'nda benim sahte bir kral olduğuma inanan çok az sayıda vatandaş var."

"Neden böyle düşünsünler ki?"

"Çünkü bir zamanlar bu diyar ve benimki aynı lider tarafından yönetilen tek bir krallıktı - Kirian'ın babası Keryth. Sonra o ve babam bir anlaşmazlık yaşadılar. Birbirlerini öldürmek yerine, sonunda toprakları aralarında paylaştılar."

"Bu çok büyük bir anlaşmazlık."

"Evet, öyleydi. Kardeşler böyle kavga etmemeli. Ne yazık ki kardeş rekabeti kraliyet ailelerinde yaygındır."

Bunun Damon için hassas bir konu olduğunu söyleyebilirim. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken, ellerini ceplerine sokarken endişeli görünüyor.

Konuyu daha iyi bir konuya çevirmeye karar vererek, romantik yayılıma bir el salladım. "Bunu sen planladın."

"Bir randevu." Bir kolunu uzattı, tüm tatsızlık izleri kaybolmuştu. "Kirian insanların bunlardan hoşlandığını söylemişti."

"Hiç biriyle çıkmadım."

İçimden bir ses, kalede süslü akşam yemeklerine pek sık rastlanmadığını söylüyor. Şamdanlar yarı kullanılmış, yanlarında eski balmumu izleri var. Beyaz masa örtüsü ince bir çarşaf gibi görünüyor. Gümüş tabak çizik ve çentik içinde ve bir noktada kalkan olarak kullanıldığına bahse girmeye hazırım.

"Balo olayından sonra gerçekten çok korkmuştum," diye devam ediyorum. "İlişkilerden uzak durdum çünkü daha önce gördüğüm gibi bir şey görmekten çok korkuyordum - bilmek istemediğim bir şey." Damon'ın göğsüne saplanan okun görüntüsü zihnimde beliriyor ama onu uzaklaştırıyorum.

Çünkü o ölemez. Buna izin vermeyeceğim, o da vermeyecek. Söz vermiştik.

Damon kaselerimizi yere koydu. Bana doğru dönerek, sandalyemi çekmeden önce başparmağını şefkatle çeneme sürtüyor. "Bunun ikimiz için de bir ilk olmasına sevindim. Seni korkutmak istemem ama başka bir erkeğin sana dokunduğunu düşündüğümde onu lime lime etmek istiyorum."

Gülmemeliyim. Damon'ın itirafı vahşi ve yanlış ama nasıl hissettiğini anlıyorum.

Bir homurtu kaçıyor. "Henüz yetenekli bir dövüşçü değilim ama herhangi bir kadın seninle bir şansı olduğunu düşünseydi, ben de aynısını yapabilirdim."

"Kana susamışlığın çok seksi."

Bu boktan bir şey. Ve daha da kötüsü beni üzerinde.

Kader arkadaşı olmanın ne kadar özel bir şey olduğunu anlamaya başlıyorum. Yanmak için en sıcak arzu, soğuk acımasızlıktan ürpermek ve iki uç arasında kükreyen aşk kasırgasında var olmak.

"Bu gece, açık bir kitap gibiyim. Pazarlık yok, sadece cevaplar." Damon sandalyesine yayıldı. "Öğreneceğin çok şey var, benim küçük havucum."

"Teşekkür ederim."

Belki de kafasına benim vurduğum kadar sert vurmak ona biraz akıl vermiştir. Sonunda bana sakat değil de eşitmişim gibi davrandığını hissediyorum.

Bundan sonuna kadar faydalanacağım ama önce yemek yemem lazım.

Güvecimin içine girdiğimde, zengin lezzet beni hoş bir şekilde şaşırtıyor. Bir sepet ekmek var ve bir tanesini alıp bir parça koparıyorum ve tuzlu et suyuna batırıyorum. Ekmeğin güveç için mükemmel bir tamamlayıcı olan bir tatlılığı var.

Kalkan tepsisinden bir yaban mersini koparıyorum ama ne kadar soğuk olduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Siz meyvelerinizi donduruyor musunuz?" Ağzıma ve daha çok bir top sorbe gibi oldu.

Damon bir avuç alır. "Bunlar buz meyveleri. Rüya Alemi'nden ithal ediliyorlar ve toplandıktan sonra günlerce donmuş halde kalıyorlar."

"Krallığınızdaki en havalı şeylere sahipsiniz."

"*Bizim* krallığımız, bebeğim," diye düzeltiyor beni ve bana her *bebeğim* dediğinde, libidomu harekete geçiriyor. "Ve hiçbir fikrin yok. Evcil Griffin'im Talon'la tanışana kadar bekle."

Neredeyse bir dutla boğuluyordum. "Evcil Griffin mi?"

Onu ilk seferinde doğru duyduğumu biliyorum, ama sanki mistik yaratıktan bahsedince zihnim kısa devre yaptı.

"Evet. Onu birkaç yüz yıl önce, henüz bir bebekken buldum. Rüya Alemi'nin kuzey ucundaki uçurumun kenarındaki yuvasından düşmüştü. Onu yerine koydum ve annesinin döneceğini umarak birkaç gün onunla birlikte bekledim ama dönmedi."

"Bu aynı hem çok üzücü hem de çok mutlu edici. Onu kurtardınız."

"Çok fazla seçeneğim yoktu. Birçok kişi Griffinlerin neslinin tükendiğini düşünüyordu. O türünün son örneği olabilir. Her neyse, onu eve getirdim, sağlıklı olduğundan emin oldum ve ona uçmayı öğrettim." Damon omuz silkiyor, sanki etrafta dolaşp yavru hayvanları kurtarması önemli bir şey değilmiş gibi.

Ama Tanrım, bu çok ateşli.

Boğazımı temizliyorum, onun kemiklerine ne kadar çok atlamak istediğimden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Gökyüzüne bakarak yıldızların desenlerini takip ediyorum. Sol tarafta, su görebildiğim kadar uzanıyor. Ufukta soluk bir pembe beliriyor.

Alacakaranlık yaklaşıyor. Bu manzaradan suya yansıyan renkleri görmek için sabırsızlanıyorum.

Onu işaret ediyorum. "Issika Gölü, değil mi?"

"Doğru." Damon'ın erkeksi parmakları metal bardağın etrafını sarıyor ve o parmakların nerede olmasını istediğimi düşündüğümde yüzümü bir kızarıklık kaplıyor. "Yarın oraya yelken açacağız."

"Hiç tekneye binmedim."

"Bayılacaksın."

Bundan şüpheliyim. Dürüst olmak gerekirse, maceramızın bu kısmını dört gözle beklemiyorum. Birkaç saat boyunca kusmadan arabada bile yolculuk edemiyorsam, günlerce ileri geri sallanmanın beni mahvedeceğini düşünüyorum.

"Şu tarafta ne var?" Çenemi ters yöne çeviriyorum. "Bir sürü ışık görüyorum. Başka bir şehir mi?"

"Gece Diyarı'ndaki en büyük şehir," diye onaylıyor Damon. "Adı Aelustria. Ve onun ötesinde, Sonsuz Denizler."

"Sonsuz mu?" Bunu gerçekten kastetmiş olamaz.

Başını sallıyor. "Durmadan devam ediyorlar. Hiç kimse toprak bulamadı. Birçoğu denerken öldü. Balıkçılarımla yakın durmaya teşvik ediyorum ama herkes beni dinlemiyor. Bazıları çok hırslı oluyor ve bir daha asla görülüyorlar."

"Buna inanmıyorum."

"Neden?"

"Benim geldiğim yerde neredeyse her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır. Uzay yolculuğunda bile her zaman yeni keşifler buluyorlar. Bilim böyle bir şey. Yeterince uzağa giderseniz, bir şeyler bulursunuz."

"Belki sizin teknolojinize sahip olsaydık, bazı gizemlerimizi çözebilirdik ama küçük yaratıklar çok hassas. Yakıt buharlarını ya da radyo dalgalarını kaldıramazlar. Sprite'lar, Glow damıtma tesisleri yüzünden ciddi sayılarda ölüyorlar."

"Oh, bu korkunç." Hiç sprite görmedim ama Damon'ın onları Tinker Bell'e benzettiğini hatırlıyorum.

"Buradaki tüm canlılara değer veriyorum. Onlara ihtiyacım var ve saygı duyuyorum. Buna karşılık, onların sadakatine ve sevgisine sahibim. Çoğunlukla," diye ekliyor kıkırdayarak. "Sprite'lar her şeyden çok parlak nesnelerle ilgileniyorlar."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Sadakatten bahsetmişken, neden herkes bana kraliçe diyor?"

"Sen benim eşimsin," diyor Damon, sanki bu çok açık bir cevapmış gibi. "Bu yüzden kraliçesin."

"mi? Resmi bir tören ya da başka bir şey yok mu?"

"Evlendiğimizde elbette olacak ama şimdi sevinme zamanı. İnsanlar seni bekliyordu, tıpkı benim beklediğim gibi. Saraydaki boş koltuğun hem senin yokluğunu hem de gelecek iyi talihi hatırlatıyor. Sen umudun sembolüsün Whitley."

Boş koltuk... "Dört taht."

"Doğru." Damon sırtıyor. "Senin, benim, annem ve babam için." Kalbim yumuşuyor ve daha önce hiç olmadığı kadar hassas bir şekilde ağrıyor.

Damon tüm hayatını boş bir sandalyenin yanında oturup benim gelmemi bekleyerek geçirdi.

Çok uzun süre
bekledi. Yeterince
uzun süre.

Doyduğuma karar vererek, ayağa kalkmadan önce şarabımı büyük bir yudumda bitiriyorum. Ben Damon'a doğru yürürken o da arkasına yaslanıyor. Bacaklarını iki yana açmış, kollarını sandalyenin kollarına tembelce dolamış, rahat bir görüntü çiziyor ama ben buna kanmıyorum.

bir aciliyet duygusu var. İnkâr edilemeyecek bir ihtiyaç.

Damon ayağa kalkmaya başlıyor ama oturmasını sağlamak için ellerimi omuzlarına koyuyorum. Bir bacağıma kucağına atarak üzerine çıkıyorum ve vücudumu onunkine en samimi şekilde bastırırken rahatlıyorum.

"Falına bakmamı ister misin?" Parmak uçlarım çıplak göğsünde geziniyor ve bunun onu titretmesi hoşuma gidiyor.

"Tabii ki." Meme uçlarından birini okşadığımda nefesi kesiliyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Önce mi? Ödeme."

"Bu bana kaç öpücüğe mal olacak?" "Yirmi."

"Hepsi bu mu? Fiyatlarınızı yükseltmeniz gerekiyor."

Mesafeyi kapatmaya başladığında, her zaman yaptığı gibi çeneme ya da dudaklarıma yöneleceğini düşünüyorum. Onun yerine köprücük kemiğimden başlıyor, yavaşça boğazımın çukuruna doğru ilerliyor. Beni orada yaladığında nefesim kesiliyor.

Tutunacak bir şeye ihtiyacım var, kulağıma doğru ilerlerken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Her öpücüğün kaydını tutuyorum. Onları sayıyorum. Tadını çıkarıyorum.

On bir, on iki, on üç.

Dişleri çeneme sürtünüyor ve ona ihtiyacım olan yere yaklaştıkça çenemi şehvetli okşamalarla dolduruyor.

On beş, on altı, on yedi.

Son üçünü ağzıma sakladığı için memnunum. Dudaklarımız birbirine kaynaşıyor ve bir öpücük diğerine geçerken teması kesmiyoruz. Derin ve yavaş. Sıcak ve ıslak.

Ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ona olan arzum bir devrilme noktasına ulaştı. Vücudumdaki her hücre onu istiyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim içgüdülerim devam etmem için bana bağıyor. Pantolonunu çözmem için. İç çamaşırımı yana kaydırıp içime girdiğini hissetmek için.

"Haklısın." Ondan sarhoş olmuş gibi hissederek gülüyorum. "Daha fazlasını istemeliydim."

"Her zaman daha fazlası vardır." Çenemi dürterek sırtıyor. "Ama şu anda bana borçlusun."

"Pekala. Doğum günün ne? Sana astrolojik burcunu söyleyeceğim."

"Tam tarihini bilmiyorum." Dudakları yana doğru kıvrılıyor. "Haziran ayında bir zaman."

"Kendi doğum gününü bilmiyor musun?"

Başını sallıyor. "Çoğu Fae bunu yapmaz. Burada aynı öneme sahip değil. Herkesin kendisi için bir günü binlerce kez kutlaması saçma olur. Ben *o kadar* ekstra değilim."

Damon hakkında öğrenmem gereken daha çok şey var ama son iddiasının geçerliliğinden şüpheliyim. Adamın drama yeteneği var.

"Tamam, avucuna bakayım." Elini avucumun içine aldığımda tenim karıncalanıyor ve tüm nasırları ve olukları inceliyorum. "Bu senin aşk çizgin." Kırıışıklığın izini sürerken, ağzım tam kulağının dibine gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Toparlayabildiğim en ciddi sesle fısıldıyorum: "Çok yakında biriyle yatacağını söylüyor."

Bir kahkaha atıyor ve kalçalarımı kavrarken boğazından seksi bir hırıltı yükseliyor. "Ne kadar çabuk?"

En yakın kuledeki muhafızlara bir bakış atıyorum. En az bir futbol sahası uzakta ama görüş alanındayız. Bizi görmezden gelmek için ellerinden geleni yapsalar bile, burada açık alanda aşağı inip kirlenmemin imkanı yok. Elbisemin kalçalarıma kadar yükselmiş olması ve neredeyse birbirimizi becermemiz yeterince kötü.

Gece için odamıza gitmeyi önermek üzereydim ama onun yerine ağzımdan bir esneme çıktı.

Birdenbire, bir yorgunluk dalgası beni vurdu. Sıradan bir yorgunluk değil, aşırı bir bitkinlik. Kemiklerinizde hissedeceğiniz türden.

Gözlerim düşüyor, uzuvlarım ağırlaşıyor ve yana doğru sallanıyorum.

"Dur bakalım." Güçlü tutuşuyla beni sabitleyen Damon yere devrilmemi engelliyor. Gözleri ağırlaşmış, o da esniyor.

"Uyku güçlerini benim üzerimde mi kullanıyorsun?" Bunu hiç kazara yapıp yapmadığını merak ederek soruyorum. Şu anda cidden uyuyabilirim. Aslında gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. "Yoksa hâlâ kazanın etkisinden kurtulamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben de yorgunum." Damon saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırırken biraz endişeli görünüyor. "Bu çok garip, çünkü genelde mecbur kalırsam günlerce ayakta kalabilirim."

"Seyahat etmek bizi bitirmiş olmalı." Bir esnemeyi daha savuşturarak başımı omzuna koydum. "Randevumuz için üzgünüm. Erteleyelim mi?"

Anlaştık diye homurdanan Damon ayağa kalkıyor ve elbisemle pelerininin tekrar yerine oturduğundan emin oluyor. Kollarını omuzlarımın ve dizlerimin altından geçirerek beni kaldırıyor.

Zaten yeterince yorgun değilmişim gibi, taşınmanın verdiği sallanma hareketi beni uyutuyor ve daha odamıza varmadan kendimden geçiyorum.

CHAPTER 16

Whitle y

Israrlı cınlamalar uykuma giriyor ve bulduğum rüyasız huzuru bozuyor. Yemek zili gibi ama daha yüksek sesle.

Çılgınca,
neredeysel. Bir
alarm.

Gözlerim hızla açılıyor ve düz odanın etrafına bakıyorum. Karanlığa alışmam bir saniye sürüyor. Şöminede parlak turuncu közler yanıyor ama alevler çoktan sönmüş ve havada bir soğukluk var.

Ve ben yalnızım.

Kaba çarşafı üzerine çekerken, üzerimde sadece Damon'ın beyaz geceliğini ve külotumu giydiğimi fark ediyorum. Beni o giydirmiş olmalı.

"Damon?" Sesimi sürekli çalan zil sesinin üzerine yansıtarak sesleniyorum.
"Banyoda mısın?"

Yataktan çıkarken ayaklarımın altındaki soğuk taştan irkiliyorum. Sadece ayaklı bir lavabo ve bir tuvaletin bulunduğu alana göz atıyorum. Daha çok küçük bir dolap gibi. Bugün erken saatlerde Damon bana generalin süitini alacağımızı söylemişti. Ellerindeki en iyi oda bu küçük odaysa, kışlayı görmek istediğimden emin değilim.

Tanımadığım çevreme bakarken belirsizlik ve korku beni rahatsız ediyor. Biri beni almaya gelene kadar burada mı kalmalıyım? Yoksa neler olduğunu görmek için dışarı mı çıkmalıyım?

En azından dışarıda biri var mı diye koridora bakabilirim.

"Tamam, önce kıyafetler" diye fısıldıyorum kendi kendime, köşedeki yalnız sandalyeyi, yatağın altını ve bazı çekmecelerin içini kontrol ediyorum.

Boş. Elbisem hangi cehennemde?

Her zaman düdüğümün olduğu göğsümü yokluyorum ama düdüğümü takmıyorum. Damon onu bulunması zor bir yere koymazdı ama bu odada değil.

Resmen endişeliyim.

Boş . Yarı çıplak ya da değil, olduğunu anlamalıyım.

Kapı kolunu yakalayamadan büyük bir patlama oldu ve tüm bina sarsıldı. Tökezledim. Dışarıdan bir yerlerden panik çığlıkları geliyor.

Aman Tanrım. Bu bir tatbikat değil. Saldırı altındayız.

Ya bu bir ayaklanmaysa? Az önceki kızgın muhafız... Damon'ın hayranı olmadığı açıktı. Onun gibi başkaları da olabilir.

diğer ucuna koşarak pencereden bakmaya çalışıyorum ama sadece uzun dikey bir yarık var ve dışarısı bir şey göremeyecek kadar karanlık.

Bam, bam, bam.

Kapıyı çalan birinin sesiyle sıçradım.

"Kim var orada?" Bir ateş çubuğu kapıp sopa gibi tutarak yavaşça kapıya doğru ilerliyorum. "Alo?"

"Majesteleri!" Bu bir kadın sesi. "Kaleyi derhal boşaltmalısınız."

" oluyor?"

"Kale kuşatma altında. Damon yakalandı."

Kalbim sanki midemin dibine düşecekmiş gibi hissediyorum. "Kim tarafından yakalandı?"

"Cadılar Meclisi. Şu anda burayı işgal eden bir orduları var ama onu nereye götürdüklerini biliyorum. Eğer şimdi sıvışırsan, onlar burayı havaya uçurmadan önce kaçabilirsin."

Silahımı sıkı sıkı tutarak kapıyı açıyorum. Menekşe gözler güzel bir yüzden bana bakıyor.

"Kimsin sen?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Seni buradan çıkaracak biri." Açık kahverengi saçları ve sade sarı elbisesiyle yeterince masum görünüyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Damon sana 'küçük havuç' dememi söyledi." Kelimeleri sanki ona yabancıymış gibi ezbere söylüyor. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet." Ürküyorum çünkü söyledikleri doğru olmalı. Aramızdaki şakayı başka kimse bilmiyor. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Koş." Loş koridorda ilerlerken beni takip etmem için işaret etti. "Acele etmelisin!"

Bir başka patlama taşı sallıyor ve ben de peşinden koşuyorum.

Hiçbir planım yok. Zar zor düşünebiliyorum. Pantolonum ya da ayakkabım yok.

En azından bir silahım var. Sayılır. Ateş çubuğu bir kılıç değil ama yeterince sert vurursam birini aptala çevirebilirim.

Merdiven boşluğunda kadının peşinden koşarken, soğuk hava ne kadar az giydiğimin farkına varmamı sağlıyor. Birinci kata geldiğimizde eğilip taşlardan bazılarını okşuyor.

"İşte." Bana da aynısını yapmam için işaret ediyor. "Bu gizli bir çıkış. Kimse seni takip etmeyecek ya da kaçtığını görmeyecek."

İki elimi kullanarak sertçe itiyorum ve küçük bir kapı açıldığında şok oluyorum. Rüzgâr esiyor ve yüzüme kar yağıyor.

Havadan etkilenmeyen kadın kendini dışarı atıyor ve bana elini uzatıyor. "Gel bakalım."

Ona inanmaya karar vererek -çünkü gerçekten başka seçeneğim yok- beni çekmesine izin veriyorum. Dondurucu hava açıkta kalan tenimi bir anda kavuruyor ama bunun üzerinde duracak vaktim yok çünkü karla kaplı ağaçların gölgesinde çeğiştiriliyorum.

"Adın ne senin?" Bu kızın hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışarak nefes nefese kaldım.

"Önemli bir şey değil."

"Damon nerede?" "Yakında öğreneceksin."

Ondan ayrıntılı cevaplar almak istiyorum ama nefesimi zor tutuyorum. Benim yola geldiğimizde daha hızlı koşmaya başlıyor. Bacaklarım pompalayabildiği kadar pompalıyor ve ciğerlerim buz gibi havayı içine çekmekten yanıyor.

Dakikalar geçiyor. Beş, belki on.

Taşlar ve sopalar ayaklarımın tabanını kesiyor. Muhtemelen kanıyorlar ama uyuşturan soğuktan bunu zar zor hissediyorum.

Arkamıza bir göz atıyorum ama kale uzakta küçük bir yer. Ve yanıyor.

Astrid. Quinn ve Kirian. Damon'ın tüm arkadaşları. Umarım kurtulmuşlardır ve güvendedirler.

Tekrar önüme baktığımda dağlara yaklaştığımızı görüyorum. Kafilemizin daha önce gittiği patikadan gidiyoruz.

O tarafa doğru gittiğimizi düşünerek yavaşlıyorum ama kadın beni bir küme ölü ağacın yanından geçiriyor. Yapraksız dalları sanki bana uzanan zayıf parmaklarmış gibi aşağı sarkıyor.

Midemde bir korku oluşuyor ve direnmeye başlıyorum.

Kadın arkasına bakmadan, "Neredeyse geldik," diyor.

Cesaret verici görünmeye çalıştığını söyleyebilirim ama sesinde bir tuhaflık var. Bir kötülük iması. Gizlemeye çalıştığı bir uyarı.

Dağın yamacındaki açıklığı gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Bu giriş kapalı değil ve uyarı levhaları da yok, ama onu tanıyorum. İçerisi şimdiye kadar gördüğüm en kara siyah.

"Gölgeler Diyarı." Kalın kalın yutkunuyorum. "Oraya giremem."

"Mecbursun." Kadın bana gülüyor, sanki öcünden korkan bir çocuk gibi davranıyormuşum gibi. "Damon'ın sana ihtiyacı var."

Başımı salladım. "Bana oraya asla girmememi söyleyen oydu. Bana söz verdirdi."

"Bu işkence görmeden önceydi."

Başımı ona doğru çevirip açık mor gözlerine kilitleniyorum. "İşkence mi gördün?"

Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Tırnaklarından başlayacaklar, teker teker sökecekler. Ondan sonra da uzuvlarını kesecekler. Ayak parmakları popüler bir seçimdir."

Elimi karnıma bastırıyorum. Sanırım hasta olacağım. Ve sonra onu duyuyorum. İçimi burkan bir çığlık.

Damon'ın çığlığı. Biri ona zarar veriyor.

Elimdeki metal çubuğu kavrayarak ileri doğru koşuyorum ve karanlık uçurumdan yaklaşık on beş metre uzakta duruyorum. "Ona nasıl yardım edebilirim? Biriyle dövüşmek zorunda mıyım? Bana ne yapacağımı söyle."

"Ona git." Yanıma yaklaşarak elini omzuma koydu. "Birlikte olduğunuzda ona zarar vermeyi bırakacaklar."

İçgüdülerim bana onun dediğini yapmamamı söylüyor. Hem Damon'ın isteklerine karşı gelmiş olacağım hem de bu kesinlikle bir tuzak.

Yerimde donup kaldım. O kadar korkuyorum ki hareket edemiyorum.

Birden kadının gözleri başımın üzerindeki gökyüzüne dikiliyor ve korkuyla açılıyor.

Şimdi, bu boku filmlerde görmüştüm. Orada korkunç bir şey olması gerektiğini biliyorum. Bakmak istemiyorum ama dayanamıyorum.

Dönüp kara bulutlara bakıyorum.

Bir çığlık boğazımda düğümleniyor. Bir ejderha -gerçek bir ejderha- alçalıyor, dümdüz dalarken devasa kanatlarını çırpıyor.

Bana doğru geliyor. Yanan kaleden gelen turuncu yansımalar gümüşü pullarında parlıyor ve gözleri parlak kırmızıya dönüyor.

"Whitley!" Omuzlarım kadın tarafından sarsılıyor ama gözlerimi korkunç yaratıktan alamıyorum. "Siper almalısın. İçeri gir. Hemen!"

"Whitley!" Bu Damon. Sesi mağaranın içinden yankılanıyor ve sesi dehşet içinde geliyor. "Whitley!"

"Geliyorum!" Sesim titreyerek karşılık veriyorum.

Bir adım atarken bir inilti kaçıyor. Ve bir tane daha. Ne yaparsam yapayım kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Sanırım iş öfkeli bir ejderhayla yüzleşmeye ya da Damon'ın olduğu bilinmezliğe dalmaya gelirse, dostumu seçeceğim.

O da benim için aynısını yapardı, tedbir ve vaatlere aldırmazdı.

Zifiri karanlık mağaraya doğru koşarken nefesim göğsümden hırıltılı nefesler halinde yükseliyor. Uzanarak, gölgeleri selamlıyorum. Onlara teslim oluyorum. Damon için. Parmak uçlarım açıklıktan sadece birkaç santim uzaktayken arkamdan bir şey beni yakalıyor.

Çılgılık atarak yere baktığımda büyük pençeli bir pençenin gövdemi sardığını görüyorum. Hemen yerden çekiliyorum ve ruh eşimin vahşice dövüldüğü uzaklaştırılıyorum.

Daha da kötüsü, silahımı kaybettim. Ateş çubuğunun yere düşmesini izlerken içimden bir hıçkırık kopuyor.

Damon'ın savaş kurallarından birini çoktan çiğnedim. Bana güveniyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Bırakın beni!" Belimdeki sarsılmaz tutuşa karşı mücadele ediyorum. "Damon'a ulaşmalıyım."

Ejderha dinlemiyor. Gittikçe . Ve ben tekmelemeye devam ediyorum. Yumruklamaya. Tırmalıyorum.

Her şey umutsuz gibi geliyor ama ben bu duyguyu öfkeye dönüştürüyorum.

Asla pes etme.

En azından Damon'ın dersinin bir kısmı işe yarayacak. Çünkü önce iyi bir mücadele vermeden ölmeyeceğim.

CHAPTER 17

Damon.

Astrid'in odasına gittiğimde gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaşıyorum. Yorgunluk çökmüştü ama gereken bir işim vardı. Whitley'i odamızda bıraktığımda en az bir saattir mışıl mışıl uyuyordu. Başka kâbuslar görme ihtimaline karşı yanında kalmak istedim ama en iyi danışmanımla konuşmam gerekiyor.

Nezaketen kapıyı çalıyorum ve Astrid'e "Girin" demesi için birkaç saniye veriyorum.

Bir kez olsun acil bir durum yok. Acelem yok. Astrid'in aklını karıştırırken oturup bir şeyler atıştırabilirim.

Görünüşe göre o da aynı fikirde çünkü önüme bir tabak kuru meyve ve çekirdek koyduğunda kığım daha koltuğa bile oturmamıştı.

"Planınız nedir, majesteleri?"

Bir lokma çiğnerken gülümsüyorum. "Zaten bilmiyor musun?"

"Cadılar meclisi kötü bir çarpıtma büyüsü yaptı." Astrid derin bir iç çekiyor ve yatağın ucuna oturduğunda şiltesi gıcırıyor. "Neyin geldiğini göremiyorum."

Rahatsız olmadan omuz silkiyorum. "Onları Şafak ve Alacakaranlık'ta göreceğiz. En azından bu kesin."

"Kendini beğenmişlik yapma. Yolculuğumuzda sorun çıkarmayacaklarını düşünmek aptallık olur. Bir şeyler planlıyorlar. Aksi takdirde görüşümü engellemezlerdi."

O haklı.

İşte bu yüzden ölmek zorundalar.

Astrid'e söylemek istemiyorum. Meclisle hiçbir bağlantısı olmamasına rağmen, o da cadı ve onlar gibi bir trol. Kendi türünü öldürmem konusunda ne hissedeceğinden emin değilim.

"Başkaları cadılar meclisine benden daha fazla sempati duyabilir," diye açıklamaya başlıyorum. "Evet, çok acı çektiler ama masum değillerdi. Binlerce kişi onların salgını yüzünden öldü. Quinn'i öldürmeye çalıştılar. Whitley'nin ailesini öldürmekle kalmadılar, onu da öldürmeye çalıştılar. Benim de ölmemi istediklerini biliyoruz."

"Eğer beni ölümleriyle tanışmaları gerektiğine ikna etmeye çalışıyorsan, hemen şimdi durabilirsin. Sana katılıyorum. *Ama*," diye ekliyor, kelimeyi vurgulayarak. "Bilmen gereken bir şey var - eğer onları kendi elinle yok edersen, veba da dahil olmak üzere tüm lanetleri sonsuza dek sürecek."

Neredeyse sandalyemden düşecektim. "Bu doğru olamaz."

"Evet, öyle. S-T-R-I-K-E kelimesi neden sorun yaratmaya devam ediyor sanıyorsunuz? O büyücü uzun zaman önce öldü ama lanet devam ediyor çünkü biri onu öldürdü."

Hay sikeyim. "Ve sanırım emirlerimi başkasına uygulatamam?"

"Hayır."

"Peki, onları öldürme iznim yoksa nasıl öldüreceğim?" Ben deadpan. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Doğal nedenlerle ya da intihar ederek ölmeleri gerekir."

"Ne oluyor Astrid?" Ellerimi uzattım. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Çünkü geçmişte niyetin farklıydı. Daha önce onlara zarar vermeyi hiç istememiştin, o yüzden bunun bir önemi yoktu."

"Kendi canlarını almalarını sağlayacak bir büyü yapabilir misin?" Umutla sordum. "Sen hepsinden daha güçlüsün."

"Evet, öyleyim ama benden sadece bir tane var. Sayıca üstünlükleri var. Bozulmaz yeminlerle birbirlerine bağlılar. Tek bir birim gibi hareket ediyorlar."

Bir cadılar meclisine katılmanın cazibesi. Güç katlanır.

Bu da planımın mahvolduğu anlamına geliyor. Bir pusu kurmak istemiştim. Meclisi açıklığa çektikten sonra, Kirian ve adamlarımın saldırmasını sağlayacaktım. Umarım ben vurulmadan *önce*.

Artık hepsi yıldızlara uçtu.

Korku dolu bir karıncalanma boynuma doğru ilerliyor. Oradaki deriyi ovuyorum, duygularımdaki ani değişimle kafam karışıyor. Evet, endişeliyim ama korkmuyorum, bu yüzden kalbimin çarpmaya başlaması bir anlam ifade etmiyor. Alnımdan ter boşanıyor ve parmak uçlarım üşüyor.

Elimi salladığımda, hislerin benden kaynaklanmadığını fark ettim.
-Whitley'nin korkusunu hissediyorum.

Başı belada.

Kendimi kovmaya bile vakit bulamadan Astrid'in odasından fırlıyor, koridorda koşuyor ve kanatlarımın yardımıyla merdivenlerden yukarı sıçırıyorum.

"Torius?" Merdivenlerin başına geldiğimde sesleniyorum. "Tibbs?"

Cevap yok. Odamızın dışında nefes alışlarını duyabiliyorum ama yavaş ve eşit.

Uyuyor. Şüphesiz, faullü bir oyun. Torius Kirian'ın en iyi arkadaşı ve yıldız savaşçısıdır ve Tibbs'in sadakati sınır tanımaz. İkisi de işinde asla gevşeklik göstermez.

Yığılmış bedenlerinin üzerinden atlayarak aralık kapıyı itiyorum ve doğruca yatağa gidiyorum. Hala sıcak olan çarşafı elimle yokladım.

Whitley gitti.

Öfke içimde alev alev yanıyor. O kadar yoğun ki, kükreyip yoluma çıkan her şeyi yok etmek istiyorum ama bunun ona bir faydası olmayacak. Öfkenin kararlarımı gölgelemesine izin veremem. Tetikte olmalıyım.

Whitley'nin korkusu artıyor, benimkini körüklüyor. Biri onu kaçırdı, hem de yakın zamanda. Sanki az önce oradan geçmiş gibi tatlı kokusu havada asılı kalıyor.

Artık zaman kaybedemeyiz. Onu kim kaçırdıysa fazla uzağa gitmiş olamaz.

Merdiven boşluğuna geri dönüp, kokusunu en alt kata kadar takip ediyorum. Sanki buhar olup uçmuş gibi kayboluyor.

Bağla bağlantı kurmak için bir saniyemi ayırıyorum, onun yakınlığına dair herhangi bir kanıt arıyorum. Tenimdeki bir cızırtı ya da damarlarımdaki köpüklü his.

Hiçbir şey yok.

O burada değil.

Yarı uçarak, yarı koşarak merdivenleri çıkıyorum ve saniyeler içinde kulenin tepesine ulaşıyorum. Birkaç şaşkın muhafız aniden ortaya çıkmamla irkiliyor.

"Whitley'i gördün mü?" Sesim panikten boğuklaşarak talep ediyorum.

Biri "Hayır, majesteleri" diye cevap verirken, diğerleri de benzer bir yanıt veriyor.

"O kayıp. Kaleyi ve çevresindeki alanları arayın."

Kendimi çıkıntıdan aşağı bıraktığımda beni sorgulamıyorlar ve ben uçup giderken diğer askerlere bağırdıklarını duyuyorum. Birisi alarmı çalmaya başladı.

Sert ve hızlı bir şekilde kanatlarımı çırpıp kuzeye yöneliyorum. Doğru yönde ilerleyip ilerlemediğimi bilmiyorum. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Ruhum Whitley'nin telefonuna ulaşıp cevap alıp alamayacağımı soruyor. Dehşet verici hisler biraz artıyor, ben de devam ediyorum.

Göğsümde hafif bir vızıltı var.

Yaklaşıyorum.

Sonra en güzel sesi duyuyorum. Whitley'nin sesi. zayıf ve çok aşağıdan geliyor ama bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Ayrıca dağlardan seken rüzgârı da duyuyorum ve onun nerede olduğunu anladığımda kalbim tekliyor.

Gölgeler Diyarı. Tam dışarıda duruyor. "Whitley!"

Bana doğru gelmek yerine çığlık atıyor ve ters yöne doğru fırlıyor. Ayakları sert patikaya çarpıyor, karda çıtırdıyor.

"Whitley!"

Durmuyor ve sanki hayatı için kaçıyor. Neden benden korksun ki?

Eğer ona zamanında , Gölgeler Diyarı'na girecek.

Silahsızım. Onu geri almak zor olurdu. Kesinlikle zarar görmeden çıkamam, ama endişelendiğim ben değilim.

Umarım iş noktaya gelmez.

Kanatlarımı sırtımda birleştirerek yere doğru serbest düşüşe geçiyorum. Tam zamanında kanatlarımın açılmasına izin veriyorum, Whitley'i tam ortasından yakalamak için çullanırken ayak parmaklarım toprağa sürtünüyor.

Mağaranın girişine o kadar yakınız ki, kanadımın ucu kaba açıklığa çarpıyor ve karmaşık yapıdaki bir kemiği kırıyor.

Acıdan dişlerimi sıkarak, gökyüzüne yükselirken çırpınan arkadaşşıma tutunuyorum. "Whitley. Whitley, dur. Benim."

"Bırakın beni! Damon'a ulaşmalıyım." Tutarsız birkaç kelime geveliyor ve hareketleri zayıf, sanki uzuvları kum torbalarından yapılmış gibi.

Kutsal saldırı. Uyuyor. Ve yaklaştığımda söyleyebildiğim kadarıyla yalnızdı. Yakınlarda başka birini hissetmedim.

Kaleden buraya kadar dondurucu soğukta uyurgezer bir şekilde mi geldi?

Onu sarsıyorum. "Whitley, aç gözlerini."

"Damon," diye hıçkırıyor. "Ona yardım etmeliyim." "Ben buradayım."

Uyanması gerekiyor. Rüyalarda her zaman işe yarayan şey nedir? Düşmek. Birkaç yüz metre yukarıdayız. Eğer onu düşürürsem, bu işe yarayabilir.

"beni." Kollarımı koordinasyonsuz yumrukluyor, mücadelesinden vazgeçmiyor.

Bir nefes çekiyorum. "Tamam, bunu sen istedin."

Kollarımı gevşetiyorum. Elimden kaydığını hissetmek doğal değil ve yanlış ama yere düşmeden onu yakalayacağım.

Düşerken bir an için sessiz kalır. Sonra delici çılgılığı gece havasını yarıyor.

CHAPTER 18

Whitle y

Ejderha beni düşürdü.

Hayır. *Damon* yaptı.

Beni yakaladıktan sonra -yüzümün bir kayaya çarpmasına iki adım kala-bizi saldırı altında olmayan kaleye geri uçurdu. Gıcırdayan dişlerimin arasından ona rüyamdaki temel şeyleri anlatabildim.

Hiçbirinin gerçek olmadığına hâlâ inanamıyorum. Çalan alarm, patlamalar, *Damon*'ın acı çığlıkları.

Hepsi sahte.

Şimdi herkes bana paramparça olacaktım gibi bakıyor ve belki de öyleyim. Sıkı korunan bir askeri üstün uyurgezer bir şekilde çıktım. Yarı çıplaktım. Odamızın yanındaki baygın savaşçıları geçtim ve bilmediğim gizli bir çıkıştan geçtim.

Titrememi durduramıyorum. Belki korkudan, belki de vücudumu terk etmeyen derin soğuktan. Orada neredeyse donuyordum. Sonunda zavallı ayaklarımı yeniden hissetmeye başladım ve en azından Kai sayesinde kesikler iyileşti.

Damon'ın kucağına daha da gömülerek yün battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum. Quinn bana sempatik bir gülümseme veriyor, şömineye bir kütük daha ekliyor ve yatağın ucunda *Kirian*'ın yanına oturuyor.

Bu kadar küçük bir oda için burası kesinlikle kalabalık. Astrid köşede sessiz duruyor ve Torius ile Tibbs de dahil olmak üzere birkaç asker kapının yanında toplanmış. Beni koruyamadıkları için çok kötü hissediyorlar ama bu onların hatası değildi.

Büyü gibi bir şey olmalı. Ne yazık ki, kimse ne olduğuna dair geçerli bir açıklama getiremedi.

"Lavanta rengi gözler, açık kahverengi saçlar, Gölgeler Diyarı." *Kirian* ellerini dudaklarına götürüyor, yüz ifadesi ciddi. "Gia'ya benziyor."

Damon başını sallıyor, çenesi başımın üstünü okşuyor. "Ama Whitley onu tanımıyor. Bu bir önsezi değildi. Hiç görmediği biri hakkında nasıl rüya görebilir ki?"

"Mantıksız olan sadece kadın değildi," diye ekliyorum, burada titreyerek oturmak yerine tartışmaya faydalı bir katkıda bulunmak istiyordum. "Bu odanın detayları." Gözlerim generalin süitinde geziniyor. "Buraya gelmeden önce uyuyakalmışım. Daha önce hiç görmemiştim ama rüyamda neye benzediğini biliyordum."

Damon kaşlarını çatarak başını öne eğiyor. "Seni yatırmaya çalıştığımda uyanıktın. Sayılır. Sersem gibiydin ama kendi başına giyindin. Benim gömleklerimden birini giymekte ısrar ettin."

"Öyle mi?" Beyaz düğmeli ceketime bakıyorum. "Bunu hatırlamıyorum. Beni değiştirdiğini sanmıştım."

"İsteseydiniz seve seve yapardım."

Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor ama konudan sapmamak için seksi teklifi görmezden geliyorum. "Peki ya gizli çıkış? Açıkçası, daha önce bundan haberim yoktu ama fark edilmeden bu şekilde çıktım."

Damon beni bulmak için uçarken, muhafızlardan biri kapının kurcalandığını fark etti ve bir diğeri de karda ayak izlerimi buldu.

Damon şaşkınlıkla başını sallar. "Anlamıyorum. O kapı çok az kişinin bildiği gizli bir bilgidir."

Kalenin liderlerinden biri boğazını temizlerken öne doğru adım atıyor. Koyu renk saçları topuz yapılmış ve gözleri kısılmış. "Majesteleri. Gece Diyarı prensesinden bahsetmiştiniz. Yıllar önce burada bir tura katılmıştı. Kaçış yolundan çok etkilenmişti."

Kirian dişlerini sıkarak, "Gia artık o unvana sahip değil," diyor. Gece Diyarı prensesi mi? Şimdi Kirian'a baktığımda, onunla rüyamdaki kadın arasındaki fiziksel benzerlikleri fark ediyorum. Özellikle de Gözler.

"O senin için kim?" Ben soruyorum.

"Kız kardeşim. Bir buçuk yıl önce Gölge Diyarı'na sürüldü. Oradan ayrılamıyor, bu yüzden fiziksel olarak size gelmiş olamaz."

"Ama bu Gia'nın gerçekten rüyamda olduğu anlamına gelir," diye bitiriyorum, kafam her zamankinden daha karışık. "Damon'ın bana taktığı lakap gibi kişisel şeyleri biliyordu. O da mı bir Rüya Gezini?"

"Hayır," diye cevaplıyor Kirian.

Bir ürpertiye daha bastırıyorum. "Sanki ele geçirilmiş."

"Ohhh, bu hiç iyi değil," diye nihayet konuşuyor Astrid, bulamadığı bir çözümü arıyormuş gibi ellerini ovuşturarak.

"Ne?" Damon sabırsızlıkla ısrar eder.

"Cadılar meclisinde bir Çıkarıcı olmalı." Sorgulayan bakışım üzerine açıklamaya devam etti: "Bir başkasının güçlerini kısa süreliğine kullanabilen biri. İlgili tüm taraflar için çok yorucudur." Yüzünü bize döndü. "Whitley, daha önce çok yorgundun, değil mi? Damon'ın deyimiyle halsizdin?"

Başımı sallıyorum, kıyafetlerimi değiştirdiğimi bile hatırlamadığım için biraz rahatsız oluyorum. "Damon da biraz yorgundu. Yemeği kısa kesmek zorunda kaldık."

"Evet, Damon tükenmiş hissedirdi, çünkü yaptıkları tam anlamıyla buydu - gücünü senin üzerinde kullanmak için tüketiyorlardı." Beni işaret ediyor. "Seni ve muhafızları onun uyku gücüyle uyuturken, seni acil bir durumun ortasında olduğuna inandırmak için Rüya Dokuma tekniğini kullandılar. Yeteneklerinizi aynı anda manipüle ettiler, zihninizi ele geçirmek için onları birleştirdiler. Gia cadılar meclisi için bir çeşit evcil hayvan. Onu tehdit edici bulmadığınız için, rüya lideriniz olma görevini ona verdiler."

Tecavüze uğramış gibi hissediyorum. "Yani gerçekten kafamın içinde miydi?"

"Evet. Senin anılarını ve korkularını dinledi." Astrid endişeden hasta görünüyor ve eğer sarsılmaz cadı korkuyorsa, ben de korkuyorum. "Whitley, seninle yalnız konuşmam gerek."

"Ben kalıyorum." İnatçı Damon kollarını bana doladı. "Onu bırakmayacağım."

Cadı ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Bu önemli ve sadece birkaç dakika sürecek."

Çenesini nazikçe okşadım. "yok."

Dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki duyabiliyorum, beni kucağından kaydırıyor ve ayağa kalkıyor. Battaniyeyi şefkatle omuzlarıma daha sıkı sarıyor, çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Ben yokken Whitley'e bir şey olursa-"

"Pssh." Damon'ın neredeyse tehdidinden etkilenmeyen Astrid, diğer herkesle birlikte onu da kapıdan kovar.

O kulağını tahtaya dayayıp etrafta dolaşan birileri var mı diye dinlerken ben bekliyorum. Kimsenin dinleme mesafesinde olmadığından emin olunca bana dönüyor.

"Bu gece ne olduğunu anlıyor musun?"

Sandalyeye dönüyorum ve çıplak ayaklarımı ateşe daha yakın olacak şekilde uzatıyorum. "Cadılar meclisi rüyam aracılığıyla beni kontrol edebildi, bu gerçekten çok korkutucu."

"Seni kaçırmaya çok yaklaştılar. Eğer seni Gölgele Diyarı'na götürselerdi, büyük ihtimalle seni bir daha asla göremezdim."

Astrid'in sesindeki hüznü beni şaşırtıyor ve onun kederli yüzüne bakıyorum. Birbirimizi tanımıyoruz. Pek sayılmaz. Ama sesi önemsliyormuş gibi geliyor. Sanki ben gidersem harap olacaktım gibi.

"Bir şey mi gördün?" Sessizce sordum. "Gelecekte mi?"

Başını sallayarak bana doğru adım attı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş olacaksın."

"Beni bir imgelemede gördün." "Uzun zaman önce, evet."

Astrid'in arkadaşlık arayışını anlıyorum ama elimizde acil konular var. BFF bilekliklerini sonra yaparız.

"Gelecekle ilgili başka bir şey gördün mü? Damon hakkında bir şey?" Sorguluyorum. "İmgeleminde o da benimle miydi?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Bazen imgelemlerim olaylar yerine duygular oluyor. Sen oradaydın ve ben büyük bir önem hissettim. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Bana bakışı -sanki beni zaten tanıyormuş gibi- bana Damon'la yaşadığım önseziyi hatırlatıyor. Rengârenk çiçeklerin arasında dururken ona karşı ne kadar büyük bir sevgi hissettiğimi ve bu sevginin hâlâ içimde yaşadığını. "Kahin olmak tuhaf bir şey. Sanki zihnini arabayı atın önüne koyuyor ve duyguların düzeni bozuluyor."

Astrid gülümseyerek ellerini uzatıyor. "Sonunda kendimi anlatabileceğim biri çıktın."

Ben de sırtıma istiyorum ama yorgunluktan bile hareket edemiyorum. "Bir daha nasıl uyuyabilirim ki? Bu gece olanlardan sonra gözlerimi kapatmaya korkuyorum."

"Bunun için endişelenme. Eminim meclisin Çıkarıcısı senden on kat daha kötü hissediyordur. Muhtemelen birkaç gün iş göremez. Kısa vadeli çözüm bu."

"Peki ya uzun vadede?"

"Artık neyle -daha doğrusu *kiminle*- uğraştığımızı bildiğime göre, yardım edebilirim." Sırt çantasının içindekileri yatağın üzerine bırakıyor.

Seramik kâsesi, tahta kaşığı ve birkaç poşeti . Gözlerim onu takip ediyor, elinde bir çaydanlıkla banyoya giriyor.

Ateş. Geri döndüğünde, küçük kahverengi keselerden birini bana atmadan önce alevlerin üzerine asıyor.

Burnuma götürüyorum. Potpuri gibi kokuyor.

"Büyü yapmayı öğrenmenin zamanı geldi," diyor Astrid. "Bu korunmak için. Sana zihninin etrafında nasıl bir kalkan oluşturacağını öğreteceğim, böylece bu gece olanların tekrar yaşanmasını engelleyebileceğiz."

Komodini aramıza çekerek kaseyi üstüne koyuyor.

"Bunu Damon için de yapabilir miyiz?" Umutla soruyorum. "Ve belki grubumuzdaki diğerleri için?"

Bu karmaşa yüzünden kimsenin zarar görmesini kesinlikle istemiyorum. Cadılar Damon için endişelenmemi bana karşı kullanmaktan çekinmediler. Aynı şeyi Quinn'e yapmayacaklarını kim söyleyebilir? Ya da Kirian'a?

Astrid kaşığı bana uzatırken başını sallıyor. "Bu tür bir büyü sadece kişinin kendi üzerinde yapılabilir, bu yüzden senin yapman gerekiyor."

"Ya berbat edersen?"

"Olabilir," diye dürüstçe yanıtlıyor.

Astrid'in açık sözlülüğüne neredeyse gülecektim. Beni şımartmayacağını bilmeliydim.

Endişeyle, çaydanlığı kaseye getirip içine bir fincan kadar buharlı sıvı dökmesini izliyorum.

"Şundan biraz koy." Çenesini keseye doğru eğiyor. "Sadece bir tutam. Suyun üzerinde büyü yapamayız. Bir çapaya ihtiyacı var. Çoğu bitki ya da kök işimizi görür. Lavanta, papatya, zencefil. Hatta bazen kurutulmuş çiçekler bile işe yarayabilir."

İpi gevşetip içindeki küçük mor parçalara bakıyorum. Lavanta sanırım. Baş ve işaret parmakları arasına bir miktar alıp suya bırakıyorum.

Astrid bana onaylayan bir gülümseme veriyor. "Bırak birkaç saniye demlensin."

Ayrıca saçınızdan birkaç tele ve yıldız tozuna da ihtiyacımız olacak."

Başımı sallayarak kafa derimden birkaç tel kopardığımda ırkiliyorum. Astrid elini cebine atıp parıltılı bir madde çıkarırken onları elimde tutuyorum. İnce toz parmaklarında parıltıyor.

"Sırada saçın var."

Dediğini yapıyorum, sonra yıldız tozunu bana verebilmesi için avucumu uzatıyorum. Çok küçük bir miktar. Makyaj koleksiyonumdaki ışıltılı fosforlu kalemlere benziyor.

Onun talimatıyla karışımın içine serpiyorum. "Bir ilahi falan mı söylemem gerekiyor?"

"Elbette, eğer bu sizin için daha eğlenceli olacaksa, ama gerekli değil. Büyünün hangi yöne gitmesini istediğinizi bilmeniz yeterli. Bizim portallarımıza çok benziyor. Sonucu zihninizde canlandırmanız gerekiyor. Onu var edeceksiniz."

Panik beni ele geçirdi. "Ya sonunda bizi havaya uçurursam?"

Astrid kıkırdayarak dizine birkaç kez vurur. "Bunun için çok daha fazla saça ihtiyacın var. Karıştır."

İşte bir şey yok. Kaşığı daldırıyorum. Kaşığı hareket ettirdikçe, sanki yıldız tozu diğer her şeyle karışırken harekete geçiyor. Sıvı parlamaya başlıyor.

"Gördün mü?" Astrid omuz silkiyor. "kadar da zor değilmiş, değil mi?" "Şimdiden bitirdim mi?"

"Oh, hayır. Şimdi eğlenceli kısma geldik. Karıştırmaya devam edin ve zihninizin etrafında bir güç alanı hayal edin. İsterseniz gözlerinizi kapatın. Evet, işte böyle. Şeffaf bir kubbe hayal edin. Sırlarınızı içeride, düşmanlarınızı dışarıda tutuyor."

O konuşurken, bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Kurutucudan yeni çıkardığım sıcak bir battaniyenin altına sarılmanın verdiği hissi anımsıyorum. Ama bu fiziksel bir his değil. Bilincimde, büyü bir temel buluyor. Dinlenecek bir yer.

Ve sonra düşüncelerimden ayrıldığını hissediyorum, suya inen ve yüzen bir baloncuk gibi.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. "Ben mi ?"

Kaşığı benden alan Astrid bana gururlu bir bakış atıyor. "Evet, başardın, hem de ilk denemende. Düşündüğümde daha güçlüymüşsün. Bu gecelik bu kadar. Her gün öğle yemeğinden sonra buluşalım ve sana yeni bir şeyler öğreteyim." Ciddi gözlerini bana dikti. "Aramızda sırlar olacak, kimseye söyleyemeyeceğin şeyler."

"Damon bile mi?"

"Özellikle de o."

Damon'a yalan söyleme düşüncesi midemi dehşetle dolduruyor, özellikle de bana karşı şeffaf olması konusunda ona söylediğim onca şeyden sonra.

Çenemi eğiyorum. "Bu doğru olmaz."

"Bu kelimenin tam anlamıyla bir ölüm kalım meselesi," diyor Astrid.

"Meclisin bir sonraki hamlenizi tahmin etmesini istemiyoruz. Yapamayacaklarını anladıklarında

Kafanızdan bilgi almak için size en yakın kişiyi deneyebilirler." "Peki ya sen?

Artık arkadaşız, değil mi?"

Şakağına dokunuyor. "Koruma büyüü. Sen ve ben Damon'ı kurtarmak için bir plan yapacağız. Her şeyi aramızda tuttuğumuz sürece güvende olacağız."

Heyecanla fısıldayarak bağırdım, "Bir *planın* mı var? Neden daha önce söylemedin?" "Bana ver" hareketleri yapıyorum. "Bana ne olduğunu söyle."

"Şimdi olmaz."

"Ne zaman?"

"Doğru zaman geldiğinde."

Kollarımı kavuşturuyorum. ", değil mi?"

Kekeliyor ve belli ki ben haklıyım ama o bunun söylenmesinden hoşlanmıyor. Konuyu şimdilik kapatarak, malzemelerini toplamasına yardım etmek için ayağa kalkıyorum.

Yatağı doğru sürünerek keseyi ona uzattım. "Gerçekten onu kurtarabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Evet," diye cevaplıyor kararlılıkla. "Bir yolu var. Sadece bir yolunu gerekiyor. Bu arada, entrikalarımızdan kimseye bahsetme. Anladın mı?"

"Hiç kimse," diye kabul ediyorum.

CHAPTER 19

Damon.

"Ee, Astrid'le dün gece ne konuştunuz?" Rıhtımda önümde duran Whitley'nin saçından bir tutamı parmağıma doluyorum.

Omuz silkiyor. "Kahin işleri."

"O Kahin olayının büyüyle bir ilgisi var mıydı?" Whitley hafifçe sertleştiğinde sorumun cevabını almış oldum. "Dün gece sen tekrar uyuduktan sonra rüyalarına giremedim," diye açıklıyorum. "Önümde bir engel vardı."

Suya bakan dostum kederli bir şekilde iç geçiriyor. "Özür dilerim. İçeri giremeyeceğin aklıma gelmemiştir. Niyetim seni dışarıda tutmak değildi."

"Kızgın değilim. Aslında tam tersi. Etkilendim. Daha önce de zihin koruma büyüleriyle karşılaşmıştım ama seninki aşılmazdı." Şakağını öptüm. "Uyanıkken birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekecek."

"Bu konuda hemfikirim." Sesinde bir gülümseme var. "Yine de bu tekneden emin değilim. Bana bir korsan gemisinde olacağımızı söylememiştin."

Kıs kıs gülüyorum. "Bu bir korsan gemisi değil." "Yüzde doksan dokuz eminim ki öyle."

"Tamam, bir noktada öyleydi," diye itiraf ediyorum. "Ama sadece korsanlar tarafından yönetiliyorsa korsan gemisidir. Sen gizliden gizliye bir korsan mısın, benim küçük havucum?"

Whitley alay ediyor. "Suda yaşamanın bana olduğunu sanmıyorum."

Endişesini anladığım için başımı sallıyorum. Gemi limana yanaştırılamayacak kadar büyük, bu yüzden yaklaşık üç yüz metre uzakta yüzüyor. Birden fazla dalgalanan yelkeni var ve Gece Diyarı bayrağının rüzgârda dalgalandığını duyabiliyorum.

"Bu büyüklükte bir gemi göz korkutucu olabilir ama onu seçerken rahatımızı düşünmüştüm. Krallıktaki en lüks gemi. Aşağıda için ayrı kamaraların olduğu güverteler var. Ve endişelenmeyin

Fırtınalar. Kirian bizimle olduğu için sorun olmayacak, havayı manipüle edebiliyor. Torius su yaratıklarını kontrol edebiliyor, bu yüzden hiçbirini saldırmayacak."

Whitley dönüp bana bakıyor. "Zarar verebilecek kadar büyük balıklar var mı?"

"Tabii ki. Bir de denizkızları var." "Şaka yapıyorsun."

"Ben değilim. Zararsızlar ama bazen sorun çıkarmayı seviyorlar. Yine de görmemiz pek olası değil. Rüya Alemi bölgesinde kalma eğilimindeler."

Whitley bir kolunu belime doluyor. "Gerçek şu ki, endişelendiğim potansiyel tehlikeler değil. Hareket hastalığım çok kötüdür. Muhtemelen yolculuğun büyük bir bölümünü başımı yan tarafa eğerek geçireceğim."

"Oh," dedi Quinn sol tarafımızdan. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim."

Bir mandal açılır, ardından bagaj kapağı kaldırılırken menteşeler gıcırda.

Whitley yanımdan ayrılıp birkaç adım öteye gitti. "Bütün bu şeyler de ne?"

"Çoğunlukla tıp," diye yanıtlıyor Quinn. "Zander ve krallığı için."

Kirian ve ben onunla ayda bir ya da daha fazla buluşup ona malzeme veriyoruz." "Ama onlar-"

"İnsan malzemeleri mi? Evet, bir kısmı." Quinn utangaç bir kıkırdama çıkardı. "Yani, seni almak için hastaneye gittiğimizde? Gazlı bez ve şırıngalarla dolu bir arabayı yağmaladım. Eminim hemşireler, bir hastanın ortadan kaybolduğunu düşünerek kayıp iğnelerle daha az ilgilenmişlerdir. Her neyse, bu -"Cam bir şişenin içinde bir miktar sıvı şırırdıyor." "Midenizin bulanmasını önleyecektir."

Bir mantar patlıyor ve cücelerin yetiştirdiği özel bir tür zencefil kökünün kokusunu alıyorum.

Whitley burnunu çekiyor. "Ugh. Emin misin?"

"Tadı kokusundan çok daha güzel ve tamamen güvenli. Dani'ye hamileyken sabah bulantıları için kullanmıştım. Her sekiz saatte bir iki yudum alın."

"Güzel, teşekkürler." Whitley şişeyi elbisesinin cebine soktu. Sağ tarafımda bir kanat çırpıntısı var. Altı çift. Torius, Kai, Tibbs,

Dermott ve kaleden seçtiğimiz iki asker. Kaptanı selamlamak ve kamaralarımızı incelemek için gemiye uçuyorlar.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu gösteren bir zil sesi duyulana kadar birkaç dakika bekliyoruz.

Bavullarını bir kayığa yükledikten sonra Kirian, Quinn'le birlikte uçup gitti. Whitley kolumu çekiştirip "Quinn'in kanatları mı var?" diye fısıldadı.

"Büyüyorlar, evet. Yardımsız mı uçuyor?"

"Hayır, aslında Kirian onu taşıyor ama lanet olsun, çabalıyor. Kanatları muhtemelen bir ayak uzunluğunda, parlak ve yarı saydam. Yakında kanatlarım olacak mı?"

"Olabilir. Fae olduğun için muhtemelen daha hızlı değişeceksin."

Isla sandalda Astrid'e katılıyor ve cadıya güven verici sözler söylüyor. Çünkü küçük arkadaşım sudan hoşlanmadığı gibi yükseklikten de korkuyor ve onu gemiye uçurmamıza izin vermiyor.

"Gitme zamanı." Whitley'le yüzleşiyorum. "Onlarla birlikte atlayalım mı?" "Neden uçmak istemeyeyim ki?"

"Dün gece pek de iyi bir giriş olmadı."

"Korkmuyorum. Seninleyken korkmuyorum." Kollarını boynuma doladı. "Bana neyi dört gözle beklemem gerektiğini göster."

Benim güvenen, dirençli dostum. Bu deneyimi onun için mahvettiğimden endişeliydim, ama daha iyi bilmeliydim. Kalbinde gerçek bir fae olan Whitley'i travmatize etmek için bundan çok daha fazlası gerekirdi.

"Bunu sen istedin." Sırıtarak belini kavradım ve havaya sıçradım.

Whitley ciyaklıyor ama bu mutlu bir ses. Yükseldikçe bana daha sıkı sarılıyor ve ben onun heyecan ve merak duyularını hissedebiliyorum. Sanki ilk kez uçuyormuş gibi. Göğüslerimiz birbirine bastırılıyor ve kalbim onunkiyle senkronize oluyor, hızlı ve güçlü.

"Sonunda yerden havalandığımda yedi yaşındaydım," diyorum ona. "Bir kar yığınının çarpmadan önce sadece on metre kadar gitmiştim ama ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlıyorum."

"Eminim çok sevimli bir çocuktun."

"Bu doğru. Eskiden hizmetçileri her türlü şeye ikna ederdim. Genellikle ekstra tatlı. Manyetizmama karşı bağıışıklığı olan tek kişi annemdi."

Whitley gülüyor. "Böyle kibirli şeyleri bir pislik gibi görünmeden söylemeyi nasıl başarıyorsun bilmiyorum."

"Muhtemelen güzel olduğum içindir," diye dürüstçe cevap veriyorum, bu da onun daha da fazla kıkırdamasına neden oluyor.

Bir bulutun üzerinde yükselirken serin sis tenimizi öpüyor. Bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, sanki oturuyormuşum gibi katlıyorum ve Whitley kucağıma oturuyor.

Aşağı bakıyor. Belki biraz fazla güveniyor, çünkü o kadar eğiliyor ki onu düşürme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorum.

Tekrar bana baktığında nefesi kesildi. "Tek bir yerde nasıl duruyorsun? Kanatlarını neredeyse hiç kullanmıyorsun."

"Eğer doğru açı verirsem, yeterince güçlü olduğunda rüzgârı yakalayabilirim." Rüzgâr bir saniyeliğine kesiliyor ve bizi yukarıda tutmak için sertçe kanat çırpıyorum.

Whitley kıpırdanarak bizi birbirimize daha sıkı oturtuyor ve amının sıcaklığını sikimin üzerinde hissedebiliyorum.

Bu kadını karım yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Acaba, bilirsin..." Sesi çok yaramaz. "Böyle *yapabilir* miyiz? Burada mı?"

Meraklı sorusu sikimi hafif sertlikten taş gibi sertliğe yükseltti. Dikkatim dağıldı, kanatlarımı bıraktım ve düşmeye başladık, ama hemen bizi düzelttim.

"Evet," diye cevap veriyorum boğuk bir sesle. "Buna gökyüzü çiftleşmesi deniyor. Birçok fae bunu yapar. Bu temelde sizin dünyanızdaki 'park etme'ye eşdeğer."

"İstiyorum."

"O zaman bir gün yapacağız. Topraklarınızı inceleyin leydim." Bir elimi uzatıp aşağıya doğru hareket ettirdim, konuyu değiştirmeye çalışıyordum, böylece beynini hemen şimdi ve burada patlatmayacaktım. "Hepsi ve daha fazlası sizindir."

Whitley her yöne bakarak, "Çok güzel," diye nefes alıyor.

"Bana ne gördüğünü söyle."

"Ufukta şafak söküyor ve renkler suya yansıyor. Pembe, turuncu ve mor. Sanki milyonlarca elmas parıldıyor." Başını eğerken sesi huşu dolu. "Limanda çok fazla gemi var. Suyun üzerinde bir tek bizimki var."

"Bunun nedeni göl seyahatine geçici bir yasak koymuş olmamız. Biz ayrıldıktan sonra balıkçılar dışarı çıkabilir ama fazla uzağa gitmelerine izin verilmiyor."

Birden Whitley'nin boynumdaki tutuşu boğucu bir tutuşa dönüştü. "Bu bir köpekbalığı mı?"

"Gölde onlardan yok," diye mırıldanıyorum ve o da biraz gevşiyor.

"Ama gemimizin etrafında dönen kocaman bir gölge var."

"Tarif et."

Ne gördüğünü zaten biliyorum ama yine de duymak istiyorum. Benim gözlerim olması hoşuma gidiyor. Umarım bunu fazla yapmak zorunda kalmaz. A

Bağlantıyı tamamlamayı düşündüğümde içimdeki beklenti patlaması midemi bulandırıyor.

Onunla bir olmak.

Görüşümü

kazanıyorum.

İstedğim her şeyi alıyorum.

"Bir kere çok büyük," diye dramatik bir şekilde haykırıyor ve beni sırtıtmaya itiyor. "Ayrıca sivri bir burnu ve yayvan bir kuyruğu var."

"Serras balıkları. Büyüktürler ama zeki ya da saldırgan değildirler. Boyutları onları yakalamayı zorlaştırıyor ama sadece bir tanesi bütün bir köyü bir hafta boyunca besleyebilir."

Geminin çanı tekrar çaldı. Isla ve Astrid şu anda gemide olmalı, bu da gitmemiz gerektiği anlamına geliyor.

"Onları bekletemeyiz," diyorum üzülerek.

Whitley iç geçirir. "Biliyorum. Bize yardım ettikleri için çok iyiler."

"Kirian'ın bağlılığının sizi kandırmasına izin vermeyin. Evet, o aileden biri ve her halükarda yanımda olacak ama bana çok şey borçlu. Quinn'e de."

"Bunun arkasında bir hikaye seziyorum."

"Var ve duymanız gereken bir şey var. Bu akşam yemekte size Kirian'ın on iki yaşında Quinn tarafından nasıl büyülendiğini ve bir kahramana ihtiyaç duyduklarında günü nasıl cesurca kurtardığını anlatacağım."

Yarı gülüyor, yarı kahkaha atıyor. "Ciddi misin?"

Gemiye doğru süzülürken ona en masum yüz ifademi veriyorum. "Ne? Bana inanmıyor musun? Bu doğru... Bir bakıma."

Whitley'i sıkıca tutarak son elli metreye dalıyorum ve bizi yakalamak için son saniyede kanatlarımı açıyorum. Whitley yere indiğimizde tam bir kahkaha atıyor ve ben bu sese bayılıyorum. Aslında, bu benim yeni favorim.

Ama şimdi, yolculuğumuzun bir sonraki kısmı başlıyor.

Kaptan çapayı yukarı çekmekle ilgili bir şeyler bağırır. Halatlar çekilir. Yelkenler dalgalanır.

Gemi ileriye doğru yalpaladığında, Quinn'in verdiği tonikle boğuşan Whitley'i destekliyorum. Söylendiği gibi, mantarı yerine koymadan önce iki yudum alıyor.

Yutkunduktan sonra bir ses çıkarıyor. "Tadım bu haldeyken beni öpmek istemezsin herhalde?"

"Yanıyorsun." Dudaklarımı onun dudaklarına yerleştiriyorum, şifalı esansı memnuniyetle karşılıyorum. Çünkü Whitley'le karıştığı sürece, dilime değen en güzel şeylerden biri olmaya devam ediyor.

Dişleri ağızımı ısıyor ve onu kulübemize sürüklemekten başka bir şey istemiyorum. Ama Kirian ve benim Astrid'den öğrendiğim şey hakkında bir toplantı yapmamız gerekiyor - cadılar meclisine şiddet ve güç uygulamak işe yaramayacak.

Bizim gibi krallar için bu, zor bir alışkanlıktır.

CHAPTER 20

Whitle y

Damon'ın geceliğinin düğmelerini iliklerken, "Gemi yemekleri düşündüğüm kadar kötü değilmiş," diye düşünüyorum.

Sonra sonuna kadar giyinmemeye karar veriyorum. Üstteki dört düğmeyi açarak, açıklığın göğüslerimi geçecek şekilde aşağı indiğinden emin oluyorum.

"Uzun bir yolculuk değil. Yiyecek depoları taze ve balıklar her gün yakalanıyor." Damon küçük yatağımıza uzanıyor, kollarını başının arkasına koyuyor.

Sıradan pozunu istemeden de olsa seksi. Bu şekilde yattığında pazıları kabarıyor. Açıkta kalan gövdesi savunmasız, dokunulmak için yalvarıyor. Dilimle karın kaslarının izini sürmek, meme uçlarını ısırmak ve ten rengi salon pantolonunun içine doğru inen V çizgilerini emmek istiyorum.

Bu öğleden sonra tahta hançerlerle yapılan eğitim seansını saymazsak, yola çıktığımızdan beri onu neredeyse hiç görmedim. Sabahı geminin en alt katında Kirian, Dermott ve Tibbs'le toplantı yaparak geçirdi.

Sonra Astrid öğle yemeğinden sonra çay içmek için ısrar etti ama daha fazla büyü yapmadık ya da çözmemiz gereken sorunları tartışmadık. Sosyalleşmekle daha çok ilgileniyor gibiydi, Gölge Diyarı'ndaki yalnızlık hayatı hakkında sohbet ediyordu. Görünüşe göre orada onlarca yıl geçirmiş ve ziyaretçilerinin çoğu yiyecek bir cadı arayan davetsiz yaratıklarmış. Bunu sonra, kulağımı çınlatmak istediği için onu suçlayamam sanırım.

Akşam yemeği bir grup yemeğiydi, hep birlikte üst güvertede yedik. Damon ve ben masanın altından birkaç dokunuş çaldık ama bu sadece onun için iştahımı kabarttı.

Sonra kaptan geceyi en iyi şarap fiçilerini kutlama amaçlı açarak bitirmek istedi. Benim şerefime.

Ve ben kimdim ki hayır diyeyim?

Şu anda mutlu olmak için her türlü sebebim var. Quinn'in ilacı sihirli, karnım tok ve bu gece o gece.

O gece.

Her ne kadar bir denizcinin hayatı göz alıcı olmasa da, ilk kez karşılaştığımız bu ortamın sadeliğinde romantik bir şeyler var.

Dar kulübe küçük ve şifonyer için yer yok. Kapının yanında yıldız tozundan bir fener asılı, etrafımızdaki koyu renkli ahşabı aydınlatıyor - duvarlar, zemin, tavan. Dairesel bir pencere var ama içerideki panjurlar kapalı, gece gökyüzünü engelliyor. Önümüzdeki birkaç gün boyunca hepimiz ortak bir banyoyu paylaşacağız, bu banyo temelde duş için soğuk yağmur suyu ile yüceltilmiş bir Porta Potty.

Damon ve benim her zaman burada olmamız gerekiyordu. Bu kader.

İç çamaşırımı kaydırarak çıkarıp yatağın ucunda duvardan sarkan küçük rafın üzerindeki giysi yığınının üzerine bırakıyorum.

Damon dudaklarını yalamadan önce havayı kokluyor. "Yorgun musun?"

"Uzun bir gün oldu ama canım hiç uyumak istemiyor." Yatağın boş kalan kısmına bir dizimi atıyorum. Yatak o kadar ince ki, muhtemelen Damon'ın üstünde uyumak zorunda kalacağım.

Güzel.

Avuç içi uyluğumun sıcak teniyle buluştuğunda nefesini içine çekiyor ve ben de yataktan düşmemek için ona sokularak yanına uzanıyorum.

Göğsündeki deriye usulca dokunuyorum ve tüylerimin diken diken olup yayılmasını seviyorum. Bu bana bir taş atıldığında suyun dalgalanma şeklini hatırlatıyor.

Ve bu bizim için çok uygun değil mi? Eğer ben Damon'ın kayasıysam, o da benim sonsuz denizim. Tıpkı toprakları çevreleyen uçsuz bucaksız su gibi, onu sonsuza dek keşfedebilir ve asla duracak bir yer bulamayabilirim.

"Siz ve çocuklar toplantı sırasında ne konuştunuz? Saatlerdir yoktun." Yapışkan bir kız arkadaş gibi çalışıyorum ama değil. Gittiğinde onu özlüyorum. Kahretsin, tam bile onu özlüyorum ki bu delilik. Biriyle birlikteyken ona nasıl özlem duyabilirim?

"O güzel küçük kafanı bunun için yorma." Elleri dolaşp çıplak kıkım keşfettiğinde cümlesi bir iniltiyle kesiliyor.

"Benim küçük güzel kafam mı?" Hem eğlenmiş hem de hakarete uğramış bir şekilde konuşuyorum.

Sırıtarak masum bir hareketle omzunu kaldırıyor. "Ne? Çok güzel."

"Ben de artık belalı bir cadıyım."

"Sen bu ve daha fazlasısın." Bir kolunu belime dolayarak bizi çeviriyor, böylece ben onun yataktaki yerini alıyorum ve o da benim üzerimde duruyor. "Bedenimin sahibi. Zihnimin hükümdarı. Ruhumun komutanı ve kalbimin kraliçesi."

"Beni seviyor musun?"

Aniden sorduğum soru onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. "Tabii ki biliyorum.

Aksini nasıl düşünebilirsiniz?"

"Henüz söylemedin ve daha fazla zamana ihtiyacın olduğu için seni suçlayamam. Birbirimizi henüz çok iyi tanımıyoruz."

"Whitley." Elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Sen benim ruhumun diğer . Seni binlerce yıldır seviyorum. Seni bekledim. Senin için bekledim. Senin için her dileği diledim. Öleceğim güne kadar sevgim ve bağlılığım seninle olacak. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Gözlerimi kapatıp sözlerinin tadını çıkarıyorum. Ruhuma sızıyorlar, neredeyse ona karşı bitmek bilmeyen açlığını tatmin ediyorlar. Ama bu yeterli değil. İçimde zonklayan fiziksel bir ihtiyaç var.

Bacaklarımı açarken parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. "Beni ne kadar sevdiğini göster bana."

İnleyerek neredeyse yere yığılıyor ve ağırlığıyla beni eziyor. Dudakları benimkilerle birleştiğinde dişlerimiz birbirine çarpıyor ve dillerimiz düello ediyor.

"Damon," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen, lütfen."

"Oh, bebeğim. Yalvarmana bayılıyorum."

Damon titreyen elleriyle pantolonunun büzme ipiyle boğuşur. Bel bandını, ereksiyonunun serbest kalmasına yetecek kadar aşağı itiyor.

Ve her şeyin kutsal annesi.

Kalın, uzun ve mükemmel. Ucunda bir damla prekum parlıyor ve ağzım sulanıyor. Parmaklarımı çevresine dolayarak hafifçe sıkıyorum, çıkardığı gırtlak sesinin tadını çıkarıyorum. Başparmağımı yarığının üzerinde kaydırarak ıslaklığı bulaştırıyorum ve kendi tat testim için bir damla topluyorum.

Yaladığımda boğazımda bir memnuniyet iniltisi yükseliyor. Tuzlu ve tatlının hoş bir karışımı.

Damon ne yaptığımı anladığında, gözleri kararırken hırlıyor. Sadece bir parça yeşil kalana kadar gözbebeklerinin genişlemesi neredeyse korkutucu.

Ama onun yanında güvende olduğumu biliyorum ve o da bunu "Seni biraz ısıtmam gerekiyor mu?" diye sorduğunda kanıtıyor.

"Eğer biraz daha ısırırsam, patlayacağım. Al." Elini tutup sırlıslıkla olmuş merkezime götürüyorum. "Kendin hisset."

Homurdanarak aşağı yukarı ovuşturuyor, yüzü konsantrasyonla sıkışırken dudağını ısırtıyor.

Bana bakıyor. Böyle görüyor, dokunarak.

Ve işkence olmasına rağmen, ona izin veriyorum. Alaycı okşamalarla, açıklığımda daireler çiziyor. Her et parçasının izini sürüyor. Her nefes alışına, her iniltime dikkat ediyor.

Klitorisime geldiğinde nefesim kesildi. Ona odaklanıyor, ben titreyene kadar zonklayan bölgeyi ovuyor.

İki parmağını içime soktuğunda sırtım kavisleniyor, ama orada uzun süre kalmıyor. Beni tatmak için elini ağzına götürdüğünde yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor.

Saf bir mutluluk ifadesiyle parmaklarını yalayıp temizleyene kadar emiyor.

Nefes alamıyorum. Daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim ve bağ henüz seks yapmadığımız için çok kızgın. İsyan ediyor. Ruhum kelimenin tam anlamıyla öfke nöbeti geçiriyor ve bu mide ekşimesi, baş ağrısı ve kaşıntılı bir cilt gibi hissettiriyor.

Damon da bunu hissetmiş olmalı, çünkü acı dolu bir ses çıkarır.

Bir koluyla kendini tutarak sikini kavırıyor ve ucunu girişime doğru yönlendiriyor.

İşte bu kadar. Sonunda.

Ellerimi başımın üzerine koydum ve bedenimi biricik sevgilime teslim ettim. "Neredeyse geri dönüşü olmayan noktayı geçtik."

"Oh, rüya kız." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Tanıştığımız anda o noktayı geçtik."

Yavaşça ileri doğru itiyor ve zevk aramızda yankılandığında inliyoruz.

Damon'ın hissettiklerini hissedebiliyorum ve bu bir coşku döngüsü yaratıyor, ikimiz de birbirimizi besliyoruz.

Ve daha yeni başladık.

"Nazik olamam," diyor Damon titreyerek. "Özür dilerim."

Vücudunu bir titreme kaplıyor ve kendini kontrol edemiyor. Kalçalarını iterek sikini derinlere gömüyor, dudaklarını benimkilere bastırarak koordinasyonsuz bir öpücük konduruyor ve bu kadar çabuk dolmama şaşırarak attığım çığlığı yutuyor.

Kendimi ilk seferin acısına hazırlıyorum ama öyle olmuyor. Aslında tam tersi oluyor. Yoğun memnuniyet, ayak parmaklarımda hissedene kadar vücudumda alevleniyor.

Damon hırlayarak gömleğimi tutuyor ve yırtarak açıyor, birkaç düğme uçuşuyor. Duvarlara ve yere çarpıyorlar. Gömleğimi almadı.

Onu çıkarma zamanı. Göğüslerimin açıkta olmasından memnun görünüyor. Pantolonu hâlâ kalçalarını sarıyor ve yarı çıplak olmanın seksi bir yanı var, sanki sabırsızlık çıplaklıktan daha öncelikliymiş gibi. Omzunun üzerinden bakarken kaslı sırtının genişliğine hayran kalıyorum, Omurgasının kıvrımını ve kuyruk sokumunun üstündeki çukurları.

Sikini sokarken, kıcının esneme görüntüsü vücuduma bir sıcak hava dalgası gibi başka bir şehvet dalgası gönderiyor. Beni tekrar tekrar doldururken ıslaklık fişkırıyor.

"Çok sıcak. Çok ıslak," diye övüyor Damon, elini kollarımdan yukarı kaydırıp bileklerimi yatağa sabitliyor. "Bilmiyordum-" diye boğuk bir nefes verdi "-bu kadar muhteşem olacağını."

"Daha fazla. Daha fazla." Ne istediğimden bile emin değilim. Tek bildiğim mümkün olduğunca çok ten tene temas istediğim.

Damon dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve göğsümü avuçlamadan önce çıplak karnımı yokluyor. Baş ve işaret parmaklarıyla meme ucumu avuçluyor.

İnleyerek, hoş bir acıyı memnuniyetle karşılayarak içine doğru eğildim. İçimdeki gerginlikle birleştiğinde, neredeyse çok fazla ama yeterli değil.

Tüm bu hislere ayak uyduramıyorum ve beni tutması iyi bir şey. Vücudum kendi aklını almış gibi görünüyor. Kaslar seğiriyor, kollar kurtulmaya çalışıyor. Sırtını tırmalamak için içimde bir dürtü var. Tırnaklarımı ona batırmak için, derisini kırmak anlamına gelse bile, sırf biraz daha yakın olabilmek için.

"Damon." Altına girdim.

Pozisyonu hafifçe değiştirerek bir kolunu sırtımın altına sokuyor, böylece aramızda boşluk kalmıyor ve sikini her derine soktuğunda ruhum tatminle iç çekiyor.

İçimde sallanmaya devam ederken gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doluyor. Daha hızlı.

Daha sert.

"Oh-oh," diye soluk soluğa ağzına girdim, "gah-"

Dudaklarını boynuma götürüp en sevdiğim noktayı emdiği için kurabileceğim tüm kelimeler saçma sapan bir hal alıyor. Dişleri derimi kazıyor ve bunun bir iz bırakacağını söyleyebilirim.

Umurumda değil.

Bacaklarımı beline dolayarak olabildiğince yukarı kaldırıyorum ve onu sert davranmaya teşvik ediyorum. Onun siki tarafından sınıra kadar gerilmek hoşuma gidiyor.

İçimde o kadar kök salmışken onu midemde hissetmek hoşuma gidiyor.

İç kaslarım onun aletinin etrafında kasılıyor, yaklaşan orgazmın sinyalini veriyor.

Her pompalamada Damon'ın kasık kemiği klitorisimi dürtüyor ve karnımın alt kısmında bir ateş oluşuyor. Kalçalarım titriyor. Nefes alışım düzensizleşiyor. Sıcak gözyaşlarım şakaklarımdan saçlarıma doğru akıyor.

Umarım duygularımı yakında kontrol altına alabilirim. Damon'ın gördüğü ilk şey benim her yerde ağladığım olursa çok yazık olur, ama su kanallarını kapatamıyorum.

Damon aniden tüm hareketlerini durdurdu. Yüzünde acı dolu bir ifade var ve eğer o da benim gibi hissediyorsa, hareketsiz kalmak için şeyini harcıyor.

Kalçalarımı yuvarlayarak protesto ediyorum. "Neden? Yapma-" Cümlemi bile bitiremiyorum. Düşüncelerim bu kadar karmakarışık işte.

"İyi misin?"

"Hayır,
değilim."

Damon ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Yakıyorum. Çok mu sert davrandım? Özür dilerim. Gerçekten kendimi tutmaya çalışıyorum."

"Sorun da bu zaten," diye yakınıyorum. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak ve beni becer artık."

Rahatlama ve eğlence dolu bir kahkaha atıyor. "Tamam o zaman. Seni uyarmadığımı söyleme."

İleri doğru itiyor, o kadar derine itiyor ki nefesim kesiliyor. Bir itişten diğerine toparlanmak için zaman yok.

Daha önce seksin iyi olduğunu düşünüyordum. Tatmin edici olmanın ötesindeydi ve kesinlikle işi bitiriyordu.

Ama bu.

Damon dizginlenemeyen vahşi bir adam, vücudu benimkine çarpıyor.

"Gözlerimin içine baktığından emin ol," diye . "Ruhun bağlantı için göz teması gerekir."

"Görebiliyor musun?" Görüşümü bulanıklaştıran nemin içinden ona göz kırpıyorum. "Henüz değil, ama endişelenme. Bizden önce gelecektir."

CHAPTER 21

Damon.

Görme yetimi kaybetmediğim için çok mutluyum çünkü dokunma hissim arttı.

Kalçalarımı tekrar Whitley'ninkilere , onun içinde olmanın verdiği zevkten güçsüz düşünüyorum.

Islak kayma.

Çok ipeksi ve sıcak.

Rahat amcığı sikimi sararken, nefesi kulağımın dibinde pufluyor. pürüzsüz teni terden nemlenmiş ve göğüslerinin sertleşmiş uçları her hamlede göğsüme sürtünüyor.

Keşke daha fazla elim olsaydı.

Her yerine dokunmak istiyorum.

Kolumu altından kaydırarak, yumuşak tümseklerinden birini avuçluyorum, onu becerirken etin nasıl hareket ettiğini ve zıpladığını hissedebilmek için meme ucunun üzerinde zar zor duruyorum.

"Damon." Whitley tutkuyla çıldırmış, altımda kıvranıyor. Ayaklarını bacaklarımın arkasına sürtüyor. Parmaklarını, onu yere sabitleyen elimin etrafında kenetliyor.

Başını yana çevirip kolumu ısıyor. Beyaz bir ışık görüyorum.

Dişleri.

Nefes nefese, yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırıırken içine pompalamayı bırakmıyorum. İlk başta bulanıktı ama şekiller ve renkler başladı. Burnunun etrafındaki gölgeler. Dudaklarının pembe yastıkları. Uzun kirpikleri dalgalanıyor ve gözlerinin yarıklarından irisinin mavi bir şeridi görünüyor.

Çenesini kabaca kavrayarak, "Kapıyı sonuna kadar aç," diye emrediyorum.

"Bak

Ben."

Bunu yaptığı anda gözlerimiz birleşiyor ve her şey keskinleşiyor.

Görsel uyarım, deneyime yepyeni bir katman ekliyor. Çizgiler neredeyse çok sert, detaylar bunaltıcı.

Burası loş olmasına rağmen, gözlerim yıldız tozlu fenerden ışığın Whitley'nin kremisi tenini aydınlatmasına kadar etrafta uçuşuyor. Gün batımı saçları. Kristal gözleri.

Gülümsüyor ve gözleri ışıltıyor. "Görebilirsin!"

Buna karşılık benden muzaffer bir haykırış yükseldi. Tek bir yumuşak hareketle bizi ters çeviriyorum. Whitley'nin altımda olmasından ne kadar hoşlansam da, ona tüm ihtişamıyla hayran olmak istiyorum.

"Otur." Kıçını okşadım. "Sana bakmama izin ver."

Kalçalarını dalgalandırıyor, itaat ederken sevişmemizi durdurmuyor.

Ayağa kalkar kalkmaz, göğüslerini izlemekle sikimin içine girdiği yere bakmak arasında kalıyorum.

Onun amı kazandı.

Büyük bir hayranlıkla birleştiğimiz yere odaklanıyorum. Şortum onun vücudunda kaybolurken iyi görünüyor.

Bence her zaman böyle olmalı. Ben ve o, seks yapmanın binlerce farklı yolunu buluyoruz.

Meclisi yendikten sonra, tüm zamanımı Whitley'i tatmin etmeye adayacağım. Ona her zaman olması gereken kraliçe gibi tapacağım. Onun tahtında oturduğunu ve benim de önünde diz çöküp başımı kalçalarının arasına gömdüğümü hayal ediyorum.

Bakışlarım onun düz karnına ve sevimli göbek deliğine gidiyor. Parmak uçlarımla pürüzsüz derisini sıyrıyorum. Kaburgalarına ulaşip her bir kemiğin üzerinden geçiyorum.

Ve göğüsleri. Bana binerken mükemmel küreler vücuduyla birlikte sallanıyor. Koyu pembe meme uçlarının inip kalkması beni büyülüyor.

Bir damla su tenine çarpıyor ve göğüs kafesinden aşağı damlıyor.

Kafam karıştı, kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Yanaklarından ıslak damlalar akıyor ve birden telaşlanıyorum.

Hemen ayağa fırladım ve gözyaşlarını sildim. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor titrek bir gülümsemeyle. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Sadece çok bunaltıcı."

"Anlıyorum."

Gerçekten de öyle. Bu bağ daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Tamamlandım. Mutluyum. Seviliyorum.

Bir bütünlük duygusu kalbimi onarıyor. Yaşadığım tüm yalnız yıllar bir anıdan başka bir şey değil ve ruhumun yeni bir hale geldiğini hissedebiliyorum. Temiz. Söylediğim her yalan, bozduğum her yemin, tüm bu gölgeler kaybolmaya başlıyor ve sanki ağır prangalar düşüyor.

"Eşim." İyi talihim için minnettarlıkla dolup taşarak yanaklarını, burnunu ve çenesindeki o sevimli girintiyi izliyorum. "Benim güzel, sevimli, harika eşim."

Sırtımı duvara dayayarak yatağın üzerinde yan yatana kadar ilerliyorum.

Bunu bitirmenin zamanı geldi, böylece tekrar yapabiliriz. Ve tekrar.

Whitley'nin kalçalarını tutarak hareketlerini yönlendiriyorum. Üzerimde sallanırken kaldıraç olarak omuzlarımı kavırıyor.

Onu izlemek istiyorum ama bunun yerine hissetmeyi tercih ediyorum. Burnumu saçlarına gömüp onu içime çekiyorum. Sonra boynunu, köprücük kemiğini ve omuzlarını öpüyorum.

Kulağına doğru ilerlerken teninin hiçbir santimini ihmal etmiyorum.

Amcığı sikimin etrafında çırpınıyor ve başını geriye atıyor. "Yakında boşalacağım."

Şişmiş sinir yumağına dokunduğumda nasıl tepki verdiğini hatırlayarak başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Çığlık atarak daha hızlı zıplıyor ve ağırlığı üzerimdeyken sikimi o kadar derine sokuyor ki canının nasıl yanmadığını anlamıyorum.

Taşaklarım geriliyor ve basınç artıyor. Onun çok gerisinde kalmayacağım. Umarım o inene kadar kendimi tutabilirim, ama bu hızla giderse başarılı olacağımdan emin değilim.

"Beni çok iyi beceriyorsun bebeğim," diye mırıldanıyorum, klitorisinin etrafında daha hızlı dönüyorum. "Bu çok, çok iyi."

Kirli övgülerim onu tahrik etmiş olmalı, çünkü vücudu bir saniye sonra kilitleniyor. Bir dizi inilti çıkararak, amı beni kışkırtıcı bir ritimle kavırıyor. Sıkıyor ve bırakıyor.

Onun sesleri. Duygular. Ben

bittim.

Kollarımı beline dolayarak onu aşağı çekerken bir yandan da yukarı itiyorum. Derinlere kök saldım, içinde patladım. Aletimden çıkan her fişkırmaya o kadar güçlü ki başka bir şey düşünemiyorum bile. Kaslarım tutuldu. Ciğerlerim donuyor.

Sonunda nefesimi verebildiğimde Whitley'nin boynuna doğru inliyorum, tüm gemiyi olanlardan haberdar edecek kadar yüksek ses çıkarıp çıkarmadığımızı umursamıyorum bile.

Göz kapaklarımın arkasında aniden ışıklar parladı. En iyi kısmını neredeyse unutmuştum.

Gözlerimi zorla açtığımda hala geliyordum. Whitley etrafımızda patlayan kıvılcımlara bakarken şok içinde çenesi düştü.

"Eşlik bağı patlıyor," diyorum ona, bir kez daha iterek. "Bunlar bizim havai fişeklerimiz. Sadece bizim için bebeğim."

Sarı ve beyaz titremeler çabucak dağılıyor, ama dostumun gözlerindeki ışıltıyı her zaman hatırlayacağım.

Aynı anda hem ağır hem de hafif bir his göğsüme yerleşiyor. Bağ tamamlandı. Sağlam. Sonsuza kadar.

Whitley bir kahkaha atarak ellerini yüzüme koyuyor ve beni öpüyor. Gülümsemekten kendimizi alamadığımız için dudaklarımız dağınık bir şekilde buluşuyor ama bu şimdiye kadarki en iyi öpüşmemiz.

Çünkü artık ruhlarımız iç içe geçmiş durumda. Onun hayatı benim, benimki de onun

"Seni seviyorum." Whitley esniyor. "Sanırım bunu sana henüz ama seni kini.

seviyorum." Ben arkama yaslanıyorum, o da benimle birlikte aşağı iniyor. yap."

sanki kendi kişisel yastığıymış gibi vücuduma uzanıyor.

Rahat edene kadar yer değiştirirken, amının serbest bırakılmamdan dolayı nasıl kayganlaştığının tadını çıkarıyorum. Sikim hala onun içinde ve henüz yumuşamadım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda onu tekrar alabilirim.

"Tekrar istiyorum." Saçlarını toplayıp yana doğru savuruyorum.

Parmaklarımla saç tellerini tararken, fenerden gelen sıcak ışığın saçlarını nasıl bazı yerlerde bakır, bazı yerlerde altın gibi gösterdiğine hayret ediyorum.

"Şimdi seni arkadan istiyorum," diyorum düşünceli bir şekilde, kıcının havada nasıl görüneceğini merak ederek. "Bunun için hazır mısınız?"

Cevap yok.

"Bebeğim?"

Sessizlik.

Bizi yana döndürdüğümde sikim içinden kayıyor. Sıcaklığını yitirdiği için irkiliyorum ama ikinci raundu umursamayacak kadar endişeliyim. Whitley'nin gözleri kapalı ve başı dönüyor.

"Hey." Onu omuzlarından tutup sarsıyorum.

Tamamen gevşemiş bir halde, yüzünde küçük bir gülümsemeyle uykulu bir Dud iç geçiriyor.

akla

r. Bir dirseğimi yukarı itiyorum. "Kahretsin."

Unuttuğum başka bir şey mi var? Benim güçlerim bizim kuplaj. Dişlerimi sıkarak, tüm gücümle uyku titreşimlerini içime çekmeye çalışıyorum, ama içimden taşan bir pınar gibi akıp gidiyorlar.

Kapatamıyorum.

Whitley benim yüzümden uyuyor ve ne zaman uyanacağını bilmiyorum.
Yukarı.

CHAPTER 22

Damon.

Gemideki herkes dümen tutması gereken kaptan da dahil olmak üzere baygın durumda. Gölde seyir hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden yelkenleri indirip çapayı indiriyorum. Bu bizi geriye götürecek ama yapacak bir şey yok. Eğer gemiyi tek başıma idare etmeye çalışırsam, muhtemelen kendimizi Gece Diyarı'nda buluruz.

"Üzgünüm, Linus." Kaptanın kafası ile sert güverte arasına bir yastık koyuyorum -çünkü ben bir barbar değilim- ama elimi çekmeden önce onun rasta saçlarından birini tutuyorum.

Gözlerimi kısarak koyu renk saçlarının tellerini inceliyorum. Yaşlılığını belli eden bir miktar gri var. Bir halat gibi sert ama yelkenleri tutanlara benzemiyor. Onlarda daha düzenli, bükülmüş bir desen var.

Whitley'e dönmeliyim ama gördüğüm her şey dikkatimi dağıtıyor. Ayaklarımın altındaki ahşap tahtaların dokusu. Gökyüzünde parıldayan yıldızlar. Dalgalandıran sudan yansıyan ay ışığı.

Bu *benim* görüşüm, başka birinin gözünden süzülmemiş.

Mavi ve altın çizgili bayraklara göz kırparak kumaşın rüzgârda nasıl dalgalandığını izliyorum. Havanın hareketinin dokunduğu her şeyi nasıl etkilediğini görmek tuhaf ama yine de bir hayalet gibi. Öyle olmadığını bilsem de rüzgârı hep elle tutulur bir şey olarak hayal etmişimdir. Görünmez güç, birçok kez kendi yararına kullandığım bir şeydir. Çatışma sırasında bana rehberlik etti ve mesafeyi ölçmeme yardımcı oldu.

Yüzümü esintinin geldiği yöne dönerek, esintinin tenimi okşama hissini içime çekiyorum. Yanaklarımın üzerinde süzülüyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Linus bir horlama sesi çıkarıyor ve bana neden olduğum çıkmazı hatırlatıyor.

Mürettebatımızı devirmek kasıtlı değildi, ama bunun olacağını tahmin etmeliydim. Fae güçleri eş bağını tamamladıktan sonra her zaman artar. Tahminimce herkes on iki saat içinde iyice dinlenmiş ve sinirli bir şekilde uyanacak.

Güvertenin altına inmek üzereyken birkaç yüz metre ötede suda yüzen karanlık cisimler görüyorum. Teleskopu kullanarak onlara odaklandım.

Serra balıkları. Ve ölü değiller, uyuyorlar. Karınları yukarıda, yüzgeçleri seğiriyor ve kuyrukları çırpınıyor.

Su canlılarını etkilemek eşi benzeri görülmemiş bir olay. Geçmişte, uyku titreşimlerim sadece insanlar üzerinde işe yaramıştı. Fae'ler, insanlar, troller, gnomlar. Sprite'larda değil, ama o küçük böcekler zaten çoğu güce karşı bağışıklıdır. Ve elli fit genellikle maksimum yarıçapımdır, bu da daha önce hiç olmadığı kadar uzağa ulaştığım anlamına gelir.

Kalbim aniden acı verici bir şekilde çarpıyor sanki kapımı çalıyormuş gibi birkaç kez düzensiz bir şekilde çarpıyor. Whitley. Onunla birlikte olmam gerekiyordu. Bağlantıyı tamamladıktan bu kadar kısa süre sonra ayrılmak doğru değil.

Bu hatadan en azından iyi bir şey çıkacak. Bir süre kimse bizi rahatsız etmeyecek.

Kulübemize döndüğümde, onu kollarıma aldım.

Göğsümdeki gerginlik hafifliyor ve memnun bir iç çekiyorum.

Ona sonsuza kadar bakabilirim ve bundan asla bıkmam.

Çenesindeki yarığı dürtmeden önce başparmağımı alt dudağına sürüyorum. Burnunun eğimini izlerken bir düşünce tekrar tekrar aklıma geliyor: Benim olduğuna inanamıyorum.

Bu güzel, mükemmel kadın sadece benim için yaratılmış.

Hikâyemiz bizi birbirimizden ayrı tutmayı amaçlayan sınavlarla doluydu ama buradayız. Lanet bozuldu. Kader, ikimiz de var olmadan çok önce birbirimize ait olduğumuzu biliyordu ve kaderimizi gerçekleştirdik.

Bütün gece Whitley'e bakmak istesem de, onunla birlikte olmayı tercih ederim. Güçlerim arttıkça, koruma büyüsunü kırıp kıramayacağımı merak ediyorum.

Gözlerimi kapatıp zahmetsizce onun rüyasına daldığımda cevabımı alıyorum. Falcı dükkânı önümde şekilleniyor ve Whitley'i küçük masasında otururken görüyorum.

Ve o yalnız değil. Benimle birlikte. Yani, benim bir versiyonum. Kim bu sahtekar? Sahtekârın kucağına oturup onu öpmek için kendine çekiyor.

İçim çalkalanıyor.

Kendimi kıskanmam tamamen mantıksız. Whitley'nin başkasını değil de beni hayal etmesine sevinmeliyim ama ben üç metre ötemde dururken onun bir başkasına sevgi gösterdiğini görmek berbat bir şey.

Tuhaf bir beden dışı deneyim yaşamadığımdan emin olmak için kendime bakıyorum.

Hayır.

Ben sağlamım ve buradayım.

Mücevher vitrinine yaslanarak yüksek sesle boğazımı temizliyorum.

Whitley dudaklarını sahte benden çekiyor ve gerçekten burada olduğumu görünce nefesi kesiliyor. O ayağa kalktığında, sandalyedeki figür yok oluyor.

Raflardan birinden aşırımış olduğu mavi sundress'i düzeltirken bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Geleceğini umuyordum. Seni çok özledim."

"Görünüşe göre bensiz de gayet iyi idare ediyorsunuz," diye homurdandım.

Kaşlarını atıyor. "Buraya gelebileceğinden emin değildim. Sürekli seninle olmak istediğim için beni suçlayabilir misin?"

Hayır. Sanırım yapamam.

"Oldukça harikayım," diye kestirip atıyorum, kendimden emin iddiama homurdanınca gülüyorum.

Davet için kollarımı açtım. İleri doğru koşan Whitley bana atlıyor. Hiç olmadığım kadar mutluyum, dostuma sarılıyorum, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğerek beni ağzına almasına bayılıyorum. Dilimle onunkine masaj yaparken, bir elimi göğsüne doğru kaydırıyorum.

Sırtını dikleştiriyor ve sikim seğiriyor.

Onun içinde olmanın anısı bu kadar tazeyken, arzum doymamıştı. Aslında, onu hiç bu kadar çok istememiştim.

Rüya seksi güzel olabilir.

Whitley geri çekildiğinde olasılıkları düşünüyordum. Bana sırtarak tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdiriyor. "Burada mı istersin, yoksa başka bir yere mi gitmek istersin?"

"Aklınızda neresi vardı?" Bulutların arasında bir yatak hayal ediyorum, sarkan beyaz perdeler. Whitley'nin vücudunun her santimini aydınlatacak parlak güneş ışığı olacaktı.

"Neresi olursa. Bana dünyada en çok ne istediğini söyle, ben de onu gerekleştireyim."

Bulutların içindeki yatak kulağa ne kadar harika gelse de, teklifi farklı bir düşünceyi tetikliyor.

En çok ne istiyorum? Babamı görmek. Benim için yaptıklarından dolayı ona teşekkür etmek için. Bunu duyamayabilir, ama yine de benim için çok şey ifade eder.

kelimeleri yüzüne söyle.

Bir aydınlanma yaşadım. "Whitley, yeni bir şey denemek ister misin?"

"Elbette." Bana olan güveni . "Rüya yürüyüşü benimle."

Gözleri kocaman açıldı. "Yani beni başka birinin kafasına mı sokmak istiyorsun? Bu mümkün mü?"

"Güçlerimizi birleştirdiklerinde meclisin sana yaptığı şey temelde buydu. Daha önce hiç düşünmediğim şeyler yaptılar. Ya senin hayatına kastetmeleri aslında yeteneklerimizi birlikte nasıl kullanacağımıza dair bir dersse?"

Yavaşça başını sallar. "Deneyebiliriz."

"Babamın tılsımlarından birini cebimde taşıyorum, böylece onu istediğim zaman ziyaret edebiliyorum." Tılsımı çıkarıp ona gümüş üzerine yıldızlar kazınmış yuvarlak parçayı gösteriyorum. "Rüya Alemi amblemi."

Whitley sırtarak parmaklarımızı birleştiriyor ve mücevheri avuçlarımızın arasına hapsediyor. "Gidelim o zaman."

Çenesini kaldırıyorum ve ağzını öpüyorum. "Gözlerini kapat."

Dünyamız karanlığa gömülürken aramızdaki bağ güçlü kalıyor ve Whitley'i yanımda getiremeyeceğime dair endişelerim yok oluyor.

Birbirimize bağlıyız.

Birlikte seyahat etmeyi hayal edebiliriz.

Uyanık ya da uykuda, yaşadığım sürece bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacağım.

İnanamayacağım kadar şaşırmış bir halde, babamın şu anki gerçekliğinde sabitlendiğimizde gülümsüyorum. Annemle birlikte büyük mavi bir battaniyenin üzerinde uzanıyor. Yan yana, çimenli bir tepenin üzerinde yıldızları seyrediyorlar. Aralarında bir tabak üzüm duruyor ve babam annemin ağzına götürmeden önce bir tanesini koparıyor.

Babam uyurken bile eşinden uzak kalmaktan hoşlanmıyor ve nasıl hissettiğini tamamen anlıyorum.

"Başardık," diye fısıldıyor Whitley, sanki çok yüksek sesle konuşmanın bir şekilde rüya halimizi bozacağından korkuyormuş gibi.

"Bak." Uzaktaki büyük bir kulübeye doğru başımı sallıyorum. Pencerelerden sıcak bir ışık sızıyor ve ön taraftaki park yerinde birkaç araba var. "Burası karanlık gökyüzü parkı."

Whitley sağa sola dönerek çevremizi inceliyor. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Sadece babamın kafasında."

Hüzünle iç geçiriyor. "Keşke oraya gidebilseydim. Sadece bir kez."

"Artık buradasın. Babam profesyonel bir Rüya Dokumacıdır. Bunun onun tıpatıp aynısı olduğundan hiç şüphem yok."

Birkaç adım ötede volta atan Whitley, aşına olduğu gökyüzüne hayranlıkla bakarken bir daire çiziyor. Dünya, onun eski evi. Burada Rüya Alemi'ndekinden daha az yıldız ve sadece bir ay olmasına rağmen, parlak bir şekilde parlıyorlar.

"Şimdi sıra fikrimin ikinci aşamasında." Arkasından yaklaşıp onu kollarının arasına alıyorum. "Onun rüyasını kontrol etmeni istiyorum."

"Ha?" Yana doğru sallanarak bana şaşkın bir bakış attı. "Bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen, ve bu denemek için tek şansımız olabilir." Uyuyan dostlarımızla dolu gemiyi ve istemeden bayılttığım serras balığını düşünüyorum. Yakında bu güç patlaması dağılacak. "Gücüm şu anda yüksek, ama uzun süre bu şekilde kalmayacak."

Bunu düşünen Whitley dudağını ısırır. "Ne yapmalıyım?" "Basit bir şey."

Babamın soyundan gelen uzun bir çam ağacını işaret ediyorum. vizyon. "Şu ağacın renk değiştirmesini sağla. Bakalım fark edecek mi?"

"Tamam." Whitley'nin eli benimkini buluyor ve odaklanırken parmakları beni kavıyor.

Önce ağacın tepesinde gümüş bir parıltı tutuşur, ardından dalların arasından yayılan ışıltılı bir ışık dibe doğru sızarken parıldar. O kadar parlak ki, kimsenin gözden kaçırması mümkün değil.

Sadece ince bir işaret yapmakla kalmadı, gecenin içinde bir fener yarattı.

Babam oturduğu yerden gözlerini ışığa karşı gözlerini kısıyor.

Telaşla ayağa kalkıp kılıcının kabzasını kavıyor. Yalnız ve tetikte olana kadar annemin görüntüsü azalıyor. Dönerek etrafındaki ormandaki gölgeleri inceliyor.

Tepkisi garip. Rüya gördüğünü biliyorsa, korkacak neyi var?

"İşe yaradı." Whitley'nin sesi şaşırmış gibi çıkıyor ve heyecanla kolumu okşuyor. "Hadi daha büyük bir şey yapalım."

Bakışlarımı babamdan ayırıyorum. "Ne gibi?" "Babana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Elbette, ama şu anda bile beni göremez." Geri adım atarak kollarımı çılgınca sallayarak gösteriyorum.

Babam tepki vermiyor.

Whitley'nin seksi dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Kutunun dışında düşünmüyorsun. İzle."

Elimi tutmak için uzanıyor ve yüzü konsantrasyonla sıkışıyor. Babamın önünde sis toplanıyor. İlk başta sadece yoğun bir sis, ama çok geçmeden ayrıntılar yerine oturuyor. Bacaklar. Bir vücut.

Daha spesifik olarak,
vücudum. Yüzüm ve saçım.

Ten rengi pantolonuma bakarken, benimle aynı figürün üzerinde de aynısını görüyorum. Kaslarımın çizgileri ve girintilerinden çenemdeki kıllara kadar tüm ayrıntılar orada.

Babam donakaldı, eli hâlâ kılıcındaydı. "Damon?"

Whitley'e bakıyorum. "Beni klonladın, tıpkı bundan önce rüyada yaptığın gibi."

Kolaymış gibi omuz silkerek, "Bu sadece bir illüzyon, ama baban için gerçek. Ona ne söylemek istersin?"

Etkilenmiş ve minnettar bir şekilde elini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. Babamla konuşmak için bir şans; bu çok değerli bir hediye.

"Ona eşimin hayatta ve iyi olduğunu ve lanetin bozulduğunu söyle."

Sahte bana bakarken Whitley'nin burun köprüsünde sevimli bir kırışıklık beliriyor ve o konuştuğunda çok şaşıyorum. Sesi benimkinin tam bir kopyası. Whitley'nin ağzını sinsi bir gülümseme kaplıyor ve ekliyor: "Ve o tüm Valora'daki en güzel kadın. Zeki ve yetenekli de."

"Anlaştık," diye mırıldanıyorum ve eline bir öpücük daha konduruyorum.

"Bu gerçek mi?" Babam bir adım öne çıkıyor, daha yakından bakıyor. "Burada mısın yoksa sadece hayal mi görüyorsun?"

"Evet ve hayır," diye cevap veriyorum ve Whitley kelimelerin transferini hallediyor, daha fazlası için bana bakıyor. "Whitley bir Kahin ve bir Rüya Dokuyucudur. Güçlerimiz birleştğinde inanılmaz şeyler yapabiliriz."

Babamdan bir kahkaha patlıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Planımın işe yarayacağını biliyordum. O da burada mı?"

Whitley kendini ona gösterdiğinde, onun kendini nasıl yorumladığını görmek garip. Görüntüsü onun hakkını vermiyor. Saçları o kadar canlı değil ve vücudunun tatlı kıvrımları o kadar belirgin değil. Bugünkü yeşil elbisesini giyiyor ve tam bir kraliçe gibi görünüyor. Tek ihtiyacı olan bir taç.

"Merhaba, Kral Silas. Daha önce tanışmış olsak da, bu ilk kezmiş gibi geliyor."

"Seni kandırdığım için özür dilerim canım." Babam ellerini kavuştururken başını eğiyor. "Ve ailene olanlar için ne kadar özür dilersem azdır."

"Bu senin hatan değil. Eğer sen ya da Tehya suçlama ya da suçluluk hissediyorsanız, durmanızı istiyorum." Onun görüntüsü benimkine gülümsüyor. "Artık Damon var ve birlikte olduğumuz her dakika kalbimi biraz daha iyileştiriyor. Ama senden istediğim bir şey var. Lütfen geri dön. Damon'ın sana ihtiyacı var, benim de öyle."

Babamın yüzü biraz düştü. Hemen bir gülümsemeyle toparlanıyor ama ben yüzündeki sıkıntılı ifadeyi yakaladım. "Elimizden geleni yapacağız."

Gitmek istemiyorum. Whitley ile denemek istediğim başka deneyler olmasaydı, bütün gece kalır ve onunla sohbet ederdim. Ona ne kadar mutlu olduğumu, yanımda böyle harika bir kadın olduğu için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi ve hayatımda bir kez yaşadığım bu aşkı kaybetmekten ne kadar korktuğumu anlatırdım.

Çünkü Whitley'nin önsezisi gerçekleşir ve ben ölürsem, onun da bana katılması an meselesi olacak. Artık ölüm hakkında konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık ama zaman aklıma gelmeyeceğine söz vermemiştim.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Ona sevgilerimi ilettiğimi ve bu mesajı anneme iletmesini söyle."

Bundan daha fazlasını söylemek istemiyorum çünkü vedalaşmaya başlarsam babam şüphelenebilir ya da endişelenebilir.

Whitley sözlerimi tekrarladıktan sonra gözlerimi kapatıyorum ve bizi onun rüyasına geri çekiyorum. Dükkana geri dönüyoruz. Onun güvenli yerine.

"Bu harikaydı." Bana gülümsüyor. "Şimdi ne olacak?"

"Denemek istediğim başka bir şey var ve bu daha zor olabilir." O planımı sorgulamadan önce, "Birini uyurgezer yapıp yapamayacağımızı görmek istiyorum" diyorum.

CHAPTER 23

Whitle y

Damon'ın karnımdan aşağıya doğru öpüşüyle uyanıyorum. Uyluklarımın tepesine ulaştığında inliyorum. Bacaklarımı aralayıp, ağırlaşmış gözlerle ona bakıyorum.

Hiçbir şey beni daha fazla tahrik edemezdi - onun üzerimde diz çökmüş görüntüsü. Saçları karnımın alt kısmını gıdıklıyor ve sıcak nefesi tenimde pufluyor. En mahrem yerlerime bakarken dudaklarını yalaması inanılmaz derecede ateşli.

Sırıtarak bakışlarını benimkilere diyor. "Günaydın, dostum. Yoksa öğleden sonra mı demeliydim?"

Kıvranıyorum çünkü klitorisimden sadece bir inç uzakta, çok yakın ama aynı zamanda çok uzak. "O kadar geç mi uyudum?"

"Evet, ama sadece yanımda olduğun için. Mürettebatın geri kalanı birkaç saat önce uyandı, ben de uyku titreşimlerini toplayabildim. Ne yazık ki fazlasını sen emdin."

Hâlâ biraz halsizim, esniyorum. "Biraz daha uyumaktan zarar gelmez. Dün gece epey macera yaşadık, değil mi?"

Rüyalarla ilgili anılar aklıma geliyor. Silas'ı ziyaret ettikten sonra Damon, onun deyimiyle *rüya zıplaması* yapabilmemiz için gemideki birkaç kişiden eşya toplamaya gitmek üzere yanımdan ayrıldı.

İlk kurbanımız kaptan oldu. Güvertede uyumak rahatsız edici olduğu için onu yatağına geçmeye ikna etmek istedik ama bu de kolay olmadı. Linus işini çok ciddiye alıyordu ve görev yerini terk etmek zor bir hayırdı. Önce, sığınacağını düşünerek kötü bir fırtına yarattım. Yanılmışım. Hayatını kurtarmak için direklerden birine tutundu ve muhtemelen onu çok korkuttuğum için kendimi kötü hissettim. Sonunda Kirian'ı "klonladım". Linus Gece Diyarı'na ait olduğu için kralından emir alacağını düşündüm. Neyse ki hiç soru sormadan emri yerine getirdi ve sendeleyerek kulübesine indi.

Ona verdiğim ikinci emir... Bu şakanın ne kadar gerekli olduğundan emin değilim ama komik olduğunu kabul etmeliyim.

Ağır botlar üstümüzdeki tavana çarpıyor ve huysuz adamın etrafta tepindiğini hayal edebiliyorum. "Bizi bir daha asla gemisine almayacak, değil mi?"

Damon yüzünü buruşturuyor. "Linus'la henüz konuşmadım ama mutlu olduğundan eminim."

"Ona etek giydirmek biraz ileri gitmek olabilir."

"İyi bir . Ona ne kadar görmemiz gerekiyordu."

Ağzımı kapatarak elimin arkasından kıkırdıyorum. "Rujun çok fazla olduğunu söyleyebilirim."

"Bir gün bizi affedecek. Belki."

Linus'un zihnini işgal ettikten sonra Kirian'ın evine gittik ama çok hızlı ayrıldık. Quinn hakkında ateşli ve ağır bir rüya görüyordu ve bölmek yanlış görünüyordu.

O noktada zihinsel olarak tükenmişim, bu yüzden ara vermeye karar verdik. Yorgun beynime merhamet eden Damon, gecenin geri kalanını yeniden şarj olarak geçirebilmem için beni daha derin bir dinlenme durumuna soktu.

Artık yeteneklerimizin boyutunu biliyoruz. Damon'ın güçleri en üst seviyedeysen bunu yapıp yapamayacağımız hâlâ bir muamma ama her zaman başka bir gece tekrar deneyebiliriz.

Sonunda uyandığım için mutluyum, çünkü gerçeklik güzel. Gerçekten iyi.

Damon sonunda ağzıyla ihmal edilmiş klitorisim arasındaki mesafeyi kapatıyor. Hiç ilerleme yok. Oyun ya da alay yok. Sanki hayattaki tek görevi buymuş gibi doğrudan şişmiş sinir yumağıma yöneliyor.

Beni yalarken sanki şimdiye kadar tattığı en iyi şeymişim gibi gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, ama vermek istediğini bildiğim övgüleri yağdırmak için ağzını üzerimden çekmiyor. Memnuniyeti doğrudan benimkine bağlı ve bundan ne kadar zevk aldığını anlayabiliyorum.

Avuçlarını kıkımın altına kaydırarak, yüzünü amıma sabitlerken etimi iyice kavırıyor. Başparmakları alt dudaklarımın iki yanına gelerek beni iyice açıyor. Dilini sertleştirerek klitorisimin etrafında dönüyor ve ardından hızlı darbelerle klitorisime dokunuyor.

Tam daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda ağzına alıyor. İç kaslarım sıkıştı.

"Aman-" Tutarsız bir şeyler inliyorum. "Kahretsin. Damon. Ahh-"

Bir dakikadan kısa sürede boşalacağım için utanmalı mıyım? Yoksa beni yemeye bu kadar hevesli bir erkeğim olduğu için şükretmeli miyim?

Minnettarım. Kesinlikle.

Ama bunun daha uzun sürmesini istiyorum.

Derin bir nefes çekerek, artan gerginliği uzaklaştırmaya çalışıyorum. O yalayıp emerken ayak parmaklarım çarşaflara doğru kıvrılıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum, kafa derime dikkat dağıtıcı bir acı vermek için telleri çekiyorum.

Damon'ın ellerinden biri popomdan ayrılıyor ve aşağı uzanıyor. Önce parmaklarını içime sokacağını sanıyorum ama kirpiklerimin arasından baktığımda aletini kavradığını görüyorum. Ucundan tutuyor, neredeyse boğacak gibi.

O yüzden gelmiyor.

Benim için dayanmaya çalışıyor.

Bana oral seks yapmasının onu bu kadar tahrik etmesi benim felaketim.

Parmaklarımı ağızma kapatarak, coşku çılgınlıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Orgazmı dışarı çekerken kalçalarım Damon'ın yüzüne sürtünüyor. Klitorisime karşı homurdanıyor ve titreşimler benimkinde birkaç spazma daha neden oluyor. Çekirdek.

Uzuvlarım gevşerken nefes nefese kalıyorum.

Tembelce, Damon iç uyluğumu öpmeden önce dilini tüm yarığımın üzerinde gezdiriyor. Sonra vücudumda geziniyor, yol boyunca hızlı gagalar yerleştiriyor.

"Bu..." Söyleyecek söz bulamıyorum.

"İnanılmaz mı? Fantastik mi?

İnanılmaz mı?" Gülüyorum.

"Yukarıdakilerin hepsi."

Damon meme ucuma üflediğinde, uyarılma etin sıkılaşmasına neden oluyor ve karnımın alt kısmında yeniden sıcaklık patlıyor.

Daha yeni boşalmış olmama rağmen, onu dün gecedan daha çok istiyorum. Artık onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, vücudum onun yokluğundan zonkluyor. Boşluk.

"Hep böyle mi olacak?" Nefes nefese soruyorum, Damon'ın ağzı göğsümün etrafında kapandığında eğiliyorum. "Korkarım sana asla doyamayacağım."

"Kader arkadaşlığı böyledir." Köprücük kemiğimi öpüyor, dişlerini ve dilini kullanarak sanki bunu yüzlerce yıldır yapıyormuş gibi

yıllar.

"Çabuk öğreniyorsun, bunu biliyor muydun?"

Kıkırdıyor. "Eşimi nasıl memnun edeceğimi düşünmek için çok zamanım oldu."

Damon parmaklarını karnımda gezdirirken dejavu yaşıyorum ve anılar gözümün önünden geçerken nefesimi tutuyorum.

Bu parmak eklemleri. Serçe parmağını göbek deliğime daldırıp biraz oynatması.

Bunu daha önce de görmüştüm.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Ne?" Ses tonumdaki değişiklikten endişelenen Damon, bana bakmak için ayağa kalkıyor.

"Seni rüyamda gördüm. Uzun zaman önce, bu anla ilgili önsezilerim vardı." Elini tutuyorum. "Ve muhtemelen gelecekteki diğerlerini de."

Dudakları kıvrılıyor. "Seks rüyaları mı?" Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Birçoğu."

"Ve sen-" Boğazımı yalamak için başını eğiyor "mı?" O noktayı emdiğinde bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. "Evet."

"Birçok kez mi?"

"Evet. Yüzünü hiç görmedim, sadece ellerini gördüm. Bunun normal hormonlardan kaynaklandığını düşünmüştüm ama sendin."

"Senin bu kehanetlerini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyor çeneme karşı ciddi bir şekilde. "Eşin olarak bu benim görevim."

Dudakları benimkilerle birleşirken, iki parmağıyla içimi dolduruyor. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor ve hırıltılı bir inilti çıkarıyorum. Damon'ın dili benimkini okşarken ve parmakları daracık içime girip çıkarken, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Günün geri kalanını burada geçirmeyi düşünmüyorum. Astrid'le öğle yemeği sonrası toplantımı kaçırdım bile ve antrenman dersimden de vazgeçebilirim.

Ayak bileğimi Damon'ın kışına dolayarak onu bacaklarımdan arasına çektim.

Parmaklarını benden çekerken, şişmiş ucunu sıırılsıklam olmuş merkezime doğru yönlendiriyor. Beklentiyle titriyorum.

Dün gecenin aksine Damon pantolon giymiyor ve ben bunu tamamen onaylıyorum. Tam geceliğinden sıyrılmak üzereydim ki bir *ding, ding, ding* sesi beni duraksattı.

"O da ne?" Biri zil çalıyor. Şimdi daha hızlı. Daha ısrarlı.

Bu lanet sesten nefret etmeye başladım.

"Siktir." Damon yataktan atladı, deri pantolonunu raftan aldı ve bacaklarını düşündüğünden daha hızlı bir şekilde içeri soktu. "Bu bir alarm. Sanırım misafirimiz var."

"Göl seyahatinin askıya alındığını söylemiştiniz." "Öyle."

"Kahretsin." Elbisemin askıda asılı olduğunu görünce kalkmaya başlıyorum ama Damon elini uzatıyor. İlk başta bana burada kalmam gerektiği çünkü buranın çok tehlikeli olduğu hakkında nutuk çekeceğini düşünüyorum.

Onun yerine gözlerini kapatıp başını yana eğiyor. Sanki dikkatle dinliyormuş gibi.

Gözlerini açtığında beni vücuduyla sarmalamaya ancak vakti oluyor ki bir gümbürtü, kulakları sağır eden bir çatırtı ve ardından tavandan bir şeyin koptuğunu duyuyorum.

CHAPTER 24

Damon.

saldırı altındayız.

Etrafımıza talaş ve molozlar düşerken ağır top güllesi büyük bir gürültüyle yere çarpıyor. Döşeme tahtalarından birini kırıyor ama alt kata geçemiyor.

"Orospu çocuğu." Yataktan fırlayarak Whitley'nin elbisesini tuttum ve kollarını kaldırmasını işaret ettim.

"Hâlâ rüya mı görüyorum?" Yeşil pamuk ve ipek yığınınından çıktığında yüzü solgundu.

"Bu sefer değil."

Etrafta yuvarlanan topa bakıyor ve her duvara çarptığında yüzünü buruşturuyor. "Ne yapmalıyım?"

"Koridorun sonunda güvenli bir oda var." Sırtındaki fermuarı hızla çekip ayakkabılarını ona fırlatıyorum, sonra da kendi ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. "Ama batmaya başlarsak ya da gemi alev alırsa, dışarı çıkmak zorundasın. Denize atla ve ben seni almaya gelene kadar suya bas."

Bir kez olsun tartışmadı. Odamızdan koşarak çıkarken itiraz etmiyor ya da beni sorgulamıyor. Korktuğunu bu şekilde anlıyorum.

Ben de korkuyorum. Kendim için değil, onun için.

Eğer bir fae olsaydı, metal kaplı panik odası tamamen güvenli olurdu. Geminin bütünlüğü tehlikeye girse ve kendini gölün dibinde bulsa bile fark etmezdi. Oksijen eksikliği onu öldüremezdi.

Ama o bir insan.

Kapıyı açtığımda Quinn ve Astrid'i içeride görüyorum ve onların da ölümlü olduklarını hatırlıyorum. Quinn henüz tam olarak fae değil ve Astrid de boğulmaya Whitley kadar yatkın.

Yukarıda bizi neyin beklediğini bilmiyorum ama bu savaşı kaybetmek için gemide çok fazla değerli yükümüz var. "İsla nerede?"

Doğrudan gözlerinin içine baktığımı fark ettiğinde Quinn'in yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ama şimdi görüşümü kutlamanın zamanı değil.

"Nesneleri hareket ettirebildiğini biliyorsun." Kayıtsızca bir el sallıyor.
"Yardım etmek için ısrar etti."

"Aptalca."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Oh, öyle mi? Neden yine vurulmadığınızı sanıyorsun? Topları başka bir yere yönlendiriyor."

Bir patlama daha oldu, ama dışarıda bir yerde bir su sıçraması duydum.

Yeterince azarlandıktan sonra ona mütevazı bir baş hareketiyle teşekkür ediyor, Whitley'i dudaklarından sıkıca öpüyor ve kapıyı kapatıyorum.

Güverteye çıktığımda, yaklaşık iki yüz metre ötede daha küçük bir gemi var. Kirian üzerine bir fırtına getirmiş, yelkenleri ve görebildiğim birkaç adamı ıslatıyor. Tekneleri güçlü rüzgârla bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Kim bunlar?" Kirian ve Torius'un arasındaki parmaklığa yanaşarak soruyorum.

Linus, Şafak ve Alacakaranlık bayrağını göstererek, "Sterling denizcileri değil, bunu söyleyebilirim," diye cevap veriyor. "Gemiye limandan çalmış olmalılar."

Sterling şehri tarafsız bölgedeki tek büyük limandır ve Valora'nın en onurlu bin kadar fae'sine ev sahipliği yapar. Emekli savaş kahramanları. Nesli tükenme tehlikesiyle karşıya olan bitki ve mahsuller için genetik mühendisleri ve simyacılar.

Bu adamlar kesinlikle oralı değil.

Kafaların yanları traşlı. Açık renkli giysiler. Gündüz

Diyarı erkekleri.

Tekrar.

Üç figürü kendi gözlerimle izlemek gerçeküstü. Düşmanlarımızı incelerken duyma hissim bir kenara bırakılmış gibi görünüyor. Kanatlar ve kılıçlar dışarıda. Bize doğru bakıyorlar.

Bize bu şekilde saldırarak ne düşündüklerini bilmiyorum. Sayıları bizimkilerle boy ölçüşemez. Artı, Isla var, ona yeterince kredi vermedim. Eğer o olmasaydı, gemimizin yan tarafında bir delikle uğraşıyor olabilirdik ve belki de bu adamların umduğu şey buydu. Bizi ele geçirecek kadar kaos yaratmak için tek şansları bu olabilirdi.

Kararlı ifadelerle havaya uçuyorlar ve bize doğru geliyorlar. Gözlerinde vahşi bir parıltı var ve ben bunun ne olduğunu anlıyorum: çaresizlik.

Düşmanımı *görebilmek* çok farklı bir şey. Bir saniye içinde niyetlerini anlayabiliyorum.

Bunca zamandır kaçırdığım şey buydu. Duyguları kulaklarımla ya da burnumla okuyamıyorum ve savaş sırasında birinin ruhsal durumunu bilmenin ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

Kaybedecek bir şeyi kalmayan adamlar en tehlikeli türdür.

"Pazarlık yapmaya istekli olduklarını düşünmüyorsun değil mi?" Kirian'ın şüpheli tonu benim düşünceme uyuyor.

"Bundan şüpheliyim." Etrafımızdaki herkes silahlarını çıkarırken metaller sıyrılıyor ama onlara geri çekilmelerini işaret ediyorum. Bu sefer işi şansa bırakmayacağım. "Ben hallederim. Balık ağlarını çıkarın."

Kimse planımı sorgulayamadan, uyku titreşimlerimi gökyüzündeki adamlara doğru gönderiyorum. Bizden elli metre ötede göz kapakları düşüyor, kanatları titriyor ve bir sıçramayla suya düşüyorlar. Yüzeye doğru sallanırken, gevşek bedenleri yüzüstü yüzüyor.

Gururla göğsümü kabarttım. "Patates kızartması gibi düştüler."

Kirian beni sırtımdan alkışlarken gülümsemesini tutmaya çalışıyor.

"Sinekler." "Ne?"

Sinekler gibi düştü."

Kaşları çatıldı. "Bu hiç mantıklı değil. Sinekler uçar. Düşmezler."

"Peki ya kızartmalar?"

"Sanırım yapabilirler," diyorum ciddi bir şekilde, "eğer tabağınızı masadan düşürdüyseniz."

Kirian kıs kıs gülerek başını sallar. "Sanırım." "Her neyse.

Günü kurtardım."

"Bu arada kuzen." Doğrudan gözlerimin içine bakarken elini omzuma koyuyor. "Sonunda seni *görmek* harika."

Laneti bozulduktan ve görme yetisini kazandıktan sonra bana söylediği buydu ve yüzüme yayılan şapşal sırtışa engel olamıyorum. Kirian ve ben kandan daha derin bir şekilde birbirimize bağlıyız. O ve ben kimsenin atlatamadığı bir şeyi atlattık. Çektiğimiz acılara rağmen, bu berbat lanetin diğer tarafından çıktık ve diğer taraf olmak için iyi bir yer.

Linus ve Torius gemiyi uyuyan tutsaklarımıza doğru yönlendirirken, Tibbs ve Dermott büyük bir ağ toplar. Dördünün de ölü ağırlığı kaldırması gerekiyor ama başarıyorlar.

Korsan özentileri sudan çıkarıldıktan sonra demir prangalarla bağlanırlar ve ben de güçlerimi kapatırım. Birkaç dakika içinde uyanacaklar ama o zamana kadar onları çoktan zindana kilitlemiş olacağız.

Merdivenlerden aşağı çekilirken, diğer gemiyi izliyorum. Başka yaşam belirtisi görmüyorum ama çok dikkatli olamayız.

Kaleden ödünç aldığımız savaşçılardan birine bakıyorum. Uzun siyah saçları ve açık renk gözleriyle tipik Gece Diyarı özelliklerine sahip. Onu seçtik çünkü uzmanlık alanı suda savaşmak. Bir noktada, kendi yelkenli mürettebatının kaptanıydı. Aslında, bir Sonsuz Deniz keşif görevinden kurtulan birkaç şanslı kişiden biri.

"Atlas, git gemiyi ara. Başka kimseyi bulamazsan onu Sterling'e geri götür." Ufka bakarken çenemi kaşıyorum. Hedefimizden hâlâ en az bir gün uzaktayız. Mürettebatımızı bölmekten nefret ediyorum ama tek başına yelken açmamalı. "Yanında birini getir."

"Ben giderim," diye gönüllü olan Torius, kralından izin beklerken hemen Atlas'ın yanına gelir.

Kirian başını sallar ve iki adam uçarak uzaklaşır.

"Torius garip davranıyor mu?" diye soruyor kuzenim, savaşçısının diğer gemiye inişini izlerken.

Omuz silktim. "Bir fark göremiyorum ama onu o kadar iyi tanımıyorum."

"davranıyor. Quinn, Delaveria'ya

Dani'ye merhaba bile demedi. Ona şöyle bir baktı ve çıkıp gitti. Kızımı herkes sever." Sesi son derece kırılgan geliyordu ve ben bunu bir baba gururu meselesi olarak yazdım.

"Belki de çocukları sevmiyordur. Ya da belki de akli Gündüz Alemi'nde olanlarla meşguldür. Kai bana ne kadar kötü olduğunu anlattı. Orası bir hastalık ve suç yuvası. Orada yaşamak zorunda kalsaydım, muhtemelen ben de travma geçirirdim."

"Bunu Zander'in önünde söyleme." Kirian bana bir bakış atıyor, gözlerinden şefkat ve sempati sızıyor. "Yaratılması binlerce yıl süren bir karmaşayı düzeltmeye çalışıyor. Hemen başarılı olamayacak."

Alay etme dürtüsüne direniyorum. "Ondan çok övgüyle bahsediyorsun." "Ve haklı olarak öyle."

Bu konuşmayı birkaç kez yaptık. Kirian diğer kuzeninin neden harika olduğuna dair bir sürü neden sayar, ben de kendi görüşümde ısrar etmeye devam ederim.

güven eksikliği. Ne de olsa Zander, Zarid'in oğlu. Babası ölmüş olabilir ama genetik onunla birlikte ölmedi.

"Artık hanımları dışarı çıkarabilir miyim?" Isla çenesini tutarak öne doğru adım atıyor. İyi iş çıkarmıştı ve bunun farkındaydı.

"Bugün her ne kadar kahraman olduğumu iddia etmek istesem de, bu unvan sana ait. Teşekkürler, Isla." Övgülerim yüzüne kocaman bir sırıtış yerleştiriyor ve koşarak uzaklaşmak için dönüyor. Ama duymak istediğini bildiğim bir şey daha söyleyerek onu durduruyorum. "İhtiyacın olduğundan değil ama sen ve Tibbs benim onayımı aldınız."

CHAPTER 25

Whitley

"Yarın gün batımından önce varmalıyız." Damon bana yemek dolu tabak uzatarak yatağımızda karşıma oturdu.

Akşam yemeğini kamaramızda yemeye karar verdiğimiz için memnunum. Başka türlü mahremiyet mümkün değil ve tek istediğim onunla baş başa kalmak. Az önceki saldırı can sıkıcı bir kesintiydi.

Toplar. Sevişmemi engelleyebilecek onca şey arasında, bu en olası engellerden biri.

Birinin *neden* gemimizi batırmaya çalıştığı konusunda daha fazla endişelenmem gerekirdi ama zihnim bir döngü içinde ve her düşünce sonunda Damon'a geri dönüyor.

Ona kafayı takmış durumdayım.

Tavandaki yamalı deliğe bakarken ağzıma bir küp peynir atıyorum. "Kirian herhangi bir cevap aldı mı?"

"Hayır. Bir saatlik sorgudan sonra bile adamlar ağzını sıkı tutuyor. Tek kelime etmiyorlar. Belki de Quinn'in yalan söyleyip söylemediklerini anlayabileceğini biliyorlar."

Bu öğleden sonra Quinn'in gücünün bu olduğunu öğrendim. Birinin dürüst olup olmadığını her zaman biliyor ve ünü yayılmış durumda. İnsanlar ona Dürüstlük Kraliçesi diyor.

"Ama bu onun kim olduğunu bildikleri anlamına gelir," diye mantık yürütüyorum, "ve sen uzaklardan gelen insanların senin neye benzediğini bilmediğini söyledin."

Damon ciddiyetle başını sallar. "Bu bizim için iyiye işaret değil. En azından ilk haydut grubu rastgeleydi. Bu seferki kişisel gibi görünüyor."

"Kasıtlı olarak hedef alındığımızı mı düşünüyorsunuz?" "Muhtemelen."

Bir parça ekmeğin etrafında sertçe yutkunuyorum ve Quinn'in bulantı önleyici toniğinden birkaç yudum içiyorum. "Suda güvende olduğumuzu sanıyordum."

Bu Damon ve benim sadece birlikte olmamız gereken zaman olmalıydı. Kovan, Çıkarıcı ya da kaçırma girişimi yok.

"Hey." Damon elini benimkinin üzerine koydu. "Adamları yakaladık. Sterling'e varır varmaz icaplarına bakılacak."

Gülümsemeye çalışıyorum. "Keşke yelken açmaya devam edebilseydik. dönebilirdik. Gece Diyarı'na geri dönerdik. Karayı aşp Sonsuz Deniz'e gider, bir gemi satın alır ve yıllarca orada yüzerdik."

"Kulağa hoş geliyor ama kaçmayı reddediyorum. Psikopat bir cadı meclisi ve birkaç haydut suçlu yüzünden krallığımı terk etmeyeceğim."

O haklı. Damon bir sorun olduğunda kaçacak türden bir lider değil ve bu yüzden ona saygı duyuyorum.

Sırıttırıyor. "Ayrıca, iyi tarafından bakarsak, fazladan bir gün daha kazanıyoruz. Hatırlarsanız, aslında bu akşam Sterling'e varmamız planlanmıştı."

"Hatırlatma bana." Yüzümü buruşturuyorum, o da gülüyor.

Evet, çiftleşmemiz bizi geriye götürdü. Ve evet, herkes sikiştiğimizi biliyor, bu biraz utanç verici.

Yani, Damon'ın artık kör olmadığını gördüklerinde elbette fark edeceklerdi, ama tüm bu güç patlaması olayı çok büyük bir olay haline getirdi. Sadece yolculuğumuzu geciktirmekle kalmadı, aynı zamanda Linus'un mecazi anlamda bütün gün etekleri tutuştu. Ne zaman yanından geçsem, uykusunda ona yaptıklarımızdan yakınıyor.

Damon benim tabağımı alıp kendi tabağının üstüne koyuyor ve bulaşıkları yerdeki sepete yerleştiriyor.

"Bununla bitmemiştii." Bir kaşımı kaldırdım.

Beni yatağa yapıştırana kadar elleri ve dizleri üzerinde ilerliyor. "*Seninle* işim bittikten sonra geri vereceğim."

İşte ben de bundan .

Boynunun arkasını kavrayarak dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Dilinde şarap tadı alıyorum ve kokusu sarhoş edici.

İkinci kez birlikte olduğumuzda nasıl olacağını merak ediyorum. İlki kadar yoğun olacak mı? Daha fazla mı? Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Damon tam elbisemi yukarı kaldırırken, tiz bir çığlık tüm gemide yankılanıyor. O kadar yüksek ki, duvarları titretiyor.

Damon'ın eli kalçamda kasılıyor ve yataktan fırlamadan önce bir göz göze geliyoruz. Kapıyı çekerek açıyor ve elimi sıkıca tutuyor. Koridora fırladığımızda bir feryat daha yükseliyor.

Damon beni alt katın girişine doğru çekiştirerek, "Ses aşağıdan geliyor gibi," diyor.

"Bu boktan şeyler olmaya devam etmese olmaz mı?" Yetişmek için koşarken oflayıp pufluyorum. "Çünkü bu harika olurdu."

En azından beni yine panik odasına itmiyor. Güvenli yerin önünden geçerken kapılar açılıyor ve ekibimizden daha fazlası arkamızdaki koridora dökülüyor. Kirian ve Quinn. Dermott ve Kai.

Henüz zindanı görmedim, ama tuzak kapısının yanında durduğumuzda, omurgamda bir endişe dalgası yükseliyor.

Arkamdan gelen bir başka tıkırtı dönmeme neden oluyor ve Astrid orada, kafasını kamerasından çıkarıyor. "Yıldızlar aşkına" demeden önce neler olduğuna bir göz atıyor. Hayır."

Kendini odasına geri kapatır.

"Önce benim gitmeme izin vermelisiniz majesteleri." Dermott grubumuzun önüne doğru ilerlerken kılıcını çoktan çekmişti ve liderlik etmeye istekli olmasına sevindim.

Zindana giden tahta levhayı kaldırdığında, karanlık boşluktan iç burkan hıçkırıklar yankılanır.

Kirian homurdanıyor, baltasını kullanırken yüzü öfkeyle kızarıyor ve Dermott'u yolundan itiyor. "Bu Isla. O ellerinde. Her birini öldüreceğim."

"Tam arkanda." Damon benden ayrılıyor.

O ve Kirian doğruca deliğe atladılar. Dermott ve Kai de aynısını yapmakta tereddüt etmediler, yani geriye Quinn ve ben kaldık.

Birkaç dakika birbirimize baktık ve ben de tam burada, güvenli bir yerde kalmak için ısrar edip etmeyeceğini soracaktım. Ama başını sallayarak bana hiç şansın yokmuş gibi bir ifade veriyor. Sonra arkasını dönüyor ve merdivenden inmeye başlıyor.

Evet. Aksiyonu kaçıramam. Elbisemi toparlayıp Quinn'i takip ediyorum.

Ayaklarım basamakları bulduğunda, derinlerden nemli bir hava yükseliyor. Küf, ter ve tanımlayamadığım başka bir şey kokuyor. Metalik bir şey. Bakır mı?

Karanlığa indiğimde neye doğru gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama bunun dehşetine hazırlıklı değilim.

En altta ıslak bir şeye basıyorum. Sadece bir tane loş yıldız tozu feneri olmasına rağmen, zemini bir nehir gibi kaplayan kaygan maddeyi görebiliyorum. Bu

ayakkabılarımın içine sızıyor ve terliklerimi kıpkırmızı

yapıyor. Kan. Çok fazla. Gizemli koku bu.

Ses çıkarmamak için ağzımı kapatıyorum.

Isla'nın iniltileri dışında herkes sessiz ve hareketsiz. Bu hareketsizlik rahatsız edici. Bu kadar küçük bir alanda savaşa atılmak istediğimden değil, ama silahlar ve kükremeler bu şok edici sessizlikten daha iyi olurdu.

Parmak uçlarımda yükselip Quinn'in omzunun üzerinden bakıyorum. Isla Tibbs'in yanında diz çökmüş, onun yanağını okşuyor.

Daha iyi görebilmek için biraz daha sağa kayınca botlarının uzaklığını fark ediyorum. Bacakları garip bir açıda. Gözlerimi kısıyorum.

Dudaklarımdan bir dehşet sesi dökülüyor.

Çünkü kafası vücuduna bağlı değil. . Tibbs öldü.

Kendine gelmiş gibi görünen Quinn, arkadaşına gitmek için tüm erkekleri iterek ileri atılıyor. Kirian onu durdurmaya çalışmıyor ve ben bunu tuhaf buluyorum. Böyle tehlikeli bir durumda, onu sürükleyerek götürmesi gerekirdi.

Ama sonra neden kavga olmadığını anladım.

Damon mahkumları uyuttu. Biri hücrenin arka tarafında, ikisi de hemen dışında olmak üzere çeşitli yerlere yayılmış durumdalar. Kelepçeleri çıkarılmış ve zincirler uzak köşede buruşturulmuş. Açık parmaklıklı kapının kilidinden anahtarlar sarkıyor ve Tibbs'e en yakın olan adamın elinde hâlâ büyük bir balta var.

Damon tavsiyemi dinledi. İki kez, bu suçluları saçma sapan bir yaklaşımla ele aldı ve onları elinden geldiğince çabuk etkisiz hale getirdi.

Keşke bu konuda daha mutlu olabilseydim. Bunun yerine, yenilgi ve keder havada ağır bir şekilde asılı duruyor. Tibbs'i iyi tanımıyordum ama Damon tanıyordu. Dostumun duyguları içime akıyor ve canımı yakıyor. Üzüntü, suçluluk ve çaresizlik var.

Bu duyguları çok iyi biliyorum. Bir trajediyi önleyemediğim her seferinde yaşadığım şey buydu.

Arkasından yaklaşıp kollarımı ortasına doluyorum ve ona sarılıyorum.

Elini koluma koydu. "Isla, ne oldu?"

"Bu benim hatam." Quinn'in onu kaldırıp erkek arkadaşının bedeninden uzaklaştırmasına izin verirken burnunu çekiyor. Pembe elbisesi koyu lekeler ve sıçramalarla doludur.

"Buna senin sebep olduğundan şüpheliyim."

"O bir-" Elinde silah olan adamı işaret ediyor. "-Bu bir Arayan." "Siktir," diye Damon ve küfürüne birkaç kişi daha katıldı grubumuzdaki diğerleri.

"Akşam yemeği için Tibbs'le odasında buluşmam gerekiyordu," diye devam ediyor. "Ama oraya vardığımda, sanki vücudum üzerinde kontrolüm yokmuş gibi yürümeye devam ettim. İlk başta ne olduğunu anlamadım ama zindanın kapısına geldiğimde ve geri dönemediğimde anladım. Direnmeye çalıştım ama ayaklarım izin vermedi."

"Sonra ne olacak?" Damon kötü bir kâbus görmüş bir çocukla konuşuyormuş gibi nazikçe cesaretlendiriyor.

"Onun için anahtarları almamı söyledi. Güçlerimi kullanmamı istedi çünkü toplarına yaptığım şeyden çok etkilenmişti. Ben anahtarlığı onun eline doğru uçururken güldüler ve bana kaba şeyler söylediler. Sonra kelepçelerini çıkarırken ve kapıyı açarken kalmamı söyledi. Ben de yaptım. Emrettiği her şeyi tereddüt etmeden yaptım."

"Başka seçeneğiniz yoktu. Çok az insan Arayıcılara karşı koyabilir."

"Demir yüzünden zayıf düşmüştü," diye seslendim, kafam karışmıştı. "Fae'lerin güçlerini o durumda kullanmalarının mümkün olmadığını sanıyordum."

Damon bana "Genelde öyle değildir," dedi. "Ama yakın zamanda Glow aldıysa..."

Kirian iç geçirerek başını öne eğdi. "Bu boktan şeyle artık farklı bir dünya. Isla, çok üzgünüm. Kendini suçlama. Onları esir aldığımızda bu ihtimali düşünmeliydim."

Sürekli bahsettikleri şu Glow hakkında açıklama istiyorum. Buraya geldiğimden beri bu ilacı birkaç kez duydum ama ne işe yaradığını ya da nasıl üretildiğini tam olarak anlamadım.

Isla devam ederken çenesi titriyor, "Benim bir rehine olmam gerekiyordu. Bu adamlar kaçışlarını garantiye almak için beni kullanacaklardı ama randevumuza gelmeyince Tibbs beni aramaya geldi. Bunu beklemiyorlardı. Tibbs onlarla dövüşmeye çalıştı ama Arayan ona dizlerinin üzerine çökmesini söyledi. Her şey çok hızlı oldu." Boğuk bir hıçkırık çıkardı. "Onu öldürmeden önce gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Ölümün yaklaştığını biliyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Hadi gel." Quinn, Isla'yı merdivene doğru yönlendirir. "Hadi seni buradan çıkaralım."

İlk basamakta ayağıyla duraklayan Isla'nın hüzünlü gözleri omzunun üzerinden bizi buluyor.

"Bize neden saldırdıklarını öğrendim. Benimle alay ederken, övünmekten de kendilerini alamadılar. Onları cadılar meclisi gönderdi." Odağı Damon'a kayıyor. "Eşlerini vebada kaybetmişler. Cadılar, seni ve adamlarını öldürürlerse eşlerini değiştireceklerine söz vermişler. Bir büyü yapıp bizi-" Parmağı kendisinden Quinn'e, oradan da bana doğru gidiyor. "-yeni kader arkadaşları."

Damon bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Bu mümkün değil. En yetenekli cadılar ve büyücüler bile kaderi manipüle edemez."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bu adamlar deneyecek kadar inandılar."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Damon sorar, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştır. "Tibbult benim askerimdi ama senin geleceğindi. Katillerin ne ceza alması gerektiğine sen karar vereceksin."

Isla arkasına bakmadan yukarı tırmanmaya başlar ve basitçe, "Spike them." der.

CHAPTER 26

Damon.

Whitley ve ben zindanda kalan tek kişileriz. Uyuyan mahkumlar ve kafası kesilmiş arkadaşım hariç

Tibbs'e bakmadan duramıyorum. Kesik bir kafayı ilk kez kendi gözlerimle görüyorum. Birinin rüyasında görmek kadar grotesk ama bu gerçek. Sadece bir metre ötede tendonlar, kaslar ve kemikler açığa çıkıyor.

"Ben onların cezalarını infaz ederken kalmak ister misin?" Silah rafına gidip çiviye ahşap sapından tutuyorum.

Baltanın ait olduğu yerde boş bir yer var. Arkadaşımı öldüren balta. Tibbs ölmek için çok gençti. Önünde koca bir hayat vardı.

Bu asla olmamalıydı. Demir parmaklıklar ardında zincirlenmiş adamlarla olmazdı. Alçak bir haydutun böyle bir durumdan kaçabildiği hiç görülmemişti.

"Neden?" Whitley her zamankinden daha solgun görünerek sorar. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Ah, onu burada moral desteği için istediğimi sanıyor. Benim tatlı dostum. Ve belki de haklıdır. Belki de bunu yalnız yapmak istemiyordum.

Çenesini yukarı kaldırıyorum ve oraya hızlı bir öpücük konduruyorum. "Eğer endişelendiğin buysa, tehlikede değilim ama bu tamamen sana bağlı. Hak etse bile, uyuyan bir adama vurmanın onuru yoktur."

"Glow tam olarak nedir?" Whitley'nin sorusu yapmak üzere olduğum şeyden dikkatimi dağıtmak için iyi bir fırsat.

"Normal Gündüz Alemi suyunun bazı yararlı özellikleri vardır - iyileşmeyi hızlandırabilir," diye açıklıyorum, Arayan'ı hücreye geri sürüklerken homurdanıyorum. "Bu yüzden, doğal olarak, konsantre edildiğinde, bu nitelikler artar. Glow sadece damıtılmış gün suyudur. Kral Zander tarafından icat edildi. Vebadan kurtulmaya çalışıyordu ama planı geri tepti çünkü vebayı tedavi etmedi.

hastalık." Arkadaşıma dönüyorum. "Yükselen güçler onun hiç beklemediği bir yan etki. Bu nedenle yasadışı."

"Bağımlılık yapıyor mu?"

"Glow'un kendisi mi? Hayır. Ama gücü?"

Evet." "Sen hiç yaşadın mı?"

"Kesinlikle olmaz. Bu şeyden nefret ediyorum. Keşke hiç var olmasaydı. Komadan hiç çıkamayacağını düşündüğümde kısa bir süre senin üzerinde kullanmayı düşündüm... ama bu cazibeye direnmekte haklıydım."

Whitley başını mahkûmlara doğru eğerken ortasına sarılıyor. "Ya çivilenmiş olsalar bile güçlerini kullanabiliyorlarsa?"

Başımı salladım. "Hiç şansın yok. Buna ve prangalara ek olarak demir ağlarım da var. Tamamen etkisiz hale gelecekler."

"Ve çok acı çekiyor musun?"

"Hayal edilemeyecek miktarlarda," diye onaylıyorum. "Günlerce canlı canlı yanmakla eşdeğer olacak."

Yere bakmadan önce aramızda birkaç saniye sessizlik oluyor. "Bunun için burada olmak istediğimi sanmıyorum. Özür dilerim." Tam ona sorun olmadığını söylemek üzereydim ki aceleyle devam etti: "Demirin bir kalbe neler yapabileceğini gördüm. Daha spesifik olmak gerekirse senin kalbine. Daha fazla imgeye ihtiyacım yok."

"Haklısın. Burada olmamalısın." Burası Whitley için fazla iğrenç ve burada kalmasını istediğim için pişmanım. Ona uzandım ve parmaklarımızı birleştirdi. "Daha önce de şiddetime tanık oldun ama bu farklı. Bu nefsi müdafaa değil. Bu benim elimden kaynaklanan bir acı ve beni bir süre daha cesur bir kahraman olarak görmeni tercih ederim."

Whitley yaklaşarak bana hayranlıkla bakıyor. "Ne olursa olsun her zaman benim cesur kahramanım olacaksın."

Üst güvertedeki yağmur suyu varilinde ellerimi yıkarken Kirian yanıma geliyor. "Bitti mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerim dans eden girdaplardan oluşan rastgele bir desenle suyu lekeleyen kana sabitleniyor. İnfaza gelince, olabildiğince basit bir infazdı. Adamlar acı bile hissetmedi.

Ta ki onlar kadar. "Şu anda bir sefalet dünyasındalar." "Sen doğru olanı yaptın," diye beni rahatlatıyor Kirian.

"Biliyorum." Bir fırça kullanarak tırnaklarımın altını ve parmak eklemlerimin üzerini deri çiğ olana kadar ovuyorum.

"Bu gibi durumlarda merhamet mümkün değildir." "Katılıyorum."

Birkaç saniye sessiz kalır. "Gia'nın yaşamasına asla izin vermemeliydim. Zayıflığım için sana bir özür borçluyum. Benim hatam kalede başınıza bela açtı. Eğer onun işini bitirme şansım olursa, hiç tereddüt etmem."

Kuzenime bakıyorum, yüzündeki pişmanlığın ses tonuna uyduğunu gözlemliyorum. Onu şimdi görebildiğim için hâlâ tuhaf hissediyorum. Rüyaları sayesinde neye benzediğini hep biliyordum. Onunla yüz yüze görüşüyor olmak çok garip.

"İsla nasıl?" Konuyu değiştiriyorum ve onu bırakıyorum. "Her zamanki gibi. Travma geçiriyor ama iyiymiş gibi davranıyor."

Zavallı çocuk çok acı çekmiş. "Tibbs'e aşık mıydı?" "Hayır, ama Quinn'e Tibbs'ten başka kimsesi yokmuş gibi hissettiğini söylerken duydum.

Evlilik ve mutluluk için bir şans. Kaderlerinde olmamasına rağmen, onun evlenecek yaşa gelmesine daha üç buçuk yıl varken, kendisinin size üç buçuk yıl daha hizmet edecek olmasının bir işaret olduğunu düşündü."

"O daha genç ve başka birini bulacaktır. Belki de kaderin tercih edeceği gibi, kader arkadaşı bile olabilir. Tibbs'in yeri asla doldurulamaz ama hayat devam edecek."

"Bir savaşçı olmanın zor gerçeği." Kirian bana bir havlu uzatıyor ve ellerimi kurularken gökyüzüne bakıyorum.

Şafak ve Alacakaranlık bölgesine çok yaklaştık. Ufukta sürekli sıcak bir parıltı var. Whitley'nin bunu görmek için burada olmaması çok kötü, ama erken yatmak istediği için onu suçlayamam. Baktan bir gündü. Tibbs için ayarlamaları yapar yapmaz yatağında ona katılmayı planlıyorum.

"Tibbult büyük bir askerdi ve ölümü büyük bir kayıp," diyorum. "Şafakta ona uygun bir cenaze töreni düzenleyeceğiz. Ateş gökyüzüne karşı güzel görünecek."

"Linus yedek kayığı teklif etti bile." "Bu dün gece için beni affettiği anlamına mı geliyor?" Kirian gülümsüyor. "Muhtemelen hayır."

Kai bize katıldı, yanında Dermott vardı. "Tibbult'un cesedini saracağım, majesteleri. Dermott da zindandaki pisliği temizlemeye gönüllü oldu."

"İyi adamlar." Onları omuzlarından alkışlıyorum ve görevlerini tamamlamak üzere yola koyuluyorlar.

Ödüllendirilmeliler. Tibbult'un ailesi de. Bu görev sırasında bana yardım eden herkes asil bir unvan ve yüklü bir ödeme alacak.

"Kral Zander'ın bizi henüz bulamamış olmasına şaşırımdım." Kirian gökyüzünü araştırır. "Tibbs'in gönderdiği sprite şimdiye kadar ona ulaşmış olmalıydı."

Omuz silktim. "Belki de yardım etmek istememiştir."

Bana ters ters bakıyor. "Onun düşman olduğunu aklından çıkarmalısın."

"Duygularım nötr," diye savunuyorum. "Ona güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Benim iyiliğimi kazanana kadar, o sadece başka bir Gündüz Diyarı vatandaşıdır."

"Kaçırılan Gece Alemi kadınlarının her birini geri getirdiğini biliyor muydunuz?"

"Olması gerektiği gibi."

"Şahsen," diye ekliyor Kirian. "Onları kapıma kendisi teslim etti."

"Bunu benim için yapmadı. Kaybolan birkaç kadınıımız kurtarıldı ama onun yerine bir savaşçı gönderdi."

"Belki de hoş karşılanmadığını düşündüğü içindir."

Omuz silkiyorum. Krallığımda Gündüz Diyarı'yla ilgili her şeye karşı genel bir hoşnutsuzluk olduğu doğru. Tibbs gibi transfer edilen askerler bile kendilerini değerli göstermek için on kat daha fazla çalışmak zorunda kalıyorlar.

Kirian sesini alçaltarak fısıldar. "Zander meşguldü. Müzayedelere gizli görevle gidiyor. Kadınları kurtarıyor ve kaçırılmalarından sorumlu erkekleri tutukluyor. Halka açık infazlar kadın ticaretini azaltmada çok etkili oldu."

Sessizce, bir dakikalığına kendimi Zander'in yerine koymaya çalışıyorum. Kaosun içinde, seks kölesinden başka bir şey olarak görülmeyen bir anneyle doğdu. Babası onu o kalede tecrit altında tutmuş, diğer erkekler gibi savaşa katılmasına asla izin vermemiş. İki bin yılı aşkın bir süre babasının boyunduruğu altında yaşadıktan sonra Zander kralı öldürdü ve yıkılmış bir krallık miras kaldı.

O da çok güçlü. O duyduğum tek Griffin değiştirici, tıpkı benim tanıdığım tek Dream Walker olduğum gibi.

Düşündüğümde, o ve benim düşündüğümde daha fazla ortak noktamız var. Onun gibi ben de hayatımın büyük bölümünde güçlerimin bir kısmını gizli tuttum, sadece

Kesinlikle gerekli olduğunda uyku hislerimi açığa çıkarıyordum. Kirian ve Gia son hesaplaşmalarını yapana kadar, ailem dışında kimse insanları uyutabildiğimi bilmiyordu.

Başka bir şey daha var, saygısızlığa uğramanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Valora halkı Zander ve bana yeterince vermiyor. Kirian her zaman altın kral ve kelimenin tam anlamıyla aracı oldu, çünkü onun krallığı Gündüz Diyarı ile benimkinin arasında. Her iki kraliyet ailesiyle de kan bağı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Zander'a karşı çok sert davrandım," diye itiraf ediyorum sonunda. "Şu andan itibaren onu bir arkadaş olarak göreceğim."

"Güzel." Kirian gülümsüyor. "Büyük, mutlu bir aile gibi olacağız."

"Whoa." Ellerimi kaldırıyorum. "Sakin ol. O senin kuzenin, benim değil."

Arkamdan gelen boğaz temizleme sesi irkilmeme neden oluyor ve Isla'yı görmek için dönüyorum. Geldiğini duymadığıma şaşırdım ama Kirian'ın görme yetisini ilk kazandığı zamanı hatırlıyorum. Diğer duyularını bir süreliğine nasıl bozmuştu ve alışması zaman almıştı.

"İkinizin de burada olmasına sevindim." Isla reverans yaptıktan sonra Kirian'a ve bana kırmızı çerçeveli gözlerle bakıyor. "Sizden bir iyilik isteyeceğim. Büyük bir iyilik."

"Evet?" Devam etmesini söyledim.

"Lütfen Tibbs'i Kutsal Mezarlığa gömün."

Kirian ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. O topraklar kraliyet ailesine ve Şafak ve Alacakaranlık vatandaşlarına ayrılmıştır. Görev başında ölmek en yüksek onurlardan biri olarak kabul edilse de, özel mezarlık için otomatik bir giriş değildir.

Isla'nın fikrini değerlendirmeye karar vererek, "Tibbs bunu seninle konuştu mu?" diye soruyorum.

"Hayır, ama bir gün Sterling'de yaşamak istiyordu. Bu onun nihai hedefiydi. Eğer bunu başarabilseydi, oraya gömülecekti."

Isla'nın gerekçesini inkar edemem. Tibbs yaşasaydı, arzularına ulaşacağından hiç şüphem yok. Hayatının kısa kesilmesi onun suçu değil. Aslında, suçu ben üstleniyorum. Hayattayken benim sorumluluğumdaydı ve ölmüş olsa da hâlâ öyle.

Başımı eğerek Isla'nın isteğini yerine getiriyorum. "Karaya çıktıktan sonra ilk iş oraya gideceğiz."

"Gerçekten mi?" Sesi temkinli geliyor, sanki bu kadar kolay teslim olmamı beklemiyormuş gibi.

"Gerçekten mi?"

"Sen büyük bir kralısın." Arkasını dönerken yüzünde titrek bir gülümseme beliriyor ve kamarasına çekilmek için alt kata inerken yüzünde bir hafiflik var.

Kirian başıyla beni onaylıyor. "Bunun için teşekkür ederim."

"Yapılacak en doğru şey buydu. Bunu kendim düşünmeliydim."

Bu dolambaçlı yol bizi bir gün daha geriye götürecek ama bundan mutsuz olduğumu söyleyemem. Kaçınılmaz sondan önce dostumla biraz daha zaman geçireceğim.

Kaçınılmaz olan nedir? Hâlâ hiçbir fikrim yok.

Ben daha derin düşüncelere dalamadan Linus elinde üç bardak birayla yaklaşıyor. "Suda bir ölüm olduğunda, içkilerimizi paylaşmak ve merhum hakkında birkaç hikâye anlatmak adettendir."

İşte bunu yapabilirim. Tibbs'in Cassia'ya ilk geldiği zamanı düşünüyorum. Annesi vebada öldükten sonra Gündüz Diyarı'ndan onca yolu uçarak gelmişti. Ona neden Gece Diyarı'nda durup hizmetlerini orada sunmadığını sorduğumda, bunun bariz bir seçim olacağını ama daha uzun bir yolculuğun daha iyi bir kader anlamına geldiğini düşündüğünü söylemişti.

Keşke önümde ne olduğunu bilebilseydim. Keşke ona hatalı olduğunu söyleyebilseydim.

Yine de onunla geçirdiğim zaman için minnettarım.

Linus köpüklü içkiyi Kirian'a ve bana uzattığında kadehimi kaldırıyorum. "Tibbs'e."

CHAPTER 27

Whitle y

Sırtımda **bir** merdiven. Önümde demir parmaklıklar. Tek bir fenerin ışıltısı.

Kir, kan ve kim bilir neyle lekelenmiş yere bakıyorum.

Baş

ka. Zindana geri döndüm ama gerçek olmadığını biliyorum. Rüya görüyorum.

İlerlediğimde adımlarım hafif, sanki havada yürüyormuşum gibi. I

Etrafımı saran karanlıktan uzaklaştığımı hissediyorum, sanki kendimi uzaktan izliyormuşum gibi.

Burada olmak istemiyorum ama hayatımda ilk kez bir önsezi yaşadığımın farkındayım. Bunu değiştirebileceğim aklıma geliyor. Şu anda buradan ayrılıp başka bir yere gidebilirim ama o zaman görmem gereken şeyi kaçırmış olurum. Bu yüzden imgeleme karşı savaşmak yerine onu hoş karşılıyorum.

Dikkatli bir şekilde hücreye yaklaşıyorum.

Burada olmanın en kötü yanı demir zehirlenmesinin sonuçlarını görmek. Hasar çok büyük. Üç mahkûm da yerde yatıyor. Gölgelelerin içinde kıvranan acınası topaklar. Alçak sesle inliyorlar, sanki acılarını dile getirecek enerjileri yokmuş gibi. Çıplaklar ve hareketleri çok sınırlı olsa da arada bir seğiriyorlar. Demir ağlar vücutlarını koza gibi sıkıca sarmış, boyundan ayak parmağına kadar yanmış etten bir çapraz oluşturmuş.

En kötü acının ne kadar üzücü bir göstergesi.

olmak zorunda değildi. Farklı bir yol seçebilirlerdi ama meclisle bir anlaşma yaptıklarında kaderlerini mühürlediler.

Ne yapmış olurlarsa olsunlar, kendimi acıdan baygın olmalarını umarken buluyorum. Belki de sonunda kadar baygın kalabilirler.

Bana en yakın olan sırt üstü yatıyor ve göğsünde çivinin açtığı bir delik var. Kararmış damarlar oradan uzanıyor ve

Boynundan. Kulaklarından ve burnundan kan sızıyor.

Birden gözleri açılıyor ve bakışları doğrudan bana yöneliyor. "Senin bilmediğin bir şey biliyorum."

Nefes nefese, geriye doğru tökezledim.

"Ne?" "Bir sırrım var. Duymak isteyeceksin." "Anlat bana."

"Bana bir söz verene kadar olmaz."

Ugh. Periler ve anlaşmaları. "Sırrının pazarlığa değer olduğunu nereden bileyim? Ne hakkında? Bana bir ipucu ver."

Bana cevap vermek yerine ıslak bir öksürük çıkarıyor. Bir sonraki nefesinde ciğerleri takırdıyor ve ben paniğe kapılıyorum. Ya ben bu önemli bilgiyi alamadan ölürse?

"Ne istiyorsun?" Bastırıyorum.

Sırıttıyor ve dişleri katranla kaplanmış gibi görünüyor. Çürük olmadığını fark ettim. Diş etleri kanıyor çünkü her yeri kanıyor. "Kralını kurtarmak istiyorsun, değil mi?"

"Damon'a nasıl yardım edeceğini biliyor musun?" İleri atılarak parmaklarımı kafesin parmaklıklarına doladım. "*Söyle bana.*"

Konuşmak için ağzını açtı.

Gözümü kırıyorum ve zaman hızla ilerliyor.

Birdenbire, büyük bir bıçak mahkûmun boynuna iniyor ve kafasını vücudundan ayırıyor. Kan yere sızıyor ve bazı damlacıklar yüzüme çarpıyor. Boğazıma bir çığlık takılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tekrar açtığımda bir bütün olacağını umuyorum. Hâlâ hayatta olacak, söylemek istediklerini söyleyebilecek.

Bir şey ayakkabıma vuruyor ve bakıyorum. Bu onun kafası. Yere yuvarlanmış ve şimdi boş gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Bir şeyi öyle sıkı tutuyorum ki eklemlerim acıyor ve ilk başta bunun az önce tuttuğum parmaklıklardan biri olduğunu düşünüyorum. Ama artık hücrenin dışında durmuyorum, içindeyim.

Elimi kaldırırken kolum titriyor. Çok ağır.

Nedenini anladığımda telaşla bağırıyorum.

Baltanın sapını tutuyorum.

Bunu ben yaptım. Onu öldüren bendim.

Neden? Bunu neden yapayım ki? Bana Damon'ı nasıl kurtaracağımı söyleyecekti ve ben bunu mahvettim.

Her şey kararıyor ve bilincimin geri geldiğini hissediyorum.

Hayır. Bitmiş olamaz. Henüz gitmeye hazır değilim. Zihinsel olarak çekime karşı savaşıyor uykuda kalmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Gözlerim şak diye açıldı.

"Bu da neydi böyle?" Kendi kendime fısıldıyorum, kelimelerim ağır nefesler halinde çıkıyor.

Kalbim göğsümde küt küt atarken, üstümdeki yamalı deliğe bakıyorum. Üzerine ahşap tahtalar ve yağmuru dışarıda tutmak için branda parçaları yapıştırılmış.

Yatak sırtımın altında yumuşak ama burada rahatlık yok. Yalnızım. Üst güvertede konuşan birkaç adamın sesini duyabiliyorum. Sesleri alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Gözlerimi kapatırsam Damon'inkini seçebiliyorum. Ne dediğini anlayamasam da, sözleri hafif geliyor. Hatta mutlu.

Oraya koşup olanları anlatmak istiyorum ama zindana gitmem gerekiyor. Cevaplarım orada. Ve eğer ona nereye gittiğimi söylersem, bana eşlik etmek için ısrar edecektir.

Önsezide orada olmamasının bir sebebi vardı. Başka kimse yoktu.

Nedenini bulmam gerek.

Hızla kalkıp Damon'ın geceliğini üzerimden çıkarıyorum ve yatağın altında tuttuğumuz bavuldan temiz bir elbise buluyorum. Daha sade olan mavi bir elbise seçiyorum - rüyamda giydiğim elbisenin aynısı. Başıma geçirdikten sonra ayaklarıma yeni ayakkabılarımı geçiriyorum çünkü daha önce giydiklerim mahvolmuş ve denize atılmak zorunda kalmışlardı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yatak odasının kapısını açıp koridora bakıyorum. Boştu. Nefesimi tutarak zindana doğru ilerliyorum. Kimseyi uyandırmamayı umarak diğer yatak odalarının önünden geçiyorum.

Tuzak kapısına geldiğimde, aklıma gelen bir düşünceyle duruyorum.

Ya bu Arayan'ın işiyse? Isla'ya yaptığının aynısını bana da yapıyor olabilir. Onun emirlerine karşı koyamayacağımı söylediğini hatırlayarak birkaç adım geri atıyorum. Bacaklarımı tekmeleyip birkaç Macarena hareketi yapıyorum.

Tamam. Onun kontrolü altında bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, zihin koruma büyüm var. Tam güçte olsa bile beni etkileyemez.

Kendimi daha iyi hissederek dikdörtgen tahta parçasını kaldırıyorum. Çürümüş bir koku hemen burnuma çarpıyor. Zindan bugün olduğundan daha kötü kokuyor. Sidik ve yaklaşan ölüm gibi.

Korkup kaçmaya fırsat bulamadan dönüp merdivenin yarısına kadar iniyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

En azından zemin şimdi daha temiz. Aşağıya indiğimde yapış yapış ya da ıslak değildi. Elbisemin eteklerini toplayarak hücreye doğru ilerliyorum ve tıpkı rüyamdaki gibi, çok fazla acı var. Mahkûmların ciltlerinin bağlar yüzünden yanarken çıkardığı sessiz cızırtıyı duyabiliyorum.

Bu kez, Arayan gözlerini açtığında irkilmiyorum. Ancak, beklediğim şeyi söylemedi.

"Biz ölürken bizimle alay etmeye mi geldin?" diye homurdanıyor.

Zalimlik varsayımı karşısında afallamış bir halde ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum. "Hayır."

"O zaman ne istiyorsun-" Sorusu bir hırıltıyla kesiliyor, sonra öksürüyor.

Ağzından püsküren damlalar, koyu puantiyelerden oluşan bir desen halinde eteğime düşüyor. Siyah kan.

"İhtiyacım olan bilgiye sahipsin," diyorum, açık ve net bir "Peki bu ne olabilir?"

"Ben... bilmiyorum. Sen söyle."

"Binlerce şeyden biri olabilir."

Bu çok ilginç. Konuşmamız rüyamdaki gibi gerçekleşmiyor. Önsezilerim her zaman kesin olmuştur, ama bu sefer sanki bu adamın zihninin içini görmüş gibiyim.

Ne olabileceğini gördüm. Bir *olasılık*.

Belki de eş bağından dolayı güçlerim artmıştır?

Belki de Valora'da yeteneklerim daha gelişmiştir.

Her iki durumda da, onda ihtiyacım olan eksik bir bulmaca parçası var. Onu doğru yöne yönlendirmeye çalışarak, "Bir sır düşün. Önemli bir şey."

"Neden derdini anlatmıyorsun, yardımcı olabilirim sana haber veririm?" Bir hırıltı daha. "Ama dikkat et. Hiçbir şey bedava değildir."

"Doğru. Bir anlaşma yapmak isteyeceksin." Hayır diyecek durumda değilim, bu yüzden kafesin parmaklıklarını kavrarken başımı sallıyorum. "Varsayımsal olarak, diyelim ki kral tehlikede."

"Ne tür bir tehlike?"

Umarım çok fazla şey anlatmıyorumdur. "Demir zehirlenmesi."

Gülüyor, ama bu bir homurtuya dönüşüyor. "Söylentinin bir gün bana yardım edeceğini hissediyordum. Kendi hayatımı kurtarabileceğimi düşündüm. Ne yazık ki yanılmışım."

"Söylenti mi?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrarlıyorum. "Evet, bir söylenti."

Hayal kırıklığına uğradım, dişlerimi sıktım. "Kulaktan dolma bilgilerle pazarlık mı yapmak istiyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Kralı kurtarmak istiyorsun, değil mi? Eğer bana bunu yapan kişiye yardım etmenin bir yolunu sunuyorsam, o zaman daha minnettar olmalısın."

"Masum değilsin," diye meydan okuyorum. "Bugün birini öldürdün. Adı Tibbs'ti ve senden daha iyi bir adamdı."

"Benim de bir adım var. Bu arada adım Glen." Kendisinden daha kötü durumda görünen diğer mahkûmlara doğru başını sallıyor. "Bunlar da Rufus ve Earlwyn. Bir zamanlar iyi adamlardık. Sonra arkadaşlarımız vebada öldü. Kader eşleşmeleri. Onları bulduğumuz için ne kadar şanslıydık ama sadece birkaç yıl sonra onları kaybettik."

Konudan uzaklaşıyoruz ve keşke bunları söylemeseydi. Kişisel detayları bilmek onun acısına tanık olmayı daha da zorlaştırıyor.

Benim sempatimi kazanmak için yalan söylüyor olabilir, ama bundan ne çıkarı olabilir ki?

Bir an için Quinn gibi olmak istedim. Onun gücü şu anda işe yarayabilirdi çünkü ona inanmalı mıyım bilmiyorum. Bana yardım etmek için bir sebebi yok. Ben de karşılığında ona yardım edemem.

Ama eğer doğruyu söylüyorsa, o zaman onlar cadılar meclisinin piyonlarıydı. Kalp kırıklığı ve eşten yoksunluk tarafından manipüle edilen, oyunlarındaki parçalar.

İnleyerek sarsılır ve vücudu en az on saniye boyunca kasılır. "Hey." Paniklemeye başladım çünkü çok geç kalmış olabilirdim. "Hey, ölme."

Nöbet geçtiğinde gevşiyor ve "Arkadaşlarım ve benim için buna bir son verirsen aradığın şeyi sana vereceğim" derken sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Kafa kesmek. İsteddiği bu. Anlaşma bu, bu da rüyamdaki baltayı ve neden elimde olduğunu açıklıyor.

Yapılması gereken insancıl şey bu olsa bile, birinin kafasını kesmek içimde var mı bilmiyorum. Üç kişinin kafasını.

"Hepsi bu değil," diye homurdanıyor Glen, buruşturarak. "O zaman bizi suya düzgün bir şekilde gömeceksin. Öldükten sonra bizi atmayı planlıyorlar. Balıklara yem olmak istemiyorum. Yak bizi. Bedenlerimiz duman ve kül olarak gökyüzüne yükselsin, böylece dostlarımızın yanında yerimizi bulabilelim."

Alnımdan terler boşanıyor ve midem bulantı önleyici toniğimi reddetmekle tehdit ediyor. "Ya kral buna izin vermezse?"

"Sen öyle dersin yapar."

Ben istesem Damon yapar mıydı? Muhtemelen. Benim için her şeyi yapardı, tıpkı benim onun için yaptığım gibi.

"Lütfen," diye kekeliyor Glen. "Bu şekilde ölmeme izin verme. Bu büyük bir merhamet olur."

Bana celladı değil de kahramanıymışım gibi bakıyor ve reddetmemin anlamsız olduğunu biliyorum. Ne isterse istesin, o söylentiye ihtiyacım var. Bir değeri olmalı. Yoksa rüyamda bile göremezdim.

"Tamam," diyorum ve nefesimi bırakıyorum. Isla'nın kararının içine ediyor ve Damon'ın altını oyuyorum.

"Yemin et."

"Yemin ederim, ama sırrın gerçekten iyi olsa iyi olur."

"Rufus." Glen arkadaşını dürtmeye çalıştı ama çok kısıtlıydı ve sonunda kıvranmaya başladı. "Söyle ona."

Arkasındaki yumru hareket etmiyor. Yan yatmış, sırtı bana dönük. Bir an için bayılmış olabileceğini düşünüyorum ama sonra çakıllı bir fısıltı duyuyorum. O kadar sessiz ki duymak için zorlanıyorum.

"İçki fabrikasında çalışan birini tanıyorum. Testler yapıyorlar."

Daha fazlasını bekliyorum. Devam etmediğinde, hayal kırıklığıyla hırıltımı bastırıyorum. "Ne tür testler?"

"Etik olmayan türden. Zalim tür."

Lanet olası Fae'ler ve onların cevapsızlıkları. "Bunu gerçekten daha fazla uzatmak istiyor musun?"

Rufus bir dizi ses çıkarıyor ve acıdan mı yoksa bana güldüğünden mi olduğunu anlayamıyorum. "Demir zehirlenmesine bir çare bulmaya çalışıyorlardı. Bu süreçte pek çok adam öldü ama sonunda kan dolaşımının damıtılmış gün suyuyla temizlenebileceğini fark ettiler. Glow onu dışarı atabilir."

Kulağa çok basit geliyor ve Rufus'un kafasının arkasına şüpheci bir bakış fırlatıyorum. "Yani sadece içmeleri mi gerekiyor?"

"Hayır. Enjekte edilmesi gerekiyor. Tercihen bir atardamara ve hemen, dakikalar içinde yapılmalı. Damarlar siyahlaşıp kalbin etrafında sertleştiğinde, Glow içeri giremez."

Aman *Tanrım*. Quinn'in tıbbi malzemeleri. Hastaneden aldığı şeyler. O bagajda iğneler ve şırıngalar vardı. Sorunun çözümünün yarısını buldum bile.

Umut var. "Ne kadar enjekte edilmesi gerekiyor?"

"Yeterince."

Gözlerimi devirip sabrımı zorluyorum. "Glow'u nereden bulabilirim?"

Şimdi Rufus gerçekten gülüyor. "Bulma konusunda iyi şanslar. Gemide sakladığımız birkaç matara vardı ama şimdiye kadar el konulup imha edildiğine şüphe yok."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Damon'a neden damıtılmış günlük suya ihtiyacım olduğunu söylemek çok kolay olurdu ve o da benim için biraz alabilirdi.

Ama o bilemez. Sadece Astrid bilebilir, yoksa cadılar meclisi bizden bir adım önde olur.

"Bana anlattıkların çok değerli," diyorum, arkamı dönerken sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

Heyecan, mutluluk ve korku karışımı bir duyguyla titriyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor çünkü bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum. Uzak duvardaki silah rafına bakıyorum. Bir anahtarlığın yanı sıra çivi, birkaç kılıç ve büyük bir balta var.

Ağırlığını kaldırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar hantal olduğunu.

"Yemin ettin," diye hırılıyor Glen, tereddütlerimi yanlış anlayarak. "Eğer anlaşmanın düşen kısmını yerine getirmezsen, ruhunda bir leke kalacak."

"Geri çekilmiyorum." Yüzüm ona dönük, ifadem kararlı. "Bunu yapacağım."

Şaşırmış görünüyordu, dudakları incelmmişti. "Daha önce hiç birinin kafasını kestin mi?"

"Hayır."

"Odun mu kestin?"

"Hayır."

Bu öğleden sonra hançerlerle yaptığımız eğitim seansının sonunda Damon bana gerçek bir bıçakla kolunu kestirdi. İlk kez gerçek bir silah kullanıyordum ve birini yaralamanın nasıl bir his olduğunu öğrenmem gerektiğini söyledi. Etini açmanın.

Nefret ettim.

Glen bana "Sadece kendini tutma," dedi. "Yarı kesik bir boyun büyük bir acıya neden olur."

"Başka ipucu var mı?" Birini nasıl infaz edeceğime dair talimatlar aldığıma inanamıyorum. Hem de öldürmem gereken kişiden.

"İyi bir tutuşa ve dengeli bir duruşa sahip olduğunuzdan emin olun. İyi nişan al."

Başımı sallayarak baltaya doğru giderken uyuşmuş hissediyorum. Kirian'ın kullandığı gibi tipik bir balta değil. Hayır, bu bıçak çok büyük. Çok uzun. Sadece öldürmek için yapılmış. Sapında kan lekeleri var ve pas rengindeki ahşap damarlara dokunmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Bir kısmı muhtemelen zavallı Tibbs'e aittir.

En azından ölümü boşuna olmayacak. Eğer bu adamlar onu öldürmeseydi, bu bilgiyi asla öğrenemeyebilirdim. Söylentinin doğru olup olmadığını anlamak için birkaç günüm var, ama bu iyi bir ipucu.

Bir elimde baltayı taşırken, diğer elimle kapının kilidini açıyorum. Anahtarlar titreyen ellerimde şingırdayarak cebime giriyor.

"Sakin ol kızım." Glen parçalara ayrılacakmışım gibi beni izliyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, ama bu bir yalan olabilir. "İlk kim?" "Earlwyn. O en yaşlı ve en zayıf olanı."

Hücrenin arka tarafına doğru ilerlerken herkese geniş bir doğum gösteriyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Açtığımda bakışlarım Earlwyn'in boynuna gidiyor. Yüzüstü yatarken önce omurgasını keseceğim.

Bu iyi, değil mi? Muhtemelen hepsiyle bu şekilde yapmalıyım. En azından, canlarını alırken gözlerinin içine bakmak istemiyorum.

Earlwyn, "Yap şunu," diye homurdanıyor ve sesindeki sefalet dayanılmaz. Anlaşma olsun ya da olmasın, yine de yapılması gereken doğru şey bu.

Glen'in söylediği gibi, ayaklarımı ve ellerimi mümkün olduğunca dengeli olacak şekilde konumlandırıyorum. Sonra hedefime bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum boğazımda bir yumruyla, baltayı kaldırıp tüm gücümle indirmeden hemen önce.

CHAPTER 28

Damon.

'da beş fincandan fazla bira içtim. Tibbs'le ilgili harika bir hikâye yirmiye çıktı ve Dermott'un benden çok daha fazla anısı vardı. İkisinin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum ama alkolü tüketme şekline bakılırsa, benden daha çok acı çektiğini söyleyebilirim.

Birkaç dakika önce Whitley'den gelen bir sıkıntı hissettiğimi sandım ama çabucak geçti. Belki de bir kâbustu. Onu rahatlatmak hoşuma gidecek.

Benim .

Umarım bunu yüksek sesle söylememişimdir.

Adamlar kahkahalarla patladığında, belki de ben yaptım diye düşünüyorum, ama Linus'a bakıyorlar ve biri "şu oynak deniz kızları" hakkında bir şeyler söylüyor.

Heyecanlı hikayeyi kaçırmış olsam da kıkırdayarak katılıyorum. Bir şeyleri kaçırmaktan bahsetmişken, Whitley'den çok uzun zamandır uzaktaydım. Yeni bağ bu konuda mutlu değil.

Ona gitmek için ani bir dürtü duyuyorum. Bana ihtiyacı var. Ya da belki benim

Onu.

Tam gece için kendimi affettirmek üzereyken, bir karıncalanma omurgam ve gülümsüyorum.

Whitley bu tarafa doğru geliyor ve çok yakın. Aslında mesafesini söyleyebilirim. Attığı her adımda damarlarımdaki hoş titreşim artıyor. Yirmi adım. On beş.

Ama omzumun üzerinden baktığımda, sırtışımda düşüyor.

Geminin alt katından çıktığında, hiçbir erkeğin görmek istemeyeceği bir manzarayla karşılaşır; eşi tepeden tırnağa kana bulanmıştır. Yüzünü çizgiler süslüyor, saçlarından damlıyor ve elbisesinin her yerine bulaşmış.

"Ne oldu?" Ona doğru koşarken içim güverteye düştü. "Kai! İyileştir onu."

Vücutunda yara olup olmadığını araştırmaya başladığımda Whitley yatıştırıcı bir hareketle ellerini uzatıyor. Elbisesinin kumaşını okşuyor, kesik ya da yırtık bulmaya çalışıyorum.

"Yaralı değilim." Sesi titriyor. "Ben iyiyim." "O zaman bu kimin kanı?"

"Benim değil. Mahkumları ben öldürdüm."

Hemen ayıldığımda, Whitley'i gözlerimle değerlendirirken nutkum tutuldu. Kanla kaplı parmakları iki yanında seğiriyor ve şiddetle titriyor.

Bu doğru mu? Benim küçük havucum böyle bir şey yapmış olabilir mi? Bu, antrenman sırasında beni her kanatışında gözleri dolan kızla aynı kız.

Ona aklını kaçırmış gibi bakan tek kişi ben değilim. Arkamdaki herkesi hissediyorum ama kimse tek kelime etmiyor.

Whitley kırmızıyla lekelenmiş mavi kumaşa bakarken, düşük yakayı çekiştirmeye başlar. "Bunu çıkarmalıyım. Mahvoldu. Mahvoldu."

"Whitley, sorun yok." Ellerimi onun ellerine koymaya çalışıyorum ama elbiseden kurtulmaya çalışırken çılgınca hareket ediyor.

"Duş almam lazım. Her şeyi yıkamalıyım. Tırnaklarımın altında. Bir daha asla temiz olamayacağım." Panik içindeki gözleri suya gitti. "."

Korkuluklara doğru koşarken, onu tam ortasından yakaladım. "Yapmayacaksın."

"Dokunma bana." Ellerimi itiyor. "Her bulaşır." "Umurumda değil."

Whitley görüldüğünden daha güçlü ve bu onu zapt etmekte zorlandığımda ortaya çıkıyor. Kıpırdanmayı başardı ve ben de elbisesinin arkasını tuttum.

Yan dikişi yırtılıyor. Benimle bu şekilde kavga etmeye devam ederse, muhtemelen her şey parçalanacak.

Kimsenin eşimi çıplak görmesini istemiyorum.

"Herkes güvertenin altına" diye emrediyorum. "Biri bana bir kalıp sabun getirsin."

"Ve Kirian." Kuzenime bakıyorum. "Yağmur yağıdır. Hem de çok."

Alt katta kaybolmadan önce bana başıyla selam veriyor. Bir saniye sonra bir kalıp sabun tahtanın üzerinden kayarak botuma çarpıyor. Kaptan yelkenleri hızla indirip bize mahremiyet sağlamak için geri çekilirken bulutlar içeri giriyor.

"Sakin ol." Whitley'e sarılıyorum, şu anda ikimizin de kan revan içinde olmasını umursamıyorum. Hâlâ titriyor ama yakınlığım yardımcı olmuş gibi görünüyor.

onu biraz.

Linus gider gitmez, Whitley'nin sırtındaki kumaşı yırtmak için uzanıyorum. Elbiseyi aşağı itmeden önce kollarını çıkarmasına yardım ediyorum. Elbise ayak bileklerinin etrafına bir yığın halinde düşüyor. Oradayken sabunu aldım.

Yağmur yağmaya başlıyor ve Whitley ellerini uzatarak suyun cildini temizlemesine izin veriyor. Etrafımızda pembe su birikintileri oluşuyor.

Arkadaşım monoton bir sesle, "Mahkûmlar öldü,"

diyor. Ayağa kalkıyorum. "Öyle demiştin."

"Bana 'teşekkür ' dedi." "Ne?"

"Bir tanesi onu öldürmeden önce bana teşekkür etti. Bu ne kadar berbat bir şey?" Gök gürültüsü tepemizde gümbürdüyor ve sağanak yağmur şiddetleniyor.

Yağmur damlalarını kullanarak ellerimde iyi bir köpük elde ediyorum ve Whitley'i yıkamaya başlıyorum. Saçlarından başlayarak kafa derisini ovuyorum ve köpükleri saçlarına masaj yaparak yediriyorum. Sabun durulandığında yüzünü siliyorum. Sonra boynuna geçiyorum. Kollarına. Göğsüne.

Avuçlarımın göğüslerinin üzerinde sabunla kaymasına vücudum tepki veriyor ama dikkatimi başka bir yere veriyorum. Diz çökerek karnına doğru ilerliyorum.

"Glen, Rufus ve Earlwyn," diyor usulca.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne?"

"İsimleri. İsimlerini bilmiyor muydun?"

"Hayır. Önemli değildi." Whitley'nin bunu yapmasına neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama gözlerindeki perili bakışı görebiliyorum. Suçluluk duygusunu. "Hey. Bu konuda kendini kötü hissetmeyeceksin. Beni duyuyor musun? Zaten öleceklerdi."

Cevap vermiyor.

Bunun yerine sabunu alıyor, geri vermeden önce elinde köpükler oluşturuyor. Sanki bir hastalıktan kurtuluyormuş gibi yüzünü ikinci kez ovalıyor, sonra başını arkaya yatırıyor ki sağanak köpükleri temizleyebilsin. Köpükler pişmanlık nehirleri gibi vücudundan aşağı kayıyor.

"Suçlu hissetmemen için seni suçlayabilir miyim?" Hafifçe soruyorum. "Duygularını hissedebiliyorum ve hiç hoş değiller. Midemi ağrıtıyor."

Whitley iç çekerek ıslak kirpiklerinin arasından bana göz kırptıyor. "Bana kızgın değil misin?"

"Hayır."

"Ama emirlerine karşı geldim."

Kalçalarındaki dairesel hareketleri durduruyorum. "Kraliçe sensin. Senin sözün de benimki kadar geçerli."

Bacaklarına ulaştığımda aramıza sessizlik çöküyor. Pembe akıntılar berraklaşana kadar kalçalarına doğru ilerliyorum. Komutumla Whitley elbiseden uzaklaşıyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Tekrar konuştuğunda ayak parmaklarının arasını temizlemeyi yeni bitirmiştim.

"Üzgün olmadığına söz veriyor musun?" "Evet."

"O zaman yüzüne ne oluyor?"

Ona bakıyorum. Bu açıdan, görüşüm erotik. Çırlıçıplak.
. Sert meme uçlarından su damlıyordu.

"Her zamankinden daha mı yakışıklıyım?" Ben deadpan. "Çünkü bugün olağanüstü iyi görüldüğümü hissediyorum."

Bu ondan küçük bir gülümseme aldı. "Kaşlarını çatıyorsun ve çeneni sıkıp duruyorsun. Dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum."

"Senin için endişeleniyorum."

Uzun bir iç çekti. "İsla o adamların acı çekmesini istedi. Artık çekmeyecekler."

"Bu sizin vermeniz gereken bir karardı. İsla anlayacaktır. Ama bunu neden yaptın? Onların acı çekeceği düşüncesi sana çok mu ağır geldi?"

"Evet ve hayır."

"Bana nedenini söylemeyeceksin," diye sonuca varıyorum.

". Tek söyleyebileceğim bunun gerekli olduğu. Bana güvenebilir misin?"

"Evet."

Mizahsız bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Öylece mi?" "Biz dostuz.

Yaptığın şeyi yapmak için iyi bir nedenin olduğunu söylüyorsan,
o zaman sana inanıyorum."

Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Ayağa kalkıp burnunun ucuna hafifçe vuruyorum. "Evet, büyüklüğümün farkındayım."

Kolsuz bluzumu başımın üzerinden geçirdim. Pantolonumu çıkarmaya başladığımda Whitley'nin gözleri büyüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle duş alıyorum." Ereksiyonum dışarı çıktığında Whitley'nin kalkık kaşlarına omuz silkiyorum. "Seni her zaman istiyorum."

Yüzü ciddileşiyor. "Etrafımızda cesetler yığılırken bile mi?" "O zaman bile."

Whitley'i daha önce yıkadığım su variline götürüyorum ve tırnaklarının altına girebilmek için kılı fırçayı alıyorum. Titremesi durmuyor. Yağmur aslında oldukça ılık - Kirian sağ olsun.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Sadece... rahatsız oldum. Belki de şokta ." "Uyumaya ihtiyacın var mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ben zaten uyudum."

Başka ne yapabilirim? Vücudunda kirli bir nokta bile kalmadı. Yol boyunca kaslarına masaj yaptım. Astrid muhtemelen ona bir fincan çay ya da tonik ikram ederdi.

Zihinsel olarak bağı araştırarak bir cevap arıyorum ve orada bir özlem buluyorum.

Belki de yanlış yoldayım.

Normal insanlar muhtemelen akıllarında böylesine korkunç bir anı varken seks yapma havasında olmazlardı ama Whitley çoğu insan gibi değil. Bu dünyanın acımasızlığından hoşlanan biyolojik bir yanı var. Hatta bundan zevk alıyor.

Savaşta sonra kana susamışlığın ve adrenalinin içimde kaynadığı ve gidecek hiçbir yerimin olmadığı tüm zamanları hatırlıyorum. Bazen saatlerce sertleşirdim. Dokunulmak için can atıyordum - yaşadığımın hatırlatılması için - ve kendi ellerim yeterli olmuyordu.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sesim boğuk çıkıyor. "Neymiş o?"

"İyi bir sert sikiş."

Nefesini içine çekiyor ama inkar etmiyor.

Sabunu alıp kendimi yıkamaya başlıyorum, sevdiğini bildiğim yerlerimi yavaşça ovuyorum. Göğsümü. Kalçalarımındaki V kasları.

Sabunlu elim mutlu izlerimi takip ediyor. Sikimi tuttuğumda Whitley'nin gözleri ilgiyle parlıyor. Nefes alış veriş sığılıyor. Kendimi okşarken, ben de kendi ürpertilerimi yaşıyorum.

Onun beni izlediğini görmek beni tahrik ediyor.

"Ellerini şuraya koy," diye emrediyorum, çenemi parmaklığa doğru eğerek. Yavaşça dönüyor, bana uyarken esnek arka tarafını gösteriyor.

Arkasından yaklaştığımda sikim aramıza sıkışıyor. Ellerimi beline koyup, avuçlarımı karnının üzerinde kaydırırken gözlerimi kapatıyorum. Göğüslerini avuçluyorum ve bunu yıllar önce bir önsevide görüp görmediğini merak ediyorum.

Çok fazla seks rüyası olduğunu söyledi, bu da ya önümüzdeki birkaç gün içinde sık sık sevişeceğimizi ya da önümüzde uzun bir gelecek olduğunu gösteriyor.

Ama gelecek, istediğim bir şey değil. Şimdi değil. Çünkü şu an sahip olduğumuz tek şey olabilir.

Başımı eğerek Whitley'i domaltmadan önce boynunun kenarından öpüyorum. Sikimin başını birkaç kez kıcının çatlağına sürüyorum. Sonra ucumu onun sıcak amına dayadım.

Beklentinin artmasına izin vererek orada duruyorum.

İlk seferinde hissettiğim aciliyet yok ve buna sevindim. Whitley'e zaman ayırmak istiyorum.

Bu kadar güzel bir eşle görmek harika bir şey. Omurgasının kıvrımı. Omuzlarındaki çıplak tene yapışmış ıslak saçları. Ona istediğini vermemi beklerken parmaklarının parmaklığı kavraması. O tam bir mükemmellik.

Whitley kıcını oynatarak, "Damon," diye sızlanıyor.

Kıkırdıyorum, kendi kontrolüm azalıyor. "iyi olur."

Güçlü bir vuruşla onun rahat amına giriyorum ve diğer her şey yok oluyor. Dünyam sadece ikimizden ibaret.

Şu anda meclis yok. Üzüntü ya da endişe yok. Gelecek yok ve geçmiş.

Sadece Whitley ve ben, birbirimizin içinde kayboluyoruz, her zaman olduğu gibi. olması gerektiği gibi.

CHAPTER 29

Whitle y

Damon kesinlikle dün gece olanları aklımdan çıkardı. Önce beni üst güvertede arkamdan becerdi. Sonra tekrar kamaramızda. Duvara karşı. Yerde. Yatağın içinde.

Şekerci dükkanındaki sahipsiz çocuklar gibiydik ve birbirimize doyamıyorduk.

Şafaktan birkaç saat önce, sonunda birlikte, yorgun, çıplak ve terli bir şekilde yere yığıldık. Uyandığımda yalnız olduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. Yine de nedenini anlamıştım. Damon ve diğer adamlar mahkûmların yakılması için hazırlık yapmak zorundaydı.

"Alo?" Astrid parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Beni dinliyor musun?"

"Pek sayılmaz." Benim değil, onun kamarasında olduğumu hatırlayarak özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

Astrid'in yatağının kenarına oturup, Damon'ın odamıza bıraktığı kahvaltı sepetinden bir hamur işi almak için eğildim. Tek başıma yemek istemediğimden ve Astrid'e öğrendiklerimi anlatmam gerektiğinden, gün başlamadan önce yemek yiyip sohbet edebileceğimizi düşündüm.

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Glow'u nereden bulacağız?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden sana soruyorum."

"Bu madde tehlikeli. Daha birkaç hafta önce, bir Gece Diyarı büyücüsü bir büyü için bu maddeyi denerken kendini havaya uçurdu. Beş bin yaşındaydı - bilge ve güçlüydü - ve şimdi sadece toz oldu."

"Bu sihir için değil," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu yemeğin arasında. "Ve bunun cidden yasadışı olduğunun farkındayım, ancak bu sefer yasaları atlatmaya hazırım, ki bu benim hakkım."

Evet, kraliçe kartını atıyorum. Dava et beni.

Astrid iç çekerek otururken bir elma aldı. "Bu Glen karakterinin doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama şu anda tek seçeneğimiz bu. Ya öyle ya da okun ne zaman atılacağını tahmin etmeye çalışıp kendimi Damon'ın önüne atabilirim."

Bana en sevdiği saksı bitkisini devirmiş yaramaz bir kedi yavrusuymuşum gibi bakıyor. "Ölürsün."

"Kolumdan ya da başka bir yerimden yaralanırsam olmaz." "Bu berbat bir fikir."

"O zaman bana yardım et."

," diye yumuşar Astrid. "Ama etrafta Glow'u aramaya kalkma. Bana bırakın. Ben gizli bir araştırma yapacağım."

Omuzlarını gevşedi. "Teşekkürler."

Dişleri elmayı çıtırdatıyor. Lokmayı yuttuktan sonra parmağını yüzüne doğru uzatıyor. "Bu arada, aptalca bir şey yapma."

"Tamam, ." Beni azarlaması çok komik.

Birkaç gün önce ondan korktuğuma inanamıyorum. Tabii ki, onu tanımiyorsanız gözünüzü korkutuyor ama aslında çok yumuşak biri. Bunu birine söylesem muhtemelen nefret eder, o yüzden kendime saklayacağım.

Törenin başladığını işaret eden bir korna çalıyor.

Astrid şeftali rengi elbisesini düzeltirken ayağa kalkar. "Ateşi yakma vakti geldi. Nasıl görünüyorum?"

"Harika," diyorum ona ve koridora çıkıyorum.

Arkamda, gri elbisemin eteğini çekestiriyor. "Bugün neden böyle sıkıcı bir renk seçtin?"

"Cenaze olduğu için mi?" "Oh, tatlım."

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Bir saniye içinde öğreneceksin."

Üst güverteye çıktığımda ne demek istediğini anladım. Daha çok rahat bir yaz partisi veriyormuşuz gibi görünüyor. Herkes parlak ya da açık renkler giymiş, erkekler bile. Siyah deri gitmiş. Onun yerine beyaz pantolon giyiyorlar. Damon'ınki ona tam oturmuyor, sanki ödünç aldığı kişi ondan daha zayıf ve birkaç santim daha kısaymış gibi.

Lavanta rengi içinde çok güzel görünen Quinn bana anlayışlı bir gülümseme veriyor.

Yani burada işleri biraz farklı yapıyorlar. Önceden haber vermek iyi olurdu. Bu dünya hakkında hala öğrenmem gereken çok şey var.

Damon'a katıldığımda, kolumu beline doluyorum ve anında bir mutluluk hissediyorum. Bu sadece duygusal değil. Vücudumda fiziksel bir tepki var; midem bulanıyor, ayak parmaklarım karıncalanıyor, kalbim çarpıyor.

Arkadaşların ayrılmaz olmasına şaşmamalı. Onunla birlikte olmak her şeyi yoluna koyuyor, beni ve yeni arkadaşlarımı kaçırmaya niyetli üç adamın cenazesini bile.

Uzun bir kürek tutan Linus, küpeştenin üzerinden eğilerek küçük bir kayığı gölün üzerinde itiyor. Şafak burada çok daha parlak. Ufukta neredeyse bir parça güneş ışığı görünüyor ve binlerce sarı yansıma suyun üzerinde parlıyor.

Damon kulağıma sokulmak için eğildi. "Dün gece rüyalarına giremedim."

Kaşlarımı çatıyorum. Şimdi düşünüyorum da, uyuduktan sonra aklımdan neler geçtiğini hatırlayamıyorum. Çok yorgundum. Rüyalarım muhtemelen sıkıcı ve saçmaydı ama yine de onun orada olmasını isterdim.

Güç dalgalanması olmadan, zihin koruma büyüsünü geçemez. Ve bu berbat bir şey.

"Sanırım bariyerin dayanmasına sevinmeliyim," diyorum sessizce. "Ama bağlanmış olmanın seni bir istisna yapmasını umuyordum. Artık aynı kişi gibi değil miyiz?"

"Ruhlarımız aynı. Zihinlerimiz farklı bir hikâye." Kollarını bana dolayarak beni sıkıyor.

Eli yukarı doğru uzanıyor.

Ona sert bir bakış göndererek, eli göğsüme çok yaklaştığında onu uzaklaştırıyorum. Onu ne kadar istesem de, bu güvertede zaten yeterince uygunsuz şey yaptık.

Ayrıca, şimdi ciddi olma zamanı.

Damon'dan uzaklaşarak, küçük tekne çok fazla sürüklenmeden önce sürünerek ilerliyorum. İçeride kirli beyaz tuvallere sarılmış üç ceset var. Her şey özenle yapılmış; kafaları ait oldukları yere konmuş ve yerlerinde kalmaları için iple bağlanmış.

Kemiğin baltaya vuruşunu hatırladığımda öğürmemi bastırıyorum. Kas ve dokuların mide bulandırıcı ezilmesi. Bütün kan.

Tuvalden bir şey sızmasına şaşırdım. Dermott ve Kai zindanda iyi iş çıkarmış olmalılar. İkisi de çalışmış.

odayı temizlemek ve cesetlerin bu sabah için hazır olduğundan emin olmak için gecenin büyük bir kısmını geçirdi.

Onlara gizlice bir bakış atarak, yaptığım şeyle ilgili bir yargı ipucu için yüzlerini okumaya çalışıyorum. Mutlaka bu konuda bir fikirleri vardır, ama nötr ifadeleri hiçbir şey ele vermiyor.

Savaşçılar burada neye değer veriyor? Altına mı? Onlara zamanları için bir şey vermeliyim. Tazminattan bahsetmişken, keşke Isla için de bir şeyler yapabilseydim. Quinn'in yanında duruyor, gözleri kısık ve elleri sıkıca kenetlenmiş. Damon onun benim acele kararına kin beslemeyeceğini düşünüyor gibi ama nasıl beslemesin ki?

Grubumuzu incelerken, Tibbs'in bariz yokluğunu fark ediyorum. Torius ve Atlas henüz ne olduğunu bile bilmiyorlar ama Sterling'de bulduğumuzda öğrenecekler. Yani, iyi oldukları sürece. Tek bildiğim, cadıların pis işlerini yaptırmak için daha fazla köle gönderdiği.

Benim yüzümden başka biri ölürse bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Buradaki varlığım bir sürü soruna neden oldu. Suçluluk duygusu midemde yuvarlanıyor, neredeyse yediğim böreği reddediyordum. Sabah ilacımı almış olmama rağmen bulantı önleyici toniği çıkarıp ağzıma atıyorum.

"Merhum hakkında kim birkaç söz söylemek ister?" Linus, metal bir ateş çukurunun üzerinde kıvılcım çıkarmak için iki taşı birbirine vurarak soruyor.

Birkaç göz bana yöneldi ve kalbim yerinden gibi oldu. Kahretsin.

Sanırım mahkumları herkesten daha iyi tanıyordum ve muhtemelen herkes merhamet eylemimin tamamen acı çekenlere duyduğum şefkatten kaynaklandığını düşünüyordu.

Neyse ki ben ağzımı açamadan Damon öne çıktı. "Gün Diyarı'ndan Glen, Rufus ve Earlwyn bir sonraki hayata göç ettiler. Sevdikleriyle birlikte gökyüzündeki yerlerini bulsunlar."

Kısa ve tutkusuz bir konuşma ama iş görür.

Daha sonra Linus, Damon'a bir ok ve yay verir, ardından Kirian'a bir tane verir ve kendisi de bir tane alır.

Ok alevlerin içine sokarak uçlarını yakarlar. Damon bir kez daha önderliği ele alıyor, silahını yukarı doğru eğiyor ve yayı serbest bırakıyor. Alevli ok tekneye inmeden önce gökyüzünde yay çiziyor. Kirian ve Linus da onu takip ederek iki yanan ok daha fırlatır.

Cesetlerin üzerinde bir tür hızlandırıcı olmalı, çünkü alevler hızla yayılarak cesetleri tepeden tırnağa yaktı. Herkes

parmaklıklara doğru ilerliyor.

Başlangıçta Tibbs için düşünülmüş olan kayık şimdi üç kişilik ateşli bir cenaze törenine dönüşmüştür. Koyu dumanlar yükseliyor, parlak gökyüzüne karşı simsiyah görünüyor. Tekne ufukta küçük bir mum gibi görünene kadar hepimiz birkaç dakika sessizce duruyoruz.

Önce Isla ayrılır. Quinn kısa bir süre sonra onu takip eder. İnsanlar teker teker günlerine geri dönüyor.

Ben de aynısını yapmak üzereydim ki Damon solda bir noktayı işaret etti. "Bak."

Gözlerimi kısıyorum. "Neye ben?"

"Kara."

Daha çok odaklanıyorum. "Ben bir şey görmüyorum."

"Gerçekten mi? Görme yeteneğim düşündüğümde daha iyi olmalı." Beni teleskopa yönlendirdi. "Bunu dene."

Arasından baktığımda, uzakta belli belirsiz karanlık bir çizgi var. Ağaçlar. Binalar. Gemiler. "Bu Sterling mi?"

"Evet. İyi zaman geçiriyoruz. Öğle yemeğinden önce orada olmalıyız."

Dürbünü hareket ettirerek gökyüzüne doğru çeviriyorum ve bir yıldıza odaklanıyorum.

Mercek evdeki teleskop güçlü değil ama küreyi büyütüyor.

Vücudumu eğip bükerek onu yukarı doğrulttuğumda Damon kıkırdıyor. "Saraydaki odamız için sana bir tane alacağım. Büyük bir tane."

"Bu hoşuma giderdi." Hilali buldum.

Tekrar Şafak ve Alacakaranlık'a doğru çevirdiğimde, şeftali rengi gökyüzüne karşı pembe ve mor bulutlara hayret ediyorum. Sonra karanlık bir nokta dikkatimi çekiyor. Bir kartal mı? Bir dakika kadar onu izliyorum ama yaklaştıkça ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Siyah tüylü kanatlarını sertçe çırparak gökyüzündeki sisi dağıtıyor.

Her ne , bu tarafa geliyor. Çabuk ol.

"Damon?" Telaşla ayağa kalktım ve teleskobu bıraktım. "O da ne?"

Elimi yaratığın olduğu yöne doğru çılgınca sallıyorum. Damon görüş alanıma girdiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Geliyor!" diye anons ediyor. "Kral Zander gelmek üzere."

"Kral Zander? Hayır, onun bir kuş olduğundan yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminim. Bir gaga gördüm."

Damon başını sallar. "Bu o."

Şok içinde, mürettebat güvertede bir boşluk açarken olduğum yerde donup kaldım. Variller ve halatlar kenara çekiliyor. Linus ateş çukuruna bir kova su atıyor. Alevler sönerken kömürler tıslıyor, ama yumuşak sesin üzerinde başka bir şey duyuyorum.

Bir kükreme. Derin ve tehditkâr. Yaratık yaklaştıkça keskin pençeler ve bir aslan kuyruğu görüyorum. Gemiye doğru dalarken kuyruğun ucundaki tüyler dalgalanıyor.

Ne oluyor lan?

Başımı çevirmeden el yordamıyla Damon'ın elini arıyorum ve parmaklarını bulduğumda sıkıca kavıyorum.

Tepkime kıs kıs gülererek beni dürtüyor. "Sanırım sana Gündüz Diyarı kralının bir griffin şekil değiştiricisi olduğunu söylemeyi unuttum."

"Onun bir gücü olmadığını söylemiştin," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Hayır, onunla doğmadığını söyledim. Bu yeteneğin ona bir büyücü tarafından verildiği söyleniyor ama kimse bundan emin değil."

Güverteye indiğinde sinmekten kendimi alamıyorum. Önce arka pençeleri yere deşiyor, büyük pençeleri tahtaya sürtünüyor.

Kanatlarının açıklığı bir uçtan diğerine en az on beş metre olmalı. Kanatlarını her çırpışında saçlarım geriye savruluyor ve güçlü rüzgârlara karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

Hareketsiz kaldığında, bir patlama sesi geliyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kemiklerinden geldiğini fark ettim. Kırılıyorlar. İnsan formuna geri dönüyor ve *lanet olsun*, acı verici görünüyor ve geliyor. Arka ayakları bükülüyor. Kanatlarının narin yapısı katlanıyor, sayılamayacak kadar çok yerden kırılıyor, ta ki bir kol uzunluğunda parçalanmış bir akordeon gibi olana kadar.

Uçlardaki tüylerden parmaklar oluşmaya başlar.

Vücudumun diğer kısımlarını fark edemeden, büyük eller aniden gözlerimi kapatıyor.

"Hey." Damon'a vurdum. "Ne yapıyorsun?"

"Vites değiştirdiğinde çıplak oluyor." Cevabında sahiplenici bir ton var.

Ohh. Doğru ya. Bunu tahmin etmeliydim.

Kıkırdıyorum. "Doğum günü kıyafetiyle başka bir adam görmemi istemiyor musun?"

"Kesinlikle olmaz." Çok ciddi. Çok kıskanç. Çok ateşli.

"Al sana pantolon!" Quinn'in sesi merdiven boşluğundan yankılanıyor ve birkaç metre ötedeki güverteye inen giysilerin yumuşak gümürtüsünü duyuyorum.

Sonra acı dolu bir homurtu ve kumaş hışırtısı duyulur.

Sonunda Damon ellerini çeker.

Gün Kralı hiç de düşündüğüm gibi görünmüyor. Onun diyarından gelen insanların, Tibbs ve bize saldırmaya çalışan tüm adamlar gibi, genellikle daha açık renk karakterlere sahip olduğunu öğrendim.

Ama Zander'ın mürekkep siyahı saçları var. Yanlardan tıraş edilmiş ve tepede birkaç santim uzunluğunda. Parlak koyu saçakları altın rengi gözlerinin önüne düşüyor. Teni koyu bronz ve Damon ya da Kirian kadar uzun olmasa da daha iri. Omuzları daha geniş.

Damon ve Kirian onu selamlamak için öne doğru yürürler.

"Biz de seni bekliyorduk," diyor Damon, Zander'ın ön kolunu tutup erkekçe sıkarak.

"Öyle mi?" Düz tonu ve boş ifadesiyle, hiçbir şaşkınlık ya da özür belirtisi yok.

"Evet. Size bir haberci ruh gelmedi mi?"

"Hayır. Kimin öldüğünü öğrenmek istedim," diye yanıtlıyor Zander, hâlâ tamamen duygusuz bir şekilde. "Dumanı gördüğümde Sterling'in dışındaki bir içki fabrikasıyla ilgili bir ihbarı araştırmaya gidiyordum."

Gördün mü? O da lanetin etkisinde değil mi? Odaklanıp odaklanmadığını anlamaya çalışarak onu inceliyorum ama gözleri de yüzü kadar boş. Ya bu adam hiçbir şeyi umursamıyor ya da gelmiş geçmiş en iyi poker suratına sahip.

Zander'ın aksine ben şaşkınlığımı belli etmeliyim çünkü Quinn yanıma sokuluyor ve fısıldıyor, "Griffin formundayken görebiliyor."

"Oh." Başımı sallıyorum ve aşağı baktığımda küçük bir sandık taşıdığını fark ediyorum.

Tüm tıbbi malzemelerin olduğu. Şırınga ve iğnelerin olduğu. Zander'a vermeyi planladığı.

Ona devretmeden önce oraya girmeliyim ve bunu dürüst bir niyetle yapmalıyım, yoksa yalan söylediğimi anlayacaktır.

Bir elimle karnımı ovuştururken diğer elimle cebime uzanıyorum. Cam şişeyi buluyorum ve sadece birkaç yudumum kaldığını görebileceği şekilde yukarı kaldırıyorum. "Şu deniz tutması ilacından biraz daha var mı? Neredeyse bitti."

"Sanırım öyle." Bagajı yere bırakıp kapağını açtı.

Zulasına odaklandım. Hastanedeki her şeyden bir düzine kadar var. Eğer birini alırsam, fark etmeyebilir.

Ama önce dikkatini dağıtmalıyım.

Neyse ki Damon her zaman ilginç bir sahne sunuyor.

"Bunun için seninle bilek greşı yaparım," diyor Zander'a sırtarak.
Konuşmalarının büyük bir kısmını kaçırdım ve şimdi kayboldum.
Quinn'e yaklaşarak fısıldıyorum, "Ne hakkında konuşuyorlar?"

Bagajı karıştırmayı bırakıp omzunun üzerinden eğlenen bir bakış atıyor.
"Muhtemelen bir sidik yarışının ortasındadırlar. Bence Damon 'en iyi kuzen'
unvanıyla resmi bir plaket alana kadar mutlu olmayacak."

"Yarışmaya gerek yok," diyor Zander Damon'a. "Sen ve eşin kraliyet
çadırını alabilirsiniz. Bunu erken bir düğün hediyesi ve en içten tebriklerimin bir
jesti olarak kabul edin."

"Törene katılmak ister misiniz?" Damon aniden ciddileşerek sorar. "Orada
olmanız benim için bir onur olur."

Zander'ın kayıtsızlığı sonunda kaşları şaşkınlıkla kıvrıldığında kırılıyor.
"Gerçekten mi?"

Damon başını eğerek onu omzundan alkışlar. "Sizi bilgilendirmemiz
gereken çok şey var ve muhtemelen önümüzdeki günlerde bizimle birlikte olmak
isteyeceksiniz. Ayrıntıları konuşmak için kampınızda toplanacağız."

Quinn onların konuşmalarına dikkat kesilmişken, ben de hızlıca onun
malzemelerinden ihtiyacım olanları alıyorum. Paketleri cebime koyarken kafasını
bana doğru çeviriyor.

İlgisiz görünmeye çalışarak rastgele bir şişe aldım. "Bu ne?" "Oh." Yüzü
kızarak şişeyi elimden alıyor ve sıvının yarı renkli olduğunu fark
ediyorum.

gitti. "Bu benim. Bir doğurganlık iksiri. Kirian ve ben tekrar hamile kalmaya
çalışıyoruz. Bir dahaki sefere ikiz olmasını umuyorum."

"İkizler," diye mırıldanıyorum, gerçeküstü bir an yaşıyorum.

Geçen hafta normal bir üniversiteli kızdım. Şimdi ise birkaç gün içinde
evlenecek olan neredeyse bir kraliçeyim. Aile planlaması düşündüğüm bir şey
değildi. Hayatta kalmak aklımın bir köşesindeydi ama artık Damon'la seks
yapacağımıza göre bu konuda akıllı davranmalıyım.

Quinn bagajı karıştırmaya devam eder. "Biraz ister misin? Buralarda bir
yerde ikinci bir şişe olabilir."

"Hayır." Ellerimi havada savurarak gergin bir şekilde kıkırdıyorum.
"Aslında, doğum kontrol hapınız yoktur, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu neden istiyorsun
ki?" "Hamile kalmayayım diye mi?"

"Bunu yaparsan ne kadar şanslı olacağının farkında mısın? Kirian ve benim
Dani ile denememiz dört ay sürdü. İnsan dünyasında bu normaldir. Burada mı?

Bu lanet bir mucize."

Kaşlarımı çattım. "Fae doğurganlığının hassas bir konu olduğunun farkındayım. Sadece gelecek haftayı görmek için hayatta kalmaya çalışıyorum ve-"

Quinn sempatik bir gülümsemeyle elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor. "Özür dilerim. Böyle hissetmekte tamamen haklısın. Sanırım çok uzun zamandır buradayım." Hafif bir kahkaha attı. "İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyorum."

" yok."

Neden bu kadar iyi olmak zorunda? Az önce ondan çaldım ve o sadece iyi bir insan olarak beni suçlu hissettiriyor. Kendimi savunmam gerekirse, en başta şırıngaları ve iğneleri hastane odamdan aldı. Ayrıca, isteseydim eminim onları bana verirdi.

"Ah, işte toniğin." Yeni şişeyi bana uzattı. "Bir çeşit doğum kontrol yöntemim olsaydı sana verirdim. Ne yazık ki burada buna pek talep yok."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Hayatta kalma meselesi için de endişelenme. Arkanızdayız ve Zander bizimle kalırsa daha da güçlü olacağız." Adamlarımıza bakarak hüzünle iç geçiriyor. "Üç kral birlikte çalışıyor. Nihayet. Valora için muazzam bir olay. Tek gereken bir lanet, birkaç bin yıl ve birkaç insan kızdı."

Kapağı kapatıp mandalı sabitledikten sonra ganimeti kollarına alırken bana bir sırtış gönderiyor. Zander'e taşırken nefesimi serbest bırakıyorum. Gizlice cebimi yoklayarak şırıngayı hissediyorum.

Şimdi tek ihtiyacım olan Glow, ama içimden bir ses onu elde etmenin çok daha zor olacağını söylüyor.

CHAPTER 30

Damon.

"Onun gibi olmak istiyorum ama o çok... soğuk," diyorum Whitley'e, Zander'in ondan bahsettiğimi duymamasını umarak.

Birkaç at ileride ve gürültüyü engellemek için aramızda iki araba ve bir at arabası var.

"Hmm." Whitley onaylar gibi bir ses çıkarır.

"Şakalarımın hiçbirine gülmüyor," diye devam ediyorum, önemsiz bir şeyden şikâyet ettiğimi fark ederek. Ama kahretsin, ben komik bir adamım ve Zander bir tebessüm bile etmiyor.

"Pek gülmediğini hissediyorum. Yerinizde olsam bunu kişisel olarak algılamazdım."

"Haklısın. Ben . Bazıları kesinlikle harika diyebilir." Whitley'nin küstahlığımla alay etmesini bekliyorum ama etmiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Grubumuzdaki tek hüzünlü kişi Zander değil. Son bir saattir arkadaşşımdan hüzünlü dalgalar alıyorum.

Bu olmaz.

Saçlarını yana doğru tararken, buradaki ışığın saç tellerinde nasıl parladığını hayranlıkla izliyorum. Şafak ve Alacakaranlık gökyüzünü gözlemliyor, Gündüz ve Gecenin ortasında buluştuğu tonların çatışmasında bakır rengiyle mükemmel bir eşleşme seçiyorum.

Herkesin neden bu diyara gelmek istediğı bir sır değil. Asla çok aydınlık ya da tamamen karanlık değil. Toprakların üzerinde sıcak bir parıltı var, sanki sürekli bir alacakaranlık gibi. Böyle bir ortamda insan nasıl üzgün olabilir ki?

Whitley'nin saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, böylece "Neden bu kadar melankoliksın?" diye fısıldayabiliyorum.

"Sterling'i göremedik," diye asık suratla cevap veriyor. "Şehre gerçekten bir göz atmak istiyordum."

"Bu konuda hayal kırıklığına uğrayan tek kişi sen değilsin."

Limana yanaştığımızda altın kaplama binalar, mücevherlerle kaplı pencereler ve kasaba meydanında yüksek bir saat kulesi gördüm. Her parlak yüzeyi keşfetmek ve dokunmak istedim. İhtişamdaki yansımamı görmek istedim.

Ama planımızda oyalanmak yoktu. Torius ve Atlas bizden önce gelmişlerdi ve bir karavan hazırlayıp bekliyorlardı.

Şimdi kasabadan oldukça uzaktayız ve bir saat içinde Zander'in kampında olacağız.

Whitley kalçamı sıkıyor. "Debbie gibi davrandığım için özür . Bu yolculuğun senin için harika geçmediğini biliyorum."

"İşte burada yanılıyorsun, benim küçük havucum." Boynunu ısıırıyorum. "Tehlikelere ve trajediye rağmen, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. En azından bir savaşçı kampı göreceksin. Dışilerin girmesi genellikle yasaktır."

"Bu konuda. Rüya Alemi'ne döndüğümüzde kraliçe olarak yapacağım ilk işlerden biri kadınlar için bir eğitim programı oluşturmak olacak."

Etkilendim ama şaşırmadım. "Öyle mi?" "Evet.

Erkekler dövüşmeyi kaç yaşında öğrenir?"

"Gençken. Elimiz sopa tutar tutmaz." "O zaman

kızlar için de aynı şey geçerli."

"Harekete geçme şeklini seviyorum."

Omuz silkiyor. "Sadece yapılması gerekeni yapıyorum."

Daha fazla gurur duyamazdım. Whitley'nin en iyi özelliklerinden biri de iş bitirici tavrı. Ellerini kirletmekten, çoğu insanı rahatsız edecek ya da midesini bulandıracak bir şey yapmaktan korkmuyor.

Bu da beni ondan istediğim iyiliğe getiriyor... "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Evet?"

"Bundan hoşlanmayacaksın."

Whitley bir kahkaha attı. "Şimdi gerçekten merak ediyorum."

"Bekle." Sesimi yansıtarak bir elimi kaldırıyorum, diğeriyle dizginleri geri çekiyorum.

Karavanımız yavaşlıyor ve ben de atımızı yoldan çıkarıp ormandaki iyi bilinen bir patıkaya yönlendiriyorum. İstemek üzere olduğum şey için mahremiyete ihtiyacımız var çünkü Whitley muhtemelen yaygara koparacak. En azından ilk başta. Umarım teklifimi kabul eder, çünkü bu bana huzur verir.

Grubumuzdan epey uzaklaştığımızda attan iniyorum ve yere inmesine yardım ediyorum.

" oluyor?" Bir kaşını kaldırıyor.

Ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Bana bir söz vermeni istiyorum. Varsayımsal bir iyilik, gerçekten."

Endişeyle dudakları yana doğru bükülür. "Bekliyorum."

"Eğer meclisle işler yolunda gitmezse..." Ok kalbime saplandıktan sonra onun önsezisinde hissettiğim acıyı hatırlayarak göğsümü ovuşturuyorum.

Whitley ne demek istediğimi anlayınca gözlerini kısıyor. "Ölüm hakkında konuşmayacağımızı söylemiştik."

"Varsayımsal olduğunu söyledim." Evet, çok kızacak. İşte bir şey yok. "Eğer demir zehirlenmesi geçirirsem, mahkumlar için yaptığını benim için de yapacağına söz ver."

Parmaklarını avuçlarımdan çekerek geri çekildi. "Hayır."

"Bebğim, lütfen."

"Bana 'bebek' yapma. Bunu yapmayacağım. Sana yapmam."

"Ne yapmayacaksın? Yabancılar gösterdiğin nezaketi bana da göstermeyecek misin?"

Merhamet göstermek mi?"

"Seni öldüreceğim!" diye bağıyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Bunu bana nasıl sorarsın?"

Öfke içimde alevleniyor ve bunun onun öfkesi mi yoksa benimki mi olduğundan emin olamıyorum. "Zindandayken suçluların cesetlerine ne olduğunu gördün mü?" Atın sırtına yaslanana kadar onu sıkıştırıyorum. "Parmakları henüz siyaha dönmedi mi? Tutuklandılar mı? Burunlarından ve kulaklarından kan geldi mi?"

"Dur."

"Acıları günlerce sürerdi Whitley. Bunun benim başıma gelmesini ister misin? Oturup izleyebilecek misin?"

"Sadece dur." Gözleri yaşlarla dolarken sesi titrek ve kısık çıkıyor.

Onu ağlarken görmek beni mahvediyor. Çenesi titrerken ıslak damlalar yanaklarından aşağı dökülüyor ve sanki biri kalbimi boğuyormuş gibi hissediyorum.

"Yapma." Yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımla kuruladıktan sonra alnımı onunkine değdiriyorum. "Lütfen, ağlama."

Bileklerimi tuttu. "O zaman bunu bana bir daha sorma."

Geri çekilip ona bakıyorum. Mavi gözlerinde inatçı bir parıltı var.

Bu konuda pes etmeyecek ve ben rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim.

Şimdilik bu konuyu kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı majesteleri?" Dermott yoldan sesleniyor. "Her şey yolunda!" Ben bağıriyorum. "Sadece ilk kavgamızı yapıyorduk. Emin değilim.

Şimdi ya da sonra barışacağız. Ben şimdi olmasını umuyorum." Dudakları seğiren Whitley göğsüme vuruyor. "Daha sonra."

Ona özür dileyen bir öpücük verdikten sonra atı işaret ediyorum. Tam eyere binmesine yardım edecektim ki bir ses duydum. Bir çocuğun ağlama sesine benziyordu. Etrafımızdaki gölgeleri inceleyerek kulağımı uzaktaki karanlık ormana doğru eğiyorum.

Belirgin bir yardım çığlığı duyuyorum.

Bir ayağı üzengide duran Whitley endişeli yüzümü inceliyor. "Ne?"

"Burada kal."

Dermott ve Kai'yi çağdırdıktan sonra, Torius'a ben araştırırken Whitley ile kalmasını emrediyorum. Ağlayanları takip ederek palamı kınından çıkarıyorum. Ağaçlardan düşen sopaların, yaprakların ve mor yaprakların üzerinden geçerek patikadan çıkıyoruz.

"Bu bir tuzak olabilir." Dermott tam da benim düşündüğüm şeyi dile getiriyor.

O önden giderken, iki ağacın arasındaki devasa bir guazy ağına doğru ilerliyoruz.

Ah, kahretsin. Örümceğı hiçbir yerde göremiyorum ama yakınlarda olduğunu biliyorum - evlerinden asla uzaklaşmazlar. Ve eğer bir tane varsa, daha fazlası da . Her zaman kümeler halinde yaşarlar.

Dermott bariyeri kesip biçerken, bariyerin arkasında küçük bir açıklık ortaya çıkar. Ağaçlar otlu alanı dairesel bir şekilde çevreliyor ve gövdeler ile dallar arasında en az bir düzine ağ daha var.

"Yardım edin. Lütfen. Yardım edin. Alo?"

Çığlıkların kaynağını arıyorum. "Bu ses sana bir sprite gibi mi geliyor?"

"Evet," diyor Kai, kılıcını ileriye doğrultarak. "İşte orada."

Ve sonra onu gördüm. Ağlardan birinden sarı saçlı küçük bir kafa çıkıyor.

Zehirli örümceklere ederek hızla ilerliyorum.

Bir ısırık öldürmez ama birkaç gün hasta eder.

Bu küçük sprite'ı öldüreceğı kesin.

"Damon." Beni gördüğünde yapışkan tuzaktan kurtulmaya çalışıyor ama çırpınması onu daha sıkı bağıyor. İpeksi lifler koptukça

uzakta, vücudunu ve uzuvlarını sararak hareketini kısıtlıyorlar. "Seni duyduğumu biliyordum."

"Maisel?" O tiz sesi şimdi tanıyorum.

Gemma'nın kalemin dışındaki büyüğü ormanda inşa ettiği sprite yerleşiminden geliyor ve sahip olduğum her yıldız tozuna bahse girerim ki Tibbs'in kiraladığı sprite bu.

Zander'ın mesajı almamasına şaşmamalı.

Sprite'lar hızları ve çeviklikleriyle , bu yüzden nasıl böyle bir hata yapabildiğine şaşırdım.

"Bu çıkmaza nasıl girdin?" Onu dikkatlice keserek soruyorum.

Bed

ava. "Cadılar."

Lanet olsun. Görünüşe göre her yerde varlar.

Kaynayan öfke yüzeye çıkmak istiyor ama ben onu . Eğer öfkeme izin verirsem

Maisel'in ödünü koparabilir. Pantolon giydiğinden değil. Işıltılı kıyafeti daha çok tulum gibi. İnce öğütülmüş ametistten yapıldığına şüphe yok.

Silahımı bir kenara bırakıp onu nazikçe kaldırıyorum ve bacakları ile kollarındaki ağ parçalarını çıkarıyorum. Onu ortaya çıkardığımda, güzelliği karşısında hayranlık duyuyorum. Evet, başkalarının rüyalarında birçok kez hortlaklar görmüştüm ama bu, bir tanesini ellerimde tutmakla aynı şey değildi.

Yeşil gözleri yüzüne göre çok büyük, bu da onu oyuncak bebek gibi gösteriyor. Buna karşılık burnu miniciktir. Periler gibi kulakları sivri ve doğal ışıltılı saçlarından dışarı çıkıyor.

Parlak kırmızı dudakları ve hafif sivri bir çeneyi ortaya çıkarmak için ağır bir kısmını çekiyorum. "Seni nasıl yakaladıklarını açıklayabilir misin?"

"Görünmez bir ağ. Taşıdığım mesajı istediler ama ben onlara vermedim."

Sırtına vardığımda tıslıyor ve kanatlarının olmadığını fark ettiğimde nedenini anlıyorum. Vücudundan kopmuşlar. Geride kalan tek şey iki iltihaplı yara.

Onun için yıkıldım. Sprite'lar hakkında pek bir şey bilmiyorum, kimse bilmiyor. Çok gizli bir toplum olan kendi dünyalarında yaşıyorlar. Ama kanatlarının onlar için her şey olduğu ve bir kez öldüklerinde bir daha çıkamadıkları herkes tarafından bilinir.

"Sana işkence ettiler ve sen yine de mesajı vermedin," diye sepmatik bir şekilde bitiriyorum. "Sonra da seni yemeye mi bıraktılar?"

"Önemli değil." Gülümsemeye çalışıyor. "Artık buradasın."

"Ben de öyleyim." Whitley'nin açıklaması benim için sürpriz olmadı, yaklaştığını hissettim.

Maisel'i ellerimde kucaklayarak itaatsiz arkadaşşıma dönüyorum. "Sana geride kalmanı söylemişim."

"Gerçekten yapacağımı düşünmen biraz komik."

Arkasından Torius gözlerini deviriyor. "Onu takip etmemesi için ikna etmeye çalıştım."

Elinde hançer, Whitley ilerliyor ve üzgün bir şekilde ellerimdeki zavallı yaratığa bakıyor. "Ne kadar güzelsin, değil mi?"

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim, Rüya Âleminin Kraliçesi," diye karşılık veriyor Maisel, göz kapakları yorgunluktan ağırlaşmış bir halde. "Bu dünya size sahip olduğu için ne kadar şanslı."

Whitley bu iltifat karşısında erir. "Anlamıyorum. Cadılar güçlerini kullanarak mesajı senden almak varken bunu sana neden yapsınlar ki?"

Belli ki yorgun olduğu için Maisel adına ben cevap vermeye karar verdim. "Sprite'lar pek çok güce karşı bağışıklıdır. Bedenleri ve zihinleri manipüle edilemez, bu yüzden meclisin daha barbarca yöntemler kullanması gerekirdi."

İşkence gibi.

Whitley Kai'ye bakar. "Onu iyileştirebilir misin?"

"Kral Damon'ın dediğı gibi, sprite'lar çoğı güçten etkilenmez, buna benimki de dahil."

Maisel yüzünü buruşturarak boğazını ovuşturur. "Mesaj," diye mırıldanıyor. "Onu Zander'a ulaştırmalıyım."

"Şanslısın ki bizimle birlikte," diyorum ona, sonra Whitley'e bakıp açıklıyorum: "Bir peri bir mesajı iletmeyi kabul ettiğinde, bunu yapmaya mecburdur. Kusma ihtiyacı duyup da bunu yapamamak gibi bir şey bu."

Maisel'in çektiğı acıdan rahatsız olduğu belli olan Whitley, "Bize şimdi anlatabilirsin," diye ısrar eder.

"Yapmayacağım."

Whitley'nin kafa karışıklığını okuyunca, Maisel'i överken onu eğitebileceğimi düşündüm. "Sprite'lar kendilerini krallıkların tebaası olarak görmeseler de, son derece sadık ve onurludurlar. Sözleri yıldız tozundan daha sabittir. Gizlilik son derece önemlidir."

Whitley, Maisel'in saçından birkaç ağ kalıntısı daha çıkarır. "Çok şey yaşadığınız için üzgünüm. Seni Kral'a götürmek bir yana

Zander, yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Beni de götür." Maisel'in minik eli Whitley'nin parmağına yapışır. "Nereye gidersen git, ben de gelmek istiyorum. İyi bir macerayı severim."

"Elbette bizimle seyahat edebilirsin," diyorum onu rahatlatmak umuduyla. "Düğünümüzde onur konuğu olacaksın."

Sanki az önce ona bir ay teklif etmişim gibi gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Kai elini uzatır. "Onu arabaya geri götüreceğim ve biraz su getireceğim."

Başımı sallayarak Maisel'i onun bekleyen avuçlarına bırakıyorum, bu kadar nazik olabilmesine hayret ediyorum. Yaralı sırtına dikkat ederek, uzaklaşırken onu göğsüne yakın tutuyor. Dermott ve Torius bizimle kalıyor, yukarıdaki dalları araştırırken silahları hazır.

Buradan gitmeliyiz.

Birden Whitley'nin başının üstünde bir hareket oldu. Gözlerim açılıyor. Yumruğum büyüklüğünde bir örümcek sağ omzunun hemen arkasına düşüyor. Mor çizgileriyle bazıları güzel olduğunu söyleyebilir ama örümceklerin fee olmayan varlıklar için ne kadar ölümcül olabileceğini biliyorum.

İki ön dişiyle Whitley'i pençelerken dişlerinden zehir damlıyor.

Bacaklar.

Tam onu itip yolumdan çekecektim ki, hançerini kaldırıp döndü.

Ben daha gözümü kırpamadan, onu iki gözünün ortasından mızraklıyor ve çığlıklar atarak yere düşürüyor. Bacakları kıpırdıyor, hareketsiz kalmadan önce yaklaşık iki saniye mücadele ediyor.

"Ewww." Whitley bıçağını böcekten çeker, böcekten yapışkan sarı bir balçık damlamaktadır. "Dev örümcekler hiç bana göre değil." Hançeri yapraklara nazıkçe sildikten sonra elbisesini kaldırıp kalçasındaki jartiyerin üzerine geri koyuyor. "Bu iğrençti. Artık gitmeliyiz."

Yanımdan geçerken parmakları sevgi dolu bir hareketle kolumdan aşağı iniyor.

Ve konuşamayacak kadar
şaşkırım. Benim kızım tam bir
baş belası.

CHAPTER 31

Whitle y

Yola geri döndüğümüzde, Quinn mavi bir atkıdan bir askı yapıyor ve herkes Kai'nin etrafında toplanmış durumda. Maisel ilgiyi bir sünger gibi emiyor gibi görünüyor. Kai'nin avuçlarından birinin üzerine oturmuş, iltifatlar yağdırılırken su tulumunu ağzına götürmesine izin veriyor.

"Çok cesurca," diyor Astrid.

"Kıyafetine bayıldım," diye cilveleniyor Isla.

"Böyle bir savaşçının bizimle olması ne büyük bir onur." Kai ona gülümsüyor.

Kai. Gülümsüyor. Daha önce hiç bu kadar çok dişini arada görmemiştim.

"Mesajı vermeye hazırım." Maisel ağzındaki suyu silerken Kral Zander'e bakıyor. "Herkesin önünde konuşmak için izninizi alabilir miyim?"

"Öyle," diye nazikçe karşılık veriyor ve o bile küçük yaratıktan etkilenmiş görünüyor.

Beklerken grubun üzerine kolektif bir sessizlik çöküyor.

Isla nefesini tutmuş gibi görünüyor ve ben bu gerilimi anlamıyorum. Mesajın ne olduğunu zaten biliyoruz.

Ancak, Maisel ağzını açtığında ve Tibbs'in sesi çıktığında, anlıyorum.

"Kral Zander, Rüya Alemi'nden selamlar," diyor Maisel, Tibbs'in derin tınısının birebir kopyasıyla. "Öncelikle, yolda bazı vatandaşlarınız tarafından saldırıya uğradık. Cassia'da gözaltında tutuluyorlar ve idam edilmeyi bekliyorlar. Cezalarının Kral Damon'ın mahkemesinde infaz edilmesine itirazınız varsa bize bildirin. Ayrıca, Kral Damon eşini buldu. Düğünleri için Şafak ve Alacakaranlık'a gidiyoruz ama başımız belada. Dileğimiz cadılar meclisini ortadan kaldırmak... kalıcı olarak. Yardım etmek isterseniz bizimle buluşun."

Bir elini karnına götüren Maisel, hafiflemiş gibi bir iç çekiyor.

"Affedersiniz." Isla arabaya doğru geri çekilirken hıçkırıklarını zorlukla bastırır.

Suçluluk duygusu bana yeniden saldırıyor ve Quinn Maisel'e askıda bir yer teklif etmeye başladığında, sözünü kesiyorum.

"Onu taşımak isterim." Maisel'e bakıyorum. "Tabii senin için de uygunsa."

"İkiniz bu konuda biraz tartışabilir misiniz? Eğer kraliçeler benim için savaştı."

Onunla dalga geçen Quinn, bana bakarken gülümsememek için dudağını ısırtıyor. "Daha önce hiç bir sprite ile takılmamıştım."

"Bugün ilk kez bir tanesiyle tanıştım," diye karşı çıktım. "Bence bizimle daha güvende olur."

Başımı salladım. "Az önce orada koca bir örümcek öldürdüm. Zavallı Maisel'i yiyebilecek bir örümcek. Sanırım bu onur bana ait."

Memnun olan Maisel alkışlar. "Whitley kazandı."

"Pekâlâ." Quinn hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak eşarby çıkarıyor ve başımın üzerinden geçirirken göz kırptıyor.

Herkes biniş pozisyonlarına dönerken Damon Maisel'i Kai'den alır ve askıya yerleştirir. Küçük bir hamak gibi ve gözlerini kapatırken memnuniyetle iç çekiyor.

Uykuya ihtiyacı olduğunu varsayıyorum, bu yüzden Zander'in kampına giden yol boyunca uyumasına şaşımam. Yaklaştığımızda, uzaktan bir boru çalıyor ve adamlara yaklaşan insanları haber veriyor. Birkaç asker sıraya giriyor, kalkanlarını kaldırıp mızraklarını tutuyorlar.

Zander olduğunu anladıklarında, yolun iki kuşatmak için hattı bozarlar.

Askerlerin burada olacağını biliyordum ama bu kadar çok olacaklarını tahmin etmemiştim. Zander tam bir ordu getirmiş. Biz sahaya çıkarken en az kırk adam kalkan kalkan duruyordu. Dairesel bir düzende yirmi beş çadır saydım. En büyüğü ortada. Kraliyet çadırı olduğunu tahmin ediyorum.

Yaklaşık yarısı kadar ateş çukuru var. Bazılarında alevlerin üzerinde etler kızarıyor, bazılarında ise sıcak kömürlerin üzerinde asılı, üstü kapalı dökme demir tencereler var.

Havaya yayılan iştah açıcı koku midemin guruldamasına neden oluyor. Sıcak bir yemeğe hazırım.

Koklayarak, Maisel kafasını dışarı çıkarır. "Balkyn kokusu mu alıyorum?"

Damon arkamda, eyerin üzerinde, "Sen bilirsin," diye cevap veriyor. "Yerleşir yerleşmez yemek yiyeceğiz."

Herkesin gözü Maisel'in üzerinde, o balkyn üzerinde şehre gidiyor. Bir sprite'ı yemek yerken izlemek tüm Valora'daki en etkileyici manzaralardan biridir. Bu kadar küçük bir yaratığın bu kadar çok yiyeceği paketleyebileceğini asla tahmin edemezdin.

Damon bizimle kraliyet çadırında yemek yemek isteyip istemediğini sorduğunda, sadece yemek artıklarını istemişti.

Kibarlık yaptığını sanmıştım. Ama artıklar derken, karkastaki son et parçasını da soymaktan bahsediyordu. Göğüs boşluğunun içinde dolaşarak bir organı çıkardı. Yerdeki büyük battaniyenin üzerine çömelirken keskin dişleriyle onu parçaladı.

Açgözlü bir sprite ile piknik yapmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? Damon'a gizlice bakarak, "*Bu normal mi?*" der gibi bir bakış gönderiyorum.

Kulağıma yaklaşırken gözlerinde eğlence dans ediyor. "Etoburdurlar ve yiyecekleri sindirme yetenekleri süper hızdadır. Çoğunlukla küçük kuşları ve kemirgenleri avlarlar, bu yüzden daha büyük bir hayvanı yeme fırsatı bulduklarında oldukça hevesli olurlar. İç organlar en sevdikleri kısımdır." "En azından hiçbir şey ziyan olmayacak," fısıldıyorum ve şaşırtıcı derecede güzel olan çorbama dönüyorum. Bana Fransız çorbası ile soğan çorbası ve kuru fasulye.

"Bunu yiyecek misin?" Maisel tabağımdaki yarısı yenmiş butu işaret ediyor. Teklif etmek için kucağımdan kaldırıyorum. "Hepsi senin olsun."

Sırıttıyor. Kuş derisinin bir kısmı dişlerinin arasına sıkışmış, yüzüne ve ellerine yağ bulaşmış. Birinin banyo yapması gerekecek.

"Pekala." Zander tabağını yere bırakır ve bir asker tabağı almak için hızla öne . "Kral Kirian. Kral Damon. Neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bilgilendirilmeye hazırım. Muhafızlarımla komutanıyla buluşabiliriz. Thayne'in çadırı tüm planlamayı yaptığımız yer."

Damon peçeteyle ağzını silerken başını sallar. "Ben hazırım."

Bulaşıklar temizlenirken, bir asker Maisel için metal bir kova suyu elleriyle ısıtıyor. Evet, görünüşe göre ateş gücü önemli bir şey. Çünkü

Quinn ve Isla ayrılırken çadırlarını 'güzelleştirmek' için planlar yaptıklarını duyuyorum.

Damon beni veda öpücüğü için kendine çektiğinde, bir ya da iki öpücük bekliyordum. Ama derin, yakıcı bir öpücükten sonra, bana öyle sevgi dolu bir ifadeyle bakıyor ki nefesim kesiliyor. Başparmaklarıyla çenemi okşarken yeşil gözleri yumuşuyor.

Ve sadece bakıyor.

Sadece bakılmanın bile bu kadar tahrik edici olabileceğini düşünmezdim ama yüzüm kızarıyor. Vücudum ürperiyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor. Meme uçlarım sıkılaştı.

Karnım dönüyor ve çırpınıyor.

Kalbim küt küt atıyor, yüzündeki sarı tüyleri eliyorum. Yolculuğumuz boyunca tıraş olmamıştı ve ben hayran kaldım. Damon kesinlikle sakal bırakabilir.

Parmağım dudaklarına gittiğinde göz kapakları ağırlaşıyor. Ona olan arzum yoğunlaşıyor ve hissettiğimin sadece benim ihtiyaçlarım olmadığını, onun da ihtiyaçları olduğunu söyleyebiliyorum. Birbirimizden besleniyoruz.

Böyle şeylere bayılıyorum.

Alnını alnıma değdiren Damon'ın dudakları kendinden emin ve seksi bir şekilde kıvrılıyor. Beni ne kadar etkilediğini çok iyi biliyor. Ukala piç.

Onu gönülsüzce itiyorum. "Yapma bunu."

"Ne yapacağım?" Acımasızca, bedenlerimizi birbirine bastırıyor. "Gitmen gereken yerler varken beni heyecanlandır."

"Beni en az benim seni özlediğim kadar özlemeni istiyorum. Senden uzakta olmak işkence gibi."

"O zaman acele et."

"Yapacağım." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Astrid ve Maisel ile burada kal."

O uzaklaşırken, ben arkasına hayranlıkla bakıyorum. "Gittiğini görmekten nefret ediyorum ama gidişini izlemeyi seviyorum."

Kapı aralığında dönerek, başının üstündeki açık kanatları kavırıyor ve kol kaslarını sergiliyor. Arkasındaki sıcak ışıkla bir melek gibi görünüyor. Bu bana onu ilk kez rüyamda gördüğümde beni kurtarmaya geldiği anı hatırlatıyor.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Birlikte çok şey yaşadık ve önsezimde hissettiğim sevgiyi artık hissedemiyorum.

İşte burada.

Bu gerçek.

Damon'ı dūřındūđumdan çok daha fazla seviyorum. O benim her řeyim ve bu yūzden cadılarla kader toplantımızın yakında olacađını biliyorum. Zamanımız tūkeniyor.

Damon dudaklarını dūřūnceli bir řekilde būkererek bařını eđiyor. "Bu hiç mantıklı deđil. Hem gitmemden hořlanıp hem de bundan nasıl nefret edebilirsin?"

Ona kūuk bir gūlūmsemi vererek, elimi kūūmseyci bir řekilde sallıyorum. "Bu bir insan sūzū."

"alışacağım." Sırttı, sonra da gitti.

Dıřarıdaki bir muhafız branda kapıyı kapatarak ıřıđı kesiyor. Kuřtūyū yatađın yanındaki kūuk masanın ūzerinde mumlar titreřiyor. Bavullarımın bir kısmı, bir yıđın temiz çarřaf ve battaniye ile birlikte getirildi. Çok fazla ısıya ihtiyacım olacađından deđil. Bulunduđum diđer diyarlara kıyasla burası sıcak. Yine de rahatsız edici deđil. Bence hava mūkemmek, tıpkı geç bir bahar gūnū gibi.

Kovada bir sıçrama olur ve Astrid, Maisel ile birlikte suya atmadan ūnce bir parça sabunu tıraş etmek için bir tereyağı bıçağı kullanır.

Tek kelime etmeden, yatağı yapmama yardım etmek için yanıma geldi. Beyaz arşafı içeri sokarken sessizdi.

"Bugūn çok sessizsin," diye gūzlemledim.

"Sadece dūřūnūyordum."

"Ne hakkında?"

Sesini alaltmadan ūnce kapı aralıđına bakarak i geçiriyor. "Kral Zander'dan biraz Glow istedim."

Umutum arttı. "Ve?"

"Nasıl elde edileceđini bilen biri varsa o da yaratıcının kendisidir diye dūřūndūm." "Yani biraz var mı?" Sesim çaresiz ve sabırsız çıkıyor ama beni ūldūrūyor.

Astrid'in Maisel'in yanında konuşmaktan ekininip çekinmediğini merak ederek bakışlarım kovaya gidiyor.

"Benim hesabıma gizemli olma. Sırları severim." Maisel'in kafası dışarı çıkar ve şakağına vurur. "Burası demirden bir kale. Kimse içeri giremez. Sen bile." Astrid'e hırılıyor ve şakacı bir şekilde birkaç damla suyu bize doğru savuruyor.

Ağzım bir karış açık, durakladım. Aman Tanrım.

Bu doğru. Maisel cadılara karşı bağışıklı. Şu anda her şeyi anlatabilirim ve kimse bu bilgiye dokunamaz. İşkence ve ölüm tehdidi altında bile bana ihanet etmez.

Astrid, benim habersizmiş gibi homurdanıyor. "Reddetti. Bu fikri düşünmedim bile."

Sönüyorum. "Ne dedin? Ona ne için olduğunu mi?"

"Hayır. Yapamam. Eğer öğrenirse, her şey tehlikeye girerdi. Ayrıca, bunu duymak istemedi. Konuşmayı hemen kapattı. Anlaşmayı tatlandırmak için hizmetimi bile teklif ettim. Gelecekte eşini bulduğunda ona yardım söz verdim ve bana ne dedi biliyor musunuz? "O cadılarla pazarlık yapmaz."

"Bu çok saçma."

"Ve bir *yalan*," diye homurdanıyor Astrid, buğulanarak. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Portalları düzenli olarak aldığını biliyorum. Başka türlü kurtardığı kaçırılmış insanları evlerine nasıl gönderebilir ki?"

"Yine de bu onu incitmiyor mu? Dürüst olmamak yani."

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Bildiğim kadarıyla adamın kalbi yok. O bir huysuz."

"Buraya bir havlu getirebilir miyim?" Maisel küvetinden çıkmaya başladı ve ben de ona bir bez fırlattım.

Onu sardıktan sonra minik kıyafetlerini kuruması için seriyorum. Sonra onu kucağıma alıp yanımdaki yatağa yerleştiriyorum. Havluyla saçlarını okşarken, sanki sakladığım tüm sırları dökmemi bekliyormuş gibi bana çok sevimli yan bakışlar atıyor. Neredeyse çapkınca ve kesinlikle büyüleyici.

Kirpiklerini kırıştırıp dudaklarını bana doğru büktüğünde, sonunda kırılıyorum.

Gülerek, "Tamam, tamam. Başlangıç olarak, Glow hakkında ne biliyorsun?"

"Her şeyi." "Her şey mi?"

Şüpheli ses tonumdan dolayı aşağılanmış görünüyor. "Evet. İlettiğimiz mesajlar türümüz dışındakiler için gizli olsa da, dedikoduları kendi aramızda paylaşıyoruz. Hayatta kalmamız buna bağlı. İçki fabrikalarının nerede olduğunu bilmek bizim için zorunludur, böylece onlardan kaçınabiliriz. Düşmanlarımızı iyi tanırız ve Glow da onlardan biri."

Heyecanla biraz zıpladım ve onun neredeyse düşmesine neden oldum.

"Özür dilerim." Onu omuzlarından tutarak destekliyorum. "Benim için bazı sorulara cevap vermek ister misiniz?"

"Elbette."

"Ahlaki kurallarınıza aykırı olsa bile mi?"

Ağzı aşağıya dönüyor. "Görevim sana yardım etmekti ve başarısız oldum. Yapacağım son şey olsa bile sana yardım edeceğim." İçinden ani bir kıkırdama yükseliyor. "Aslında, bu yapacağım son şey olacak."

"Bu hiç komik değil," diyorum usulca. "Ölüm konusundan uzak duralım."

"Özür dilerim. Annem yumurtadan çıktığım günden beri karanlık bir mizah anlayışım olduğunu söylediler."

"Yumurtadan çıktı mı?"

"Yumurtadan, canım." Sanki öğrenecek çok şeyim varmış gibi bana tepeden bakan bir gülümseme takınıyor. Haksız da değil. "Yani damıtılmış Gün suyunu mu öğrenmek istiyorsun? Sor bakalım."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Bazı içki fabrikalarında testler yapıldığı doğru mu? Periler üzerinde deneyler?"

"Evet. Parıltı bağımlıları genellikle kendilerine biraz almak umuduyla içki imalathanelerine girerler. Bazen yakalanırlar çünkü buralar her türlü tuzakla donatılmıştır. Sanırım işletme sahipleri hırsızların kendilerine verilen kaderi hak ettiklerini düşünüyorlar."

"Ve bu testler. Demir zehirlenmesi için bir tedavi buldukları doğru mu?" Aniden endişelenen Maisel kıpırdanır. "Evet ve hayır."

"Peki, hangisi? Evet mi hayır mı?"

"O kadar basit değil. Bazı koşullar var. Kalbe ne kadar demir girmiş? Ve kana ne kadar süreyle bulaştı? Bir de vücut kütlesi ve genetik meselesi var."

Tamam, düşündüğümden çok daha karmaşık. "Vücut kütlesi hakkında... Eğer biri daha büyükse, bu bir avantaj mı yoksa dezavantaj mı?"

"Teknik olarak ikisi de. Vücutta ne kadar çok kan varsa, demirin onu kirletmek için o kadar çok çalışması gerekir, ancak bu aynı zamanda onu temizlemek için daha fazla Glow gerektiği anlamına gelir."

"İşi bitirmek için ne kadar enjekte edilmesi gerekiyor?"

Maisel omzunu kaldırır. "Yine, bu zehirlenmenin ciddiyetine bağlı." Çenesine dokunarak öne doğru eğilir. "Neden bana tüm bunları tam olarak *neden* bilmek istediğinizi söylemiyorsunuz, ben de yardımcı olmaya çalışayım?"

Sorgulayan gözlerimi Astrid'e çeviriyorum. O da bana ciddi bir şekilde başını sallıyor.

Ve böylece iki kişilik grubumuz bir üçlüye dönüşüyor. Ve çok daha fazla sorun.

CHAPTER 32

Whitley

"Bundan emin misin?" Kalın kumaşın içinde mırıldanıyorum.

Astrid yüzümden sarkan başlığı düzeltiyor. "Evet. Seni hiç göremiyorum. Görünmezlik pelerini birçok kez yaptığım klasik bir büyüdür."

"Ben büyüden bahsetmiyordum."

İşe yaradığını biliyorum çünkü kışlık giysilerin içini görebiliyorum. Bu da tuhaf bir his çünkü sanki hiçbir şey tarafından boğuluyor gibiyim. Burada zar zor nefes alabiliyorum ve hava inanılmaz derecede sıcak.

Ama Astrid'in büyüüne güveniyorum. Birlikte, Maisel'i yakalamak için cadılar meclisinin ağlara yaptığı görünmezlik büyüünün aynısını kullandık ama bizimkinin daha kısa bir zaman sınırı var. Etkisinin geçmesi için yaklaşık iki saatim var.

Astrid, "İçki fabrikasına gizlice girmekten korkuyorsun," diyerek kararsız bir şekilde omuz silkiyor. "Muhtemelen bir şey olmaz."

Onun için söylemesi kolay. Sayısız tehlikesi olan bir uyuşturucu laboratuvarına giren o değil. Ancak detayları uzun uzun tartıştıktan sonra hepimiz bunun biraz Glow elde etmek için elimizdeki en iyi şans olduğu konusunda hemfikir olduk.

Sırf önsezilerime güveniyorum diye tedbiri elden bırakmak aptallık olabilir ama bunu atlatacağıma güveniyorum. Yakında Damon ve ben o açıklıkta etrafımız cadılarla çevrili olacak.

Astrid bana beşinci kez "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor.

"Evet, biliyorum." Damon'ın rahatsız edici bir şekilde hayatına son vermemi istemesinden sonra, onu kurtarmaya her zamankinden daha kararlıyım.

"Senin için gitmemi istiyorsan, giderim."

Başımı salladım. "Benim için başka kimse ölmeyecek."

Maisel boynumdaki askının içinde kıvranarak neredeyse neşeyle, "Yapacağım," diyor.

İkinci kez öleceğini ima etti. Çok mu dramatik? "Yine de komik değil ve hayır, değilsin."

Astrid omuzlarımı kavradı. "Sadece ses çıkarma, kimse orada olduğunu anlamaz."

"Ben de seninle gidebildiğim yere kadar gideceğim," diye ekliyor Maisel. "Oraya giderken sana bubi tuzaklarının nerede olacağını söyleyeceğim."

Başımı sallıyorum, saniyelerin hızla akıp gittiğini duyuyorum. Damon'ın toplantısı bitmeden içki fabrikasına gidip dönmem gerekiyor. "Ben hazırım."

Astrid beni çadırın arkasına doğru yönlendiriyor, sonra eğilip brandayı kaldırıyor ve bir yandan da bana işaretler veriyor. "Örtülü kalmayı unutma. Pelerinin alt kısmı ormanda arkanda sürüklensin, izlerini kapatacaktır. Ve acele et. Dönmeden önce seni soran olursa bir bahane uydururum."

Homurdanarak, açıklıktan asker gibi sürünerek geçmek için yere çöküyorum. Dirseklerimin üzerinde durarak Maisel'i ezmediğimden emin oluyorum.

Daha çadırın yarısına bile gelmedim ve alnımda ter damlaları oluşmaya başladı bile. Bu hızla gidersem, bu görev bitene kadar terden sıırılsıklam olacağım.

Sonuna geldiğimde, tenimde güzel bir esinti olmasını bekleyerek ayağa kalkıyorum. Tabii ki alamıyorum, çünkü bu yünlü saunaya hapsolmuş durumdayım.

"Sağa doğru," diye fısıldıyor Maisel. "Ormanın içine doğru giden şu küçük patikayı görüyor musun? Orası seni içki fabrikasına götürecekt."

Bahsettiği yeri bulmak için ağaçları tararken, çalılarının birbirinden ayrıldığı bir alana kilitleniyorum. Ağaçlar minik beyaz çiçekler açıyor ve yaprakları kar gibi düşüyor. Pelerinin onları rahatsız edecek. Sanırım kimse fark etmeden hızlı hareket etsem iyi olacak.

İlerliyorum, dış mahallelerdeki iki çadırın arasından yürüyorum. Bir asker doğrudan yoluma çıktığında donup kalıyorum.

Boğazını temizliyor.

İşte bu kadar. Yakalandım.

Adam kemerini çözmeye başladı. Nefesimi tutarak ne halt ettiğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor.

Aletini çıkardı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, o işlemeye başlarken ses çıkarmamaya çalışıyorum.

İğrenç.

İşini bitirene kadar bekliyorum, sonra kampa doğru yürürken sessizce etraftan Yeterince uzaklaştığımda nihayet nefesimi veriyorum.

Arkama bakmıyorum. Patıkaya ulaştığımda biraz rahatlayacağım ama ormanın içinde kaybolurken kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nabzımı kafamın içinde hissedebiliyorum.

Sakin ol.

Damon korkumu hissederse bir şeyler anlar.

Maisel'e "Konuş benimle," dedim. "Bana planı anlat."

"Pekala. Çoğu içki fabrikası yeraltındadır ve bu da bir istisna değil. Bir tepenin içine inşa edilmiş. Bir işaret var, hilal şeklinde bir taş. Onun hemen ötesinde, kapıyı örten çimenli bir ağ var."

"Korunuyor mu? Kilitli mi?"

Başını salladığını hissediyorum. "Bir tuzak teli olacak. Deneklerin çoğunu bu şekilde yakalıyorlar."

Harika. Bir hata yaparsam kobay faresi olurum. "Başka tuzak var mı?"

"Oh, evet. Her kapı girişinde. Koridorları da yakından izleyin."

"Tamam."

"En azından çok fazla personeli yok," diye iyimser bir şekilde konuşuyor. "Genellikle aynı anda sadece bir ya da iki kişi çalışıyor. Matara sende mi?"

Emin olmak için cebimdeki metal kabı yokluyorum. "Evet."

"İçeri girdiğinizde, damlayan tüplerin altında büyük variller göreceksiniz. Bitmiş ürün orada olacak. Şişeyi sonuna kadar doldurmaya çalışın. Ne kadar ihtiyacınız olacağını bilmiyoruz. Çok fazla olması az olmasından iyidir. Ve kapağını sıkıca kapatın. Rüya Âleminden geldiğiniz için sızıntı yapmasını istemezsiniz; eşyalarınızın üzerinde yıldız tozu kalıntıları olabilir. Muhtemelen Gündüz Âleminin ışık için yıldız tozu yerine mumları tercih ettiğini fark etmişsinizdir ve bunun bir nedeni vardır. Kazara meydana gelen patlamalar, fae'ler için önde gelen ölüm nedeni haline gelmiştir."

Başımı sallayarak, yüzümden akan teri silmek için elimi uzatma dürtüsüne direniyorum. Görebildiğim kadarıyla etrafta kimse yok ama yine de çok dikkatli olamam.

"Ben de sprite'ları merak ediyorum," diyorum sohbet ederek. "Erkekleriniz de sizin kadar güzel mi?"

"Bazen daha fazla. Bizim kültürümüzde rollerimizin farklı olmasının tek yolu kadınların genellikle haberci olmasıdır çünkü biz daha hızlıyızdır. Erkekler genellikle daha sessizdir, bu yüzden onlar gözcüdür."

"İzciler mi?"

"Casuslar. Valora'da olup bitenler hakkında bu kadar çok şeyi nereden bildiğimizi sanıyorsunuz? Şu anda birileri bizi izliyor olabilir."

Paranoyakça, ağaçları araştırıyorum. "Bizi ispiyonlar mı?"

Maisel kıs kıs güler. "Sadece diğer sprite'lara. Siz de bizim sırlarımızı saklayacaksınız, değil mi? Gizemli olmayı severiz."

Daha fazla sır. Bir hazine haline geldiğimi hissediyorum ama onun bana olan güvenine değer veriyorum.

Serçe parmağımı uzatarak, "Serçe parmağı sözü." diyorum.

Ona bakıyor. "Ne?"

"Parmağını benimkine dola ve anlaşma tamam olsun."

"Pekâlâ." Parmağı o kadar küçük ki, tek yapabildiğimiz onları birbirine vurmak, ama bu da yeterli.

"Dudaklarım mühürlü." Durakladım. "Ancak... Damon'a söylemek için izninizi alabilir miyim?"

"Yapacağını tahmin etmiştim. O senin eşin. İkiniz de aynı kişi olabilirsiniz."

"Keşke ona karşı daha şeffaf olabilseydim. Tüm bu gizlilik beni içten içe yıpratıyor."

"Bu gerekli."

Gerçek, ama yine de berbat. Tüm bu dramanın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Sadece güvende olacağımız için değil, her şeyi açıklayabileceğim için.

"Her neyse," diye devam ediyor Maisel, "erkekler de en az kadınlar kadar ihtişam ve lüksten hoşlanıyor. Hepimiz bir topluluk içinde görevleri paylaşıyoruz. Çocuklar birden fazla anne ve baba tarafından yetiştirilir. Çocuğu olmayanlar bile bu alanda yardıma koşuyor."

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır, yıldızlara şükürler olsun," diye alay ediyor. "Sprite çocukları düşüncesiz ve inatçıdır. Hiçbir zaman kendime ait bir çocuk istemedim. Ayrıca, zaten çok gencim."

"Kaç ?" "On altı."

Bu çok genç. "Peki sprite'lar genellikle ne kadar yaşar?"

"Yaşamları kesintiye uğramazsa, yaklaşık üç yüz yıl."

Düzeltiliyorum, kendisi de bebek sayılır. Suçluluk duygum daha da artıyor. Hayatının geri kalanında sakat kalacak olması ne kadar korkunç. "Keşke hâlâ kanatların olsaydı. Özür dilerim."

"Bir özür beni düzeltmeyecek." İğneleyici konuşmuyor. Sadece bir gerçeği ifade ediyor.

Evcil hayvan olmadığına farkındayım ama Damon ve benimle saraya dönmek ister mi diye merak ediyorum. Halkına yük olur mu? Belli ki haberci olarak geçirdiği günler sona erdi ve kendi topluluğuna hapsolacak. Sırf yapabildikleri için onu çocuk görevine bile atabilirler.

Doğru zaman geldiğinde konuyu açmak için aklıma bir not alıyorum.

Yol ayrımına geliyoruz ve ben duruyorum. "Ne tarafa?"

"Sola. Ve beni burada bırakmak zorundasın. Buharın kokusunu şimdiden alabiliyorum."

Havada bir fark göremiyorum. Tek başıma devam etme fikrinden nefret ediyorum ama Maisel'e daha fazla zarar gelmesini de istemiyorum. "Seni yaprakların altına saklayayım mı?"

"Ağaç gövdesindeki şu oyuk alanı görüyor musun?"

Yaklaşık on adım ötede bir yer görüyorum ve oraya vardığımda içeri bakmak için parmak uçlarıma basmak zorunda kalıyorum. Bazı beyaz yapraklar ve kurumuş çubuklar dışında içerisi boş.

Maisel'i eşarptan çıkararak nazıkçe içine yerleştiriyorum. "Ben dönene kadar iyi olacak mısın?"

"Uzun sürmez. Buradan çeyrek milden daha az bir mesafede.

Gir, çık."

"Anladım."

Kıkırdıyor. "Yüzünün havada süzüldüğünü görmenin ne kadar tuhaf olduğunu biliyor musun?" "Ah." Kapüşonumu hızla aşağı çekiyorum.

"Daha iyi misin?"

"Evet. İlerle dostum. Hilal kayasını görene kadar devam et.

Dikkatli olun."

"Yapacağım."

Adımlarımı hafif ve hızlı tutarak koşuyorum. Bu bir sprint değil çünkü çok fazla yorulmak istemiyorum ama sadece bir maratona katıldığımı hayal etmek zihnimi nihai hedeften uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

Kısa süre sonra yapraklar seyrekleşiyor ve patikanın bir ışık görüyorum. Ortaya çıktığımda Maisel'in tarif ettiği kayayı bulmak için etrafı tarıyorum. Tek sorun ne? Onlardan tonlarca var. Her şekil ve büyüklükteki taşlar tepeye gömülmüş.

Bu kadar gergin olmasaydım, bu bölgenin güzelliğini takdir ederdim. Burada doğa bozulmamış. Çimenler koyu yeşil ve dağınık olduğu için her yerde yabani otlar ve kır çiçekleri yetişiyor. Tüm kayaların üzerinde kalın yosun parçaları var.

Biri hariç.

Taşın beyazlığı dikkatimi çekiyor ve yaklaştıkça ay şeklini fark ediyorum. Kavisli sırtı yere gelecek şekilde yerleştirilmiş, iki ucu yukarı kalkık. Belli ki insan yapımı. Kenarları çok düzgün. Yontulmuş.

Bu işaretleyici.

İçki fabrikasının girişini bulmak zor değil. Aslında çok kolay. Kapıya giden bir yol olmamasına rağmen, yeşillikler düzleştirilmiş ve bazı sıcak pembe çiçekler üzerinde yürüdüğü için ezilmiş.

üzerinde dokuma bir çim ağ gevşek bir şekilde asılı duruyor ve dokudaki çeşitlilik açıkça görülüyor. Onu kaldırdığımda tepenin kenarına gömülmüş çürümüş ahşap bir kapı buluyorum. Eğimle birlikte eğilmiş ve dışında bir tuzak teli arıyorum.

Bir adım ötede bilek hizasında bir tane var.

Yavaşça ve nazıkçe paslı tokmağı çeviriyorum ve kapıyı içeri doğru itiyorum. Karanlık tünelde bir gıcirtı yankılanıyor ve dışarı fırlayan biri olup olmadığını görmek için birkaç saniye bekliyorum. Eğer bir tuzak içeridekileri varlığımdan haberdar etmezse, metal gıcirtısı edebilir.

Hiçbir şey olmayınca ilerliyorum. Telin üzerinden geçmeden hemen önce, göz hizamda bir saniye görüyorum.

Birkaç santim ötede duruyorum.

Eğilerek pelerinimi alıyorum, iki telden de kaçıyorum ve beş basamak aşağı iniyorum. Ayaklarımın altındaki ahşap kalaslar gelişigüzel bir şekilde toprağa oyulmuş eğri büğrü basamaklara itilmiş ve koridorda ilerledikçe başka yapısal sorunlar da görüyorum.

Burası son teknoloji ürünü bir tesis değil.

Bir maden kuyusu gibi, her beş metrede bir kütüklerden yapılmış çerçeveler yerleştirilmiş, ancak aradaki duvarlar ve tavan sadece açıkta kalan topraktan oluşuyor. Kütüklerin üzerine şamdanlar monte edilmiş ve tek ışık kaynağı onlar.

Daha önce hiç klostrofobik olmamıştım ama böyle bir durum herkesi çıldırtabilir. Buranın çökmesi için fazla bir şey gerekmez. Bir deprem. Tepedeki vahşi atların izdihamı.

Gir, çık.

Bir elimi çarpan göğsüme bastırarak içki fabrikasının derinliklerine doğru ilerliyorum, gözüm daha fazla kabloda.

Olaysız bir şekilde başka bir kapıya ulaştığımda rahatlıyorum ama bu da bir tuzak olabilir. Sanki buradaki işçiler birinin içeri girmesine cesaret ediyormuş gibi, kapı tamamen kapalı bile değil. Kapıdan daha parlak bir ışık süzülüyor.

Çatlıyor ve birkaç saniye durup bu tarafı dinleyerek içeride biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Beni görmeyebilirler ama kapılar kendiliğinden açılmaz.

Hiç ses duymuyorum, sadece sessiz bir fokurdama sesi. Nefesimi tutarak kapıyı açıyorum.

Nefes veriyorum. Burada kimse yok.

Bir hiç uğruna çok fazla birikim oldu.

İki tuzaktan daha kaçınarak odaya giriyorum ve gelen bir hapşırık burun deliklerimi yaktığında burnumu kırıstırıyorum. Maisel'in buharlar hakkında ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Sanki birileri saunanın içinde barbekü yapıyormuş gibi kokuyor. Yanmış yumurtalarla birlikte.

Sıcak ve nemli havayı yutarak, ortamı incelerken bir öksürüğü bastırıyorum.

Odanın ortasında, altında sıcak kömürlerin yığılı olduğu dev bir tencere var. En üstte, baş aşağı duran bir huni, onun üzerindeki başka bir metal kaba uzanıyor. Oradan sola doğru dört tüp uzanıyor ve her biri bir varile çıkıyor. Berrak bir madde sabit bir hızda damlıyor.

Parıltı. Bir demet sadece bir metre . Büyük ikramiye.

Daha fazla tuzak olup olmadığına bakarak şişeyi elime alıp en yakın fiçıya gidiyorum. Tek yapmam gereken içine daldırmak, dolmasına izin vermek ve sonra gidebilirim. Eğilip şişeyi daldırırken ellerimin pelerin tarafından örtüldüğünden emin oluyorum.

Glow, sıcak cildimde şaşırtıcı derecede serin. Kap sıvıyı çektikçe küçük baloncuklar yüzeye çıkıyor.

Paranoyakça, omzumun üzerinden odanın arka tarafına bakıyorum. Duvarda tahta sandıklar sıralanıyor. Bir kapı daha var ama kapalı.

Neredeyse temize çıktım.

Baloncukların yavaşlamasını izlerken gerilim artıyor. Sırtarak şişeyi kaldırıyorum ve ağırlığını hissediyorum. Yeterince dolu. Tam kapağını kapatmak üzereydim ki arka kapı kırılarak açıldı. Gürültüden o kadar irkiliyorum ki şişe elimden düşüyor ve yumuşak bir gümbürtüyle toprak zemine çarpıyor.

Hızlı düşünerek pelerinin altında olduğundan emin oluyorum ve mümkün olduğunca hareketsiz duruyorum.

Nefes almaya cesaret edemiyorum.

Yaptığım onca yüzme sayesinde ciğerlerim buna hazır ama nabzım çok hızlı atıyor. İyi duyan herhangi bir fae

tespit etmek için.

Bir adam büyük tencerenin etrafında dolaşıyor ve sivri kulağını bana doğru uzatıyor.

Karşılaştığımız diğer suçlulara göre daha derli toplu. Daha temiz ama bir o kadar da tehlikeli görünüyor. Sarı mohawk'ı kafa derisinin üzerinde bir dizi düğümle şekillendirilmiş ve kuyruğu birkaç küçük örgüye ayrılıyor. Kahverengi bir yelek ve haki pantolon giymiş ve kemerinde uzun bir bıçak var. Eldivenli parmakları iki yanında kasılıyor.

Ayaklarımın dibinde yere doğru sırttığında, görüş açısını takip ediyorum.

Bok gibi. Üç kat bok.

Şişeden parıltı sızıyor ve pelerinin dışında çamurlu bir su birikintisi oluşuyor.

O biliyor.

Ödülümü almak için hızla eğiliyor, çıkışa doğru fırlarken içeride yeterince Parıltı kalması için sessizce dua ediyorum. Ama yeterince hızlı değilim.

Daha kapıya ulaşmadan kollar belimi sarıyor ve yere kapaklanıyorum. Çenem yere çarpıyor ve dişlerim acıyla birbirine çarpıyor. Düştüğüm için geçici olarak sarsılırken, saldırganım başımdaki kapüşonu çıkarıp beni sırtüstü yuvarlıyor.

Kalçalarının üzerinde oturarak bana gülümsüyor.

"Sinsi, sinsi." Dilini şaklatıyor. "Güzel şey. Seninle çok eğleneceğim."

Bacaklarım hâlâ görünmez, ben de bundan faydalaniyorum. Tekme atarak ağzına çiviliyorum. Ne kadar hasar verdiğimi görmek için beklemiyorum. Sürünerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bileğimi yakalıyor.

Ateş gibi bir acı alt bacağıma yayılıyor. İlk başta beni bıçakladığını düşünüyorum ama arkama baktığımda üzerimde metal bir kelepçe görüyorum.

Ne kadar acıdığı dışında her şeyi unutarak iki elimle tırmalıyorum ve bu sırada parmaklarımı yakıyorum. "Çok sıcak. Çok sıcak."

Dudağındaki kanı silen adam tuhaf bir ifadeyle beni izliyor. "Tabii ki öyle. Bu demir."

Kafamdan hızla geçen düşüncelerle -çoğunlukla tenimdeki dayanılmaz cızırtıyla ilgili- beni yukarı çekerken inliyorum.

"Beni demir yakamaz," diye yarı mırıldanıyor, yarı inliyorum. "Ben fae değilim henüz."

Saçlarımı avucunun içine alarak başımı yana çeviriyor ve kulağımı inceliyor. "Yeterince yakın. Güzel küçük yumruların var."

Nubs?

Kulağıma dokunuyorum ve haklı, daha önce pürüzsüz olan üst kısmında bir şişlik var.

Bu şimdiden gerçekleşiyor olamaz. Dönüşüyor olamam. Çok erken. "Sen bir kaçaksın, ha?" Adam morartıcı tutuşunu Beni arka kapıya doğru sürüklerken üst kolumdan tuttu. "Artık bir önemi yok. Eski efendin burada değil. Ben buradayım."

Benim kaçırılmış bir insan olduğumu düşünüyor. Sanırım onu düzeltip kraliçe olduğumu söylemenin bir faydası olmaz. Bu onu beni elinde tutmaya daha kararlı hale getirebilir.

"Dur. Yapma bunu," yalvarıyorum ama yalvarışımı duymazdan geliyor.

"Hâlâ seni kendime mi saklayacağıma yoksa bu zavallı piçler gibi kullanıp kullanmayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Yan odayı tam olarak görebildiğimde midem bulanıyor. İçeride üç kişi var ve masalara bağlanmışlar. Biri çocuk. Küçük boyuna bakılırsa on yaşından büyük olamaz. Hiçbiri hareket etmiyor ve bana gemideki mahkûmları hatırlatıyorlar. Prangalar onları yerlerinde tutuyor ve çok acı çektiklerini tahmin ediyorum.

Üzerimde sadece bir demir bant var ve ona bile zor dayanıyorum.

Kapıya doğru çekilirken, topuklarımı toprağa gömüyorum. Oraya giremem. Girersem bir daha gün ışığını göremeyeceğimden korkuyorum.

Çırpınışım anlamsız, ama yine de kolumu adamın elinden çekip almaya çalışıyorum. "Şimdi gitmeme izin vererseniz, burada gördüklerimi kimseye anlatmayacağım."

Ağrı aniden göğsümü delip geçti. Şimdiye kadar yaşadığım en kötü asit reflüsü gibi. Öksürerek iki büklüm oldum.

"Küçük bir yalancı, ha?" Beni esir alan kişi kıkırdıyor. "Nahoş, değil mi? Zamanla ya buna tahammül etmeyi öğreneceksin ya da doğruyu söyleyeceksin. Tabii yaşamana izin veririm."

Mantıklı bir düşünceye tutunarak, Damon'la ilk dersimde yaptığım şeyi yapıyorum: Tökezliyormuş gibi yapıyorum.

Yere yığılırken haykırıyorum. Adam kolumu bırakmıyor ve omzumdan acı fişkırıyor, ama ben onun elinden sallanırken rol yapmaya devam ediyorum.

"Bileğim. acıyor." Sesimdeki acı rol yapmıyor. Gözlerini devirerek,

"Bebek periler." diye homurdandı.

Beni kaldırmak için eğildiğinde, bir elimi elbisemin altına sokuyorum. Pelerin dağılmış olsa da hala boynumda bağlı. Görünmez materyali yumruğumda toplayarak, bacağıma bağlı hançeri alırken hareketlerim fark edilmiyor.

Adam kolunu bacaklarımın altından geçirince, açıkta kalıyor.

Boynuna olabildiğince sert bir bıçak saplıyorum. Bıçak kas ve dokuları keserek kabzaya kadar batıyor.

"Seni kaltak," diye boğuluyor ve bıçağı çıkarmak için beni bırakıyor.

Çıkışa doğru topallayarak uzaklaşıyorum. Her hareketimde kelepçe derimi dağlıyor. Etim kemiklerime kadar yanacakmış gibi hissediyorum ama devam ediyorum.

Tuzak tellerinden birinin üzerinden dışarıya açılan koridora çıkıyorum.

Daha önce çıkışı kapatmamıştım. Kapı açık duruyor ve tünelin sonundaki sıcak ışık benim hedefim. Eğer başarabilirsem, bir şansım var demektir.

Geriye doğru çekildiğimde umudum paramparça oluyor. Kafatasım yere çarptığında başımda acı patlıyor ve görüşümde lekeler dans ediyor. Puslu havayı dağıtmak için gözlerimi kırıştırarak arkama bakıyorum, adam ayağını toprağa sıkıca basmış.

Hayır, kir değil. Pelerinin üzerine basıyor. Ve çok kızgın. Altın rengi gözleri öfkeyle parlıyor. Boynundaki açık yaradan akan kan yeleğini ıslatıyor.

Yakalandım. O daha hızlı, daha güçlü ve neredeyse ölümsüz.

Vazgeçmeyi reddederek boğazımdaki ipleri çözüyorum, kurtulabilirsem hâlâ kaçabileceğimi düşünüyorum.

Ve parmaklarım gümüş bir zincire dokunuyor. Dödüğüm.

Aklıma bir fikir geldi. Bu son çare ama dödüğü yeterince yüksek çalarsam Damon duyabilir ve beni kurtarmaya gelebilir. Bu aynı zamanda sırrımı da cehenneme çevirir ama bir adamın oyuncağı olmaktan daha iyi bir alternatif.

Canavar bana saldırırken derin bir nefes çekiyorum ve metali dudaklarımın arasına alıyorum.

CHAPTER 33

Damon.

"pususu iyi bir taktiktir." Elindeki haritayı masanın üzerine yayan Zander, kâğıdın üzerindeki yükseltilmiş araziye ve ormanları gösteren çıkıntıları hissediyor.

Önsezinin gerçekleştiği açıklığa gitmeden önce parmakları şelalenin üzerinden geçiyor. Yüzü konsantrasyonla sıkışmış bir halde oraya iki küçük heykelcik koyuyor.

Taç giymiş bir kadın ve erkek. Whitley ve ben.

"Gökyüzü günün saatini gösteriyor muydu?" diye soruyor, minik aksesuarların olduğu kutuya geri dönerek.

"Pek sayılmaz. Gündüz Alemi'ne doğru ufuk çok parlak değildi, yani şafak ya da alacakaranlık değildi. Öğleden sonra ya da gece yarısı olabilir. Balayı sırasında bir ara saldıracaklarını sanıyorum. Dikkatimizin dağıldığını düşünecekler. Daha az korunduğumuzu."

Zander başını sallayarak etrafımızdaki ağaçlara birkaç asker yerleştiriyor. "Düğününüzden sonra adamlarım ormanın her yerine konuşlanabilir. Buraya ve buraya gizlenin."

"Eğer cadılar meclisinin bundan haberi varsa bu tam olarak bir pus sayılmaz," diye belirtiyorum. "Ve muhtemelen öğrenecekler."

Omuz silkerek şelalenin yanına iki kral yerleştirir. "Sürpriz yapma şansımız olmayabilir ama yine de bir tehdit oluşturacağız. Sizi yakaladıklarında, Kirian ve ben burada işaretinizi bekliyor olacağız."

"Benim sinyelim mi?"

"Bu." Cebini karıştırarak altından yapılmış bir düdük çıkarır. Whitley'ninkinin aksine, bu uzun ve ince, yaklaşık bir parmak büyüklüğünde. Altın bir zincire asılı ve yakutlarla süslenmiş. "Bu babamındı." Zander onu bana fırlattı. "Artık senin."

Değerli yadigarı kırılacakmış gibi tutuyorum. " için değil." "Evet, saklamak için. Onu istemiyorum."

"Ama değerli."

"Senin için. Benim içinse hoş olmayan bir şeyi temsil ediyor. Onu atmayı ya da eritmeyi düşündüm. Bu şekilde, ona yeni bir anlam yüklerken ondan kurtulabilirim. Bir çeşit yeniden doğuş."

Bir hediye. Kabul edersem karşılığında ona borçlu olacağım ama bunu istiyorum ve bununla ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Zinciri boynuma dolayarak, "Teşekkür ederim, Zander. Bunu iyi bir şekilde kullanacağım."

Bana başıyla onay veriyor ve planına devam ediyor. "Açıklığın etrafını saracağız. Umarım cadılar meclisini çok fazla zarar vermeden yakalayabiliriz."

"Ve unutmayın," diye vurguluyorum Thayne'e ve etrafımızdaki diğer askerlere bakarak, "Yakalayın, öldürmeyin."

Zander başını eğiyor. "Evet. Herkese onları bir şekilde yaralama talimatı verildi. Etkisiz hale getirin ve ayırın. Acı içinde ve yalnız olurlarsa güçleri bastırılabilir. Okçularım yeteneklidir ve-"

Söylediklerinin geri kalanını duymuyorum çünkü son birkaç dakikadır yaşadığım tedirginlik tam anlamıyla korkuya dönüşüyor. Duygularımı konunun içeriğine bağlamıştım. Cadılar meclisi ile yüzleşmek tartışmaktan hoşlandığım bir konu değil.

Ama şimdi Whitley'i hissettiğimi fark ettim.

Aniden ayak bileğimde bir yanma hissi ve başımda bir ağrı oluyor.

Ayağa kalkıyorum ve masadan sendeleyerek uzaklaşırken sandalyemin geriye düşmesine neden oluyorum.

Kirian arkamdan sesleniyor, sesi endişeli geliyor ama strateji çadırından çıkıp kendi çadırına doğru ilerlerken bir açıklama yapmıyorum. İki muhafız kapının yanında, ellerinde mızraklarla soğukkanlı bir şekilde duruyor. Onları geçip kapağı kaldırıyorum. Astrid yatağın kenarında oturuyor ve bana gergin bir gülümseme gönderiyor.

"Majesteleri." Sakin olmaya çalıştığını söyleyebilirim ama gergin bir enerjisi var. "Toplantınız bu kadar çabuk mu bitti?"

"Whitley nerede?"

"Ah." Sanki yokluğunu yeni fark ediyormuş gibi etrafına bakıyor. "Bir kız biraz keşfedemez mi?"

"Buradan ayrılmaması gerekiyordu." Öfke ve korku karışımı bir duyguyla titriyorum. "Bir sorun var."

Astrid neşeli görüntüsünü bırakır. "Emin misiniz?"

"Onun hissettiklerini hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun? Acı çekiyor ve korkuyor."

"İçki fabrikası-" Ben dışarı çıkmadan önce söyleyebildiği tek şey bu.

"İçki fabrikası kuzeyde mi?" Özellikle kimseye sormuyorum.

Adım adım ilerleyen Zander'ın yüz ifadesi asıktır. "Yaklaşık yarım mil. Neden?"

"Birkaç adam topla. Biz gidiyoruz. Şimdi."

"Yarın sabaha kadar baskın yapmamamız gerekiyor," diye arkamdan tartışıyor.

Kanatlarımı açmakta tereddüt etmiyorum. "Whitley orada. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama korkunç bir şey olmadan önce onu oradan çıkarmalıyız."

Şimdiye olmadıysa tabii.

Kendimi gökyüzüne doğru fırlatırken en kötüsünü hayal etmeme izin vermemeye çalışıyorum. Aşağıda Zander ve Kirian askerlere emirler yağıyor ve ben ormanın üzerinde uçarken komutları silikleşiyor. Çok uzağımda olmayacaklar.

Ne yazık ki nereye gittiğimden emin değilim. İçki fabrikaları genellikle göz önünde gizlidir ancak yerlerini bulmak zor olabilir.

Gözlerimi kapatarak, eskiden güvendiğim duyularımı çağırıyorum. Havayı kokluyorum ve kömür kokusuna dair bir ipucu yakalıyorum. Giderek güçleniyor.

Sonra bir şey duydum.

Çığlık mı?

Hayır, bu tiz bir çınlama. Whitley'in düdüğü. Ve çok yakın. Ses aniden kesiliyor, ama bana bilmem gereken şeyi söylüyor - dostum hayatta ve beni aramayı düşünecek kadar iyi.

Aşağıya baktığımda orman seyreliyor. Ağaçların ötesinde, bir yamaçta bir gölge görüyorum. Bir giriş.

Hızla alçalıyorum ve ayaklarımın üzerine sertçe iniyorum. Yere iner inmez koşmaya başlıyorum ve tüm tesise güçlü bir uyku titreşimi gönderiyorum. Whitley muhtemelen koruma büyüğü yüzünden bundan etkilenmeyecek ama içerideki diğer herkesin ışıkları sönmüş olmalı.

Palamı çıkarıp deliğin yarısını kaplayan çimenli ağı kesiyorum, sonra da birkaç tuzak telini kesiyorum. Bu bubi tuzaklarını tetikliyor ve keskin bıçaklar yüzümden birkaç santim ötedeki ahşap çerçevedeki yarıklardan fırlıyor.

Kapı açık olmasına rağmen, öfkemi bir yumruk şeklinde serbest bırakıyorum. Bu sırada parmak eklemlerim kanıyor ama kapının parçalanma ve menteşelerinin kırılma sesi tatmin edici.

"Whitley?" Karanlık koridora daldım.

"İşte." Sesi titriyor. "Buradayım."

Onu Gündüz Diyarı'ndan bir adamın iri gövdesinin altında yatarken gördüğümde iki duygu içimi kaplıyor. Rahatlama, çünkü o yaşıyor. Öfke, çünkü ona dokunuyor.

Arkadaşımın üstünde. Benim olanı almaya cüret etti.

Whitley çırpınıyor, adamın omzunu iterek ölü ağırlığını kaldırmaya çalışıyor.

Bir kükremeyle mesafeyi kapatıyorum ve bedenini uzağa fırlatıyorum. Onu öyle sert fırlatıyorum ki, sırtı ahşap bir sütuna çarptığında kemiklerinin çatırdadığını duyuyorum. Çarpmanın etkisiyle yer sarsılıyor ve üzerimize biraz toprak serpiliyor.

Whitley'nin yanına diz çöktüğümde, bir halde doğruluyor. Ayrı kaldığımız kısa süre içinde çok şey yaşadığını söyleyebilirim. Saçları darmadağınık, elleri ve yüzü çamur içinde. Bazıları tırnaklarının altında topaklanmış, sanki güvenli bir yere tırmanmaya çalışmış gibi.

"O-" Sertçe yutkunuyorum, elbisesinin kalçalarının etrafında nasıl kıvrıldığını gözlemliyorum. "O-?"

"Hayır." Koluma yapıştı. "Hayır."

Gözlerimi kapatıp ciğerlerime hava çekiyorum. Muhtemelen buraya tam zamanında geldim.

Bu nasıl oldu? Sahneyi gözümde canlandırıyorum. Whitley ormanda masum bir yürüyüşe çıkıyor. Adam onu av gibi takip ediyordu. Belki de bizi takip ediyordu. Belki de ondan fidye almak istiyordu. Ya da daha kötüsü, onu kendine saklamak.

Şu anda detayların bir önemi yok. Whitley kirleri temizledikten sonra her şeyi çözebilirim. Çadırımıza girdiğinde. Yatağımıza.

"Hadi seni buradan çıkaralım." Onu kucağıma almaya başladım ama başını salladı.

"Bekle. Şunu yardım et."

Yaralı ayak bileğinin üstündeki deriyi tuttuğunda, pranganın altındaki kanlı pisliğe bakarak homurdanıyorum. "Ne oldu?"

"Bu demir." Acıyla yüzünü buruşturarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve yüzünü yana çeviriyor. "Şimdiden değişiyorum."

Hemen onu kaçırmanın ceplerini karıştırdım. Kelepçenin anahtarını buluyorum ve elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kilidi açıyorum. Birkaç parmağım yandı ama Whitley'nin demirin çıkarılmasından duyduğu tatlı rahatlama ikimizi de yatıştırdı.

"Neden bana dönüştüğünü söylemedin?" Çenesini kavradım ve gözlerini inceledim.

Evet. Değişimin belirtileri var. Sadece kulakları büyümekle kalmıyor, gözlerinin mavisi de daha yoğun.

"Beni zincirleyene kadar bilmiyordum." Adrenalin ve korkudan titriyor. "Bu kadar hızlı olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Nadir rastlanan bir durum olduğun kesin. Yine de normalde buraya gelen insanların damarlarında Fae kanı dolaşmaz." Duraksayarak Quinn'i ve dönüşümün onun için ne kadar çabuk gerçekleştiğini düşünüyorum. Bizim atalarımızın bir kısmına sahip ve buraya geldikten birkaç ay sonra kulakları filizlendi. Genelde bu yıllar alır.

"Bu iyileşmemin de hızlanacağı anlamına mı geliyor?" Whitley umutla soruyor, çığ derisini incelerken tıslıyor.

"Olabilir. Yine de fark etmez, çünkü dışarı çıkar çıkmaz Kai'ye tamir ettireceğim."

Onu kollarımın arasına alarak, yürüyebileceğime dair yorumlarını duymazdan geliyorum. Botum bir şeye takılmadan önce birkaç adım atabildim. Neredeyse takılıyordum. Aşağı baktığımda hiçbir şey yoktu ama sanki yumuşak bir şeye basıyormuşum gibi hissediyordum.

Whitley'i ayağa kaldırdıktan sonra eğilip el yordamıyla etrafı yokluyorum ve bunun kurulan başka bir tuzak olmadığını merak ediyorum. Ama malzemenin verdiği hissi tanıyorum. Yolculuğumuzun ilk gününde at sırtında birkaç işkence saati boyunca bana süründüğü için ona çok aşınayım. Bu Whitley'nin pelerini ve görünmez.

Avucumda tutarak Whitley'nin suçlu yüzünü inceliyorum. "Bu da ne böyle?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Astrid ve ben bir büyü yaptık."

"Neden? Görünmezlik büyüünün sizi ormanda koruyacağını mı düşündünüz?"

"Evet." Gözlerini . "Ama olmadı."

"Bunu şimdi görebiliyorum."

İçimde kötü bir his var. Beni neyin uyardığından emin değilim. Belki de gözlerimin içine bakmamasıdır. Ya da belki aramızdaki bağdır. Daha derin bir seviyede, bana söylemediği bir şey olduğunu biliyorum.

"İçki fabrikasını aramaya mı gittiniz?" Soruyu yavaşça soruyorum, kelimelerimi ölçüyorum, sanki dikkatlice söylemek onları yanlış yapacakmış gibi.

"Hayır." Whitley inleyerek iki katına çıkar.

Bana yalan söyledi. Ruhumu sızlatan acının farkındayım.

Bir fısıltı kendi kalbimde yankılanıyor. "O zaman buraya nasıl geldin?"

"Kayboldum."

Bir başka rahatsızlık hissi. "Neden buraya geldin?" Bu ona gerçeği söylemesi için verdiğim son şans.

"Sadece bir yürüyüşü." Yüzünü buruşturarak soluk soluğa kalıyor. "Kimse beni görmezse sorun olmayacağını düşündüm. Ne kadar güzel bir gün. Manzara çok güzel." Son sözler fısıltıyla söylenmiş.

"Konuşmayı kes," diye emrediyorum sertçe, onu bir kez daha kaldırarak. "Kendine zarar veriyorsun."

Ses tonumdan rahatsız oldu. "Bırak gideyim."

"Hayır, teşekkürler. Burada olmanı tercih ederim." Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "En azından bir yere gitmiyorsun."

"Bana kızgınsın."

"Hadi canım, Sherlock. Şu insan sözünü doğru mu anladım?"

Dudaklarını birbirine bastırarak bana düşmanmışım gibi bakıyor. Ama kamptan gizlice kaçan, kendimi yaralayan ve eşime yalan söyleyen ben değilim.

Whitley'nin gözleri parladığında pişmanlık duymuyorum. Onun gözyaşları beni her zaman yumuşatır, ama öfkem sempatimden daha güçlüdür.

Kendini tehlikeye attı. Ölebilirdi.

Birini hem bu kadar çok sevip hem de onu boğazlamak isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatıma girdiğinden beri Whitley'nin kaprislerine birçok kez boyun eğdim, ancak açıklamayacağı aptalca seçimler benim çizgiyi çektiğim yer.

Şimdi insanların kırmızı gördüklerini söylediklerinde ne demek istediklerini anlıyorum. Gözlerim görmeden önce öfkeyi bir renge benzetmenin aptalca olduğunu düşünürdüm ama ayak bileğindeki kelepçeyi her düşündüğümde kızıl gölgeler içeri giriyor. Tırnaklarının altındaki kir. Buruşuk saçları.

Üstündeki adam.

Suçluyu zincire vurmak ve uyanıkken parçalara ayırmak gibi korkunç bir şey yapmadan önce buradan uzaklaşmalıyım.

İçki fabrikasından çıktığımızda desteğim geliyordu. Her türlü silahla donanmış en az yirmi adam ağaçların üzerinden uçuyor. Kılıçlar. Baltalar. Yaylar ve oklar. Bir mekanizma tanıdık gelmiyor. Thayne'in kalın bir

omzunda duran bir t p. Çocukken oynadığım patates tabancalarının daha büyük bir versiyonuna benziyor.

Kai geliyor, ellerini uzatmış, Whitley'i iyileştirmeye hazır. Onarımı tamamlandığında i   eker.

O ve ben teşekkür ettikten sonra Zander'e yaklaştım. "Adam uyuyor. Baskını sizin için oldukça kolaylaştıracaktır."

"Te ekk rl r." Başparmağını gösterişli patates tabancasına doğru uzatıyor. "Bu da yardımcı olur."

"Ne oldu?"

"Bir yıldız tozu fırlatıcısı. İçeri girmemize bile gerek yok."

Stardust... "Ah. Onu orada serbest bırakacaksın ve her şeyi havaya u uracaksın."

"Evet. Eğer izlemek istiyorsanız, en az iki yüz metre geri çekilmeniz gerekecek."

Başımı salladım. "Kampa dönüyoruz."

"Bekle." Whitley kollarımda kıpırdanıyor ama kaçma çabası nafile. "Kral Zander, bunu yapamazsınız. Lütfen, lütfen yapmayın."

"Yapabilirim ve yapacağım," diyor Zander, Whitley'nin yalvarışlarından etkilenmeden. Bir kereliğine de olsa, onun sert biri olmasına sevindim.

Kanatlarımı a arak Whitley'e tutunuşumu ayarlıyorum. "U maya hazır ol, bebeğim. Kollarını boynuma dola."

Reddedince kıpırdanıyor ve omzumun üzerinden "İçeride bir  ocuk var!" diye bağırıyor.

Tüm aksiyon durur.

Yava a arkamı döndüğümde, yaşıdığım boktan duygular yığınının bir de utanç ekleniyor. Whitley'nin benden çok önemli bir şey sakladığı daha önce belli değilse bile şimdi belli. Çünkü ben de herkes gibi çok olmuş durumdayım.

"Bir  ocuk mu?" Zander yaklaşıyor, alnı endişeyle kırışmış. " ocukları içki fabrikalarında çalışmaya mı zorluyorlar?"

"Hayır, en az iki kişiyle birlikte esir tutuluyor. Arka odadalar." Whitley  fkeli bir ses çıkarır. "Yani bombalamadan önce buraları hiç aramadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"İçki fabrikalarıyla ilişkisi herkes bu kaderi hak ediyor." "Kendi iradeleri dışında tutuluyorlarsa değil."

Zander'ın kayıtsızlık maskesi kayarak, "Evet.  ey. Bu henüz karşılaşmadığım bir durum. Ne işe yarayacaklar ki?"

Rehineler için mi? Daha fazla ceset, zaten kalabalık olan bir yerde daha fazla hareket anlamına gelir. Daha fazla hareket de daha fazla kaza riski demektir."

"Fidye?" Thayne fırlatıcıyı yavaşça yere bırakarak öneride bulundu. "Belki de yöntemlerimizden haberdar olmuşlardır ve pazarlık yapmak istiyorlardır."

Whitley, Thaynenin Gündüz Diyarı kralına bakarak sessizce, "Duymadınız," dedi.

"Neyi duydun?" Zander'ın sesi de benim gibi şaşkın geliyor.

"Evet, bebeğim." Sesim sakın, her ne kadar içimde tam tersi bir his olsa da. "Anlat."

"Öğreneceksin." Belirsizliği öfke ateşimi daha da körüklüyor. "Senden önce içeri girmeme izin ver."

Zander bunu düşünüyormuş gibi başını eğiyor. Buna izin vermeyeceğim.

"Kesinlikle olmaz." Yürümeye başladım.

"Yapmak zorundayım." Daha fazla

kıpırdama. "Neden?"

"Bir şey unuttum."

"Pelerin için endişelenme. Sana başka bir tane alırım."

"Sorun o değil."

"O zaman nedir?" Duruyorum, gözlerimi onunkilerle birleştiriyorum. "Bana neye bu kadar ihtiyacın olduğunu söyle, ben de gitmene izin vereyim. Ve bir daha yalan söyleme. Zaten az önceki sahtekârlığın yüzünden hasta olacaksın."

Hiçbir şey söylemiyor.

Çok inatçı.

Gözyaşları dökülüyor ve kirle kaplı yanaklarındaki temiz ten çizgileri ortaya çıkıyor.

Kalbim erime tehlikesiyle karşı karşıya, bu yüzden onu reddederken gökyüzüne bakıyorum.

"Sana karşı çok sık ayak direktmiyorum ama şu anda cevabım Hayır."

Ben kanatlarımı çırpmadan önce Whitley, "Şu kapıdan geçmeliyiz orman."

"Neden?"

"Maisel'i almak için." Sesi hüznün ve yenilgi dolu. "En azından bunu benim için yapabilir misin?"

Sprite'ı neden yanına aldığını sormayacağım bile - muhtemelen bana cevap vermeyecektir.

bu uçurumdan nefret ediyorum. Eşler arasında olmamalı, özellikle de bağ kurduktan hemen sonra. Artık bir ruhu paylaşıyoruz. Birbirimiz gibi olmalıyız.

İki insanın kadar yakın, ama sanki bizi ayıran sonsuz bir deniz var.

Dişlerimi sıkarak, patikaya doğru yürürken söylemek istediğim her şeyi içimde tutuyorum.

CHAPTER 34

Whitley

Başaramadım.

Şişe içki imalathanesinde kaldı ve Zander'in deneylere tepkisini görmek için etrafta dolaşmama izin verilmedi. İçeride tutsaklar olduğunu öğrendiğinde ne kadar şaşırdığına bakılırsa, sanırım hiçbir fikri olmadığını söylemek yanlış olmaz. Gitmelerine izin verdiğini varsaymak istiyorum ama söz konusu olunca hiçbir şeyden emin olamıyorum. Özellikle küçük çocuk için endişeleniyorum. Diğer ikisi

-Hırsız olabilirler. Kendilerini bu duruma sokmak için ne yaptıklarını bilmeme imkan yok. Ama bir çocuk? Hırsızlık yapmış olsa bile, ceza onun için aynı olmamalı.

Damon'ın dizginleri kavrayan ellerine bakarken büyük bir utanç duyuyorum.

Bana duyduğu sarsılmaz güven dün kırıldı. Ona açıkça yalan söyledim ve o beri sessizlik muamelesinin hafif bir versiyonunu görüyorum. Bir sürü tek kelimelik cevap.

Kalbimi acıtıyor.

Muhtemelen eş olarak beklediği kişi ben değilim. Beni bulmak için binlerce yıl bekledi ve ben bir hayal kırıklığı olduğum için nefret ediyorum.

İlerideki karavanımıza bakarken herkesin ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Genel ruh hali kasvetli. Moraller düşük ve enerji tükenmiş durumda.

Astrid bile umutsuz görünüyor. Başarısızlığımı zarafetle kabul etse de endişeli olduğunu söyleyebilirim. Ben de endişeliyim.

Kampa döndüğümde yaptığımız o sessiz konuşmayı düşünüyorum.

"Değişiyorum Astrid," dedim. "Artık yedek planım işe yaramayacak. Eğer okun önüne atlarsam ve ok kalbimi alırsa, yine aynı sorunu yaşayacağız."

"Oh, tatlım. Bu bir yedek plan değildi. Sadece aptallıktı."

Bana en az beş kez 'bir şeyler düşüneceğini' söyledi, ancak yenilmiş olabileceğimizi kabul etmek istemediğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Glow olmadan, hiçbir çözümümüz yok.

Daha da kötüsü, Maisel'in durumu pek iyi değil. Öğle yemeği için durduğumuzda, av partisi dört taze balkyn ile geri dönmesine rağmen yemek yemeyi reddetti. Cildi o kadar solgun ki neredeyse gri ve bir saattir konuşmuyor.

Eşarbin içine bakarken kapalı gözlerini ve göğsünün hafifçe inip kalkmasını fark ediyorum. Hasta bir Sprite'a nasıl bakacağımı bilmiyorum. Yaraları enfeksiyon kapmış olabilir. Belki tıbbi bagajda yardımcı olabilecek bir merhem vardır.

Bir dahaki sefere dinlenmek için durduğumuzda Quinn'e soracağım.

Maisel'i daha iyi hissettirmek şart. Etrafta bu kadar belirsizlik varken, bir şeyler üzerinde kontrol sahibi olmam gerekiyor.

Küçük arkadaşımın yarınki düğün için yeterince iyi olması gerekiyor. Onu nedimelerimden biri yaparak sürpriz yapacağım. Ona bir macera sözü vermiştik ve bunu yerine getirmezssem lanetleneceğim.

En azından bu sabah bir kraliyet törenine katılabildi ama pek de iyi bir zaman değildi.

Tibbs'in cenazesi basit ama güzeldi. Onu şafak vakti gömdük, Gün Diyarı'ndaki iki güneşin parlaklığı kutsal topraktaki ısıltılı taşları aydınlatırken sırayla mezarına toprak attık. Geleneksel anlamda mezar taşları değil. Her mezar özel bir taşla işaretlenmiş. Görünüşe göre, mezarlığın yakınında cüceler tarafından işletilen bir maden yerleşimi var. Küçük insanlardan hiçbirini görmedik ama mücevherlerle kaplı bir yığın büyük taş bırakmışlardı. Isla safirli bir tane seçti ve sonunda savaşı hakkında birkaç güzel söz söylenirken ışık mücevherlerden parlayarak hepimizin üzerine mavi yansımalar saçtı.

Isla bunun Tibbs'ten son bir ziyaret gibi geldiğini söyledi.

Bir veda. Ve hepsi bu kadardı.

Yukarıdan bir çılgılık sesi geliyor ve grubumuzun üzerinden devasa bir gölge geçiyor. İçki fabrikasından döndüğünden beri Zander griffin formunda. Bunun onun için düzenli bir olay olup olmadığından emin değilim, ama adamları arasında gördüğüm gergin bakışlardan, hayır olduğunu tahmin ediyorum. Bu haldeyken konuşamıyor ve hayvani davranışlarının herkesi tedirgin ettiği çok açık.

Başımı arkaya yaslayıp Damon'a bakıyorum. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet." Bakışları yolda sabit kalıyor.

"Bunu aşsan iyi olur. Düğünümüz sırasında bana kızgın olmana izin yok. Bu kötü şans getirir."

"O zaman kin tutmak için yarın sabaha kadar vaktim var," diyor ciddiyetle ama burnuma bir öpücük kondurmadan önce dudakları kıvrılıyor.

Doğrulamaya başladığında boynunun arkasını kavrayıp ağzımı onunkine bastırıyorum. Üzgün olabilir ama buna karşı bağışıklığı yok. Dili derinlere dalıyor, benimkini okşuyor ve eli boğulan bir adamın can simidine tutunması gibi belimi kavırıyor.

Onu içimde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve özlemle kıvranıyorum.

Söylediğim yalanlar yüzünden gecenin çoğunu acı içinde geçirdim. Uykuya girip çıkıyordum ve rüyalarım rahatsız edici bir karanlıkla doluydu.

Bugün daha iyi hissediyorum ama dersimi aldım. Eğer dürüst olamayacaksam, hiçbir şey söylemem. Perilerin kaçamak yapmakta bu kadar iyi olmalarına şaşmamalı. Hayatları boyunca bu konuda pratik yapmak zorunda kalmışlar. Yoksa.

"Whitley?" Maisel'in zayıf sesi kulaklarıma zar zor ulaşıyor.

"Buradayım," diye onu rahatlatıyorum ve eşarbını çekiştirerek açıp kül rengi yüzüne bakıyorum. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı? Su? Et?"

"Hayır." Küçük eli parmağımı tutuyor. "neredeyse geldi."

"Vakit mi?"

"Yakınlarda bir Sprite topluluğu var."

"Görmeniz gereken bir doktor ya da şifacı var mı?"

Hüzünlü gözlerini bana kırıştırtıyor ve "Hayır" derken ses tonunda bir kesinlik var.

Kaşları birbirine çarptı. "Seni mi istiyorsun? Ama henüz yolculuğun en güzel kısmına gelmedik."

"Sonunda halkımla birlikte olmam gerekiyor."

"Son," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak. "Saçmalama. Neye ihtiyacınız varsa getirebiliriz. İlaç ya da-"

"Hiçbir işe yaramayacak. Kanatlarım olmadan hayatta kalamam, Whitley."

"Evet, yapabilirsin," diye tıslıyorum ona, bunu kabul etmeyi reddederek.

"Hayat hâlâ

yaşamaya değer. Öylece pes edemezsiniz."

Bu güzel varlığın artık var olmayacağı düşüncesine katlanamıyorum ve onu hayatta tutmak için herhangi bir şey söylemek ya da yapmak için çaresizim.

"Maisel." Zorlukla yutkunarak, yemek borumda yükselen yumrunun etrafında konuşmaya çalışıyorum. "Ya sana sarayda bir oda verirsek? Hatta

Daha iyisi, yıldız tozu taşlarıyla sana kendi evini inşa edebiliriz."

Bana zayıf bir gülümseme verirken kirpikleri titriyor. "Bu ev neye benziyor?"

"Her şey sizin ölçülerinize göre ölçeklendirilecek ama küçük olmayacak. En az on yatak odası olacak, böylece istediğiniz zaman ziyaretçi kabul edebileceksiniz."

"Bunun yerine bir kuleye ne dersiniz?"

"Elbette." Başımı salladım. "Uzun bir tane. En üst kata kadar çıkan spiral merdivenli bir silindir."

"Ve aşağı uçabilmem için ters yönde giden bir kaydırak?" "Mükemmel. Ve sarayda her zaman hoş karşılanırsınız. Bir tane de eve kolay seyahat için pencerelerden birinden zipline."

"Mücevherler olacak mı?"

"Ne kadar istersen."

"Her gün öğle yemeğini birlikte yedik," diye ekliyor hüzünle. "Benim için bir yaban domuzu öldürebilir misin?"

Kıs kıs gülüyorum. "Muhtemelen *ben* yapamam ama eminim birileri yapabilir." Maisel mırıldanıyor. "Pastırmaya bayılırım."

"Seyahate çıktığımızda sen de bizimle gelebilirsin. Her zaman benimle olacaksın." Kalbimde umut ve ıstırap savaşıırken sesim son kelimedeki kırılışıyla.

"Ne güzel bir rüya," diye iç geçiriyor Maisel. "Keşke gerçek olabilseydi." "Neden olmasın?"

"Sana söyleyeceğim." Serçe parmağını uzatırken ciddi yüzü bana bakıyor.

Gözyaşlarımı geri kırarak parmağımı onun kine dokunduruyorum. "Pinky söz veriyorum. Sırrın benimle güvende."

"Kanatlarımız olmadan bedenlerimiz zehirli hale geliyor," diye açıklıyor usulca. "Ölümümü engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yok ama bunu istemen benim için ayların, yıldızların ve güneşlerin toplamından daha önemli. Sen gerçek bir dostsun."

Maisel bana öleceğini söylemişti. İki kere. Ve ben dinlemedim. Şaka yaptığını düşündüm.

O değildi ve şimdi bir kez daha çaresizim.

"Ama senin maceran." Boğazım tıkanmaya başlıyor, ama boğulmayı başarıyorum: "Senin maceran olmadı."

"Oh, Whitley. Anlamıyor musun? Benim maceram sendin."

Onun kocaman güzel gözlerine bakarken, içimde keder dışarı sızmaya başlıyor.

Taht odasındaki o yemek masasında uyandığımdan beri her şeyi akışına bırakmaya çalıştım. Gözümü ödülünden ayırmadım, her zaman ileriye doğru hareket ettim, çünkü nihai hedefe odaklandığım sürece her şeyin yoluna gireceğine dair umudum var.

Bu epik bok fırtınasını bir patron gibi idare ettim. Ama.

Çok fazla kayıp oldu. Çok fazla fedakarlık.

Bu küçük yaratığın ölümü neden özenle yerleştirilmiş akıl sağlığımı yerle bir eden Domino taşı oldu bilmiyorum ama mini bir çöküş başladı.

Göğsümde ezici bir gerginlik oluşuyor ve hiperventilasyona başlıyorum.

"Bebeğim." Damon kolumu ovuyor, alnını saçlarıma yaslıyor ve enseme öpüyor.

Bu bir teselli öpücüğü. Bir özür öpücüğü.

En azından kederim paylaşılıyor. Damon Maisel'e benim kadar bağlı olmayabilir ama bu deneyimi benimle birlikte omuzluyor. Üzüntümün bir kısmının ona geçtiğini hissediyorum, sanki acımı fiziksel olarak kendi üzerine alıyor.

Ona olan sevgim biraz daha güçleniyor. Beni eş olarak istemese bile, birbirimize bağlıyız ve o hayatta olduğu sürece asla yalnız kalmayacağım.

Maisel kendini yukarı çekmek için mücadele ediyor. Ona yardım eli uzatarak, sırtındaki yaralara dikkat ederek parmaklarımı gövdesine doluyorum. Onu askıdan çıkardığımda, avucumu kapatıp oturması için bir yer veriyorum, böylece çevremizi gözlemleyebiliyor.

"İşte orada." Sık ormanı işaret ediyor. "Topluluk çok uzakta değil."

"Tamam." Burnumun kenarını sıkarak, içime dolan duyguları durdurmaya çalışıyorum.

Damon yeni düdüğüne çalarken gözyaşı döküyor.

Zander'dan hediye. Gösterişli ve muhteşem. Ve şaşırtıcı da.

Gün Kralı bana hediye verecek bir tip gibi gelmiyor.

Yavaşça, hepimiz duruyoruz. Atların toynaklarının sürekli takırtısı azalıyor ve arabalardan birinin gıcırdayan tekerleği duruyor.

Maisel ağaçlara bakarak, "Sen ve Damon benimle gelebilirsiniz," dedi.

"Başka kimse yok."

Damon yere inmemize yardım ederken, basitçe "Geri döneceğiz" dedi.

Askerlerin çoğu tepkisiz ve soğukkanlı kalırken, ilk seyahat grubumuzdan birkaç kişinin endişeli bakışlar attığını görüyorum.

"Emin misin?" Quinn eyerinden atlamak üzereymiş gibi kıpırdanarak soruyor.

Kirian onu durdurur, başını sallarken bir elini omzuna koyar. Belki de biliyordur. Belki de Maisel'in başaramayacağını başından beri biliyordu.

Onu ellerimde kucaklayarak Damon'ı ormana kadar takip ediyorum. Sık çalılıkların arasından ilerlerken o önden gidiyor, önümüze çıkan dal ve budakları keserek bir yol açıyor.

Çok sessiz.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ölüm hücresinde konuşma becerilerim ciddi şekilde eksik ve vedalaşmaya başlarsam gözyaşlarımın arasında tutarlı bir cümle bile kuramayabilirim diye korkuyorum.

Yüzümü gökyüzüne doğru çevirerek, gecedен gündüze sayısız renkte nasıl geçtiğini hayretle izlerken gözlerimin kurumasını istiyorum. Gökkuşakları sürekli değişiyor. Islanmış bir kâğıt parçasının üzerinde biriken suluboya boyalar gibi. Mor maviye dönüşüyor. Mavi yeşile dönüşüyor. Kırmızı pembeye, sonra sarıya, sonra turuncuya dönüşüyor.

Maisel avucuma yaslanıp aynı manzarayı paylaşıyor.

Bastığım yere dikkat ederek konuşmaya başlıyorum.

"Bir keresinde evimin yakınlarında kuzey ışıklarını görmüştüm. Geldiğim yerde bu pek sık olmaz ama o akşam koşullar tam da uygundu. Önce gökyüzü kıpkırmızı oldu. Belki uzaylılar geliyordur diye düşündüm."

Maisel cevap vermiyor ama sessiz kıkırdaması dinlediğini anlamamı sağlıyor. "Annem ve ben bir alışveriş gezisinden eve dönüyorduk. bir sonraki kasabada. Aurora Borealis'i daha önce görmüştü, bu yüzden otoyoldan çıktı ve ıssız bir yolda durdu. Dışarı çıktık ve izlemek için arabanın kaputuna oturduk. Kırmızı soldu ve yeşil girdaplar belirdi. Karanlık gökyüzünde çok parlak bir şekilde parlıyorlardı. Büyülü olduğunu düşünmüştüm ama bu alemle kıyaslanamaz bile. Eminim bu gökkuşaklarının altında birçok kez bulunmuştur, değil mi?"

Maisel bir onaylama mırıldanıyor. "Bu diyarda yumurtadan çıktım. Ölmek için iyi bir yer."

Bu trajediden mümkün olduğunca iyi bir sonuç çıkarmaya kararlı bir şekilde ona, "Kuleni yine de saray arazisine inşa edeceğim," diyorum. "Eğer kimse kullanmazsa, sorun değil. Ama orada olacak; sığınmaya ihtiyacı olan tüm sprite'lar için güvenli bir yer olacak."

"Kulağa harika geliyor. Ona benim adımları verecek misiniz?"

Alt kapağında bir gözyaşı dengeleniyor. "Adını Maisel'in Evi koyacağız." Başparmağıma sarılıp sanki ona en güzel hediye vermişim gibi mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

Yeni ağaçlar ortaya çıkmaya başlar. Her yerde yaprak yerine trompet şeklinde sarı çiçekler filizleniyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ama o kadar uzağa gittik ki artık yolu göremiyorum.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Damon sarkan dallardan bazılarını yoldan kaldırırken soruyorum.

"Kesinlikle," diye cevap veriyor, iki inçlik çiçekleri işaret ederek. "Bu çiçekler periler için bir dolum istasyonu gibi. Tatlılığın kokusunu alabiliyor musun?"

Aslına bakarsanız, yapabilirim. Bana kayısıyı hatırlatıyor.

Bir tane koparıp Maisel'e uzatıyor. Renksiz dudaklarını şapırdatmadan önce açgözlülükle içiyor. Durumunu iyileştirmiyor gibi görünse de bir tane daha istiyor. Ve bir tane daha.

Tam , sessiz bir duyuyorum.

Maisel yutkunurken duraksıyor. "Yakın olduğumuzu biliyorlar. Sanırım beni bekliyorlar."

Başımı sallayarak ilerliyorum. Damon'ın eli arkamdayken yürümeye devam ediyoruz. Yaklaştıkça uğultu artıyor ve tiz bir ses de buna katılıyor. Yolumuza kalın bir sarmaşık duvarı çıkıyor ve Damon onu kenara çekince ağzım açık kalıyor.

Gökyüzünün büyümlü olduğunu düşünüyordum ama bir sprite köyü gerçek dışı.

Ağaç gövdeleri farklı seviyelerde oyulmuş ve apartman benzeri konutlar haline getirilmiş. İçlerinden çeşitli renklerde ışıklar parlıyor ve gözlerimi kısarak baktığımda her türden mücevherden yapılmış küçük fenerleri olduğunu fark ediyorum.

Dallardan ve sarmaşıklardan inşa edilen köprüler bir ağaçtan diğerine uzanarak evleri birbirine bağlar. Kızarmış et ve diğer ürünlerle dolu sepetlerle çekirme sistemleri vardır. Orman zemini bir sanat eseridir. Mücevherler ve altın, dairesel bir mozaik oluşturuyor, spiral tasarım ortadaki büyük bir elmastan çıkıyor.

Sonra, tabii ki, sprite'lar var. Onlardan düzinelerce var. Uçarken kanatları parıltıdan bir bulanıklık oluşturuyor. Bazıları dallara tünüyor, bazıları da kafalarını kapılarından çıkarıyor. Maisel haklıydı, erkek ve dişi arasında bir fark göremiyorum. Hepsi çok güzel.

"O burada!" diye bağılıyor biri ve bize doğru akın ediyorlar.

Damon ve beni tamamen görmezden gelerek Maisel'in etrafına üşüştüler. Cesareti için onu överken ve olanlar için başsağlığı dilerken yüksek sesleri birbirine karıştırıyor.

Kollarımı ve omuzlarımı incek bir yer olarak kullandıklarında hareketsiz duruyorum. Bir tanesi kafama bile oturdu. Kişisel alana hiç saygıları yok. Heykel bile olabilirim ama değil. Maisel endişeleniyorlar ve dürüst olmak gerekirse, bana boyun eğmeyen insanlarla karşılaşmak ferahlatıcı.

Pembe saçlı bir güzel Maisel'in yüzünü kavırıyor ve alnına dokunuyor. Onun lider olduğu izlenimine kapılıyorum çünkü herkes bir komut için onu izliyor gibi görünüyor.

"Koşum takımını almamız gerek," diye emrediyor. "Fazla zamanımız yok."

Birisi görevi yerine getirmek için hemen uçar. Geri döndüklerinde, Maisel'in bacaklarını ve kollarını pırıltılı bir düzeneğe oturtmak için bir grup çalışması yapıyorlar. Beyaz malzeme, aldığım ama hiç giymediğim balo elbisesi gibi yumuşak görünüyor.

Yardım etmeye çalışıyorum ama Maisel'in arkasındaki iki düğmeyi sabitlerken parmaklarım kenara itiliyor.

Sonunda lider bana bakıyor ve ilk kez varlığımı kabul ediyor. "Onu bize getirdiğiniz için teşekkür ederiz. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Luna," diye itiraz ediyor Maisel güçsüzce. "Kalmalarını istiyorum."

Luna ona aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Başından beri hiç hapsolmaman gereken bir ağdan seni kurtarmak dışında, bu onuru hak etmek için ne yaptılar?"

Ahh. Gerçeklik acımasız ama zaten benim de düşünmediğim bir şey söylemiyor. Damon'ın eli sırtımda kasılıyor, sanki bizim adımıza bir şey söylemek istiyor ama bir bakışla onu durduruyorum.

"Onlar benim arkadaşlarım," diye ısrar ediyor Maisel.

Luna dudaklarını bükerek Damon'a bakar. "On beş altın." "Hayır." Maisel elini uzatır. "Bunun için son dileğimi kullanıyorum." Birkaç sprite soluk soluğa kalır.

Açıkçası, bu büyük bir .

Sonunda sprite'ların ne istemesine izin verildiğini bilmiyorum ama Maisel'in son dileğini benim için kullanmış olması çok alçakgönüllü bir davranış.

Sadık gözleri bana kayarken, "Whitley ve Damon zaten isteyebileceğim her şeyi yerine getirdiler," diyor. "Sen her zaman benim kraliçem olacaksın."

"Oh, Maisel." Burnum ve gözlerim yanıyor ve göğsüm, kontrol altına almayı başardığım bir hıçkırıyla titriyor.

"Pekâlâ." Luna koşum takımındaki ipin ucunu bileğine sararken bana bir bakış bile atmıyor.

Diğer iki sprite da aynısını yapıyor ve yavaşça yükseldiklerinde, koşumun bir tür salıncak gibi olduğunu fark ediyorum. Merakla, Maisel'i benden uzağa kaldırmalarını izliyorum. Ulaşamayacağım kadar yükseğe çıkana kadar ellerimle onu takip ediyorum.

Son saniyede geri dönüyor ve ayrılmadan önce serçe parmağını benimkinin üzerinde kaydırıyor. "Beni unutmayacağına söz ver."

"Asla."

"Güle güle, Whitley."

"Güle güle."

Gözlerimde biriken ıslaklık yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor ve kendimi daha fazla tutamıyorum. Her bir sprite Maisel'in etrafındaki çembere katılırken yanaklarımdan aşağı sıcak damlalar dökülüyor.

"Bir kraliçe bizden biri için ağlıyor," diye fısıldıyor gruptan biri, şok olmuş bir halde.

Ondan sonra başka bir şey söylediklerini duymuyorum çünkü havada yükseldikçe kanatlarının vızıltısı her şeyi bastırıyor.

Bir kolunu omuzlarıma dolayan Damon, huşu içinde bakarken beni kendine çekiyor. Maisel'i köyün yukarısına götürüyorlar ve en yüksek ağacın tepesine vardıklarında kısa bir süreliğine duruyorlar.

Sonra hepsi düşüyor, sanki hız trenine binmişler gibi.

Maisel kollarını iki yana açmış, ağaçların tepelerinden, evlerin etrafından ve yaprakların arasından hızla geçerken sırtıyor. Üzerimizden hızla geçerken bizi zar zor ısıtıyorlar.

Gruptan yükselen kahkahalardan, bu ritüelin ölümle ilgili olduğunu asla anlayamazsınız. Kulağa bir parti gibi geliyor.

Şimdi neden burada olması gerektiğini anlıyorum. Ona benim veremediğim bir şeyi veriyorlar. Halkıyla son bir uçuş.

Ağaçların üzerinde yükselip gökyüzünde dönüyorlar. Bir kasırga gibi, tekrar yanımızdan geçmeden önce aşağıya doğru dönüyorlar.

Maisel'i mutlu görmek harika. Hâlâ gülümsüyor ama yorgun görünüyor. Sonunda, gözleri sarkmaya başlıyor. Kolları aşağı iniyor, başı eğiliyor ve vücudu gevşiyor.

Köyün etrafında bir tur daha attıktan sonra, maiyeti aşağı iner. Onu dikkatlice yere indirirler ve köyün ortasındaki büyük elmasın üzerine yerleştirirler.

tasarımın ortasında.

Hareket etmiyor. Nefes almıyor. Gitti.

Vücudunun etrafını sararak, kanatları solduğunda kollarını kavuştururlar. Sonra feryat etmeye başlıyorlar. Keder dolu, uhrevi bir ağlama sesi.

Gözyaşlarını o öldükten sonraya sakladılar. Son anlarını neşeli hale getirdiler.

Çok özverili ve dokunaklı.

Keşke ben de o kadar cesur olabilsem. O

kadar güçlü. Ama değilim.

Onu ellerimden aldıklarından beri sümüklü bir pislik gibiyim.

Damon arka cebinden bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. Ben harap olmuş yüzümü silerken, avucunda başka bir şey daha görüyorum. Küçük kadife bir kese. İplerini gevşetiyor ve ben de içine bakmak için eğiliyorum. Gözlerim açılıyor. En az bir düzine zümrüt görüyorum.

Bana uzatıyor ve yanımdaki bir ağaç kütüğünü işaret ediyor. "Onları oraya at."

Alırken tereddüt ettim. "Bunun bir hakaret olmayacağından emin misin? Maisel son dileğini ödeme yapmak zorunda kalmayacağımızdan emin olmak için kullandı."

"Evet, *altın*," diye belirtiyor Damon, bana acı tatlı bir sırıtış göndererek. "Bunlar mücevher ve sprite'lar asla geri çevirmez. Eğer bir şey olursa, bunu iyi niyetlerinin bir göstergesi olarak görecektir. Sessizliğimizin sözü olarak."

Dediğini yapıyorum, tüm mücevherler küçük bir kutunun içine girene kadar keseyi sallıyorum.

Yığın.

Biz uzaklaşırken cüceler bize aldırış etmiyor. Veda yok. Ben Arkadaşlarının yasını tutmakla meşgul olduklarından mı, yoksa zaten böyle olacağından mı emin değilim. Çünkü belli ki kraliyet ailesi hiç umurlarında değil.

Ve bu hoşuma gitti.

Onları severim. Kültürleri beni büyülüyor. Keşke onların dünyası ile bizimki arasında köprü kurmanın bir yolu olsaydı, ama belki de yalnız kalmak daha iyidir. Belki de uzakta, mesafelerini ve sırlarını saklayarak daha güvende olurlar.

Yola geri dönerken başım dönüyor.

Günlerdir kederin farklı aşamaları arasında gidip geliyordum. İnkâr anlamsızdı. Pazarlık işe yaramadı. Üzüntü hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Şimdi sadece kızgıyım.

Cadılar meclisi ödeyecek. Benden bu kadar çok şeyi almaya nasıl cüret ederler? Ben onlara hiçbir şey yapmadım. Damon da yapmadı. Lanetin acımasızlığını uygulamaya karar verdiklerinde o daha doğmamıştı bile.

Ve ailem... Eğer kazada ölmemiş olsalardı, onları benimle buraya taşınmaya ikna edebilirdim. Büyük, mutlu bir aile olabilirdik.

Isla'yı ve Tibbs'le birlikte olmak için Rüya Alemi'ne taşınmasının ne kadar harika olacağını düşünüyorum. Arkadaş olabilirdik. Çifte randevulara giderdik. Çocuklarımızı birlikte büyütürdük.

Önümüzdeki yıllarda Maisel'in yanımda olması harika olurdu. Kısa bir süre için benim sırdaşım oldu. Tüm farklılıklarımıza rağmen Astrid ve benimle uyum içindeydi. Olasılıksız bir üçlüydük ama bir şekilde *doğru*du.

Bir sürü olasılık yok oldu.

Cadılar meclisi yüzünden kaç kişi hayatını kaybetmek zorunda? Durdurulmalılar.

Ama başka bir ölüm daha
yaklaşıyor. Damon'ınki.

Ve ben bundan kurtulamayacağım.

CHAPTER 35

Damon.

Şelalenin ne kadar gürültülü olduğunu adresinden öğrenebilirdim. Düğün tepesinden çeyrek mil uzakta olmamıza rağmen, şelalenin gürültüsü sürekli ve rahatlatıcı bir ses. Aşağıdan sis yükseliyor ve tören alanını çevreleyen çiçeklerden, çalılardan ve ağaçlardan sisli damlalar kıvrılıyor.

Böylesine özel bir alanın etrafında kamp kurmak yanlış geliyor ama burası cadılarla buluşacağımız yer dışında ormandaki en büyük açık alan.

En azından yeri uygun. Yarın, Whitley ve ben bu çadırların hemen dışında evleneceğiz. Etrafımızda yabancılar varken çok romantik bir düğün olmayacak ama en güvenlisi olacak.

Whitley'e geri dönerken bir asker yanımdan geçiyor ve çevreye çukur tuzaklar kazmakla ilgili bir şeyler bağıyor.

Sanki bu cadıları dışarıda tutabilirmiş gibi.

Whitley ve beni içeride tutmayacağı kesin.

Ayartılacağımızı zaten biliyorum. Ne zaman ve nasıl, hiçbir fikrim yok, ama ekstra önlemler Zander'in ordusunu daha kullanışlı hissettirecekse, devam edebilirler.

Çadırımıza girdiğimde Whitley iç dekorasyonla uğraşırken yanımdan geçip gidiyor. Burayı düzenleme şekline bakılırsa, burada bir geceden çok daha uzun süre kalacağımızı düşünebilirsiniz.

Ama anlıyorum.

Stresli, Maisel'in ölümü taze ve dün ona çok sert davrandım.

İçki fabrikasında onu dinlemeliydim ama mantıklı düşünemiyordum. Şimdi sakinleştiğime göre, duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğimi itiraf edebilirim.

"Sana güvenmeliydim," diyorum, Whitley'nin arkasından yaklaşıp ellerimi omuzlarına koyarak.

Komodinin üzerindeki mum düzeneğiyle oynamayı bırakmıyor. "Evet, yapmalıydın."

"Özrüm kabul edildi mi?"

"Komik, özür dilediğini duymadım."

Gülümsüyorum. Alınan eşim bunu benim için kolaylaştırmayacak. Dudaklarımı boynuna indirip mırıldanıyorum, "Özür dilerim." *Öpüyorum.* "Özür dilerim." *Öpüyorum.* "Özür dilerim." *Öpüyorum.*

Titriyor. Bir adım daha ileri gitmeye karar vererek eteğini ellerimin arasına alıyorum ve bacakları sıcak havaya maruz kalana kadar elbisesini kaldırıyorum. Başparmaklarımı külotunun içine soktuğumda tamamen hareketsiz kalıyor. Küçük bir itmeyle yere düşüyorlar.

Nefesi kesilirken Whitley pantolondan dışarı adım atıyor ve çürük kumaşı tekmeleyerek uzaklaştırıyor. "Pantolonuma geri girmenin o kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

"Pantolon giymiyorsun."

Ofluyor. Kıkırdıyorum.

Ellerim pürüzsüz kalçalarında ve tatlı kıkırda dolaşırken beni durdurmuyor. Kalçalarını avuçlayıp yumuşak etlerini sıkıyorum.

Gözleri kapalı olan Whitley'nin başı geriye doğru eğiliyor ve ben de saçlarının kulağına dökülmesinden faydalanıyorum. Kulak memesindeki yeni noktayı yalıyorum.

Nefes nefese kalıyor. Fae kulakları tam olarak oluşmaya yakın olmasa da, bölge yine de normalden daha hassas olacaktır.

"Kanatların çıkmaya başladığında," diyorum ona, kürek kemiklerini usulca kaşıyarak, "buran kaçınacak. Ve yarıklar ortaya çıktığında, beni istemeni sağlamak için vücudunda dokunabileceğim başka bir yer olacak. Kızgın olduğunda bile."

Bana yan gözle bakarak, "Dün sırtını ovman gerektiğini ve bunun her şeyi daha iyi yapacağını mı söylüyorsun?" dedi.

Sırtındaki tırnaklarını düşünmek bile sikimin hafif sertlikten kaya gibi sertliğe geçmesine neden oluyor. "Daha iyi, evet."

Whitley kollarında dönüyor ve ellerini atletimin altından geçiriyor. Parmakları kanatlarımın çıktığı yere ulaşmadan önce kaburgalarımı sıyrıyor.

"mi?" diye fısıldıyor, aşağı yukarı sürtünerek.

Üşüme ve sıcaklık tenimi karıncalandırırken tıslıyorum. "Evet."

Yüzünde aniden incinmeye benzer bir şey belirliyor. "Yani artık bana kızgın değil misin?"

"Hayır."

"Düşündüm ki-" Kaşlarını çatarken bakışları düşüyor.

Eğilip onunla göz göze geldim. "Ne düşünüyorsun?"

"Benim hakkımda tereddütlerin olduğunu düşünmüştüm." İtiraf aceleyle geldi. "Belki de başka biriyle eşleşmeyi diledin."

"Kiminle eşleşti?"

"Bilmiyorum. Benden başka kimse mi?"

Söyledikleri karşısında o kadar şaşırdım ki dilim tutuldu. Yüzümde şaşkınlık ve utanç karışımı bir ifade ile ona bakıyorum.

Sonunda fısıldadım, "Sana mi hissettirdim? İstenmediğimi mi?" Bir omzunu kaldırıyor. "Benimle zar zor konuşuyordun."

"Çünkü yalanlar yüzünden acı çekiyordun. Bütün gece yanında kalmadım mı?"

"Evet, benimle ilgilendin. Bu arada alnımdaki soğuk bez hoş bir dokunuştı. Ama bunu mecburiyetten de yapıyor olabilirsin."

"Beni dinle." Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Senden daha iyisi yok. Seninle bir hafta ya da başka biriyle otuz bin yıl geçirme seçeneğim olsaydı, her seferinde seni seçerdim."

Gözlerindeki acı siliniyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir daha asla ama asla böyle düşünme.

Asla." "Tamam," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Tabii benim hakkımda tereddütlerin yoksa...?"

"Hayır." Bu kelimeyi en korkunç öneriymiş gibi ağzından kaçırıyor. "Asla olmaz."

Sırıtiyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yani, ben çok harikayım." Gözlerini devirerek omzumu itti. "Her neyse."

"Buraya gel." Onu kucaklamak için kendime çektim ve başının üstünden öptüm. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Sevişmek için mi?" Bana masumca göz kırpmıyor.

Benden bir kahkaha kaçıyor ve elini tutmak için geri çekiliyorum. "Aklımı okudun."

Çadırın etrafına hızlıca göz gezdirir. "Bana bir saniye ver. Yatağı yapmayı daha bitirmedim. Çarşafa ihtiyacımız var-"

"Bunun için yatağa ihtiyacımız yok." Onu dışarı çıkarırken dudaklarımda hınzır bir gülümseme beliriyor. Soğukkanlı bir şekilde, bir ateş çemberinin etrafını saran askerlere el sallıyorum. "Sadece hızlı bir uçuş için gidiyorum."

Whitley'e doğru döndüm ve kanatlarımı açtım.

"Sky coupling?" Paranoyakça, gözleri etrafta geziniyor ve "Ama iç çamaşırım yok ki" diye mırıldandığında onu zar zor duyuyorum.

"Aynen öyle."

Başka bir şey söyleyemeden kollarım belini sarıyor ve bizi yerden kaldırıyorum. Onu gökyüzüne kaldırdığımda ciyaklıyor, ama ağaçların üzerine çıktığımızda telaşlı sesi bir kahkahaya dönüşüyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Kimsenin bizi görmeyeceği bir yere." Uzakta kalın bir bulut bulup ona doğru ilerliyorum. "Bunu balayımıza saklamak istiyordum ama meclisin düğünden sonra bize bir erteleme vereceğinden şüpheliyim. Gördüğüm kadarıyla, şimdiki zaman gibisi yok. Salkımlarla birlikte yuvarlanmalıyım."

"Demet mi?" Arkadaşım gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudakları titriyor. "Ne?"

"Bu yumruklar."

Başımı eğiyorum. "Emin misin? Yumruklar yuvarlanmaz. Yuvarlaklarsa demetler olabilir. Bir düşünün; toz tavşanları, iplik yumakları, bir sepet meyve _."

"Tamam, ." Whitley gülüyor. "Bunu almana izin vereceğim."

"Güzel."

Haklı çıktım, bulutların arasına dalarken göğsümü şişiriyorum. Bizi izleyenlerden saklayacak kadar kalın. Çok fazla olacağından değil. Kampa dönüp baktığımda, istediğimden daha uzağa gittiğimizi fark ediyorum. Aşağıda ağaçlar sık ve görünürde hiç yol yok.

"Asla değişme, Damon." Whitley burnunu boynuma bastırarak kokumu içine çekiyor. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Dürüstlüğünü, mizahını, nezaketini. Bunun yüzyıllar sürmesini istiyorum-sen ve senin yanlış insancılıkların, birlikte uçmak, ben çok inatçı olduğumda sinirlenmen. Hepsini istiyorum."

"Selam." Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken yüz ifadesinden korku, endişe ve umut okuyorum. "Her şeye sahipsin."

"Seni kaybedemem Damon. Kaybedemem. Seni çok seviyorum." "Neyi kesin olarak bildiğimi bilmek ister misin?"

"O da ne?"

"Ben tüm diyarlardaki en şanslı adamım. Artık birbirimize sahibiz. Sonsuza dek birbirimize bağlıyız ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek." Tam olarak ihtiyacı olan güvence değil ama verebileceğimin en iyisi bu.

Kanatlarımı açarak iyi bir rüzgâr yakalıyorum, böylece havada asılı kalabiliyorum. Bacaklarımı katlayarak Whitley'i kucağıma oturmaya zorluyorum. Elbisesi onun etrafında yükseliyor

ve o boynumu tutarken, ben pantolonumun düğmelerini açmak için belini bırakıyorum.

Ereksiyonum serbest kaldığında rahatlayarak iç çekiyorum. Kalın uzunluğu kavrayışında neredeyse acı veriyordu. Günün büyük bir bölümünde sertleşmişim. Whitley önümdeyken ata binmek en tatlı işkence.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Şimdi."

O da aynı aciliyeti hissediyor olmalı, çünkü sikimi eline almakta tereddüt etmiyor. Kolunu omzuma dayayarak yükseliyor ve ucumu amina dayıyor.

Sırılsıklam olmuştu ve ıslaklığı sikimin başıyla etrafa yayıyordu.

Çok ipeksi. Homurdanarak gözlerimi açık tutmak ve uyanık kalmak için savaşıyorum.

Bu bir yatakta ya da bir geminin en üst güvertesinde sevişmekle aynı şey değil. Burada dikkatli olmalıyım. Bundan zevk alacağıma şüphe ama çevremize dikkat etmemiz şart.

Whitley benimle alay etmeyi bırakıp şaftımla kendine nüfuz ederek aşağıya battığında farkındalığım parçalanıyor.

İnliyorum, kanatlarım titrerken kollarımı ona sarıyorum. Dibe batıyoruz ve birkaç metre düşerken sis tenimizi öpüyor. Çılgınca kanat çırpışlarım bizi tekrar bulutun üzerine çıkarıyor, ama zıplama aynı zamanda sikimi eşimin daha derinlerine sokuyor.

"Ohhh." Başını geriye eğen Whitley zevk dolu bir ses çıkarıyor. Boynu tamamen açıktayken, dilimin altındaki iniltisinin titreşimlerinin tadını çıkararak boğazının sütununu yalıyorum. Çenesine doğru ilerlerken, hedefe ulaşmadan önce oradaki yarığa biraz dikkat ediyorum ağzından.

Onu tekrar tekrar öpüyorum, dillerimiz düello ediyor, dişlerimiz ısırıyor, dudaklarımız emiyor.

Ayak bileklerini arkama bağlayan Whitley bana binmeye başladı. Sanki bu pozisyonu çözmeye çalışıyormuş gibi kalçalarını hafifçe oynatıyor.

Ona yardım etmeye karar verdim. Kanatlarımla iyi bir ritim tutturarak, onları sabit tutmak yerine yavaşça çırpıyorum. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Yerçekimi işin çoğunu bizim için yapıyor, her yükseldiğimde bedenlerimizi daha da yakınlaştırıyor.

Ve şimdi neden bu kadar çok Fae'nin gökyüzü çiftleşmesinden sanki önce yapılacaklar listesindeymiş gibi bahsettiğini biliyorum. Herkes en az bir kez denemeniz gerektiğini söylüyor. Bu

heyecan verici. Neredeyse tabu. Açıktayız, en samimi şekilde birbirimize bağlıyız.

Gözler benimkilerle kilitlenmiş, dudaklarımız her dalgada birbirine değerken Whitley'nin nefesi benim nefesim oluyor. Onu içime çekiyorum, özünün tadını çıkarıyorum. Tadını. Kokusunu.

Bir elini boynumda tutarken diğer eliyle vücudumda geziniyor. Kollarım, karın kaslarım, göğsüm.

Meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde inliyorum. Kalçasını kavrayarak, sikimi daha büyük bir güçle onun daracık sıcağına sokuyorum.

Göğüsleri elbisesinin içinde sallanıyor. Göğsündeki deri, ufkun ılık ışığında kremi bir şeftali rengine bürünüyor. Alacakaranlık neredeyse geldi. Bunu daha büyülü kılacak tek şey ikimizin de çıplak olması.

Bakışlarımı Whitley'nin gizli meme uçlarına sabitleyerek, "Şu memeleri göreyim bebeğim," diyorum.

Hiç tereddüt etmeden, bağcıkları bir arada tutan ipi çözüyor. Bir parmağını yeşil yakaya daldırıp gevşetiyor. Bir göğüs dışarı fırlıyor. Sonra diğeri.

Kısıtlayıcı kumaş yumuşak tümseklerin altında sıkışıyor ve etini en baştan çıkarıcı şekilde yukarı itiyor. Meme uçları yüzüme doğru bakıyor, emilmek için yalvarıyor.

Ben de öyle yaptım. Sert bir tepe noktasını ağzıma alıyorum, dişlerimin arasından nazikçe çekmeden önce dilimle yalıyorum.

"Damon," diye pantolonunu indiriyor Whitley, parmakları kafa derimin üzerinde geziniyor ve saçlarıma dolanıyor. "Dokun bana."

Neresi olduğunu söylemesine gerek yok. Onun muhtaç klitorisinin acısını hissedebiliyorum.

Başparmağımla bastırıyorum, o da rahatlama ve zevk çılgınlıkları atıyor. Şişmiş tomurcuğun etrafında dönerek, sert vuruşlarla ovuyorum.

Whitley daha hızlı kıpırdıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Amından ıslaklık fişkırırken iç duvarları sikimin etrafında çırpınıyor.

Elimi çevirip orta parmağımla klitorisini okşarken, avucumun içiyle karnının alt kısmına masaj yapıyorum. Rahminin olduğu yere.

Tohumlarımı içine akıtmak istiyorum. Karnının çocuğumla şiştiğini görmek için.

Hem onun hem de benim olan bir yüzde geleceği görmek.

Yakında hamile kalabilir. Kaderli bir çiftin ilk haftada gebe kalması ilk kez olmuyor.

Bu düşünce neredeyse boşalmama neden oluyor. Taşaklarım geriliyor ve boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor.

Ve gözlerim Whitley'ninkilerle birleştiğinde, bir şekilde onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Aynı arzuyu.

O da istiyor.

Ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılırken, başı geriye düşer. Bir saniye sonra, duvarları kenetleniyor.

Yüksek sesle ve uzun uzun inliyor.

O kadar sert boşalıyorum ki
görüşüm kararıyor. Düşmeye
başlıyoruz.

Whitley'nin nefesi kesiliyor ama korkması için bir sebep yok. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Sikim nabız gibi atarken, daha yükseğe uçuyorum, efordan homurdanıyorum ve patlamaya devam ederken Whitley'nin üzerimde zıplama hissi.

Bizi yeni bir buluta götürüyorum ve nefesimizi toplarken en az bir dakika birbirimize sarılıyoruz.

Gündüz Âleminden gelen iki güneş birleştiğinde ben hâlâ eşimin derinliklerindeydim. Kör edici kürelerden bir parça ufuktan batıya doğru bakıyor.

Işık tüm korkularımı kovuyor. Bir an için gelecekle ilgili hiçbir endişem kalmıyor.

Bakır saçları bir alev kadar parlak olan Whitley buradayken şimdiki zamana odaklanmak zor değil. Cildi parlıyor. Gözleri iki kristal gibi.

Bu anda sonsuza kadar kalmak için neler vermezdim ama inkâr edemeyeceğimiz acı bir gerçek var: Bir savaşı karşı karşıyayız ve kazanana kadar sonsuza kadar yaşayamayız.

CHAPTER 36

Whitley

Önsezilerim beni eskisi gibi korkutmuyor. Ne zaman gerçekleştiğini anlamak benim için çok kolay. Havada belli bir durgunluk var. Doğal olmayan bir sessizlik.

Nemli çimlerin terliklerimi ıslatması gerçekmiş gibi geliyor. Şafak ve alacakaranlık gökyüzündeki detaylar, yukarı baktığımda her zaman gördüğüm şeylerin aynısı. Etrafıma dağılmış kır çiçekleri renkten renge giriyor.

Gökkuşağı Alanı'na geri döndüm ve bundan hiç memnun değilim. Neden aynı önseziyi iki kez göreyim ki?

Açıklığa doğru yürürken tüm dikkatimi vererek her ipucunu yakalamaya çalışıyorum.

Titriyorum ve kollarımı ovuyorum. Çok açıktayım. Ormanda saklanacak binlerce yer var ama ben burada açıktayım. İzleniyormuşum gibi hissediyorum.

Daire çizerek ağaçları tarıyor, şüpheli gölgeler arıyorum. Çalılardan çiğnendiği bir nokta var. Bir patika.

Arkamı döndüğümde Damon'ı yaklaşık elli adım ötede görüyorum. Yakışıklı profili batıdan gelen ışıkla gölgeleniyor ve kıpırdamıyor. Donmuş, sanki önsezi benim ona yetişmemi bekliyor.

Kendimi ileri atıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar neredeyse oradayım. Onun yanındaki noktaya doğru çekildiğimi hissediyorum ve beni oraya çeken görünmez güçle savaşıyorum.

Ona dokunacak kadar yaklaştığım anda her şey harekete geçiyor.

Damon birkaç adım önde yürüyor ve ben onu kendime çekmek istiyorum. Açıklık hakkındaki ilk önsezime göre, cadılar her an ortaya çıkabilir.

Bir sonraki olayların beklentisi beni her türlü endişeyle dolduruyor, ancak burada durup beklerken bir şeyler farklı görünüyor.

Aniden, diz boyu çimen Damon'ın önünde hışırdar. Çiçekler sallanıyor. Bir dal kırılır.

Bağırarak istiyorum ama boğazım bir türlü çalışmıyor.

Diz çöktüğünde, kararmış çimenlerin üzerinde şekiller oluşuyor. Yer buharlaşıyor ve ben gözlerimi kısıarak neye baktığımı anlamaya çalışıyorum. Sıcak kayalar mı?

Hayır.

Taşlar kıpırdamaz ve kıvrılmaz. Bedenler yapar.

Gevşek bir ele ait ince kadınsı parmakları ve terli, kaslı bir sırta yapışan uzun siyah saçları seçene kadar yaklaşıyorum.

Renkli bir sundress ve çiçekli mayo. Elim ağzıma gitti.

Damon'ın ailesi.

Sol tarafımda bir yerden bir ses geliyor. "Yalnız mı geldin?"

Sadece sen ve kral mı?"

İrkilerek kaynağı bulmak için etrafıma bakındım ama hiçbir şey bulamadım.

"Burada yanlış bir cevap varmış gibi hissediyorum," diye espri yapıyorum, sonunda konuşma isteği buluyorum.

"Akıllı kız. Kralla yalnız geldiğinize yemin et."

"Fazla seçeneğim var mı?" Soruyu gökyüzüne doğru yansıtarak soruyorum.

"Eğer kralın ailesinden biri ölecek."

Evet. Görünüşe göre onlara duymak istediklerini söylemek

zorundayım. "Peki," dedim. "Yemin ederim."

Yeminin çırpıntısı göğsümde dolaşıyor ve kalbim hızla atarken biraz nefes alıyorum.

Vaat sağlam. Gerçek. En

azından öyle hissettiriyor.

Göğüs kafesime dokunuyorum, kemiğimin altındaki ağırlığın sadece rüyada olup olmadığını bilmeden.

Bir anda sahne değişiyor. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama şimdi Silas ve Tehya dizlerinin üzerindeler. Elleri prangalarla bağlanmış ve demir zincirlerle sarılmışlar - bir sürü zincirle.

Açıktaki kalan etleri yanık ve kanla lekelenmiş.

Gözlerim boyunlarındaki bıçaklara gidiyor. Damon'ın taşıdığı gibi palalar. Onları tutan elleri Silas ve Tehya'nın arkasındaki insanlara kadar takip ediyorum.

Cadılar, tabii ki. O kadar küçükler ki, eski kral ve kraliçe tarafından neredeyse saklanıyorlar.

Anlamıyorum. İstediklerini yaptım. Damon'ın ailesini güvende tutmak için yalnız geldiğimize söz verdim.

"Damon, sakın bizim için bir anlaşma yapmaya kalkma," diyor Silas, sesi babacan bir otoriteyle dolu. "Sen de Whitley. Hiçbir şey söyleme."

Soluma baktım. Damon'ın yüzündeki yıkılmışlık ifadesi acı vericiydi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan cadılardan biri, "Bir an önce karar verseniz iyi olur, yoksa içlerinden biri kafasını kaybedecek," diyor.

Karar vermek mi? Neye karar vereceğim? Kendimi bir aslanın inine atılmış gibi hissediyorum, hazırlıksız ve silahsız. Kalbim aşırı hızda atıyor, o kadar sert atıyor ki nabzımı başımın içinde hissediyorum.

Tehya'nın boynundan kan damlamaya başlar ve gözlerini kapatırken sanki kendini ölüme hazırlıyormuş gibi inler.

"Dur!" Bir el ve sanki zaman duruyor.

Esinti etrafımdaki çimenleri zar zor hareket ettiriyor. Sallanıyorlar, ama ağır çekimde.

Göz kırp, göz kırp, göz kırp.

Birkaç saniye içinde dakikalarımı kaybediyorum ve Damon beni dirseğimden kavrarken okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Yıkılmışlık ve ihanete dair bir ipucu var.

"Benim de bir şartım var," diyorum, kelimeler sanki ele geçirilmişim gibi isteğim dışında ağzımdan dökülüyor. "Eğer bu gece bir damla daha kan dökülürse, anlaşma iptal olur."

Anlaştık mı? Oh, her şey aşkına. Ne anlaşması?

Sonra, bilmediğim bir nedenle parmak uçlarımda yükseliyorum ve Damon'ın kulağına sessizce fısıldıyorum: "Beni özlersen bunu kullan." Düdüğünü okşuyorum. "Belki duyarım ve beni hâlâ sevdiğini anlarım."

Birkaç cadı kollarımdan tutup beni ondan uzaklaştırıyor. Beni ağaçların arasına giden patikaya doğru çevirirken buruşuk tenleri soğuk geliyor. Bir kaz sürüsü tepemde V şeklinde uçuyor, sayıları düzensiz, böylece bir onay işareti gibi görünüyor.

Zaman tekrar hızlanıyor ve ormanda yürüyorum. Damon olmadan. Etrafım cadılarla çevrili ve başımın üzerinde bir kıyamet hissi var. Kendimi kaybetmişim gibi bir his.

Bana sahipler.

Bunu istemiyorum. Sevdığım adamla arama mesafe koymak yanlış. Yine de başka seçeneğim yok. En iyi seçenek bu.

Ondan uzaklaşmak hepimizin hayatta kalmasının tek yolu.

Bir solukla uyanıyorum. Bir elimi göğsüme bastırarak, nefesimi kontrol altına almaya çalışırken gürleyen kalp atışlarımı hissediyorum.

Rüyamdaki aynı ağırlık avucumun altında. Yalnız geleceğime dair verdiğim söz hâlâ orada, ağır ve baskıcı.

Bu, boyumu aşan bir işe kalkıştığımı fark ettiğim an. Bu cadılar hayal ettiğimden daha zeki. Kavramaya başlayamayacağım bir güçleri ve zekaları var.

Bir şekilde, benimle gelecekte iletişim kurarak koruma büyümü atlattılar ve şimdi henüz vermediğim bir söze bağlıyım.

Belki de bu kötü bir şey değildir.

Valora'ya geldiğimden beri, bedenimle birlikte önsezilerim de gelişti. Yıllar önce, rüyalarımda hep çaresiz bir seyirci gibiydim. Olayları izlemek zorunda kalıyordum. Onları durduracak gücüm yoktu.

Son iki kez imgelem gördüğümde, aktif bir katılımcı olmuştum. Ve bu sefer, cadılarla karşılaşmamız ilkinden çok daha farklı oldu.

Daha da önemlisi, farklı bir şekilde bitti.

Damon vurulmadı.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken, bunun ne anlama geldiğini düşünerek çadırın tavanına bakıyorum.

Geleceği değiştirdim.

Bir şekilde, bir şekilde, geçen hafta boyunca yaptıklarım sonucu değiştirdi.

Ancak bu değiş tokuş tam olarak ideal değil. Yeni bir dizi zorlukla karşı karşıyayız. Birincisi, Damon'ın ailesi cadılar meclisinin elinde. İkincisi, özgürlüğüm tehlikede.

Şu anda kesin olan tek şey? Bu gece bir şeyler olacak. Bir aciliyet hissi beni rahatsız ediyor ve strateji oluşturmak ya da tartışmak için fazla zamanımız yok.

Doğrulup kendimi battaniyeden kurtarıyorum. Tekmeliyor olmalıyım çünkü çarşaf ayaklarımın etrafında dönüyor. Kurtulur kurtulmaz Damon'a uzandım ama omzuna birkaç santim kala durdum.

Mışıl mışıl uyuyor. Çok huzurlu. Bazen rüya görmediği gerçeğini kısıkanıyorum. Dinlenmek isterse, hiçliğin olduğu bir yere gidebilir.

Onu o kaçıştan kurtarmak üzereyim. Onu hafifçe sarsıyorum. "Damon."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Endişemi hissederek yataktan yuvarlanıyor ve pantolonunu kapıyor. "Oluyor, değil mi?"

Onu susturuyorum, parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve başımı sallıyorum. Bana en sevdiğim yeşil elbisemi fırlatıyor. Geceliğimin düğmelerini açarken, ona gördüklerimi sessizce anlatıyorum - onu tarlada bıraktığım kısım hariç.

Ailesinden bahsedilince yüzü bembeyaz oluyor.

"Bu işe nasıl bulaştıkları hakkında bir fikrin var mı?" Bavulumu karıştırırken sırtımı ona dönerek soruyorum.

Elim şırınganın etrafını sarıyor. İhtiyacım olup olmayacağını bilmiyorum. Yine de hazırlıklı olmak en iyisi. Hiç Glow alamasam bile, ona sahip olduğum için kendimi daha iyi hissedeceğim. Sinsice cebime sokuyorum.

Damon, "Babam umutsuz bir pisliktir," diye . "Bana senden ilk bahsettiğinde, bir cadıyla anlaşma yaptığını söyledi. Cadılar meclisinden biri olup olmadığını belirtmedi ama onlardan biri tarafından kandırıldığına bahse girerim. Gidip Kirian ve Zander'a söyleyeceğim."

"Bekle." Fısıltıyla yalvarışım onu kapının yarısında durdurdu. "Cadılar yalnız gelmemi söyledi."

"Kötü adamlar hep demez mi?"

"Evet, ama oyun oynamıyorlardı." Göğüs kafesimi ovuyorum. "Yemin ettim, Damon."

Gözleri kalbime düşüyor. "Gelecekte ettiğin bir yemin şimdi nasıl tutulabilir?"

"Bilmiyorum ama öyle."

"Birine söylemeden gidemeyiz." Damon başını sallıyor. "Bu aptallık olur."

Ayakkabılarımı giymeden önce bir an düşünüyorum. "Astrid'e gideceğim."

Damon bir elini kaldırarak beklememi işaret ediyor. Hiç kıpırdamadan duruyor ve çadırımızın dışındaki sessiz sesleri dinliyor. Yakınlarda bir yerde ateş çıkartıyor ve birinin sopayla kütükleri dürttüğünü duyuyorum.

Kapımızda bir nöbetçi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Damon yatağın ucunda bana katılıyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Görünmeden buradan nasıl çıkacağız? Devriye gezen askerler bizi giderken görürse bir şeyler döndüğünü anlarlar."

Sinsi bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. "Bana güvenmen gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yavaşça cevap veriyor Damon. Endişeyle.

"Bunu uygulamak için iyi bir zaman."

Çarşafın üzerindeki görünmezlik büyüsü işe yaradı ve bu sefer her şeyi tek başıma yaptım. Astrid'in küçük çadırına girdiğimde, terliklerimin altında halısının örgülü dokusunu hissediyorum. Ayak parmaklarım küçük çıkıntılara karşı esniyor.

"Astrid," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımda karyolasına doğru ilerliyorum.

Yuvarlanarak birkaç tutarsız kelime mırıldanıyor, etrafına bakıyor ve sonra tekrar gözlerini kapatıyor.

Beni göremediğini unutmuşum.

Çarşafın omuzlarıma kadar inmesine izin vererek başımı açıyorum ve yüzüm tam onunkinin önüne gelene kadar diz çöküyorum. "Astrid."

"Wha-ah!"

"Şşşt." Durup kamptaki herhangi bir kargaşayı dinliyorum. Hiçbir şey yok.

"Meclis burada. Damon ve ben şimdi gitmeliyiz."

"Şimdiden mi?" Daha uyanık görünen Astrid, bir dirseğinin üzerinde doğrulmadan önce gözlerini ovuşturuyor.

"Evet."

"Ben de seninle geleceğim." Ayaklarını yataktan aşağı sallıyor. "Gelemezsin. Sadece Damon ve ben gidebiliriz." *İlk başta.*

Bunu cümlemin sonuna eklemem. Cadılar benden yüz kat daha güçlü olabilir. Benden binlerce yıllık tecrübeleri var. Ama ben aptal değilim.

Onlara yalnız geleceğimizi söyledim. Bu şekilde kalacağımızı hiç söylemedim.

"Ne yapmam gerekiyor?" Astrid ellerini sıkıyor, yorganını öyle bir büküyor ki dikişleri kopacak gibi oluyor.

Onun kendinden emin, korkusuz ve alaycı olmasına alışkınım. Şu anda, tamamen çaresiz bir ifadeyle bana bakarken bunların hiçbirisi değil.

Çünkü cadılar meclisi böyle yapar. İnsanları kırarlar.

Rüyam parçalara ayrılmış olsa da, eksik kalan boşluklarda neler olacağını tahmin etmek için elimden geleni yapıyorum. Sonrasından bahsetmiyorum bile. Damon'ı çok iyi bir neden olmadan terk etmezdim ve gelecekteki benim neden böyle bir şeyi kabul ettiğini bulmam gerekiyor.

"Henüz kimseyi uyandırma." Çarşafı yüzümden çekştirerek, bir tür sinyal almak için beynimi zorlarken bir kez daha görünmez oluyorum.

Kazları hatırladığımda neredeyse yumruklarımı havaya kaldıracam. Muhtemelen boşa kürek çekiyorum ama desteğe ihtiyacımız olduğunu anlatmanın aklıma gelen tek yolu bu.

"Gökyüzünü izleyin. Bir noktada, bir kaz sürüsü kampın üzerinden uçacak. Belki on beş tanesi düzensiz bir V şeklinde. Onu gördüğünüzde olabildiğince hızlı bir şekilde bize ulaşın. Herkese kraliyet rehineleri olduğunu söyle. Silas ve Tehya tutuluyor."

Kapıya doğru ilerlerken aklıma başka bir şey geliyor: Damon'un yanından ayrılmadan önce kulağına fısıldadığım sözler. Sanki bir planım varmış gibi sinsice söylemiştim.

"Ayrıca," diye ekliyorum, sadece ekstra bir sigorta katmanı için, "Damon'ın ıslığını duyarsanız, birileri ormanda beni aramaya gelmek zorunda kalabilir."

"Kaybolmayı mı planlıyorsun?"

"Umarım kaybolmam."

"Dikkatli davranın," diye uyarıyor Astrid. "Cadılar meclisi sizi istemediğiniz sözlerle bağlamak için hileye başvuracaktır."

Zaten var. "Başka tavsiyen var mı?"

"Evet. Kendini okların önüne atma."

CHAPTER 37

Whitley

Damon ve ben ormanda ilerlerken, ne kadar gürültü yaptığımı fark edip irkiliyorum. Süslü görünmez çarşafımla gizlenmek buraya kadarmış. Attığım her adım kuru mısır gevreği üzerinde yürüyormuşum gibi ses çıkarıyor.

En azından fark edilmeden kamptan ayrılmayı başardık. Son on dakikayı kütüklerin, kayaların ve devrilmiş dalların üzerinde tökezleyerek geçirdik. Anladığım kadarıyla takip edilmiyoruz.

"Zander'in adamlarından bu kadar uzakta olan var mı?"

"Hayır," diye cevaplıyor Damon. "Düğün sonrasına kadar ormanda devriye gezmeyi planlamamışlardı."

"Sanırım bu, artık bu şeyi çıkarabileceğimiz anlamına geliyor," diyorum parça pişmanlıkla.

Damon'la bir kozanın içinde olmak hoşuma gidiyor ama çarşafın altında seyahat etmek pek pratik değil. Neredeyse üç bacaklı bir yarış gibi, partnerinizle birlikte hareket etmeli, onların hızında kalmalısınız. Düşüklerinde onları yakalamak için orada olmak.

Çarşaf bir sopaya takılıyor ve neredeyse geri çekiliyorum. Damon kıcımın morarmasını engelledi. Yine.

Tamam, yani dengesinde sorun yaşamıyor. Sakar olan benim. "İncelik ve zarafetin bir fae şeyi olduğunu umuyorum. bir noktada gelişir," diye yakınıyorum.

Damon kıs kıs güler. "Pek olası değil."

Çarşafı nemli orman havası yüzüme çarpıyor. Küçük bir kare haline gelene kadar katlıyorum ve kolumun altına sıkıştırıyorum. Parmaklarımı birleştirirken sinirlerimi belli etmemeye ama ellerim biraz nemli. İlerideki ağaçların arasına baktığımda korku midemi düğümlüyor. Şeftali rengi ışık patikanın açıklığından süzülüyor.

Neredeyse .

"Sana bir şey söylemeliyim," diye geveliyorum çünkü sır saklamanın zamanı sona eriyor ve Damon'ın bu toplantıya tamamen girmesine izin veremem

bilgisiz.

"Evet?"

"Geleceği değiştirdim." "Açıkla."

Damon gözlerini kısarak bana baktı.

"Geçen hafta rüyamda, cadılar meclisi ortaya çıktığında açıklıkta yalnızdık. Başka birinin işin içinde olduğu hissine kapılmadım."

"Ailemden bahsediyorsun." Sesi şüpheli geliyor. "Ama zaman parçaları kayıptı. Belki de onları görmedik."

Başımı sallıyorum, çok fazla dökmeden nasıl ayrıntılara gireceğimi düşünüyorum. Bu gece onu terk etme ihtimalimin yüksek olduğunu bilmemeli. Çünkü kesinlikle beni durdurmaya çalışacaktı ve benim de bunun sonuçlanmasına izin vermem gerekiyordu. Eğer meclisi alt etmenin bir yolu varsa, parçalar bir araya gelebilir.

"Sadece bu değil. Pek çok parça farklıydı."

"Bana demir saplanmadığını mı söylüyorsun?" Damon alaycı bir şekilde soruyor, sorusu kendine özgü mizahıyla renkleniyor. "Çünkü bu memeler olurdu."

Muhtemel bir sonla karşı karşıyayken ukala bir pislik olduğu için onu daha da çok seviyorum. "Gördüğüm kadarıyla değil ama tetikte olun."

"Peki bunun yerine ne olacak?"

umuyordum. Kaçmak en iyi yol gibi görünüyor.

"Belki de her ihtimale karşı bunu giymelisin." Görünmez çarşafı gösteriyorum. "Cadılar seni göremezse, vuramazlar da."

Damon çenemi kavradığında yumuşak bir bakışla bana bakıyor. "Onların gözleri olmadığını unutuyorsun. Zaten hiçbir şey göremezler."

Oh. Doğru ya. Hatırlaması zor çünkü rüyamda onu vuran cadı gerçekten iyi nişan alıyordu. Sonra tekrar, Damon körken de öyleydi.

Sinirli bir ses çıkararak ondan uzaklaşıyorum ve çarşafı düz bir kayanın üzerine koyuyorum. "Kendimi çaresiz, çılgın ve korkmuş hissediyorum."

"Whitley, sen tanıdığım en cesur insansın."

Alay ettim. "Bu doğru olamaz."

Yanaklarımı okşuyor. "Öyle."

Yüzünde dolaşarak sahtekârlık belirtisi arıyorum ve bulamıyorum. Onun kendine olan güveni benimkini güçlendiriyor ve meclisle yüzleşmeden önce onu bir öpücük için daha aşağı çekiyorum.

Bunu değerlendirmek istiyorum. Gümleğini kavrayıp, onu tüm öpüyorum. Onu tadıyorum. Onu ezberliyorum. Dudakları sert ama bir o kadar da yumuşak.

aynı anda. Ağzımı yalayışında parmaklarının belime kıvrılması hoşuma gidiyor, sanki vücuduma pençeleriyle girmek istiyor.

Bu samimi anlarda birbirimizin içinde kayboluyoruz. Dünya etrafımızda parçalanabilir ve biz bunun farkına bile varmayız. Bu yüzden ilk ben ayrılıyorum. Birinin görevde kalması gerekiyor.

Nefes nefese, gülümsemeye zorluyorum ve kolumu onunkine bağlıyorum. "Aileni görmeye hazır mısın?"

Bir kez başını sallıyor. "Şimdi burada olduklarından emin misin?"

"Yüzde doksan dokuz gibi. Cadılar kesinlikle öyle. Garip ama onların varlığını hissedebiliyorum." Yavaşça göğsüme dokunuyorum. "Ettiğim yemin kalbimin etrafındaki bir lastik bant gibi."

Damon endişeli görünüyor. "O zaman acele edelim. Verdiğin sözü tuttuğunu anladıklarında kalkacaktır."

Gürültülü adımlarla ilerlerken şiddetle çarpıyor.

Ormandan çıkarken yapraklar ve dallar ayaklarımızın altında kırılıyor.

Sessiz olmanın bir anlamı yok. Cadılar bizi bekliyor.

Tıpkı bu gece gördüğüm önsevide olduğu gibi, terliklerim çiğli çimenlerden ıslanıyor. Çayırı tararken vücudumdan geçen ürpertiği görmezden geliyorum.

Aniden, açıklıkta parlak bir patlama oldu. Beyaz-sıcak ışık bir kamera flaşı gibi beni geçici olarak kör ediyor.

"O da neydi öyle?" Nefes nefese kaldım, koruyucu elimi önüme uzattım yüz.

"Şimşek." Damon'ın sesi kızgın geliyor.

"Ama fırtına yok. Bulut yok."

"Cadılardan biri onu yaratabiliyor olmalı."

"Muhteşem." Görüşümde dans eden lekeleri göz kırparak uzaklaştırıyorum. Kır çiçekleri arasında sigara içilen bir yer. "İşte."

Damon ve ben koşmaya başladık ve rüyamda gördüğüm kararmış çimlerin Tehya ve Silas'ın az önce elektrik çarptığı yer olduğunu fark ettim.

Yaklaştığımızda Damon yanlarına diz çöküyor, ben de birkaç adım mesafeyi koruyorum. Silas ve Tehya yan yatmış, birbirlerine bakıyorlar. Çiçekler hafif sarsıntılı hareketlerle sallanıyor, sanki umutsuzca hareket etmeye çalışıyorlar ama edemiyorlar. Tehya'nın kolu eşinin beline dolanmış ve bacakları iç içe geçmiş. İkisinin de saçları geriye doğru çekilmiş ve insana benzeyen kulaklarını ortaya çıkarıyor.

Çok uzun zamandır yoklar.

Geri dönmek için ne güzel bir yol.

Ormandan hırıltılı bir ses geldiğinde hiç şaşırmadım. "Yalnız mı geldin? Sadece sen ve kral mı?"

Rüyamda kullandığım alaycılığın aynısıyla karşılık verebilirdim ama yapmamaya karar verdim. Bu benim açımdan küçük bir isyan eylemi - senaryoya uymayı reddetmek, kontrolün bir kısmını elimde tutabilmemin bir yolu.

"Evet. Yemin ederim."

Görmek ya da duymaktan ziyade hissettiğim kolektif bir duraklama var. Sanki cadılar bir şey bekliyormuş gibi görünüyor.

Bir yalan.

Ya da bu durumda gerçeği.

Bana bir şey olmadığında, sözümün doğru olduğunu biliyorlar. Rüyamda ettiğim yemin yerine getirildi ve çözülerek beni hafifletti.

Damon'a başımla selam veriyorum ve o da ailesini incelemeye devam ediyor.

"Keşke farklı koşullar altında karşılaşsaydık ama yine de ikinizi de gördüğüme sevindim." Damon bana dönüp bakmadan önce onlara şöyle dedi. "Sadece geçici olarak sersemlediler. Elektrik birkaç dakika içinde etkisini gösterecektir."

Silas hırıltılı bir sesle "Tuzak" demeyi başarır.

Damon, çiftin üzerine eğilip onları kontrol ederken ses tonu durum için fazla hafif olduğundan, "Eh, tabii," diye takılıyor. "Görünür bir yara yok. Bunun dışında iyi misiniz?"

"Git," diye homurdandı Silas.

". Meclisle bir anlaşma yaptın. Haksız mıyım?" Tek yanıt bir homurtu.

"Neden?" Damon talep ediyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çaresizlikten."

"Bize eşinin kim olduğunu söyleyeceklerini söylediler," diye ekliyor Tehya, kelimeleri yavaş ve kırık dökük çıkıyor, "bize izin verdikleri zaman Valora'ya geri döndüğümüz sürece."

Silas parmaklarını onun koluna değene kadar oynatıyor. "En kötü ihtimalle bizi uzak tutmaya çalışacaklarını düşündük. Bizi sana karşı kullanacaklarını bilmiyorduk."

"Hemen gitmelisin." Tehya'nın gözleri oğluna yalvarıyor. "Seni öldürecekler," diye araya girdim, bir adım öne çıkarak.

Eski kral ve kraliçenin cevap verme şansı yoktur, çünkü aniden atmosferde bir şeyler değişir. İstenmeyen bir karıncalanma

omurgamdan aşağı iniyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve kafa derim karıncalanıyor.

Ormanda bir yerden bir kıvılcım ateşlenir. Oh, shi-

Acı verici bir patlama beni vurmadan önce düşüncemi bile tamamlayamadım. Yere düşerken geçici olarak kör oldum. Kaslarım tutuldu ve beni içten dışa yakan elektrik akımından başka bir şey düşünemez hale geldim. Bir topun içine kıvrılmak ve acıdan kıvranmak istiyorum ama hareket edemiyorum.

Sarı bir sisin içinden, Damon'ın birkaç adım ötede yayıldığını görüyorum. Keşke ona uzanabilseydim ama parmaklarımı zorlukla esnetebiliyorum.

Zincirler bir yerden takırdıyor. Bu sesi tanıyorum, zincirler. Bir inilti, bir bağırış ve birkaç karışık tehdit var.

Şaşırtıcı bir şekilde, yüksek voltajın verdiği acı azalmaya başlıyor. İçimdeki yanmanın yerini hoş bir sıcaklık alıyor. Ağrının geçmesiyle birlikte, yüksek bir farkındalık hissi zihnimin ön saflarına doğru süzülüyor. Astrid'in anılarımı geri getirdiği zamanın güçlendirilmiş bir versiyonu gibi, sadece daha derin bir bilinç seviyesine dokunuyor.

Beynimin eleştirel düşünme kısmı ateşleniyor.

Zekam keskinleşiyor.

Burada uzanırken, önümüzdeki on dakika içinde neler olacağına dair anlık görüntülerin kafamda belirdiği yarı rüya haline giriyorum. Birkaç olası gelecek senaryosu akıp gidiyor. Bazı hayaller Silas ve Tehya'nın ölümüyle son buluyor. Diğerlerini ise kaçınılmaz olarak cadılarla birlikte terk ediyorum.

Az önce büyük bir hata yaptıklarının farkında değilim.

Yıldırım aslında benim için iyi bir şey. Elbette çok acıtıyor ve gördüğüm sonuçların hiçbirisi harika değildi ama daha önce sahip olmadığım bilgiler edindim.

Bu da bana avantaj sağlıyor.

Vücudum üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya başladığımda dakikalar hızlı ve aynı zamanda yavaş geçiyor. Ayak parmaklarımı oynatabiliyorum ve bir elimi hareket ettirebiliyorum.

Önce Damon sersemlikten kurtuldu. Sürünerek yanıma geldiğinde saçlarımı yüzümden çekip çılgınca yanağımı okşuyor.

"Whitley. Bebeğim, iyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"İyi mi?" diye tekrarlıyor kuşkuyla. "Bu seni öldürebilirdi."

"Seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?" Bunu gerçek anlamda ne kadar kastettiğimi . "Kalkmama yardım eder misin?"

Biraz yalpalayarak ayağa kalkıyor, beni de yanında sürüklüyor. Bacaklarım titriyor ama yardımla dengemi sağlayabiliyorum.

Damon anne ve babasının demirle bağlandığını gördüğünde acı dolu bir ses çıkarır. Öyle olacaklarını zaten biliyordu. Hazırlıklı olması için ona yeterince ayrıntı verdim ama cadıların kullandığı demir miktarı beni bile şaşırttı. Aşırı miktarda, gerçekten. Onları tamamen etkisiz hale getirmeye yetecek kadar. Boyunlarındaki, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki olağan prangalara ek olarak, zincirler vücutlarının etrafına ve çevresine sarılmış. Kollarında neredeyse hiç deri görünmüyor.

Kimin durumu daha kötü emin değilim. Silas'ın çıplak gövdesi cadılara çalışacak çok yer bırakırken, Tehya'nın yüzü iki kalın zincir tarafından parçalanmış. Metal neredeyse yanağına gömülmüş. Tanrım, bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum.

Etrafımızdaki sahneyi gözlemlerken Damon'ın öfkesini hissedebiliyorum.

Dokuz cadı sayıyorum; ikisi Silas ve Tehya'nın arkasında, ellerinde palalarıyla ve yedi tanesi de yarım daire şeklinde.

"Şok için özür dilerim," diyor cadılardan biri, oluşumdan ayrılırken sesi samimi ve hafif. "Bu ikisini zapt etmemizi engellemeye çalışmanıza izin veremezdik." Hoş bir şekilde gülümsüyor ve bu çok ürkütücü. "Ben Merina."

Giydiği gri cübbe mürettebatının geri kalanıyla aynı. Hepsinin boyu farklı. Bazılarının boyunun yaklaşık üç buçuk metre olduğunu tahmin ediyorum, diğerleri ise muhtemelen dört metrenin biraz üzerinde. Kukuletaları geri çekilmiş ve yüzleri ortaya çıkmış. Gri saçlar. Buruşuk bir cilt. Göz çukurlarının üzerinde yara izleri var.

Merina'yı diğerlerinden ayıran bir şey yok ama patronun o olduğunu hissediyorum. Diğerlerinin vücut dilleri beni uyarıyor; hepsi hafifçe ona doğru dönmüş durumda. Omuzları ona doğru dönük, başları sanki onun bir şey söylemesini bekliyorlarmış gibi eğik.

"Ve senin adın...?" Beni işaret ediyor. "Zaten biliyorsun."

"Tanışma önemlidir."

Gergin bir kahkaha attım. "Ne yani, şimdi arkadaş olacağımızı mı sanıyorsun?"

"Ben de öyle umuyordum. En iyisi bu olurdu." "Peki neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

Saçmalık.

Bana verdikleri zap yüzünden cevabı zaten biliyorum - onuncu üyeleri olarak cadılar meclisine katılmamı istiyorlar. Fark ettiğimden daha fazla gücüm var ve onlar için canlı halim ölü halimden daha değerli.

Bu yüzden onlarla gidiyorum. Diğer olasılıkları gördükten sonra, bunun gerçekten en iyi seçenek olduğuna eminim - hepimizi hayatta bırakacak tek seçenek bu.

Ne yazık ki ormana girdikten sonra her şey karardı. Bunun ötesinde hiçbir şey görmedim ve hala nasıl kaçacağımdan emin değilim.

Ve ben kaçacağım. Bir şekilde.

Cadılar meclisine katılmak bir kabus olurdu. Gücümü asla masum insanlara zarar vermek için kullanamazdım.

"Ne istiyorsun?" Damon sertçe soruyor, eli belimde sabit duruyor. "Eğer bunu barışçıl bir şekilde çözmenin bir yolu varsa, bana şartlarını söyle."

En küçüğü başını eğiyor. "Bizi öldürmek istediğini sanıyordum, rüya kralı. Planın bu değil miydi?"

"Öyleydi."

"Ne değişti?"

"Ailemin boğazına bıçak dayadınız," diye kestirip atıyor.

"Ama eninde sonunda peşimizden geleceksiniz, değil mi?"

Damon cevap vermek istemiyor. Boğazı sert bir yutkunmayla çalışıyor. Çenesinde bir kas kıpırıyor ve kısılmış gözlerinin etrafında kırıksıklıklar beliriyor.

Bu bir Arayıcı. Ya öyle ya da Çıkarıcı ve birinden güç çekiyor. Tehya'nın uykulu bir şekilde bakılırsa, o olduğunu söyleyebilirim.

Damon bu yüzden bu kadar açık sözlü. Başka seçeneği yok. "Evet," diye huysuzca itiraf ediyor.

"Ne zaman? Bundan bir yıl sonra mı? On, belki?"

Damon alnındaki teri siler. "bulur bulmaz."

Dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde bükerek Merina'ya doğru kayar.

"Ayrılmalılar. Birlikte olduklarında tehlike çok büyük."

Merina başını sallayıp, "Whitley'nin bize katılmasını istiyoruz. Meclisimizin bir parçası olmasını."

"Hayır," diye patladı Damon.

Ve bilgisizlik görüntüsünü sürdürmek için nefes nefese kalıyorum. "Neden böyle bir şeyi kabul edeyim ki?"

"Neden olmasın?" diye soruyor sağ tarafımdaki üyelerden biri.

"Birincisi, ikimiz de ölürüz," diye düşünerek içgüdüsel olarak Damon'a yaklaşıyorum. Parmaklarımı kemerine geçirirken, kaçınılmaz olandan korkarak ona tutunuyorum.

"Aranızdaki bağı koparabiliriz," diye öneriyor Merina, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Eşinden yoksunluk çekmezsın."

"Bu mümkün değıl." Damon ters ters bakar.

"Evet, öyle. Hatta cömert davranacağıız ve görüşünüzü korumanıza izin vereceğıız, ey rüyaların kudretli kralı."

"Bu umurumda değıl. Artık umurumda değıl. Bizi rahat bırakırsan seve seve tekrar kör olurum."

"Cezbedici, ama hayır." Cadılar dikkatlerini bana yönelttiler. "İlk başta sadece biraz acıtacak."

Damon bana sorgulayan bir bakış gönderiyor ve ben de blöf yapmıyor olabileceklerini gözlerimle anlatmaya çalışıyorum. Eş bağlarını manipüle etme yeteneğine sahip olduklarını ilk kez iddia etmiyorlar. Gemimize saldıran adamlara da aynı şeyi söylemişlerdi.

Hayır, aramızdaki bağıın kopmasını istemiyorum ama o bağı olmasa bile Damon'ı tüm varlığımla isterdim.

"Ayrıca," diye ekliyor bir diğeri, "güç sarhoşu olursun, onun yokluğunu fark etmezsin bile."

Sanki ruhlarımız birlikte olmak için yaratılmamış gibi bizi ayırmaktan bahsediyorlar. Sanki onun nefesi benim için benimki kadar önemli değılmiş gibi. Sanki onu hayatın kendisinden daha çok sevmiyormuşum gibi.

Bir an için onlar için üzıldüm. Belli ki gerçek aşkı hiç yaşamamışlar. Eğer yaşamış olsalardı, bunun kaderin bizim için seçtiğı önemsiz bir görev olmadığını bilirlerdi.

"Seninle gelmezsem ne olur?" Gerçekçi bir direniş görüntüsü vermeye çalışarak meydan okuyorum.

"Ama yapmalısın," diyor Çıkarıcı, muhtemelen güçlerini üzerimde kullanmaya çalışarak.

Zihin kalkanım sayesinde hiçbir şey hissetmiyorum. "Neden?"

"Eğer yapmazsanız kralın ebeveynlerinden biri ölecek. Kim olacağını seçmenize bile izin vereceğıız - eski kraliçe mi olacak?"

"Elbette ikisini de öldürebiliriz," diyor Merina şarkı söyler gibi bir sesle, parmaklarını Silas ve Tehya'ya doğru oynatırken. "Biz sadece birini almak istemiştik

Kafasını. Bu şekilde diğeri daha uzun süre acı çeker ama çifte kafa kesme de tatmin edici olur."

"Ama *neden*?" Sesim çaresiz geliyor, çünkü .

Az önceki rüyam ve yıldırım çarpması arasında, bu gecenin o kadar çok farklı versiyonunu gördüm ki, olayları düzgün bir şekilde takip etmekte zorlanıyorum. Beynime doluşan tüm bilgileri gözden geçirirken, Silas ve Tehya'yı öldürme nedenlerini bulamıyorum.

Belli ki kendi sefaletlerini istiyorlar ve bu kişisel bir mesele gibi görünüyor.

"Bu hangi amaca hizmet ediyor?" Aciz çifte bir el sallayarak soruyorum.

Merina başını eğiyor. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorum?"

"İntikam, tatlım." Bir sonraki konuşmasını Silas'a yöneltiyor. "En azından çocukları vebadan kurtardık. Sen o kadar merhametli değildin. Bu olay başıma geldiğinde ben sadece on iki yaşındaydım." Hırlayarak bir parmağını yaralı yüzüne saplıyor.

"Bunu sana ben yapmadım," diye karşı çıkıyor Silas. "Gündüz Diyarı askerleri yaptı. Senin incinmeni asla istemedim."

"Ama emrinizi yerine getirdikten sonra bize hiçbir koruma sağlamadınız." "Neden bahsediyor bu?" Kafam karışmıştı, Damon'a baktım.

"Oh, adamın sana söylemedi mi?" Merina gülüyor. "Vebaya kötü olduğumuz için sebep olmadık. Silas emretti. Biz sadece bizi tuttuğu işi yapıyorduk."

"Tehya'nın bundan haberi yoktu," diyor Silas, sesi duygu yüklü. "Sana geldiğinde henüz onunla tanışmamıştım bile. En azından gitmesine izin ver."

Merina onu duymamış gibi devam ediyor. "Ve sonra Gündüz Diyarı askerleri bizi bulduğunda, bizi sonsuza dek sakat bırakarak misilleme yaptılar."

Bu gece gafıl avlanmamın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Belki de imgelemlerimin bana önemli olan her şeyi gösterdiğini düşünerek kendime fazla güveniyordum ama bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Bakışlarım Silas'ın suçlu gözlerinden Tehya'nın kanlı, gözyaşlarıyla kaplı yüzüne kayıyor ve Merina'nın söylediği her şeyin doğru olduğunu anlıyorum.

Damon'a bakıyorum. "Bahsettiğin anlaşmazlık bu muydu? Krallığı bölen mi?"

Başını sallayarak itiraf ediyor: "Sana söylemeliydim. Özür dilerim. Sadece ailemi tanımadan onları yargılamayı istemedim. Onlar iyi insanlar-"

"Bizi savunma evlat," diye araya giriyor Silas. "Whitley, gençtim, düşüncesizdim ve öfkeliydim. Kral Zed ailemin öldürülmesini emrettikten sonra bunun bedelini ödemelerini istedim. Cadılar meclisinin sadece kraliyet ailesini hasta edeceğini düşündüm." Gözleri trollere kaydı. "Bütün bir krallığı sakat bırakacağını bilseydim bunu asla kabul etmezdim."

"Detaylar." Merina bana dönmeden önce umursamaz bir tavırla el sallıyor. "Gördüğünüz gibi, burada kurban biziz."

Ne kaltak ama. En azından Silas olanlar için gerçek bir pişmanlık duyuyor. Merina'nın umurunda bile değil, binlerce masum insanı öldürdü, bunların arasında benim değer verdiklerim de vardı. Sevdiğim insanlar.

"Damon, sakın bizim için bir anlaşma yapmaya kalkma," diyor Silas, sesi babacan bir otoriteyle dolu. "Sen de Whitley. Hiçbir şey söyleme."

"Çabuk karar verseniz iyi olur, yoksa içlerinden biri kafasını kaybedecek."

Önsezimden daha fazla kelime. Bir seçim yapma yaklaşıyor.

"Oğlum," diye fısıldar Tehya, "bazen krallar zor kararlar vermek zorunda kalırlar. Bunu sana ben öğrettim. Şimdi bu dersi uygulama zamanı. Hadi gidelim."

Onları serbest bırak demiyor. Oğluna onları serbest bırakmasını söylüyor. ölmek.

"Anne, hayır." Damon'ın tüm vücudu gergindir, sanki saldırmaya hazırdır. her an ileri atılabilir. "Farklı bir anlaşma yapabiliriz."

Merina sıkılmış bir sesle, "Whitley bizimle," diyor. "Sadece anlaşma. Oyalanmayı bırak."

Oyalıyor.

Bu kelime, rüyamdan bir parçayla birlikte bir fikir uyandırıyor. Pazarlıklar - bunları kendi çıkarları için kullanabilenler sadece cadılar değil ve önsezim sayesinde şimdiden güvertede bir tane var.

Bıçak Tehya'nın boynuna saplandığında kan soluk teninden aşağı süzölmeye başlıyor. Metalin üzerine dökölmeden önce kelepçenin üzerinde birikmesini izliyorum. İnliyor ve gözlerini kapatıyor, sanki kendini ölüme hazırlıyor.

"Dur!" Elimi uzattım. "Ben de seninle geleceğim."

Bu Damon'dan bir hırıltı, Silas'tan bir homurtu, Tehya'dan bir çaresizlik çığılığı ve Merina'dan ürpertici bir gülümseme daha kazandırır.

Dirseğimi yakalayan Damon beni kendisine doğru çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapmam gerekiyorsa."

Eğer meclisi Silas ve Tehya'nın gitmesine izin vermeye ikna edebilirsem, bize biraz zaman kazandırabilirim. Kalıcı bir çözüm olmayacak ama ben meclisten uzaklaştıktan sonra yeniden toparlanabiliriz.

"Ama benim de bir şartım var," diye ekliyorum dostumdan gözümü ayırmadan.

Yüzündeki acı ifadesinden nefret ediyorum. Gözleri korku ve öfkeyle dolu ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış. O dudakların tenimde hissettirdiğini biliyorum. Karnımın üzerinde nazikçe sürüklenişini. Meme uçlarımı emdiklerinde hissettiğim hazzı. Çeneme kondurduğu basit bir öpücüğün verdiği rahatlık ve güven.

Umarım çok yakında bunu tekrar hissedebilirim.

Cadılar yaklaştıkça neredeyse salyaları akıyor. "Evet?"

Hangisinin konuştuğunu söyleyemiyorum ama önemli değil. "Bu gece bir damla daha kan dökülürse, anlaşma iptal olur."

Heyecanla tıslayan eli palalı iki kişi, sanki kazara kesip pazarlığı mahvetmekten korkuyorlarmış gibi, keskin bıçakları Silas ve Tehya'nın elinden alıyor.

Bu durum ne kadar korkunç olsa da, içimde bir haklılık hissi var.

Geçen hafta yaşadığım her şey beni bu geceye hazırladı. Damon'ın sinir bozucu kaçamağı. Gölgeler Diyarı'nda neredeyse kaçırılıyordum. Antrenmanlar. Mahkûmların kafasını kesme kararım. Astrid'in bana öğrettiği büyüler. İçki fabrikasındaki başarısız görevim.

Ölümler. Trajediler. Önseziler. Hepsi beni şu an için eğitti.

Babam haklıydı. Zor zamanlar gerçekten karakter geliştirir.

"Katılıyorum." Merina son derece memnun.

Dakikalar önce orada olan yeminin yerini yeni bir yemin alıyor. Bu yemin ilkinden daha da çirkin, sanki ruhumu kirletiyormuş gibi geliyor.

Uzun süre orada kalmayacak.

İleriye düşündükçe önsezilerimin parçaları yerine oturuyor. Damon düdüğünü çaldığında, hançerimi alabilmem için dikkatimi dağıtacak. *Kimin* kanının anlaşmayı bozacağını belirtmemiştim. Cadılardan birini bıçaklarsam anlaşma bozulur. Kaos çıkar. O zamana kadar desteğimiz gelmiş olur.

Cadılar etrafımızda bir çember oluştururken Merina, "Vedalaşmanız için size bir dakika vereceğiz," diyor. "Saat işliyor."

"Özür dilerim. Seni seviyorum." Avuç içlerimi Damon'ın çenesine yerleştirerek başparmaklarımla ensesini ovuyorum.

"Bebeğim, hayır." Bileklerimi morluk bırakacak kadar sert kavırıyor. Sanki bizi birbirimize kaynatmaya çalışıyor. "Yapma bunu. Başka bir yol bulacağız."

"Böyle olmak zorunda. Ailenin ölmesine izin veremem."

"Bağ ile-"

"Kırabileceklerini söylediler."

Damon bana hararetli bir bakış atıyor. "Bağ olsun ya da olmasın, sensiz hayatta kalamayacağımı söylemek üzereydim. Ruh eşim olup olmaman önemli değil." Burnunun ucu benimkine değene kadar yakınımaya eğiliyor. "Her zaman seni seçeceğim, Whitley."

Bu sözlerin tadını çıkarıyorum. Bu muhtemelen Damon'ın bana söylediği en romantik şeydi. Daha birkaç saat önce, onun aşkını sorguluyordum. Birbirimize yapışıp kaldığımızı düşünüyordum.

Şu anda, bugün ne kadar yanıldığımı fark ediyorum. Damon'ın bana karşı olan hislerinden asla şüphe etmemeliydim.

Beni ruhumla ve bedenimle seviyor.

İşte o zaman kaderin evrendeki en güçlü şey olmadığını anlıyorum.

Aşk. Belki de bu gece bizi kurtarmaya yeter.

"Güven bana."

Sadece iki kelime. Bunu Damon'a kaç kere sordum? Sayısını unuttum. Ama diğerlerinin hiçbir önemi yok, çünkü gözlerindeki inancı görebiliyorum.

Nefes verirken burun delikleri genişliyor ve bana hafifçe başını sallıyor.

Cadılara hitaben, "Silas ve Tehya'yı bırakın," diyorum. "Artık onlara ihtiyacınız yok."

"Pekâlâ," diye kabul etti biri. "Onları serbest bırakmadan önce birkaç kelime söylemeliyiz."

Palalar çimlere atılıyor ve cadılar meclisi garip bir ilahi söylemeye başlıyor. Ne dediklerini anlayamıyorum. Arada birkaç kelime yakalıyorum ama hepsi saçma sapan, daha önce hiç duymadığım bir dille karışık İngilizce.

İşleri bittikten sonra, bir cadı tüm zincirleri açarken bir anahtar şingirtisi duyulur. Son zincir de düştükten sonra Silas ve Tehya hemen birbirlerine dönüp sarılırlar.

Tehya, Damon'a bakarken başını sallar. "Lütfen," diye yalvarır, hâlâ dizlerinin üzerindedir. "Sadece ölmemize izin ver."

"Hayır," diye homurdanıyor.

Elimden tutarak beni ailesinin yanına sürüklüyor ve onlara yardım ederken beni yakınında tutuyor.

"İyi yaşadık," Silas, ayağa kalkarken dengesiz bir şekilde. "Ve şimdi hayatlarımızın sona ermesine hazırız."

"En iyisi bu," diyorum onlara. "Gidin." "O

haklı," Damon beni . "Git." "Oğlum-"

"Kralınız olarak size emrediyorum."

Tehya keskin bir nefes çekiyor ama ikisi de başka bir söylemiyor. Onlara sunduğumuz tek seçeneği kabul etmiş gibi görünerek bir adım öne çıkıyor ve bizi kollarının arasına alıyorlar.

Daha geçen hafta kendi ailem tarafından kucaklandım. Sonra onları kaybettim ve bunu bir daha hissedebileceğimden emin değildim. Silas ve Tehya benim için yabancı sayılırlar ama bir şekilde şimdiden ailem gibi oldular.

Ev gibi.

"Hep bir kızım olsun istemiştım," diyor Tehya, beni sıkarken sesi titriyor. "Sonunda sana sahip oldum ve şimdi gitmek istiyorsun."

Sonsuza kadar uzaklaşmaya niyetim olmasa da, meclis bu kadar yakinken ona herhangi bir güvence veremem. Bu yüzden uzaklaşırken sessiz kalıyorum.

Yavaşça birbirlerine doğru dönen Silas ve Tehya kanatlarını açarken el ele tutuşurlar. Kanatlarını birkaç kez sertçe esneterek yıllardır kullanmadıkları uzantılarını gererler. Silas'ın çıplak sırtındaki yanıklar deriden sızmış olmalı çünkü Damon'ın kösele grisine benzeyen kanatlarının üzerinde kömürleşmiş kırmızı lekeler var.

Birbirlerine kilitlenmiş gözlerle bakan eski kral ve kraliçe öylesine sevgi dolu bir bakış atıyorlar ki, sanki elle tutulur bir şeymiş gibi hissediyorum. Tehya eşine titrek bir gülümseme gönderirken kalbim kabarıyor. Silas alnını onunkine yaslıyor.

Sonra arkalarına bakmadan havalanıyorlar. Uçuşları titrekti ama ağaçların üzerine çıkmayı başardılar. Onlar gözden kaybolana kadar Damon'a dönüp kollarımı ona doluyorum.

Acaba aşkımız etrafımızdakileri etkileyecek kadar güçlü olacak mı?

Biz.

Belki de zaten öyledir.

Ancak cadılar duygusallığa karşı bağışıkli görünuyorlar.

"Gidelim," diye bağırır Merina.

"Biraz özel konuşabilir miyiz?" Dişlerimi sıkarak rica ediyorum. "Lütfen?"

"Tamam. On beş saniye."

Damon'ın elini tutarak onu birkaç adım öteye çekiyorum. Parmak uçlarımda yükselirken öpecekmişim gibi yapıyorum ama dudaklarını es geçip ağzımı kulağının yanına koyuyorum.

Göğüs kafesinde duran düdükle gizlice oynayarak fısıldıyorum, "Eğer beni özlersen, bunu kullan. Belki duyarım ve beni hala sevdiğini anlarım."

"Zaman doldu." Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan, sürüklenerek götürüldüm.

"Bekle." Onu son bir kez öpemedim bile. Yalvarışım görmezden gelindi.

Ormana doğru sürüklenirken dört cadı ellerini üzerime koymuş, sanki buhar olup uçmamdan korkuyorlar. Parmakları bileklerimdeki ve kollarımdaki deriyi kazıyor. Deriyi kıracak kadar değil ama basınç bir uyarı niteliğinde.

Bir açıklama.

Artık onlara aidim.

Damon'la aramıza koyduğum her mesafe canımı acıtıyor. Yanlış geliyor ama arkama bakamıyorum. Eğer bakarsam, yürümeye devam edemem. Damon'ın kırık yüz ifadesini bir kez daha görüp kararlılığımı koruyacak güce sahip olmama imkân yok.

Bu yüzden çenemi yüksek tutup bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Gözlerimi gökyüzüne diktiğimde, bir kaz grubu tepemde uçuyor. Astrid'e verdiğim işaret.

Birdenbire ormanın hemen içinde durduk ve Merina "Silahlarınızı teslim edin" dedi.

Tereddüt ediyorum. "Sadece bir hançerim var. Gündüz Diyarı insanlarına karşı iyi bir koruma sağlar."

"Biz varken buna ihtiyacın yok." Kahretsin.

". Cadılardan biri sırtımı dürttü.

Elbisemi kaldırırken iğneleyici bir karşılık veriyorum. Ben silahı çıkaramadan başka biri çıkarıyor. "Hey."

"Keskin nesneleri kullanmanıza izin vermeden önce güvenimizi kazanmalısınız."

"Ne, karşılama partisi yok mu?" Alaycı bir tavırla soruyorum. "Sadece hızlı bir üst araması ve şartlı tahliye mi?"

Diğer bacağımı okşamaya başladıklarında nefesimi tutuyorum. Elbisemin cebinde şırınganın olduğu yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorlar. Sanırım içlerinden biri zafer çığlığı atınca kaçıracaklar.

"Nedir bu?" Nesneyi değerlendirirken parmakları plastik ambalajın üzerinde dans ediyor.

"O benim," diye cevap verdim panikle. "O bir silah değil. Geri ver onu." Pislik onu bornozunun içine soktu.

"Yürüyün." Merina'nın yürüyüşümüze devam ederken söylediği tek şey bu. Güzel. Eğer onlardan birini kesemiyorsam, kendimi nasıl yaralayacağımı kesinlikle biliyorum.

Levhayı yerleştirdiğim düz kaya bizden çok uzakta değil ve hızla yeni bir plan yapıyorum. İşarete , Damon'a lanet düdüğu çalması için sessizce yalvarıyorum. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var ama tek duyduğum ormanın sesleri. Böcekler cıvıldıyor, kuşlar ötüyor ve çok iyi dinlersem sanırım şelalenin sesini duyabiliyorum.

Çarşafı geçmek üzereyken, daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim.

Ayak parmağımın toprağı yaran bir köke takılmasına izin vererek, aşağı inerken endişe verici bir ses çıkarıyorum.

İyi o zamanki takılıp düşme yöntemi.

Şüpheyeye düştüğünüzde, trip atın.

Bu düşünce beni histerik bir şekilde kıkırdatıyor. "Çok sakar bu," diye mırıldanıyor biri. "Ve dramatik de."

"Ve belki biraz da deli. Onu istediğimizden emin miyiz?" Merina sıfır sabırla "Evet," diye yanıtlıyor. ". Kalk ." Saçımı çekiştirmeye başladı.

Birincisi, ah. İkincisi,

kaba.

"Astrid saçıma dokunabilen tek cadı." Sarsılarak uzaklaşırken elim sert bir kayanın üzerine düşüyor.

Eti kesecek kadar keskin.

Mükemmel.

Yerden doğrulup ayağa kalkmadan önce derimi sivri kenarın üzerinden sıyrıyorum. Acıyı sıcaklık takip ediyor. Avucumu kucaklayarak, kesik derinin etrafında biriken kanı izlerken gülümsüyorum.

Yavaşça elimi uzatıyorum. Bir damla kan, ayaklarımın dibindeki bir yaprağa düşmeden önce iki saniye boyunca üzerime yapışıyor.

Yemin dağılırken tüm cadıların nefesi kesilir.

"Oops." Masumca omuz silkiyorum. "Haklısın. Çok beceriksizim."

Damon'ın düdüğünün tiz sesi nihayet açıklıktan yankılanmaya başlıyor ve bir saniye geçmeden tepemizden yüksek sesli, çılgınca kanat çırpışları geliyor. Kafamı kaldırdığımda Zander'in askerlerinin ormanın üzerinden uçarak yardımımıza koştuğunu görüyorum. Buraya çabuk gelmişler. Astrid herkesi hazırlayan çok iyi bir eğitim çavuşu olmalı.

Cadılar ilk kez gerçekten sarsılmış görünüyor, durumu değerlendirmeye çalışırken sendeliyorlar.

"Yalnız geldiğini söylemiştin," diyor biri öfkeyle.

"Başardık." Zafer o kadar yakın ki tadını alabiliyorum. "Sadece sana desteğin geleceğini söylemedim."

"Seni kaltak."

"Komik, ben de senin hakkında aynı şeyi düşünmüştüm. Ve tahmin et ne oldu? Anlaşmamız iptal oldu. Gidip kendini becerebilirsin."

"Hayır," diye feryat ediyor Merina, hançerimi kaldırarak.

Bana saldırıyor ama tam zamanında yolundan çekiliyorum.

Kükreyen savaş çığlıkları ikimizi de ürkütüyor ve patikadan aşağı baktığımda iki Gündüz Diyarı savaşçısı kılıçlarını çekmiş bize saldırıyor.

Cadılar dağılır. Üçü portalları kullanarak ortadan kaybolurken, diğerleri farklı yönlere kaçar.

Diğerlerinin ne yapacağını görmek için beklemiyorum. Tek istediğim Damon'a geri dönmek.

Görünmez çarşafı kaptığım gibi, adamların yanından hızla geçip arkadaşıma koşarken onu silkeliyorum.

Dövüş sırasında yere yatmak korkakça bir hareket olabilir ama ben gururumu feda etmeye hazırım. Olay geçene kadar ikimizi de koruyabilirsem, zarar görmeden çıkabiliriz.

CHAPTER 38

Damon.

Ormandan savaş sesleri geliyor ve Whitley'nin peşinden yürürken silahımı çekiyorum.

Oyun zamanı bitti. Bensiz bir yere gittiği yok.

Birkaç asker geride durup açıklıkta nöbet tutuyor ve Thayne'i geçtiğimde elini omzuma koyuyor. "Burada kalmak en iyisi."

Onu omuz silktim. "Hiç sanmıyorum." "Onlar , " diye arkamdan sesleniyor. "Umurumda değil."

"Damon!" Bu Whitley.

Sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama onu aradığımda hiçbir şey göremiyorum. Sonra çarşaf bacaklarına dolanırken ayaklarını görüyorum. Yüzü görünüyor ve gülümsüyor.

Yüz hatlarının sadece bir kısmı görünse de, bana doğru koşmasından daha güzel bir görüntü olamazdı.

Kollarımı açıyorum.

On metre kadar , arkasındaki ağaçlarda bir hareket görüyorum.

On

u. Merina.

Elinde yayı ve okuyla büyük bir dalın üzerinde duruyor. ile

Bu şekilde nişan alırsa Whitley'i vuracak.

Arkadaşımla aramdaki boşluğu kapatmak için ileri atılıyorum.

Her şey yavaşlıyor gibi. Tek duyabildiğim nabzım ve salıverilen telin tınısı.

Whitley kollarını boynuma doladığı anda omuzlarından tutup dönüyorum.

Onu tam zamanında hareket ettiriyorum, çünkü vücuduma beyaz bir acı yayılırken kemiğin ve kopan dokunun mide bulandırıcı çatırtısını hissediyorum.

Yere baktığımda, kan damlayan çubuğu ve keskin oku görüyorum. Sağ kürek kemiğime saplanmıştı, bu yüzden göğsümden garip bir açıyla çıkıyordu.

Whitley'nin ilk önsezisiyle aynı şey değil. Sonuçta geleceği değiştirdi ama bunun olmasını engellemedi.

Kalbimin tehlikede olduğunu söyleyebilirim. Her atış beni içten dışa doğru harap eden bir top güllesi gibi.

Whitley yaralandığının farkında bile değil. Çarşafla uğraşüyor, onu başıma örtmeye çalışıyor. Çok yaklaştığında az kalsın demire çarpıyordu.

Onu iterek geri çekildim. Dizlerim büküldü ve kırımın üzerine düştüm. Çarpmanın etkisiyle inleyerek orta yerimi tuttum ve yan tarafıma yuvarlandım.

Whitley sonunda oku gördü. Yüzünün şoktan dehşete dönüşmesini izliyorum.

"Damon." Çarşafı bırakıp yanıma diz çöktü. "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Vurulduğumu anladıklarında açıklıktaki askerler arasında kargaşa çıktı. Beni vuran cadıyı yakalama emri verildi ve birkaç adam ağaçlara doğru uçtu.

Çubuğu ikiye ayırıp, ilk yarısını önden çekiyorum. Ben arkaya uzanamadan Whitley onu almak için eğiliyor. Kas ve kemiğe saplanmış ve fısıldadığı özürler, vücudumdan çıkarırken çıkardığı ıslak höpürdetme sesleri arasında kayboluyor.

Yumruklarımı sıkarak dişlerimi gıcırdatıyorum ve acı dolu bir çığlığı yutuyorum. Acıdan görüşüm kararıyor ama lekeler temizlenene kadar gözlerimi kırptırıyorum.

Kırık silahı fırlatıp attıktan sonra Whitley sırtüstü yatmam için beni cesaretlendiriyor. Yumuşak sözleri panikten nefessiz kalıyor ve gömleğimi yırttığında dehşet dolu bir ses çıkarıyor. Yaramdan siyah bir sızıntı sızıyor.

"Kalbin mi?"

Başımı salladım. "Özür dilerim bebeğim."

"Bunun olmaması gerekiyordu." Parmakları yaramda geziniyor, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi.

Elim onunkini buluyor. "Belki de hep olacaktı. Kader."

Whitley'nin yüzü sertleşiyor ve onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bu kadar evcilleşmemiş.

"Kader siktir olup gidebilir." Ayağa fırlayarak askerden askere geçiyor ve onları gömleklerinden yakalıyor. Öfkeli biri gibi onları boğazlıyor. "Hiç damıtılmış gündüz suyunuz var mı? Glow'a ihtiyacım var. Sende var mı? Sende var mı? Kralı kurtarmak için ona ihtiyacım var. Yakınlarda bir damıtma tesisi biliyorsanız-"

Zander'ın griffin formundayken çıkardığı o belirgin kükreme gökyüzünden yankılanarak Whitley'nin tiradını yarıda keser. Tarlaya doğru süzülüyor. Pençeleri yere değer değmez gagasından bir çanta düşüyor ve yer değiştirmeye başlıyor.

Whitley yanına gelmeden önce insan formuna zar zor dönmüştü.

Onu.

"Bunların hepsi senin suçun." Önce omzuna yumruk atıyor yüzüne parmağını sokarak. "Eğer içki fabrikasında beni dinlemiş olsaydın, ihtiyacım olanı almış olurdu. Ama hayır, onu havaya uçurmak zorundaydın, değil mi?"

Demek istediğini anlatmak için birkaç kez göğsünü dürtüyor.

Tamamen çıplakken ona dokunmamasını söyleyemeyecek kadar acı çekiyorum. Ölmekte olduğumu böyle anlıyorum.

Sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukmuş gibi elini nazikçe uzaklaştırıyor.

"Hayır, yapmadım."

Saldırısını durdurdu. "Ne yapmadın?" "Havaya uçurmadım."

"Her şeyi yok etmediniz mi?"

Başını sallayarak çantayı almak için eğilir. İçinden parlak bir şey çıkarır. "Sanırım bu senin."

"Mataram." Whitley sanki değerli bir eşyaymış gibi şişeyi ondan dikkatle alır. İçindeki sıvının şıpırdadığını duyunca da şaşkınlıktan nefesi kesilir. "Bu Glow ile mi dolu?"

"Evet. İddianızı araştırmak için içeri girdiğimde, düşürdüğünüz şişeyi, tutsakları ve deneyleri buldum. Simyacının günlüklerini bulduğumda, ikiyle ikiyi bir araya getirdim ve ona neden bu kadar çok ihtiyacın olduğunu anladım. Bu yüzden yer değiştirdim ve o şekilde kaldım."

"Griffin olduğun zaman cadılar aklına giremiyor mu?" Whitley sonuca varıyor ve Zander bunu doğrulayınca da hoplayıp zıplıyor. "Eğer çıplak olmasaydın, sana sarılırdım."

Ellerini kaldırıyor. "Yapmamayı tercih ederim."

"Deneyler mi?" Hırıltılı bir öksürükle söylüyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kalbini tamir edebilirim Damon." Whitley geldi ve yere yattı. Sonra yüzü bembeyaz oldu. "Hayır, yapamam. Cadılar şırıngamı aldı."

Başını ormana doğru çevirdiğinde, cadılar meclisinin peşinden gitmeye hazır gibi görünüyor.

Zander onun yanında yere bir şey fırlatır. "Bunu mu demek istiyorsun? Tıbbi malzemelerimde fazlalık vardı."

"Evet," diye tıslıyor, paketi alırken elleri titriyor. Paketi yırtarak açıyor ve plastik bir tüp ortaya çıkıyor. "Zander, sen gerçek anlamda bir hayat kurtarıcısın."

" oluyor?" Sersemlemiş bir şekilde .

"Bu seni iyileştirecek."

"Ne demek istiyorsun?" Whitley'nin yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama çektiğim acı neredeyse çok büyük.

İçimi alevler sarıyormuş gibi hissediyorum ve kalbimin her gümbürtüsü omurgamdan başıma doğru bir acı zonklamasına neden oluyor.

Gözlerim kapanıyor.

Yanağıma birkaç yumuşak tokat indirildi. "Uyan. Glow kanını temizleyebilir."

"Doğru değil," diye . "İçmeyeceğim"

"İçmeyeceksin."

Whitley iğneyi kaldırdığında, birkaç saniyeliğine bilincimi kaybettiğimi fark ediyorum. Çoktan Glow ile dolmuştu. Birkaç kez salladıktan sonra boynuma doğru indiriyor.

çalışıyorum ama tek başarabildiğim kıpırdanmak. "Hayır. Whitley, yapma." "Kıpırdama. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bu şey kötü."

Çenemden tutarak ona bakmamı sağladı. "Tam olarak değil. Bu sakladığım bir sır. Gemideki mahkûmlardan öğrendim- Glow seni iyileştirecek ama sadece birkaç dakika içinde enjekte edilirse. Dakikalar oldu bile. Benimle savaşmayı bırak. Lütfen."

Çaresizliği içimi parçalıyor. Eğer bunun doğru olduğuna inanıyorsa, denemesine engel olmayacağım.

"Bir anlaşma," diye rica ettim, sesim zayıftı. "Ne?" Whitley sabırsızca soruyor.

"Mahkumlarımıza gösterdiğiniz nezaketi bana da göstermenizi istediğimi hatırlıyor musunuz?"

Gözleri kısıldı. "Evet."

"Eğer bu yaramazsa, sonuna kadar gideceksin." "Hayır," diye bağıyor neredeyse, geri çekiliyor. "Yapmayacağım."

"O zaman bundan emin değilsin." Gözlerim şıngıya gitti. "Yüzde doksan dokuz eminim."

Koşullara rağmen biraz gülümsedim. Yüzde doksan dokuz. Bunu söylemeye bayılır. Ve hakkını vermeliyim, genelde haklı çıkar.

"Bunu uydurmuyor," diye araya giriyor Zander, onun arkasında volta atarken. Neyse ki biri ona pantolon getirmiş. "Belgelenmiş vakalar var."

Whitley'e bakarak, "Anlaşmayı yap," diyorum.

"Neden ben olmak zorundayım?"

"Çünkü sana güveniyorum. Acı çektiğimi görmeni istemiyorum, bu yüzden sert kaynamayı oynamak zorundayım."

Yarı gülerek, yarı ağlayarak, Whitley boğulur. "Bu zor bir top."

Dudaklarım kıvrılıyor ve elimi çenesine götürmek için tüm gücümü kullanıyorum. En sevdiği yeri ovuyorum. "Her neyse."

"Anlaştık." Whitley'nin anlaşması aceleyle yapılmıştır, ancak bu verilen sözü azaltmaz.

Artık kilitlendi. Onu köşeye sıkıştırmakla haksızlık ettim ama iş başa düştüğünde, hayatım konusunda güvendiğim tek kişi o. Ölümüm konusunda.

Tatmin olmuş bir şekilde başımı çevirip boynumu ortaya çıkarıyorum. "O zaman devam et."

Whitley atardamarımı dürtüp duruyor. Parmaklarının dokunuşu bile beni rahatlatıyor ve göz ucuyla onu izliyorum. Nabzımı hissederken çok ciddiye.

İğneyi derime yaklaştırıyor. Geri çekiyor.

Geri geliyor.

Tekrar geri

çekiliyor.

Dudağını ısırarak sıkıntıyla inliyor.

"Bunu yapabilirsin bebeğim," diye . "Beni daha fazla incitemezsin. Sadece yap

o."

Yenilenmiş bir kararlılıkla dudaklarını birbirine bastırır ve eğilir Kapat.

İğne tenime nüfuz ederken, ışığın gün batımı saçlarında nasıl parladığına odaklanıyorum. Şeftali, ateş, derin kehribar.

Sıvı içeri girerken serinletiyor. Kalbimdeki yanmanın aksine hoş bir his ama acıyı azaltmıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, açık yaramı kontrol ederken.

Aşağı bakıyorum. Siyah kan hâlâ dışarı akıyor. "Henüz değil."

"Sadece daha fazlasına ihtiyacımız var, hepsi bu." Şırıngayı yeniden dolduruyor ve omzunun üzerinden Zander'e bakıyor. "Deneylerle ilgili notlar - herhangi bir yere yazılmış bir dozaj var mıydı?"

"Ne yazık ki bu net değildi. Kalbi temizlemek için gereken Işıma miktarı kişiden kişiye değişiyordu. Yani, senin tahminin de benimki kadar iyi."

Whitley başını sallar. "Maisel'in söylediği buydu. Yanıldığını umuyordum."

"Maisel bunu da mı biliyordu? Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum."

Whitley şikayetime cevap vermeden boynuma geri dönüyor.

Biraz daha dürttükten sonra ikinci iğnemi oldum.

Üzerime çıkıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bir şey var mı?"

Keşke ona daha iyi olduğumu söyleyebilseydim. Beni iyileştirdiğini. Ama bu yalan olurdu.

Onun yerine özür dilerim. "Birlikte geçirdiğimiz ilk günler böyle kargaşa içinde geçtiği için özür dilerim."

"Sen neden bahsediyorsun? Geçtiğimiz hafta hayatımın en güzel haftasıydı." Ona sadece kuşkulu bir bakış attım ve burnunun kenarında öfkeli bir kıvrıklık belirdi. "Eğer gerçekten üzgünsen, bunu kanıtla. Bunu gerçekten telafi etmek istiyor musun? Yaşamak. Evlen benimle. Beni eve, Cassia'ya götür."

"Benim tatlı, hırçın, sevgi dolu eşim. Bunların hepsini ve daha fazlasını yapmak istiyorum." "O zaman pes etme. Sana izin vermeyeceğim. Bunu yasaklıyorum."

"Kraliçe gibi konuşuyorsun." Gülümsemeye zorluyorum. "Alış buna."

Şişeyi tekrar eline alıyor ve kapağını açıyor. "Belki de sana yeterince vermedim. Doğrudan yaranın içine enjekte etsem nasıl olur?"

Kimsenin cevabını retorik bir soru bu.

Dilimin ucuna bir protesto geliyor ama içimde tutuyorum. İki büyük doz Glow ile dolduruldu. Henüz bir şey hissetmiyorsam, üçüncüsünün bir zararı olacağı şüpheli. İyi bir şey yapması da pek olası değil ama Whitley'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, buna izin vereceğim.

İğne parçalanmış kalbime girdiğinde, acı dolu inlememi tutamıyorum.

"Bitti. Hepsi bitti," mırıldanan Whitley, şırıngayı yere bırakırken yüz ifadesi umutla parlıyor.

Elbisesinin eteğini kullanarak göğsümü sildi. Adaçayı yeşili kumaş sanki katranla kaplanmış gibi simsiyah çıkıyor. Yüzü düşüyor.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" Seyircilerimize soruyorum.

Etrafıma bakındığımda oldukça kalabalık olduğumuzu fark ettim. Kirian ve Quinn yakındalar. Yüz ifadelerini görmeye alışmak için fazla zamanım olmadı ama bana sanki çoktan ölmüşüm gibi bakıyorlar. Kirian onu götürürken Quinn burnunu çekiyor.

Zander ve ekibi bize saygıyla biraz mesafe bıraktıktan sonra Whitley'nin saçından bir tutam yakalıyorum. Parmağıma dolayarak, alnımız alnımıza gelene kadar onu aşağı çekiyorum. "Seni seviyorum."

"Bu neden bir vedaya benziyor?"

Çünkü öyle. "Ben gelmiş geçmiş en şanslı adamım. Ölümümü engellemek için bu kadar çok şey yapan bir eşe sahip olduğum için."

"Dur." Gözyaşları yüzüme çarpıyor, şakağımdan aşağı kayarken benimkilerle karışıyor.

"Yaşamamı istiyorum, benim küçük havucum. Yapmak istediğin her şeyi yap. Kadınlar için bir eğitim merkezi kurun. Maisel'in evini inşa et." "İstemiyorum, sensiz olmaz."

Whitley olmadan devam etmek ister miydim? Hayır. Birlikte yaşadığımız mutluluktan sonra olmaz. Önceden yalnızdım. Sonrasında hayat ıssız bir çorak arazi olurdu.

Ben gittikten sonra intihar edeceğinden endişelenmeye başladım. Bunun olduğu biliniyor. Pek çok fae, acı verici eş yoksunluğuyla yaşamak yerine buna bir son vermeyi tercih eder ve bunu anlıyorum. Ne de olsa benim de istediğim hızlı bir ölüm.

Ama ona bunların hiçbirini söylemedim.

"Belki yaşadığımız aşk seni bir süre daha mutlu etmeye yeter," diyorum umutla. "Burada hâlâ bir yerin var. Bir amacın."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüştüm," diye yakınıyor Whitley, göğsümü silerken iyimserliğimi görmezden geliyor.

"Çaba için 'A'."

"Yapamam, seni öldüremem." Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşileşiyor. "Neden bana böyle bir söz verdirtiyorsun?" Yüzündeki öfkeli ifadeye bakılırsa, zaten incinmemiş olsaydım muhtemelen beni tokatlayacaktı. "Bunu nasıl yapabildin-"

Birden cümlesinin ortasında durur, göz kapakları düşer ve sallanır. Devrilip yere yığılmadan önce başı sallanıyor.

Zander onu takip ediyor, devrilmeden önce bacakları güçsüzleşiyor. Sırada Kirian ve Quinn var, patikanın hemen içinde yan yana düşüyorlar.

"Bu da ne?" Açıklığın daha uzağındaki Day askerlerinden biri, baygın kraliyet mensuplarına bakarken dövüş pozisyonu alıyor.

Uyanıklığı birkaç saniyeden fazla sürmez. Çok geçmeden o da yere yığılır.

Çevredeki diğer askerler birer birer düşüyor. Birkaçı horlamaya başlıyor.

Lanet olsun.

Parıltı. Gücümün artmasına neden oluyor. İçimden yoğun dalgalar halinde akıp gidiyor - eş bağının tamamlanmasından sonra olduğundan bile daha güçlü.

Whitley'i kontrol etmek için yana döndüğümde yaramdan bir fokurdama sesi geliyor. Fokurdayan sızıntıya dokunuyorum ve parmaklarım kıpkırmızı çıkınca şok oluyorum. Gömleğimin yırtık pırtık bir parçasını kullanarak yarayı sildim. Daha fazla taze kan akıyor.

Artık lekeli değil.

Kalbimin her pompalanışında demirin vücudumu terk ettiğini hissediyorum. "İşe yaradı amına koyayım," diye fısıldıyorum, hayretle.

Homurdanarak kendimi oturur pozisyona getirdim ve göğsümü inceledim. Kanadığımı görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bu ağrı o tolere edilebilir Şimdi. Bu hissediyor gibi a düzenli Hâlâ rahatsız edici ama kızgın bir demirle dağlanma hissinden yoksun.

Ayrıca normalden daha hızlı iyileşiyorum. Gövdemi büküp hareket alanımı test ediyorum. İçerideki hasarlı dokular çoktan birbirine kaynaşmaya başladı.

Ben yaşayacağım.

Zafer çığlığı atıyorum ama bu anı paylaşacak kimse yok. Etrafta görünmez çarşafı ararken, birkaç metre ötede buldum.

Whitley. Uzun bir şerit sonra, üst yarımı bağlayarak göğsüm ve sırtım üzerinde çapraz şekilli bir bandaj oluşturun.

İyice sarındıktan sonra Whitley'i kucağıma alıyorum. Kollarımda ölü gibi duruyor ama uyku gücümün ne kadar uzağa gittiğini araştırırken onu burada bırakmamın imkanı yok.

Bunu söylememin tek yolu uçmak. Etkileri incelemek için yerden yükselmem gerekecek.

Ne yazık ki ok kanadımı delip geçti. Kösele kanatlar açıldıkça, onları geriyor, hasarı nazıkçe değerlendiriyorum. Acı gelmeyince geriye bakıyorum. Delinmenin olduğu yerde pembe bir yama var ama yüzey pürüzsüz.

İyileşti.

Bu ne tür bir büyücülük?

Glow... rahatsız edici derecede harika. Verebileceği tüm zararlara, neden olduğu tüm sorunlara rağmen, cazibesini görebildiğimi itiraf etmeliyim.

Aşırı odaklanmış, enerjik ve güçlüyüm.

Etrafımı gözlemlerken, bunun nörolojik sistemime işlediğini fark ediyorum. Görüşüm daha iyi. Her şey keskin. Renkler daha canlı. Uzaktan bile her yaprağın her ayrıntısını görebiliyorum. Damarları. Yeşil, mor ve pembenin çeşitliliğini.

Uyuyan arkadaşşıma bakıyorum.

Üzerimden büyük bir minnettarlık akıyor. Ona hayranlık duymayı asla bırakmayacağım. O sadece benim yoldaşım ve hayatımın aşkı değil, aynı zamanda benim kahramanım. O beni kurtardı. Onun sayesinde ölmüyorum. Acı çekmiyorum.

Ben harikayım.

Uçarak ağaçların üzerinde süzülüyorum, hızım beni hayrete düşürüyor. Daha hızlıyım ve dayanıklılığım sonsuz bir kuyu. Ayrıca vücudumun iç işleyişinin de farkındayım. Bir saatin dişlileri gibi, kanımın durmadan pompalandığını hissediyorum. Oksijen ciğerlerime her dolduğunda kafamın içinde patlıyor bana ağırlıksızlık hissi veriyor.

Whitley'i biraz daha sıkı tutarak gökyüzünde yükseldikçe yükseliyorum. Yüz feet. Beş yüz. Bin metre.

Bulutların üzerinde yükseldikçe hava inceliyor.

Burada, renklerin çatışması her yanıma sarıyor. Sis içindeki prizmalar tenimize dokunuyor, tepeden tırnağa üzerimize gökkuşakları saçıyor.

Gözlerimi kısarak aşağıda yaşam belirtisi arıyorum. Bir gnome köyü görüyorum. Her saat bahçeyle uğraşmayı seviyorlar, bu yüzden küçük evlerini çevreleyen gül çalılarını ve kır çiçeklerini gözlemliyorum. Küçük insanlardan birkaçı yayılmış. Uyuyorlar.

Uyku titreşimlerinin göz alabildiğine yayıldığını söylemek yanlış olmaz. Bir mil yakınımdaki herkes bilinçsiz ve bu güç dalgalanmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre Şafak ve Alacakaranlık Diyarının büyük bir kısmına resmi bir özür borçluyum.

Yoğun bir sisin içinden geçerek kampa geri dönmek için arkamı dönüyorum.

Düğün tepesine doğru süzöldükten sonra, horlayan bir askerin üzerinden geçip Whitley'i çadırımıza götürüyorum ve yatağa yatırıyorum.

saran malzemenin görünmezlik büyüsü bozuldu.

Beyaz çarşaf artık büyülü değil.

Çözüp çıkardığımda göğsümdeki derinin tamamen kapandığını görüyorum. Okun geçtiği yerde sadece kabuk bağlamış bir iz var.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum ve kanı temizlemek için dışarıdaki su bidonlarından birine yöneliyorum.

Tam önümü temizlemiştim ki, sol tarafımdaki ağaçlardan gelen bir hışırtı beni alarma geçirdi. Şu anda kimse uyanık olmamalı. Tabii bana karşı bir şekilde başışıklıkları yoksa. Cadılardan biri olabilir mi? Bir koruma büyüsü? Ama Whitley'nin zihin bariyeri bile şu anda benim gücüme karşı koyamaz.

Palamı elime alıp yavaşça dönüyorum. "Kim var orada?" Cevap yok.

"Eğer işi bitirmeye geldiyse, yüzleş benimle. Dövüş benimle. Bir korkak gibi meclisinizin arkasına saklanmayın."

"Tanrı aşkına!" diye haykıran yüksek sesin ardından bir dalın arkasından pembe saçlı küçük bir kafa çıkıyor. "Bu kadar dramatik olma."

Rahatlıyorum. "Luna?"

Uçarak dolanıyor. "Hizmetinizdeyim."

"Senden hizmet istemedim." Onu görüş alanımda tutmaya çalışarak dönüyorum. "Evet, istedin."

". "Başım dönüyor. "Bir saniye kıpırdamadan durabilir misin?"

Önümde dururken ellerini kalçalarına götürdü. "O zümrütleri bırakmışsın. Onlarla ne yapmam gerekiyordu?"

"Bu bir hediye idi."

"Bir hediye mi? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde mi?"

Sesi aşağılanmış gibi geliyor. Lanet olsun. Whitley haklıydı. "Güzel bir jest olduğunu düşünmüştüm." "Senin sadakana ihtiyacımız yok."

Nankör küçük şey. "Peki, o zaman bunca yolu mücevherleri iade etmek için geldin sanırım?"

Yüz ifadesi utangaçlaşıyor. "Hayır. Onları saklamayı planlıyorum. Bu yüzden buradayım."

Bu benim lehime olabilir.

Whitley ve ben henüz ormandan çıkmadık, kelime oyunu yapmıyorum. Glow'un neden olduğu güçlerim ne kadar sürerse, meclisi avlamak için o kadar zamanım var.

Ben bunu yaparken, Luna benim yapamadığım bir şeyi yapabilir.

"Pekâlâ, senin için bir görevim var," diyorum ona. "Gücümün ne kadar uzağa ulaştığını bilmek istiyorum. Uyanık birini bulana kadar uç. Gerekirse Gündüz Diyarı'na git."

"Ya herkes uyuyorsa?"

Bu mümkün mü? Hislerim bu alemin ötesine geçiyor olabilir mi? Sanırım öyle. Vücudumdan akan Işıma miktarı normalde herkesin yutabileceğinden daha fazla, bu yüzden varsayımlarda bulunmayacağım.

"Eğer uyanık kimseyi bulamazsanız, kalıp bekleyin," diye talimat verdim. "Bilinçleri yerine gelene kadar geri dönmeyin. Bu dalgalanmanın ne kadar süreceğini bilmek istiyorum."

Luna başka bir şey söylemeden hızla uzaklaşır. Bir saat içinde Gündüz Diyarı'na varacak. Bu arada benim de öldürmem gereken cadılar var.

CHAPTER 39

Whitle y

Endişeyle dükkânımı yüzüncü kez aradım. Parıltı devreye girdikten sonra Damon'ın gücünün artacağından şüphelenmiştim, bu yüzden kendimi burada bulduğuma pek de şaşırmadım. Ama ne yazık ki uyuyor olmak onunla birlikte olmamı engelliyor. İyi olup olmadığını bilmemi.

Yine de güçleri işe yarıyor, yani bu harika bir işaret. Demir zehirlenmesi yeterince kötü olsaydı, beni bayıltamazdı. Burada kaldığım sürece Damon'ın hâlâ hayatta olduğuna eminim.

Ön kapıya bakarak, zihinsel olarak onun gelmesini diliyorum. *Rüya* değil Damon. *Gerçek* Damon.

Bu sefer yedek olmayacak.

Elbise raflarının arasında dolaşırken üzerimi değiştirmeyi düşünüyorum. Hâlâ bu geceki elbiseyi giyiyorum. Damon'ın koyu kanı yeşil kumaşa bulaşmış. Eğer iyileşmezse, yakında ondan geriye kalan tek şey bu kan olabilir.

Ne hastalıklı bir düşünce. Onun vücut sıvılarını bir şişe içinde boynumda taşımama bir adım kaldı.

Başımı sallayarak falcı masasına gidiyorum. Kristal küreye bakarken, aramızdaki bağa yalvarıyorum. Her zaman olduğu kadar güçlü, bizi bir bütünmüşüz gibi birbirine bağlıyor.

Damon'ın ruhu mutlu mu hissediyor?

Ön kapının üzerindeki zil çaldı. Kalbim küt küt atıyor. Yavaşça soluma doğru bir bakış atıyorum.

Damon tüm gömleksiz ihtişamıyla bana sırtıyor. Cildini bozan hiçbir şey yok. Kan ya da yara yok. İyi görünüyor. Çok iyi.

Umutum sönüyor. Hayalperest düşünce beni .

İllüzyonlarla ilgilenmediğim için, bu sahte görüntünün umarak arkamı dönüyorum. Birkaç saniye geçtikten sonra omuzlarımda eller hissediyorum.

Zayıf olduğum için de rahatlıyorum. Avuçlarının sıcaklığını ve başparmaklarının enseme okşayışını içime çekiyorum.

"Burada olman için her şeyimi verirdim," diyorum

sessizce. "Ben buradayım."

İç çektim. "Hayır."

"Evet. Whitley, bana bak."

Göz ucuyla ona bir bakış attım. "Gerçekten sen misin?" "Evet."

"Kanıtla."

Ellerimi sıkarak beni yukarı çekti. "Sert top." "Ne?"

"Sert top deyimini biliyordum. Bu bir beyzbol terimi. Ben sadece anı hafifletmek istedim."

Bana yakıcı bir öpücük vermek için eğildi. Sert ve açgözlü. Kafamdan uyduramayacağım türden.

Ayrıldığımızda fısıldadı, "Şimdi bana inanıyor musun?"

"Mmhmm." Sersemlemiş bir halde başımı salladım. Sonra yaranın olduğu göğsünü ovuyorum. Parmaklarım kalınlaşmış bir deri çizgisine masaj yapıyor ama yara izi göremiyorum. "Yani Glow işe yaradı mı? Daha iyi misin?"

"En iyisinden daha iyi. Bu şeyin şakası yok." oynayarak bana uyuyan insanları, Luna'nın ziyaretini ve kendini hiç bu kadar canlı hissetmediğini anlatıyor. "Yine de kalamam. Cadılar dışarıda bir yerlerde. Onlar uyanmadan önce onları bulmalı ve bu işe bir son vermeliyim."

"Peki onları nasıl takip etmeyi düşünüyorsun? Birkaçının portal kullandığını gördüm. Her yerde olabilirler."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefesini üfler. "Bilmiyorum ama denemek zorundayım." "Beni şok etmelisin."

"Ha?"

"Elektrik." Geri çekilerek, kendimi sarsıntıya hazırlarken ellerimi silkeliyorum. "Cevabı görmeme yardımcı olacak. Bizde şimşek yok, o yüzden kelimeyi söylemen gerekecek."

Başı geriye düşüyor. "Yine mi bu?"

"Böyle yapma. Bu benimle ilgili bir şey. Cadılar farkında değiller ama beni kızartmaya çalıştıklarında aslında bazı imgelemleri tetiklediler."

"Pekâlâ," dedi Damon isteksizce. "İçinden geldiği gibi . Kendini tutma." "Tamam."

Bundan sonrası destansı boyutlarda bir rant. Birinin aynı kelimenin bu kadar farklı versiyonunu ve bu kadar sert bir tutkuyla kullandığını daha önce hiç duymamıştım.

Damon'ın ağız bozuk.

İlk kıvılcım yanağımda tutuşuyor ve o kadar güçlü ki neredeyse devriliyordum. Damon'ın elleri kollarımı kavıyor, diğerleri vücuduma saldırırken beni sabitliyor ama diğerlerini zar zor hissediyorum çünkü görüntüler akmaya başlıyor.

Bizi birlikte görüyorum. Damon ve beni. Rüya atlıyoruz, cadıları uyurken buluyoruz. Ya kazayla ya da intihar ederek ölmeleri gerektiğinden, Damon onları uyutuyor, ben de onları uyurgezerlikle ölüme gitmeye ikna ediyorum.

Gelecekteki ben harika.

Hızlı öpücükler beni şimdiki zamana geri getiriyor. Damon incindiğim tüm noktaları yatıştırıyor. Göğsümdeki son noktaya geldiğinde dikkatimin dağılmaması çok zor. Bir doz daha istemek cazip geliyor ama iyi bir plan oluşturmak için yeterince şey gördüm. Daha sonra uygun bir kutlama için zamanımız olacak.

"Cadıların peşinden birlikte gidebiliriz," diyorum ona güvenle. "Onları rüyalarında kontrol edebiliriz, tıpkı Linus'a yaptığımız gibi."

İyimserliğimi paylaşmıyor. "Elimde kafalarının içine girecek bir şey olsaydı bu harika bir fikir olurdu. Bu durumda, önce onları bulmam gerekecek, o yüzden bir an önce aramaya başlasam iyi olur."

O haklı.

"Neden imgelemlerim bana imkansız gösterirsin ki?" Yavaşça sırtımdan önce yüksek sesle merak ediyorum. "Çünkü bu imkânsız değil. Zaten onlara ait bir şeyimiz var."

Damon bana göz kırpmıyor. "Öyle mi?"

"Cadılığa giriş dersinde Astrid bana toplulukların birbirine bağlı olduğunu söylemişti. Kendi yöntemleriyle, ritüeller ve yeminlerle birbirlerine bağlanırlar. Teoride, birine ait olan hepsine aittir."

Her şeyi anladığında yüzü şokla buruşur. "Ok." "Evet." Dudaklarım 'P' harfinde patlıyor.

Damon adım adım uzaklaşırken heyecandan titriyor. "Sen bir dahisin, bebeğim. Hepsini yakalayacağız. Her birini."

Sabırsızlıkla ellerimi ona doğru savuruyorum. "Peki, ne ? Git oku getir."

Gitmek için dönüyor, ama sonra duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kıçım yüzünden, değil mi?"

Kafam tamamen karıştı. Glow onu delirtti mi? "Huh?"

"İnsan deyişi. Gittiğimi görmekten nefret ediyor ama gidişimi izlemekten keyif alıyorsan, arkamı kontrol ediyorsun demektir."

Sadece Damon bir zamanda kendi kıçını düşünür. Sırıtiyorum. "Evet, aynen öyle."

Gülümsememe karşılık vererek, gözden kaybolmadan önce bana bir öpücük konduruyor.

Önümde yorucu bir gece olduğunu bilerek masama oturuyorum.

Dakikalar geçtikçe zihnimi açık tutmaya çalışıyorum ama hareketsiz kalamayacak kadar endişeliyim. Ayağıma vuruyorum. Tırnak etlerimi inceliyorum.

Rüyalarda zaman genellikle farklı geçer. Saniyeler gibi görünen şeyler saatler olabilir ya da tam tersi. Bu yüzden Damon'ın uzun zamandır kayıp olup olmadığını ya da sadece zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını söylemek benim için zor.

Nihayet geri döndüğünde sandalyemden fırlayıp ona doğru koşuyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Geciktiğini yüzünü buruşturarak onaylıyor. "Astrid'i kampın dışındaki çukur tuzaklardan birinde buldum. Halılarından birine sarılmış yatıyordu."

Burnumu kırıstırıyorum. "Bu... garip."

"Değil mi? Onu yatağına geri koydum." Damon kırık oku tutmayan elini uzatıyor. "Hazır mısın?"

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Hazır."

Gözlerimi kapattığımda, bunu en son yaptığımızda yaşadığım garip süzülme hissini tahmin ediyorum. Rüyalar arasında hiçliğin uçsuz bucaksız bir yerine sürüklenirken Damon'ın elini sıkıca kavırıyorum. Ben ağırlıksızım ve o benim çapam.

Etrafımızdaki rüya kürelerini göremesem de Damon önce hangisini ziyaret edeceğini seçerken onları hissediyorum.

Dünya yeniden katılaşmaya başlıyor ve ayaklarım yaprak ve dallardan oluşan bir yatakta şekil aldığında gözlerimi açıyorum. Düğün sırtının yakınındaki ormana geri döndük. Ağaç gövdelerinden çıkan çiçekler tanıdık geliyor ve şelale sisinin yoğun sisi yere kadar iniyor.

Cadılardan biri yaklaşık üç metre ötede bir kütüğün üzerinde oturuyor. Palasını keskinleştiriyor, bir taşı bıçağın üzerinde defalarca gezdiriyor. Cadılardan biri

Kaba kazıma sesi beni ürkütüyor çünkü tek ses bu. Kuş cıvıltısı yok, yapraklarda rüzgar yok.

Birkaç dakika önce gördüğüm imgelem sağanağına göre, bu kişi boğularak ölüyor.

Onu hangi yöne götüreceğimden emin değilim ve rüyası da yardımcı olmuyor. Etrafındaki detaylar eksik. Bu alanın ötesini görmeye çalıştığımda, gölgelerden başka bir şey yok.

Kesinlikle bir Rüya Dokumacısı değil - yakınından bile geçmiyor - ki hayatının çoğunu kör olarak geçirdiyse bu mantıklı.

Gözlerimi kapatarak uzaktaki sessizliğe ve hiçliğe tutunuyorum.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o yeri bulmaya çalışıyorum. Beynimdeki zihinsel baskı çok yoğun ama işe yarıyor. Bilincim onunkine karışıyor. Onun düşüncelerinde sürüklenirken, bunun korkutucu bir yer olduğunu fark ediyorum. Tek bir şeye odaklanmıştı, cinayete. Benim kanımı istiyor. Damon'inkini de.

Sonra duydum.

Akan su. Zayıf ama orada.

Şelale ve gölet. Yakındalar, biraz ileride ve

Sol

a. Bu çok uygun.

"Bebegim?" Damon bakışlarımı yakalamak için eğiliyor. "Ne bekliyorsun? ne için? Pişmanlık duymaya başlamak için kötü bir zaman olurdu."

Ah. Suçlu hissettiğimi düşünüyor. Belki de bir gecede bu kadar çok can almaktan çekiniyordumdur. Bundan hiç keyif almayacak olsam da, pişman da olmayacağım.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sadece tam olarak nerede olduğumuzu anlamak için onun bilinçaltına girmem gerekti."

"Ne yaptın şimdi?"

Damon'ın etkilenmiş bakışları altında kızarak, "Eğer onu uyurgezer yaparsam, konumuna ihtiyacım var," diye açıklıyorum. "Önemli bir şey değil."

Omuz silkiyorum ve aynı anda esniyorum.

Damon ağzım açık kalınca gözlerini kısarak, "Seni yoruyor muyum?" diye sordu.

"Sen olduğunu sanmıyorum. Rüya atlamak beni gerçekten yoruyor."

"O zaman şu işi bitirelim."

Başımı sallıyorum. İmgelemim sayesinde bundan sonra ne olacağını biliyorum. "Burada anahtar Merina. Herkesin sözünü dinleyeceği tek kişi o."

Beni önüne çeken Damon kollarını bana doluyor. "Al bakalım, rüya kız."

Merina'nın fiziksel görünümüne ve sesine odaklanarak, onun cadının önünde şekillenmesini sağlıyorum.

Hazırolda, sadık özne ayağa kalkar. "Merina, kız kaçtığı için üzgünüm."

Damon bir kolunu uzatıyor. "Durdurma düğmesi." "Sorun ne?"

"Artık benim krallığımdasınız, sürtükler." demeden önce boğazını temizliyor. Gözlerini bana çevirerek mahcup bir sırıtış attı. "Özür dilerim. Hep bunu söylemek istemiştım. Devam et."

Onun maskaralıkları karşısında başımı sallayarak Merina'nın görüntüsüne geri dönüyorum. "Whitley'i bulduğunda ne yapacaksın?"

"Öldürün onu, tabii ki."

"Neden?" Soruyu ona yöneltiyorum, kendi merakım cevap bekliyor.

"Atalarımız." Konuşma karşısında kafası karışan cadı başını eğiyor. "Kız bize katılmazsa ölmesi gerektiğini, böylece kralın da yok olacağını söylediler."

"Gitmesine izin verirse bunun sonucu ne olur?" Tamam, konuşmayı biraz saptırıyorum ama bu sürtüklerin neden benimle uğraştığını öğrenmek istiyorum.

Cadı huffs. "Rüya Kralı sonumuz olur. Zamanımızı boşa harcıyoruz. Whitley ve kral yaşadığı sürece cadılar meclisi yıkılacak. Kehanetler neredeyse hiç yanılmaz. Bunu doğru yapmalıyız." Silahını kaldırıyor. "Onun için hazırım."

Omzumun üzerinden bakarak, Damon'la aynı bakışları paylaşıyorum. Bir kehanet.

Bu yüzden ikimizden birini ya da ikimizi birden öldürmek için bu kadar çaresizlerdi.

Merina'nın başını sallamasını sağlıyorum. "Haklısın. Whitley'i nerede bulacağımı biliyorum.

Benimle gel."

Biraz hareket vaadiyle tatmin olan cadı, Merina'nın peşinden ormana doğru ilerler. Uykuda yürüdüğü için adımları ağırlaşır ve sopalara ve diğer döküntülere takılır.

Gölete yaklaşmamız ve şelalenin sesinin rüyamıza girmesi sadece birkaç dakika sürüyor.

Cadı kumlu kıyıya ulaştığında suyun kenarında durur. "Eee? Sırada ne var?"

"İçeri girmelisin," diye emrediyorum Merina'ya, derin ucu işaret ederek. "Whitley orada. En dipte saklanıyor. Aşağı in ve onu bıçakla."

"Ama ben yüzme bilmiyorum. Nasıl geri çıkacağım?"

Merina uzanıp omzunu sıvazlıyor. "Sen kurtaramayacaksın ama geri kalanımızı kurtarmış olacaksın. Fedakârlığını asla unutmayacağız."

Tereddüt ediyor. Bir an için reddedeceğini düşündüm, ki bu benim öngörümle çelişirdi. Ama sonra omurgasını dikleştiriyor, çenesini kaldırıyor ve palayı daha sıkı kavıyor.

"Hoşça kal dostum," diyor Merina'ya. "Sana hizmet etmek bir onurdu."

"Bana iyi hizmet ettin." Son anlarında ona verebileceğim en az şey küçük bir övgü.

Ayaklarını sürüyerek ilerlerken su ayaklarına doluyor. Titreyerek, bornozunun alt yarısı sıırıslıklam olana ve bel hizasında yüzene kadar devam ediyor. Korkudan mı yoksa soğuktan mı titrediğinden emin değilim ama adanmışlığını kabul etmek zorundayım.

Cadılar meclisi için ölmeye hazır. Belki de kendi hastalıklı yöntemleriyle aşkı biliyorlar. En azından sadakatleri var.

Yeteneklerini hiç iyilik için kullanmamış olmaları çok yazık. Sahip oldukları güçle Valora için pek çok harika şey yapabilirlerdi. Bunun yerine, tüm krallıkları devirmeye çalıştılar ve masum prenlere intikamcı lanetler savurdular.

Cadı artık omuzlarına kadar suya batmış durumda. O göremese de, göletin dibinde kendimin bir görüntüsünü yaratıyorum ve çılgılık atmasını sağlıyorum. Kabarcıklar açık ağzından yüzüyor ve yüzeye çıkıyor.

Damon görünce sertleşiyor. Benim mücadele ettiğim hayali bir versiyonum bile onun için başa çıkılması zor bir durum. Biraz eriyorum ve güven verici bir şekilde kolunu ovuyorum.

Önce bıçak, cadı dalıyor. O bana ulaşmadan, görüntüm karanlık bir sisten başka bir şeye dönüşmüyor ve pala kumu delip geçiyor.

Şimdi bir kâbusun içinde sıkışıp kaldığını fark ediyor, tıpkı benim araba kazasından sonra olduğum gibi. Uyanmak istiyor ama Damon'ın gücü yüzünden uyanamıyor.

Cadı çaresizce çırpınırken, rüya değişir. Savaş ya da kaç durumu devreye giriyor ve başka bir yerde olmayı dileyerek kaçmaya çalışıyor. Ağaçlar

Etrafımızdaki alıllar titriyor ve köylerini bir anlığına görüyorum. Kayalık bir vadide altı kulübe gizlenmiş.

şu anda daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama intikam tatlı değil. Sadece... son.

İşin en trajik yanı ise, sözünü ettikleri kehanetin kendi kendini gerçekleştirmiş olmasıydı. Bizi rahat bırakmadıkları için kendi sonlarını getirdiler.

Bize başka seçenek bırakmadılar çünkü meclis Damon ve beni avlamaktan asla vazgemeyecekti. Ya da ailemizi ve arkadaşlarımızı. Ya da daha kötüsü, gelecekteki ocuklarımızı.

Belki de bu kaderden bir derstir. Manipüle edilemez. Kurcalanamaz.

Cadı nihayet sustuğunda, çevremiz kararıyor.

O ölür lmez, beyin dalgaları azalırken Damon ve ben rüyanın dışına çekiliyoruz. Elini tutarak, bir sonraki rüya küresini ararken onunla birlikte srkleniyorum. Szlyorum, enerjimi korumaya çalışırken ağırlıksızlığa teslim oluyorum.

Uzun bir gece olacak.

oktan yorulduam ama tek yapabileceğimiz ilerlemeye devam etmek.

Ayaklarım başka bir yaprak yatağına değdiğinde derin bir nefes alıyorum ve kendimi yeniden rüya örmeye hazırlıyorum.

Bir cadı gitti. Sekiz tane kaldı.

CHAPTER 40

Damon.

Yanına uzandığımda Whitley' nefes alış verişi yavaş ve düzgün. Benim yüzümden uyumuyor. Hayır, sadece yorgun.

Cadılar meclisiyle yüzleşmemin üzerinden iki gün geçti ve Glow ile güçlendirilmiş gücüm yaklaşık yirmi dört saat sonra azalmaya başladı. Bu sabah şafaktan hemen önce ekibimiz uyanmaya başladı.

Çadırımızın dışında kutlama yaptıklarını duyabiliyorum. Tencereler tıkırdıyor. Ateşler çıtırdıyor.

İnsanlar zaferimiz hakkında neşeli ses tonlarıyla konuşuyorlardı. Çünkü biz zafer kazanmıştık, Whitley ve ben.

İlk boğulmadan sonra yakınlarda dört cadı daha bulduk ve onlar da ilkiyle aynı kaderi paylaştı. Diğerlerinin yerini tespit etmek daha zordu. Bir tanesi Gece Diyarı'nda uzun bir ağaçta saklanıyordu. Whitley bir ejderha illüzyonu kullanarak onun düşerek ölmesini sağladı.

Üçü Gölge Diyarı'na sığınmıştı. Whitley'nin tek yapması gereken onları mağaralarından çıkarmaktı, gerisini o cehennem gibi yerdeki canavarlar halledecekti.

Ancak, hala hesaba katılmamış bir var. Merina yerde bulunamadı. Menzilimden çıkmayı başarmış olmalı ama pes etmedim. Whitley pes etmek zorunda kaldıktan sonra bile, Merina'yı uyku sırasında yakalamaya çalıştım.

Henüz başarı yok, ama sorun değil. Whitley'nin de yanımda olması gerekiyor ve içimden bir ses onun bir süre daha rüya atlamaya hazır olmayacağını söylüyor.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve ben de komodinin üzerindeki metal kadehi almak için ona doğru uzanıyorum. Bugün erken saatlerde, boğazına biraz su kaçırmak için onu öğle yemeği saatinde uyandırdım. Yutması için verdiğim emirlere itaat etti, ancak bardağı boşaltmadan hemen tekrar uykuya daldı.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, bir elimi boynunun arkasına atıyorum. "İç."

Gözlerini kapalı tutarak taze sıkılmış gozzel suyunu yudumluyor. Daha fazla yudumlarken boğazında memnun bir ses yankılanıyor. Tatlı meyve

lezzetli, tatmin edici ve en önemlisi enerji verici.

Bir fincan bu şey en kötü akşamdan kalmalığı bile geçirebilir.

Bilmem gerekirdi. Bütün gün içtim. Glow'un etkisinden kurtulmak hiç eğlenceli değil. Kaslarım ağrıyor, başım zonkluyor ve son kırk sekiz saatin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş olmama rağmen sanki haftalardır uyanıkmışım gibi hissediyorum.

Farklı bir gücüm olsaydı, ilacı daha fazla almak isteyebilirdim, ancak herkes uyuklarken bu dünyada tek başıma yürümek istemiyorsam, bundan sonra Glow'dan kaçınmam gerekiyor.

Uykulu bir şekilde gözlerini kırpan Whitley, kadehi iterek uzaklaştırırken sevgi dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sen bir iblis misin yoksa melek mi?"

"Bir ölüm meleği, belki." Askerler arasında kazandığım saygıyı düşündükçe içim burkuluyor.

Bu tamamen korkudan kaynaklanıyor. Whitley ve benim Valora'daki en ölümcül çift olduğumuzu anladıkları için benden korkuyorlar. Bizden. Ve korkmalılar da.

Birini ne kadar kolay yok edebileceğimizi gördüler - elbette bunu yapacağımızdan değil. Merina'nın icabına baktıktan sonra, umarım bir daha kimsenin peşinden bu şekilde gitmek zorunda kalmayız.

Whitley çadırımızın etrafına göz gezdirirken yüz hatlarında bir endişe belirliyor. "Hepsini yakaladık mı? Son birkaçı net değil. Karanlık vardı." Şakağını ovuşturarak başını sallıyor. "Çılgınlık."

"Hey. Artık bittiği iş çıkardın." "Yani güvende miyiz?"

"Merina hâlâ yaşıyor ama Astrid bana diğerleri olmadan tehdidin büyük ölçüde azaldığını söyledi."

"Neden onu bulamadık?" Whitley oturmakta zorlanıyor, ben de ona yardım ediyorum. "Anlamıyorum."

Ellerimi onun vücudunda gezdirmek iyi hissettiriyor. Parmaklarım geceliğinin altından kayarken, pürüzsüz, sıcak tenini okşuyorum. Daha fazla temas istediğime karar vererek onu kucağıma sürüklüyorum.

"Belki de çok uzaktaydı ve uyanık kalıyordu?" Tahmin ediyorum. "Belki de onu benim gücüme karşı bağışık kılan bir tür süper büyüsü vardır? Diğer tek açıklama Valora'dan ayrılmış olması. Benim erişemediğim bir âlemi biliyor olabilir."

Whitley'nin alnında bir kırıksıklık belirir. "Bu halkını terk etmek anlamına gelir."

"Kendini korumaya takipçilerinin hayatından daha fazla değer verdiğini düşünmüyorum."

Arkadaşımın kristal gözlerinde umut var. "Belki de hiç geri gelmeyecek."

"Uzak durması akıllıca olur."

Yanağıma dokunarak yeni tıraş olmuş derimi sıyrıyor. "Seni neredeyse kaybediyordum."

"Beni kurtardın. Hayatımı sana borçluyum ve geri kalanını bu vücuda taparak geçireceğim." Başımı göğüs ucuna doğru indirerek, sert çakıl taşını örten ince kumaşın hemen üzerinde geziniyorum.

"Mmm. Bana uyar."

Ona şakacı bir ısırık verdikten sonra sahte bir dudak bükme gönderiyorum. "Ama bir sorun var."

"O da ne?"

"Burada benim şimşeğimi çaldınız," diye hafifçe yakınıyorum ve Whitley alaycı ses tonuma gülümsüyor. "Genelde hemen her durumda kahraman ben olurum. Hayatım boyunca başkasının günü kurtardığı belki üç örnek olmuştur."

"Kıçını kurtarmama alırsan iyi edersin." Göğsümü dürtüyor. "Bunu çok yapmak zorunda kalacağım gibi bir his var içimde."

"Benim Belalı Kraliçem." Onu öpüyorum ve dilinde kalan narenciye suyunun tadını alıyorum.

"Kral Damon!" diye sesleniyor acil bir ses kampın dış mahallelerinden bir yerden. "Kral nerede? Hemen gelmesi gerek."

"Git." Whitley çadırımızın kapalı kapağına doğru başını salladı. "Giyinip hemen çıkacağım."

Olanlardan sonra bu kadar erken yanından ayrılmaktan nefret ediyorum. Kirian, Zander ve Astrid uyandıktan sonra onları bilgilendirmek bir zorunluluktur. Onlara bilgi vermek için gereken birkaç dakika dışında, Whitley'nin yanına bağlandım.

Bu askerin benim için her ne haberi varsa, buna değse iyi olur.

Huysuz bir şekilde onu karşılamaya çıktım. Sırılsıklam olmuş sarı saçlarından vıcık vıcık kahverengi botlarına kadar her yeri sırılsıklam. Genç biri. Erkekliğe yeni adım atmış bir çocuk gibi görünüyor. Muhtemelen yirmi bir yaşına girer girmez orduya katılmış.

"Sen mi aradın?" Söylendim.

Sertçe yutkunuyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. "Göletteydik, cesetleri alıyorduk."

"Tamam." Devam etmesini işaret ediyorum. Devam etmediğinde, onu boğazlamak için içimden gelen dürtüyü dizginliyorum. "Eee? Cadılar ölmüştü, değil mi?"

"Evet. Sorun onlar değilannen..."

Bıçak derisini kestiğinde hissettiğim mutlak çaresizliği hatırladıkça yüzümdeki kan çekiliyor. Kendi annemin kafasının kesilmesini izlemek zorunda kalacağımı nasıl da düşünmüştüm. Onun camsı, cansız gözlerinin her zaman peşimi bırakmayacağından nasıl korktuğumu.

Meclis, Parıltı devreye girmeden önce onu yakaladı mı? Onu kaybettim mi?

Ağzım açılıp kapanıyor. Ne olduğunu sormak istiyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Eğer o gittiyse, sıradaki babam olacak. Ailemi geri aldıktan sonra onları kaybedemem.

Neyse ki, damlayan ikinci bir asker konuşur. "O yaşıyor, majesteleri. Babanızın balayı mağarasından gelen yardım çağrılarını duyduk. Görünüşe göre, Büyük Uyku'dan önce saklanmak için oraya gitmişler."

Büyük Uyku. Bu kadar endişeli olmasaydım, bu muazzam olaya verdikleri isimle alay ederdim. "Ve?"

"Ve bu sabah hasta uyandı." "Ne şekilde hastaydı?"

"Ateş, öksürük, iç kanama." İyi değil.

"Veba mı?" Törpüledim. "Olabilir mi?"

Gündüz Diyarı vebasını ilk elden hiç görmedim ama korkunç olduğunu bilecek kadar çok şey duydum. Belirtiler demir zehirlenmesine benziyor ve yavaş, acı verici bir son.

Zander etrafımda oluşan kalabalığın arasından sıyrılıyor. "Ailen buraya gelirken benim diyarımdan mı geçti?"

"Bilmiyorum. Doğrudan Dünya'dan geldiklerini sanıyordum." "Krallığının dışına yayılmıyor. Tabii..."

"Yoksa?"

Kaşlarını çatıyor. "Enfeksiyon doğrudan kaynağından geliyor."

Whitley bize katılıyor, bir kolunun altında ayakkabılarını taşıırken hâlâ elbisesinin ön bağcıklarını bağlıyor.

"İlahi, Damon," diyor, sesi endişeyle karışık. "Ailene izin vermeden önce cadılar meclisinin söylediği sözleri anlayamadım."

ama onu lanetlemiş olabilirler."

Kendimi dengersiz
hissediyorum.

Ellerini nazıkçe elbisesinden uzaklaştırarak, göğsünün üzerindeki kurdeleleri mükemmel bir fiyonk şeklinde bağlamakla meşgul oluyorum. "Ben de dili tanıyamadım. Eski Fae dili değildi."

"Bu benim hatam." Whitley nefes verir.

"Hayır, değil."

"Yaptığım anlaşmada daha açık olmalıydım. Kan yerine *zarar* demeliydim. Lanet olsun. O düzenbaz sürtükleri tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm."

Birkaç savaşı Whitley'den uzaklaşıyor, sanki varlıklarının onu kızdırıp öfkeliendireceğinden korkuyorlarmış gibi. Endişelenmeleri gereken kişi o değil. Ne kadar belalı olursa olsun, benim sahip olduğum karanlığa sahip değil. Cadıları öldürmekten hoşlanmıyordu. Ona göre bu yapılması gereken bir görevdi. Ama ben? Annem hayatta kalsa da kalmasa da, daha sonra özel bir an bulduğumda, meclisin katledilişini yeniden yaşayacağım. Her son nefesi. Tüm çılgınlıkları. Bir daha asla hareket etmemek üzere gevşemeden önce seğiren uzuvları.

Koluma dokunan yatıştırıcı bir el beni deliliğin eşiğinden döndürüyor ve dostumun sempatik gözleri bana demir attırıyor.

"Hadi ona gidelim," diyor. "Sana ihtiyacı var."

"Hayatta kalma oranı?" Zander'a havlıyorum, çimlerin üzerinde yürürken cevabını beklemiyorum.

Arkamdan kederli bir iç geçirdi. "Yüzde beş."

"İlaç var mı? Bu olasılıkları iyileştirecek herhangi bir tedavi var mı?" Zihnim olası çözümlerle dolup taşıyor. "Peki ya Glow? Enjekte edilirse, bana yaptığı gibi ona da yardımcı olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok ama bunun bir önemi yok çünkü Whitley elimdeki tüm damlaları senin üzerinde kullandı. Ateşi düşürmek ve ağrıyı azaltmak için toniklerim var ama virüsün kendi seyrini izlemesi gerekiyor."

Bacaklarım beni ölmek üzere olan anneme doğru taşırken uyuşmuş gibi hissediyorum. Ona verebileceğim tek şey zaman ve ilgi, ama hiçbirisi yeterli değil.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Whitley'nin sesi hızlı adımlarıma eşlik ederken suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor. "Özür dilerim."

Tam ona suçsuz olduğunu söyleyecektim ki, havada pembe parıltılardan oluşan bir bulanıklık belirdi.

"Luna." Küçük peri önümde süzülüyor, kanatları dakikada mil hızla ilerliyor. "Daha erken d  nmeni bekliyordum. Yol boyunca bir sorunla karşılaştın mı?"

"Sorun mu? Tam olarak değil."

"Ben yürürken konu  ." Evlilik merdivenlerinden inmeye ba  larken bizi takip etmesini işaret ediyorum.

Ne kadar ironik-Whitley ve benim d  n sabah törenimiz için bu basamakları birlikte çıkmanız gerekiyordu. Şimdi geriye doğru gidiyoruz. Muhtemelen buralarda bir yerlerde kötü şansla ilgili bir batıl inanç vardır, ama kendi d  ğ  n  m  z   kaçırarak zaten geleneği paramparça ettik.

Luna, "gibi Gündüz Diyarı'na gittim," diye bildirdi. "Herkes uyuyordu. Valora'daki en uzak yerin Rüya Diyarı olduğunu düşündüm ve oraya uçmaya karar verdim. Yine herkes uyuyordu. Görünüşe göre tüm dünyayı bayıltmı  sın."

Pekala, belki de buna Büyük Uyku demek o kadar da yanlış değildir. Ve bu bana Merina hakkında büyük bir ipucu veriyor - muhtemelen Valora'da değil, tam da     helandiğim gibi.

"Teşekkür ederim Luna. Bu bilgi çok yardımcı oldu." "Bende daha fazlası var."

"Tamam." Bekliyorum.

Sessiz.   elaleye giden ilerlerken ona bir bakış atıyorum.

Dudaklarını bükerek geri döner. "Anlaşmamız yerine getirildi. Eğer başka bir şey öğrenmek istiyorsanız, bu size pahalıya patlayacak."

"Sen ne istersen," diye cevap veriyorum, sinirli bir şekilde. "Yirmi elmas mı?"

Squealing, o alkışları onu Ellerini. "Sen cömert ne zaman huysuzsun."

"Luna."

"Evet, evet. Rüya   leminde ayrıldıktan sonra Gündüz   lemine geri döndüm. İnsanlar uyanmaya başlayana kadar orada kalacağımı düşündüm. Ve bu sabah ne keşfettim biliyor musunuz? Sana     tahmin hakkı veriyorum."

"Oyun oynayacak havada değilim."

"Hiç eğlenceli değil." Surat asıyor. "Davul   alın lütfen... Yeni veba vakası yok!"

Neredeyse tökezleyerek aniden duruyorum. "Ne?"

Zander'ın pe  imde olduğunu fark etmemiştim ama neredeyse arkamdan bana çarpıyordu.

"Yeni vaka yok mu?" diye soruyor, sesi sevinçli geliyor. Bu onu şimdiye kadar duyduğum en hevesli haliydi.

Luna omuz silkiyor. "Çok heyecanlanmayın. Görünüşe göre Büyük Uyku'dan önce hasta olan insanlar hasta olmaya devam ediyor. Birkaçı daha iyi hissederek uyandı. Diğerleri ise hiç uyanamadı, çünkü ölmüşlerdi. Ama kasabadan kasabaya uçtuğumda gördüğüm bir şey var ki o da hastalığın yayılmadığı."

"Nasıl?" Zander, Luna'nın kişisel alanını işgal ediyor ve arsız şey bir kez olsun korkup Whitley'nin kırmızı buklelerine sığınıyor.

"Bunun cevabını biliyor olabilirim," diye sesleniyor Astrid, bir yandan grubumuza yetişmeye çalışırken bir yandan da rulo halısını taşımaktan nefes nefese kalmış bir halde. Thayne yardım etmek için halının bir ucundan tutuyor ama Astrid onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve bu sırada neredeyse ağır şeyi düşürüyor. "Sadece cadılar."

"Eğitimdeki bir cadiya ne dersin?" Whitley yanımdan ayrılıyor -Luna hâlâ saçlarına dolanmış durumda- ve Astrid saçları taşımasına yardım etmesine izin veriyor, bana bakmadan önce ona minnettar bir gülümseme gönderiyor.

"Cadılar meclisinin birçok laneti grubun bütününe bağlıydı. Gücün sonsuz bir daire içinde hareket ettiği bir yüzük düşünün. Bazı bölümleri çıkarırsanız güç durur."

"Tüm lanetleri bozuldu mu?" korkarak soruyorum. "Ben hâlâ körüm," diyor Zander. "Yani, belli ki değil."

"Merina senin lanetin için bir dayanak noktası olabilir," diye açıklıyor Astrid, Whitley'i de peşinden sürükleyerek. "Bazen büyük lanetlerin bir temele ihtiyacı olur. Temel ortadan kalktığında lanet de onlarla birlikte gider."

"Annem." Acil endişemi dile getiriyorum. "İyileşecek mi?" "Muhtemelen bulaşıcı olmayacak, ama korkarım ki zaten enfekte olanlar temiz değil." Halısını kaldırıyor. "Bunu yolculuğumuzda sizi kurtarmak için getirdim kralım. Ama ihtiyacınız olmadığına göre, bunu iyi bir amaç için kullanacağım."

"İyi kullanım mı?" Whitley tekrarlıyor ve gözlerim ikili arasında gidip geliyor.

Bu ikisinden her zaman haberim olmuyor.

Astrid Whitley'e sırtıyor. "İşte canım, yedek plan diye buna denir."

CHAPTER 41

Damon.

" hastanede öldüğünde," dediğini duyuyorum Astrid'in halısına biraz daha saç eklerken Whitley'e, "kalbini yeniden çalıştıran doktorlar değildi. Ben ve bu vardı." Örgülü ipleri okşuyor. "Değerli eserlerimden birini kullanmak zorundaydım."

Whitley'nin rüyasından kovulduktan sonra Astrid'in odasının önündeki yanık saç kokusunu hatırlıyorum. Kapının diğer tarafında kopan gürültüyle Astrid'in tehlikede olduğunu düşünmüştüm. Gerçekte, o benim dostumu kurtarıyordu. Bunu nasıl yaptığını hiç sorgulamadım, umursamayacak kadar rahatlamış ve mutluydum.

İki gece önce onu halıyla birlikte çukur tuzakta bulmam şimdi mantıklı geliyor. Beni kurtarmaya çalışıyordu.

Kahverengi bir sürahiye şelale buğusuyla doldururken, "Bunca yıldır iç tasarım konusunda tuhaf bir tarzın olduğunu sanıyordum," diye espri yapıyorum.

Bize haftalarca yetecek kadar suyumuz olmasına rağmen, mistik suyu toplamakla görevlendirildim.

Kudretli kral, beni delirmekten alıkoymak için aptalca bir göreve gönderildi.

Başka bir büyük yeşil yaprağa geçerek onu ortadan katlıyorum ve tüm damlacıkları kabın içine doğru itiyorum.

Astrid bana sırtarak bakarken, Whitley büyük çemberin üzerine örmesi için ona bir tutam saç daha uzatıyor. Grubumuzdaki tüm fae'ler ellerinden geleni bağışladı. Daha kısa mohawklı Day askerleri bile Astrid'in ellerindekini kesmesine izin verdi. Çok isteyerek sıraya girdiler ve gösterişlerini feda ettiler.

Whitley omuz hizasındaki saçlarını geriye doğru tarıyor, ancak saç yığınının renklerine göre düzenlerken saçlar tekrar yüzüne düşüyor.

Astrid'in hızlı parmaklarını izlerken çömelerek sürahinin kapağını kapatıyorum. "Bu işe yarayacak mı?"

Devam etmeden önce bir anlığına durdu. "Bilmiyorum. Ben de size yardımcı olacağından emin değildim. Bu lifler

Yaşam gücü. Bir kalbi yeniden çalıştırabilirim ya da bir uzvu yeniden büyütebilirim. Ama hastalık ya da demir zehirlenmesi? Hiç deneme şansım olmadı."

Yani, aşağı yukarı, bu bir deney. Belirsizlikten nefret ediyorum ama annemin elindeki en iyi şans bu.

"Astrid, senin için bir şeyim var." Quinn kamptan kaçmaktan bitap düşmüş bir halde koşarak gelir.

Kirian onun yanında ve yeni saç stili onu biraz dengesiz gösteriyor. Benimki de muhtemelen daha iyi değildir. Aynaya bakmadım ama Astrid'in aceleyle kestiği saçlar çoğumuzu satırla kavgaya tutuşmuş ve kafa derilerimizi zar zor kurtarmışız gibi gösteriyor.

Çantasına uzanan Quinn, birkaç santimlik açık kahverengi saçını çıkarır. Sarı bir kurdele onu bir arada tutuyor. Onu Astrid'e uzatıyor ve küçük cadı o kadar hızlı kapıyor ki neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyor.

"Bebek kıvrımı mı?" Dirseklerinin üzerinde doğrulup yanağına sürmeden önce kokluyor. "Oh, bu harika bir katkı olacak. Genç prenseslerin saçları çok güzeldir."

Kirian'ın arkasından gelen Torius, ona odaklanır. Burun delikleri alevlenir ve hışımla uzaklaşır. Ne kadar tuhaf. Belki de Kirian arkadaşının Dani'ye verdiği tepkiden bahsederken aşırı tepki vermiyordu. Torius çocuklardan gerçekten nefret ediyor olmalı.

Aileme teşekkür ediyorum ve onlar da sessizce geldikleri gibi gidiyorlar.

Ara sıra bize yemek getiren askerler dışında herkes bizi yalnız bırakmaya çalışıyor.

Zander hariçSon bir saattir aynı yerde volta atıyor.

Aklından neler geçtiğini tahmin bile edemiyorum.

Belki de onun şefkati ve merhameti düşündüğümünden daha derindir.

Duygularını göstermemesi, hissetmediği anlamına . Hayatta kalmak için en iyi şansa sahip olduğumdan emin olmak için kesinlikle yolundan çıktı. "Damon."

Babamın yakarışı mağaranın ağzından bana ulaşıyor ve ben de nehir kıyısındaki çimenlik alandan ayrılıp

babamın acı çeken yüzünü bulmak için şelale.

"O nasıl?"

Annemi ziyaret etmek için içeri girdiğimde iyi görünmüyordu. Saçları terden sıırıslam olmuştu, cildi soluk beyazdı ve gözlerindeki kan damarları patlamıştı. Umarım çok geç kalmamışsındır. En büyük veba

Kurbanlar hastalığa yenik düşmeden önce beş gün kadar acı çekiyor, ancak daha kısa sürede ölenleri de duydum.

Babam başını öne eğdi. "Çok acı çekiyor. Öksürük giderek kötüleşiyor."

"Kan var mı?"

"Henüz değil. Mendil temiz çıktı." "Bu iyi bir şey. Ciğerleri iyi o zaman."

"Şimdilik."

Başımı salladım. "Şimdilik. Onu uyutmamı ister misin? Onu biraz rahatlatayım mı?"

Ellerini kalçalarına koyarak karanlık tünele bakıyor. "Evet, ama sana izin verirsem ikimizin de derisini canlı canlı yüzer." Bir kahkaha atarken dudakları titriyor. "Sert kuş. Benim için uyanık kalıyor. Birlikte geçireceğimiz son anları kaçırmak istemiyor-"

"Hey," diye sözünü kestim. "Onun ölmesine izin vermeyeceğim." "Korkarım bu senin kontrolün dışında, evlat." "Belki de değil."

Gözleri kısıldı. "Açıklamak ister misin?"

"Size daha önce söylemedim çünkü hayır diyebileceğinizi düşündüm..." "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Detay verecek vaktim yok ama annemin saçından bir tutama ihtiyacım var." "Büyücülük mü?" diye sorar, dehşetle. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki? neler yaşadığımızı?"

Omzunu okşayarak ona dostça bir hatırlatma yapıyorum. "Tüm cadılar kötü değildir."

Ona sessizce aksini söylemesi için meydan okuyorum ama ne demek istediğini anladığında dilini tutuyor. Müstakbel gelini şu anda bu kategoride ve onun gücü çocuklarımıza da geçebilir.

Eninde sonunda o da katılacaktır. Dürüst olmak gerekirse, kraliyet cadıları ve büyücülerinden daha havalı ne olabilir ki?

Belalı bir aile olacağız.

Babam isteksizce mağaraya çekiliyor ve yaklaşık bir dakika sonra Astrid'in büyüğü için son malzemeyle geri geliyor. Parmaklarımı pürüzsüz bal rengi saç telinin üzerinde gezdiriyorum.

"Belki de sonunda hak ettiğimi alıyorumdur." Babamın yenilgiye uğramış ifadesi beni şaşırttı. "Günahlarımın cezası onun acı çekmesi."

"söyleme."

"Bu doğru. Gün Diyarı'nda o vebayla misilleme yaparak korkunç bir şey yaptım. Kardeşim barışı korumaya çalışırken haklıydı. Onlarla ticareti kestiğinde Keryth'in yumuşak olduğunu düşünmüştüm. Ama haklıydı ve benim hakkımda da haklıydı. Sadece mantıklı kararlar veremeyecek kadar öfkeliydim."

"Bir hata yaptınız. Keder bizi delirtebilir. Ben de aziz değilim. Az önce bir meclisi katlettim."

Ağır eli omzumu sıkıyor. "Uzun vadede kaç hayat kurtardığını biliyor musun?"

Onaylamak için homurdanıyorum. "Ben de üzgün değilim. Onlar kötüydü, dünyamız için zehirdi."

Arkasını dönerek mağaranın arka tarafına bakar. "Aşkıma da zehir."

"Uzun sürmeyecek." Whitley'nin sözleri ıslak kayanın ve su duvarının arasında yankılanırken, Whitley elinde rulo halının bir ucuyla beliriyor. "Vakit geldi."

Whitley'nin içeri girmesine izin vermeli miyim emin değilim. Eğer annemin yakalandığı hastalığa yakalanma ihtimali az da olsa varsa, bunu yasaklamalıyım.

Neredeyse gülecektim.

Sanki onu durdurabilirmişim gibi.

Omzunun arkasından Astrid'e bakıyorum ama küçük trol gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor.

Cadılar hakkında bu kadar çok şey öğrendikten sonra, iki kişinin bir kişiden daha iyi olduğunu biliyorum ve annemin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var.

Whitley'i yardım etmekten vazgeçirmem mümkün değil, bu yüzden geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

Hızlı bir öpücük için duraklıyor ve ben de annemin saçını tutup cebine koyuyorum. Gidişini izlerken, ellerim onu tekrar kendime çekmek için kaşınıyor.

Endişemi hisseden Astrid, ayaklarını sürüyerek yanımdan geçerken başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek, kralım. Bu kadar endişelenmeyin."

Cadılar meclisi Astrid'in görülerini engellemediğine göre, belki de bir şeyler görmüştür, çünkü birkaç dakika öncesine göre kendinden çok daha emin görünüyor.

Babam onları takip etmeye başlıyor ama Astrid ona sert bir bakış atıyor. "Tanık yok."

"Bir başkasının karımı tedavi etmesine izin verirken burada elimde aletimle durmayacağım."

"Çok kaba," diye soluk soluğa kalan Astrid, dilini şapırdatarak gücenmiş gibi yapıyor. "Damon, hep böyle midir?"

"Üzgün olduğunda, evet." Omuz silkiyorum. Babam homurdanıyor.

Astrid'i ne zaman şaka yaptığını anlayacak kadar iyi tanımıyor. Zamanla anlayacak. Onu benim sevdiğim gibi sevecek. Aileden biri gibi. Çünkü ailem geri dönmüş olsa da ve Astrid muhtemelen ana süt üzerindeki hak iddiasını kaybedecek olsa da, o hiçbir yere gitmiyor. Onun evi her zaman benim şatom olacak.

Babama bir kaşını kaldırıyor. "Tehya'nın iyileşmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

Homurdanarak sakinleşiyor ve benimle birlikte yavaşça geri çekiliyor. Artık elimizden bir şey gelmiyor ve ikimiz de bunu kabullenmeliyiz.

Yine de , tıpkı onun gibi.

Annem Whitley gibi bir savaşçı değil. Dik başlı ya da vahşi değildir. Kraliçe olmadan önce, Rüya Alemi'nde bir köylü kızıydı. Ne kadar basit bir hayat. Hırsları arasında her gün ekmek pişirecek kadar tahıla sahip olmak da vardı.

Kontrollden vazgeçmenin babam için zor olduğunu söylemeye gerek yok. Anneme bakmaya alışkındı. Onlarla ilgili tüm hatıralarım anneme düşkünlüğünden ibaret. Gösteriyi yönetmeye alışkın olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bir hükümdar olmak için yetiştirilmiş, benden çok farklı değil - biraz kendini beğenmiş. Ya da çok.

Eve döndüğünde kaba bir uyanış yaşayacak.

Bu dünya değişti. Quinn ve onun Valora'nın tüm vatandaşlarına olan sevgisi sayesinde eşitlik açığı kapanıyor. Babam muhtemelen kadınların asker olması fikrine karşı çıkacak olsa da, artık son sözü o söylemiyor. Tacı bana devrettiğinde, bu hakından vazgeçti ve ben de geri vermeyeceğim.

Cassia'ya döndüğümde yapmayı planladığım ilk şeylerden biri danışmanlarımızla bir toplantı düzenlemek ve kadın eğitim merkezi için bir plan hazırlamak. Whitley'i proje üzerinde serbest bırakacağım.

Yani, birkaç hafta beynini dağıttıktan sonra.

O zaman büyümlü ormandaki sprite topluluğuyla bir anlaşma yaparız. Sadece komşu olmamızı istemiyorum. Arkadaş olmak istiyorum. Müttefik.

Babamla birlikte çamurun botlarımızı yere batıracak kadar yumuşak olmadığı bir alana geldiğimizde, Zander'le birlikte volta atmaya başlıyor.

Neredeyse Day King'e gidebileceğini söyleyecektim. Bu özel bir an.

Ama kalmasına izin vermeye karar verdim. Kimseyi rahatsız etmiyor ve eğer fırsatım olursa onunla birkaç kelime konuşmak istiyorum. Ona bir özür borçluyum. Aslında birkaç tane.

Biz ciddiyetle beklerken kimse konuşmuyor. Yoğun sis ayak bileklerimizi sarıyor, ayakkabılarımızı ıslatıyor. Şelalenin gürültüsünden ara sıra sprite kanatlarının belli belirsiz çırpınışı duyuyorum. Luna yakındaki bir ağaçta takılıyor, muhtemelen hikayenin tamamını topluluğuna bildirmek için.

Yüksek sesli bir çatırtı herkesin dikkatini mağaraya eker.

Şelalenin arkasından ışık titriyor ve kara bulutlar dalgalanmaya başlıyor. Burnuma yanık saç, sülfür ve başka bir şeyin kokusu geliyor.

Endişelenen Zander burnunu eker. "Adamlarımı geri çağırayım mı?" "Onu öldürecekler." Babam öne atılıyor.

Üst kolunu kavrayarak onu durduruyorum. "Bir eşe sahip olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da bir başkasına güvenmenin o kadar da kötü olmadığıdır. Whitley ne yaptığını biliyor."

Kasları gergin ve tüm vücudu sanki dövüşe hazırmış gibi kaskatı. Ona *beni deneme* diyen bir bakış attım.

Gücümü babam üzerinde sadece birkaç kez kullandım - çoğu ergenlik döneminde birkaç kuralı çiğnemek istediğimde. Ama şimdi bunu yapmakta tereddüt etmem. Gerekirse onu sakinleştiririm.

Bir parça rahatlıyor.

Duman dağılırken saatler geçiyormuş gibi geliyor.

Sonunda mağaranın yanında bir hareketlenme oldu. Gölgeler ortaya çıkıyor. Sis ve dumanın arasından gözlerimi kısarak umutsuzca kimin geldiğini görmeye çalışıyorum.

İki figür. Küçük olanı-Astrid. Sonra ışık Whitley'in kızıl saçlarında parlıyor.

Babam ve ben onları sorgulamak için ilerliyoruz ama Whitley yana kayınca ve aralarında üçüncü bir kişi olunca tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Rahat bir nefes aldım.

Annem ağır bir şekilde Whitley'e yaslanıyor ama yürüyor. Yanaklarına ve dudaklarına biraz renk geldi ve gülümsediğinde büyüünün işe yaradığını anlıyorum.

Babamın kanatları kırılır dışarı ve o yarı uçar, yarı koşar ona

Onu kollarının arasına alarak taleplerini haykırmaya başlar. "Biri bana biraz şelale sisi getirsin! Ve yiyecek. Ve bir battaniye."

Zander'ın elinde zaten her şey var. Deri çantasının yanında diz çökerek eşyaları annemlere uzatıyor.

Her şeyi isteksizce kabul ederek, ona gerçek bir bomba gibi bakıyorlar.

Elimi boğazıma götürerek durmalarını işaret ediyorum. O düşman değil. Hiçbir zaman da olmadı. Gündüz Diyarı'yla aralarındaki rekabetin derin olduğunu anlıyorum ama önümüzde barış var.

Sonunda Valora tek bir dünya olacak, krallıklar birleşecek.

Whitley yaklaştığında onu yakalıyorum ve etrafımızda dönerken şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oluyorum. Çürük yumurta gibi kokuyor ama umurumda değil.

Annem bir kayanın üzerinde otururken, babam ayaklarının dibinde diz çökmüş, bir fincanı tekrar tekrar dudaklarına doğru itiyor. Babam annemin ortasına sarılıp başını kucağına koyarken annem ona hayranlıkla bakıyor.

Gözleri bize dikiliyor ve minnettar gözyaşları gülümsemesine eşlik ediyor. İlk defa onu görebiliyorum.

Beni görebiliyor. Eşimle birlikte. Gerçekten mutlu.

Geçen geceyi saymayı reddediyorum. Hepimiz o kadar perişandık ki yeniden bir araya gelmenin tadını çıkaramadık. Tüm karşılaşmayı silebilseydim, silerdim ama bu artık tarihimizin bir parçası.

Babamın fısıldadığı bir şey kızın dikkatini tekrar babama çekiyor ve babam kızın vücudunun her yerini okşamaya başlıyor, yara var mı diye bakıyor ve acı var mı diye test ediyor.

İçimden bir ses bunu bir süre daha yapacağını söylüyor. "Başardın," diyorum Whitley'e.

"Astrid yaptı. Ne kadar yardım ettiğimden emin değilim ama bakın."

"davranıyor," diye karşı çıkıyor Astrid, elindeki isi silerken Ellerini. "Onun varlığı şarttı. Şimdi izin verirseniz, gidip yıkanmam gerekiyor."

"Ben de aynısını yapmalıyım." Whitley elbisesinin yanmış kısımlarına bakarak yüzünü buruşturur.

"Beni de yanında götürmeyi planlamıyorsan hiç şansın yok." Striptiz fikri yüzümü aydınlattı. "Bu durumda, hadi gidelim."

Gülüyor. "Hep böyle muhtaç mı olacaksın?" "Muhtemelen."

"Güzel."

Göz ucuyla Zander'in uzaklaştığını fark ediyorum.

"Hey, bekle." Bir kolumu Whitley'nin dizlerinin altından, diğerini de sırtından geçirerek onu ayağa kaldırdım ve peşinden koşmaya başladım.

Durdu. "Evet?"

"Özür dilerim. *Gerçekten çok* üzgünüm." "Ne için?"

Whitley kıpırdanarak onu bırakmamı sağlamaya çalışıyor ama ben sadece daha sıkı tutunuyorum. "Yüzyıllardır senden nefret ettiğim, senden şüphe ettiğim ve son birkaç gün öncesine kadar senin hakkında düşündüğüm hemen her şey için."

Zander'ın dudakları nadir görülen bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Affedildin."

"Rüya Alemi'nin bundan böyle size açık olduğunu düşünün. İsteddiğiniz zaman ziyaret edin. Daha iyi ticaret anlaşmaları yapmalıyız ve yardıma ihtiyacınız olursa, sadece isteyin." Yüzü her zamanki soğukkanlı ifadesine geri döndü. "Bunu kabul edeceğim."

Teşekkür ederim."

Whitley oflayıp puflayarak kollarımdan ayrılmak için verdiği mücadeleden vazgeçiyor. Eğlenerek ağzını büküyor ve bana yaramaz bir çocukmuşum gibi bakıyor.

Beni sevdiğini ve benim onun her şeyi olduğumu bildiğimi söyleyen kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Zander dalgın bir şekilde göğsünü ovuşturuyor, sanki ona ruhundaki boşluğun her zamankinden daha büyük olduğunu hatırlatıyormuşuz gibi.

"Kim bilir?" Zavallı piçi neşelendirmeye çalışarak söylüyorum. "Yakında eşinle tanışabilirsin."

"Emin değilim." Odaklanmamış gözleri boş boş ileriye bakıyor, tıpkı benimkiler gibi. "Ya lanetim kalıcıysa?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Meclis dağıldığına göre, ya lanetim arafta kaldıysa? Sprite'ın ne dediğini duydun - tüm bunlardan önce vebadan hasta olanlar hasta olmaya devam etti. Sihirli bir şekilde iyileşmediler. Ve ben hala anlayamıyorum... laneti bozmak için yerine getirilmesi gereken şartlar vardı. Ya ipuçları artık geçerli değilse?"

Dudaklarımı ısırarak Whitley'e 'oh, kahretsin' der gibi bir bakış attım. Eylemlerimizin Zander'ı nasıl etkileyebileceğini düşünmemiştim. Cadılar meclisi artık var olmadığı için lanetinin bozulmuş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ama o haklı.

Kendi geleceğimizi değiştirdik, dolayısıyla onun kaderini de değiştirmiş olabiliriz.

"Bunun olası bir sonuç olduğunu biliyor muydun?" Ona bizim için ne kadar fedakârlık yaptığını merak ederek soruyorum.

"Şüphelenmiştim."

"Yine de bize yardım ettiniz."

"Eşin burada." Ellerini kaldırıyor. "Benimki değil. Ayrıca, cadılar hak ettiklerini buldular. Eşimle yolum hiç kesişmese bile, burada olanlardan pişmanlık duymayacağım. Krallığım bunun için daha iyi ve sana borçluyuz."

Başımı salladım. "Ödeştik diyelim. Senin yardımın olmadan hiçbir şeyi başaramazdık."

Düzeltiyorum. Ona bir özürden çok daha fazlasını vermeliyim. Bir meyve sepeti yeterli olmayacaktır. Daha fazla askeri yardım bir başlangıç olabilir. Belki Whitley ve Astrid biraz büyülü hasar kontrolü yapabilir ve lanetinin ipuçlarını çözmeye çalışabilirler.

"Bu arada ipuçların ?" Meraklı bir şekilde soruyorum.

Yüzündeki koyu renkli tüyleri kaşırken rahatsız görünüyor ve mırıldanıyor: "Onu sesinden tanıyacaksın. Seninle birlikte olmayı kendi seçmeyecek."

Oh. Son kısım kulağa pek eğlenceli gelmiyor.

"Belki de görücü usulü bir evlilik?" Sanırım.

Omuz silkiyor. "Muhtemelen, ama bunu kimin ayarlayacağından emin değilim. Babam öldüğüne göre artık kimse benim için seçim yapamayacak."

Whitley'i ayağa kaldırıp Zander'a elimi uzatıyorum. "Pekala, yabancılık çekme. Benim evcil bir Griffin'im var, biliyorsun. Eminim Talon da bir uçuş arkadaşı ister." Umarım bu hakaret ya da saldırganlık değildir. "Senin bir hayvan olduğunu düşündüğümünden değil," diye ekliyorum.

Zander şaşırtıcı bir şekilde gülmeye yakın bir ses çıkarıyor ve kolumu tutup erkekçe sallıyor. "Beni de say."

O uzaklaşırken Whitley'nin başına bir öpücük konduruyorum. Ondan yayılan koku burun deliklerimi yakıyor.

"Gerçekten kokuyorsun."

Kıs kıs gülüyor. "Astrid hayat kurtaran büyülerin her zaman kokulu olduğunu söyler." "O zaman severek hatırlayacağım bir koku."

Şelalenin arkasından hâlâ dumanlar yükseliyor. Astrid'in Whitley'i dirilttikten sonraki odasıyla aynı durumdaysa, birkaç gün havalandırılması gerekecek.

"Mağarayı balayımız için kullanamayacağız," diyorum üzülererek. "Sadece kokmakla kalmıyor, her ihtimale karşı her şeyin temizlenmesi ve dezenfekte edilmesi gerekiyor."

"Sorun değil." Whitley yumuşak, şehvetli bir okşamayla köprücük kemiğimin izini sürüyor. "Onun yerine gitmeyi tercih edeceğim başka bir yer var."

"Herhangi bir yer."

"Ev. Parlayan taşlar, gölgelikli yataklar ve yıldız tozlu fenerler istiyorum. Seni odamızda istiyorum. Günlerce."

Whitley'i çıplak düşündüğümde sikim zonkluyor, pantolonumun içine dökülmekle tehdit ediyor. Yayılmış. Bacakları açık, kolları başının üstünde, saçları yastığa yayılmış.

"Törenden hemen sonra yola çıkacağız. Eğer bizi doğruca oraya uçurursam, bir günden daha kısa bir sürede Rüya Alemi'ne geri dönebiliriz. Bu kadar yorucu bir yolculuktan sonra biraz daha fazla ilgiye ihtiyacım olabilir. Bana yardım edebilir misin?"

Dudakları . "Kendine bir anlaşma buldun."

Yaptığımız tüm pazarlıklar arasında bu kesinlikle benim favorim.

CHAPTER 42

Whitle y

Sprite'lar geldi. Davetli listesinde değillerdi. Olsalardı, muhtemelen sırf onları kontrol edemediğimizi göstermek için gelmezlerdi.

Düğün merdivenlerinin dibinde dururken, ağaçlara gizlice bir göz atıyorum. Dalların arasında ışıltılı kanatlar ve parlak renkli saçlar yakalıyorum.

Bir pembe parıltı ve gizli bir fısıltı. Sessiz ve *güzel* bir *gelin* kulaklarıma ulaşıyor.

Luna.

Gülümseyerek ipeksi beyaz elbisemi düzeltiyorum ve törenin başlamasını beklerken onları görmemiş gibi yapıyorum. Teknik olarak düğünden önce nedimelerimden biri ve Damon dışında kimsenin beni gelinlikle görmemesi gerekiyor. Bu kötü şans olarak kabul ediliyor ama ben sprite'ların sayılmadığını varsayacağım.

Sırtımdaki kuşağı kontrol ediyorum. Saçımdaki beyaz çiçeklere. Omuzlarımdaki şapka kollara.

Astrid mihrabın yanındaki yerini almak için ayrılmadan önce mükemmel göründüğümü onayladı bile, ama bir şeylerin eksik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Birdenbire arkamdan yakalandım ve boğazıma bir bıçak dayandı. Keskin kenarı cildimi serinletiyor.

Damarlarımdaki enerji, Damon bana dokunduğunda olduğu gibi çatırdıyor. Kokusu her yanıma sarıyor.

Eksik olan oydu. Şimdi bana karşı olduğu için, şahdamarıma karşı bir silahı olsa bile kendimi haklı hissediyorum.

Dirseğimi geri çekip kaburgalarına sapladığımda bir homurtu çıkarıyor, geriye doğru sendeliyor ve hançeri düşürüyor.

Döndüğümde yan tarafını ovuyordu.

"Ölümle pençelettikten sonra hâlâ iyileşmekte olan bir adama vurduğuna inanamıyorum," diye yakınıyor.

"Pssh. Evet, yapabilirsin."

"Gittikçe güçleniyorsun. Bir çürüğüm olabilir."

Sempati avcısı.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bir ders için programlandığımızı fark etmemiştim."

Gözlerim yavaşça onun üzerinde geziniyor. Saç kesimi düzeltilmiş. Tepesi birkaç santim uzunluğunda ve biraz tüylü, bana sörfçüleri hatırlatıyor. Şahsen ben daha uzun olmasını tercih ederim ama bana çabuk uzayacağını garanti etti.

Beyaz düğmeli gömleği ve taba rengi pantolonu onun rahat ve plaj havasına katkıda bulunuyor. Her zamanki gibi muhteşem.

"Ah, ama görüyorsun, benim küçük havucum..." Etrafımda dönüyor. "Her zaman hazır olmalısın. Her zaman tetikte olmalısın." Durduğunda, arkasına sakladığı kır çiçeklerinden bir demet çıkardı. "Buketin. Umarım bu çok ürkütücü değildir, ama neredeyse öldüğüm yerden."

Alırken ellerim titriyor. Nereden geldikleri için titremiyorum. Duygularımı yoğunlaştıran şey temsil ettikleri şey. Bu an -bu gün- neredeyse gerçekleşmeyecekti. Damon o çayırdaki kan kaybından ölürken, kader ve ona olan aşkıma çarpıştı ve bize bir gelecek verdi.

"Onları kendin mi seçtin?"

"Ben yaptım." Gururla gülümsüyor, sonra başını eğiyor. "Neden bu kadar gergin görünüyorsun? Ayakların mı üşüyor?"

"Tabii ki hayır." Tamamen farklı bir sinir bozucu konuyu gündeme getirdi. "Senin yöntemlerini bilmiyorum." Konuklarımızın beklediği merdivenleri işaret ediyorum. "Prova yapacak zamanımız bile olmadı."

"Prova mı?" Damon'ın kaşları birbirine çatıldı. "Sizinkiler bunu yapıyor mu? Bir oyun gibi mi?"

"Hayır." Duraksıyorum, çünkü düşündüğümde tam olarak böyle olduğunu görüyorum. "Yani, evet, sayılır. Sadece herkes koridorda nasıl yürüyeceğini, nerede duracağını ve ne söyleyeceğini bilsin diye."

Damon sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi, "Koridorda yürür ve koridorun sonunda durursun," diye mırıldanıyor. "Ve sonra sana tekrar etmen söylenen kelimeleri tekrar edersin."

Haklı olmasından ve geleneğin mantığında büyük bir delik açmış olmasından nefret ediyorum. Öte yandan, içinde büyüdüğüm dünyayı nasıl gördüğünü seviyorum. Bakış açısı objektif ve bazen daha önce hiç sorgulamadığım geleneklere yeni bir bakış açısı getiriyor.

"Rol yapmanın bir anlamı yok," diye devam ediyor. "Eğer bu törene katılacaksam, sonunda seninle evlenmiş olsam iyi olur."

Telaşla buketi sallıyorum. "İnsanlar böyle yapar. Böylece ne bekleyeceğimizi biliyoruz."

"Ne beklediğimi bilmek ister misin?" Bir elini belime dolayarak beni kendine çekti. "Yaklaşık on dakika içinde, benim karım olacaksın. Benim karım. Sonsuza kadar. Önemli olan tek şey bu."

Sesindeki sahiplenici hırıltı her yerimin karıncalanmasına neden oluyor. Sonsuza kadar dediğinde, bunu kastediyor.

Sessizliğimi endişeli olduğuma yorarak sevgiyle çeneme dokunuyor. "Bir parça turta olacak. Önce sana merdivenlerden çıkarken eşlik edeceğim ve koridorda yürüyeceğim. Babamın yanına vardığımızda, o Eski Fae dilinde birkaç kelime söylerken biz de el ele tutuşacağız. Sonra da bağlılık objelerimizi değiş tokuş edeceğiz."

Elim düdüğüme gidiyor. Yakında onun olacak ve onunki de benim olacak. "Sonra?"

"O zaman seni öpeceğim." Başını eğiyor, dudaklarını dudaklarıma o kadar yaklaştırıyor ki nefesini hissedebiliyorum.

"Bitmeden önce mi?" "Evet."

Ayak parmaklarım terliklerimin içinde kıvrılıyor, sanki ilerlemeye ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorlar. "Ondan sonra ne var?"

"Evlilik yeminleri. Tüm kader arkadaşları için aynı cümledir. Bu sözleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim."

"Anlat bana."

"Eğer ben söylersem ve sen de karşılık verirsen, kalplerimiz bunun bir söz olduğunu varsayacaktır.

Daha mihraba varmadan evlenmiş olacağız." Aslında bu fikrin hayranıyım. "Sorun değil."

Ensemde tutup alnımızı birbirine bastırıyor. "Şafaktan alacakaranlığa kadar, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim." Titreyen bir nefes bırakıyor, sanki kelimeleri ezberden söylemek harika bir hismiş gibi. "Şimdi sen söyle."

Ben yeminimi tekrarlarlarken zevk dalgaları onun ruhundan benimkine akıyor. Yeminin kalbimi bir zırh gibi sardığını hissediyorum ama ağır gelmiyor. Saf bir mutluluk.

Hiç bu kadar kendim olmamıştım. Daha güvende. Daha çok sevildim.

"Sonra ne olacak?" En sevdiğim yeşil tonuna bakarak fısıldıyorum.

Damon sırtlıyor ve cevap vermeden önce ağzını benimkine bastırıyor: "Eve gideriz, bir sürü bebeğimiz olur ve sonsuza dek mutlu yaşarız."

EPILOGUE

Whitle y

Üç yıl sonra

Pelerinimi vücuduma daha sıkı sararken bir ürpertiyle savaşıyorum. Soğuk artık beni rahatsız etmiyor. Fae'ye geçtiğimden beri, yılın dörtte üçünde kar yağmasına rağmen Rüya Alemi'nde yaşamak mükemmel bir bahar günü gibi geliyor.

Ama ölseydim muhtemelen gömüleceğim yerde durmak beni iliklerime kadar ürpertiyor. Annemin tabutunun bir tarafındayım, diğer tarafta ise annemle babamın en son yıldönümü fotoğrafı ve çektiğimiz birkaç aile fotoğrafı var. Bir tanesi ben beş yaşındayken Noel'de. On üç yaşındayken bir eyalet fuarı gezisi. Lise mezuniyetim.

"Kim o?" Kallum yirminci kez soruyor.

Cevap mı? Babamın eskiden birlikte çalıştığı bir adam, ama adını hatırlayamıyorum.

Oğlumu nazikçe susturuyorum ve parmaklarımı kızıl-sarı saçlarının arasından geçiriyorum.

Saç.

Damon iki yaşındaki çocuğumuzu kucağında zıplatırken bana gülümsüyor.

"Geçidin bu tarafından bizi duyamazlar."

Kapalı iki tabuta bakarak başımı sallıyorum. "Biliyorum ama tören birazdan başlayacak."

Ayrıca, bu üç haftadır Kallum'un en sevdiği soruydu ve bugün bunun için enerjim yok. Muhtemelen onu Silas ve Tehya ile kalede bırakmalıydık. Cenazeler küçük çocuklar için pek de eğlence sayılmaz ama daha sonra hatırlamayacak olsa bile akrabalarından bazılarını görmek için tek şansı bu.

Güzel bir manzaramız var. Sözüne sadık kalan Damon, birkaç ay önce dış mekanı keşfetmiş. Yani Dünya'da yaklaşık dört saat önce. Geçit için seçtiği yer, ilk mavi kadife sırasının sonunda.

katlanır sandalyeler. Buradan tüm kalabalığı ve kürsüsündeki cenaze müdürünü görebiliyorum.

Bu kadar çok insanın geleceğinden haberim yoktu.

Liseden bazı arkadaşlarımı hatırlıyorum. Üçüncü sınıf öğretmenim. Su merkezindeki patronum bile burada. Herkese yetecek kadar koltuk yok ve bazı kişiler arkada ayakta kalıyor.

Çantalardan ve ceplerden mendiller çıkarılıyor ve birkaç kişinin gözyaşlarını silerken burnunu çektiğini duyuyorum.

Bu trajedinin hepsi için ne kadar taze olduğunu hayal etmek zor. Benim için üç yıl oldu. Yas tutacak, ailemin kaybının yasını tutacak zamanım oldu. Onları düşündüğümde hala bir sızı hissediyorum, ancak kendi aileme sahip olmak kendimi bütün ve iyileşmiş hissetmeme yardımcı oluyor.

"İşte Silvia Teyze." Babamın ablasının tuzlu ve biberli saçlarını gösteriyorum. "Ve kocası Leo."

Onları görmek birçok anıyı canlandırdı. Kazadan bir yıl önce düğünlerine gitmişim. Babam, kız kardeşini koridorda yürütmüştü. Nihayet yuva kurup evlendiğinde ellili yaşlarındaydı. O kadar gururlu bir gelindi ki, o gün kendi ailesine kavuştuğu için yüzü gülüyordu. Leo'nun benim yaşlarıma yakın iki kızı var. Davetliler arasında değiller ama eyalet dışında bir üniversiteye gittiklerini biliyorum. Muhtemelen bu kadar kısa sürede geri döneceklerdi.

Kallum cenaze müdürünün konuşmasının ilk bölümünü telaşla dinliyor. Sonsuz yaşam ve annemle babamın cennette birlikte olmasıyla ilgili. Umarım bu doğrudur. Eğer Dünya aleminde ruh eşleri varsa, annemle babam kesinlikle kader birliği etmiş bir çift olurdu.

Sonunda herkes başını eğip dua eder. Benim için.

Güvenliğim için yalvarırken alınlarındaki endişe çizgileri kırışıyor ve sıkıca kavuşturdukları ellerinde beyaz parmak eklemleri belirliyor.

Bir suçluluk duygusuyla sarsılıyorum. Bana ne olduğunu asla bilemeyecekler. Her zaman kayıp bir insan olacağım. Çözülmemiş bir gizem daha.

Hiçbir işe yaramayacak olsa da, sevdiklerime zihinsel bir güvence patlaması göndermeye çalışıyorum. Onlara iyi olduğumu söylemek istiyorum. Sadece benim için yaratılmış bir adamla mutlu olmanın ötesinde olduğumu. Bir kraliçe, bir anne ve bir savaşçı olduğumu.

Gerçek evimi buldum.

Sağımdan sessiz bir horlama sesi geliyor ve hayatımdaki en önemli iki adama baktığımda, en küçük olanın Damon'ın omzunda mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum.

Ona bir bakış attım. "Bunu sen mi yaptın?"

Suçluluk duyarak omuz silkiyor. "Onun kestirmeye, senin de huzur ve sessizliğe ihtiyacın var."

Mezarlık boşalırken şükrederek ona yaslanıyorum. Geçit hızını kaybetmeye başlıyor ve küçüldükçe sızlanıyor. Kaybolana kadar burada birlikte duruyoruz.

"İyi misin?" Damon, bir elini serbest bırakabilmek için Kallum'u omzunda ayarlayarak soruyor.

Parmaklarımızı birleştiriyorum. "Evet. Hadi gidelim."

Kaleye doğru dönüyoruz. En yüksek kule büyüğü ormanın ağaçlarının üzerinden bakıyor ve ışıklı taşlar bana bir deniz fenerini hatırlatıyor, beni her zaman ait olduğum yere götürüyor.

Arkasındaki gökyüzünde yeşil çizgiler belirliyor ve ufukta soluk pembe bir parıltı var. Alacakaranlık çöküyor ve ışık üstümüzdeki dalların arasından süzüldüğünde, yerdeki parlak ışıltılar dikkatimi çekiyor.

Durup, budaklı ağaç köklerinin arasına yerleştirilmiş taşlara bakıyorum. İkisi de yumruğum büyüklüğünde ve etraflarında daha küçük kayalardan oluşan bir çember oluşmuş.

Başımı yana eğiyorum. "Bunlar yeni. Yolda gelirken fark etmemiştim."

Damon çenemi hafifçe kavrayarak gözlerimi kendisine çevirmeye zorluyor. "Mezarlık ziyaretiyle aynı şey değil ama arada sırada gelip onlarla konuşabileceğin bir yer hoşuna gider diye düşündüm. Baban için yeşil, annen için sarı."

En sevdikleri renkler.

Biraz . "Ne zaman-? ?" "Sprite'lardan bir iyilik istedim."

Yukarıdan bir şey düşüyor ve ayaklarımın dibine iniyor. Bir buket kır çiçeği. Tıpkı düşünümüzde koridorda yürüdüğüm gibi.

Onu alıyorum. "Peki ya bu?"

"Ayrıca sprite'lar." Pembe yapraklardan biriyle oynuyor. "Bunları almak için Şafak ve Alacakaranlık'a kadar gittiler."

Eminim tüm bunlar için bir ton para ödemiştir.

Ağaçlara bakarak, bir renk ya da kanat parıltısı bulmaya çalışıyorum. Hiçbiri yok. Bunu her kim yaptıysa hem sessiz hem de çevik.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum, beni dinlediklerini bilerek. Sonra kocama dönüyorum. "Size de teşekkür ederim."

Çiçekleri iki taşın arasına yerleştirdikten sonra parmaklarımı kristallerin üzerinde gezdiriyorum ve annemle babama sessizce veda ediyorum.

Umarım bir gün tekrar karşılaşırız.

Ayağa kalktığımda Damon dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

kadar yaklaşmasını engelliyor. Altı aylık hamileyim ama şimdiden kocaman oldum. Bilmesem ikiz doğurduğumu düşüneneğim çünkü içerde çok fazla tekme var.

Ama ben daha iyi biliyorum. Evet, spoiler uyarısı: Geleceğimizi gördüm bile. Bu ufaklık bir kız ve adını Aerynn koyacağız. Ondan birkaç yıl sonra bir oğlumuz daha olacak. Micah son çocuğumuz olacak.

Damon'a bunların hiçbirini anlatmadım. Eğer sorarsa yalan söylemeyeceğim ya da geçiştirmeyeceğim ama bence bu konudan bilerek uzak duruyor. Şaşırmak istiyor.

Bir ayak Damon'ın karnına değiyor ve o da sığıyor. "Küçük dostum dövüşmek istiyor."

İlk kez belirli bir cinsiyetten bahsediyor. "Erkek olduğunu düşündüren ne?"

Duraksıyor. "Haklısın. Bu vahşi eğilimleriyle muhtemelen tıpkı senin gibi."

Gözlerimi deviriyorum.

Sırf toplumun her kesiminden uysal kadınları birer ölüm makinesine dönüştürdüğümüz bir akademi kurduğum için, şiddet yanlısı olanın ben olduğum şakasını yapmayı hep sever. Farkında olmadığı şey, bunun kendini savunmaktan çok daha fazlası olduğu. Bu kızların çoğu için ilk kez evden ayrılıyorlar, bağımsızlıklarını yaşıyorlar ve soylular arasında eşit muamele görüyorlar.

Kırılmaz arkadaşlıklar kurulur. Yaz kampı gibi, ama içinde bir sürü keskin nesne var. Çoğu daha sonra orduya katılmayı seçmiyor. Birçoğu kendilerini koruyacak bilgi ve beceriyle donanmış olarak ailelerinin yanına dönüyor.

Ve işe yarıyor. Bir yılı aşkın süredir Rüya Alemi'nde kaçırılma olayı yaşamadık.

Kraliyet Sprite Topluluğu'nun içinden geçerken -evet, bu unvanı iki yıl önce Kallum'un doğum haberini tüm krallığa iletmelerini sağladığımız bir takasla aldılar- küçük arkadaşlarım uçuşa geçti. Bir grup halinde birleşiyorlar ve etrafımızda sürekli bir daire çizerek

Saygılar. Teker teker oluşumdan ayrılıyor ve yanağımı öpmeden önce bana bir çiçek uzatıyorlar.

Sprite'larla ilgili bir şey mi? Aslında çok sevecenler. Ve sadıktırlar. Güvenlerini bir kez kazandınız mı, sonsuza dek sahip olursunuz.

Luna hediyesini teslim eden son kişi. Maisel'in Evi'nin yakınına diktiğimiz ağaçların nektar trompetlerinden biri. Bana uzatırken arkadaşımızı düşündüğünü biliyorum. Maisel olmasaydı, muhtemelen tanışamazdık.

Ölüm onun için bir son değildi. O, bu toplulukta ve burada edindiğim dostluklarda yaşamaya devam ediyor.

Evinin önünden geçerken, parlayan taşlardan yapılmış on iki metrelik silindirik kulenin tüm odalarının dolu olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Her pencere içeriden aydınlatılmış.

Buraya her zaman yeni sprite'lar taşınıyor ama neredeyse hiç ayrılmıyor. Bulunabilecekleri bir yerde kalmak çok tehlikeli olduğu için hiçbir yere uzun süre yerleşmediklerini öğrendikten sonra, bunu değiştirmek için bir şey yaptım. Astrid ve benim sayemde bu ormanın üzerinde bir koruma örtüsü var. Görünmez bariyer birinin kalbindeki kötülüğü tespit edebilir. Eğer kötü niyetleri varsa, bu ormana giremezler.

Ormandan ayrılırken bir elimde çiçeklerimi tutarken diğer elimi Damon'ın koluna doluyorum. Bileğinin iç kısmını ovuşturduğumda tenimizde karıncalanmalar oluşuyor.

Şimdi ona dokunmak başlangıçta olduğundan daha da heyecan verici. Ne kadar uzun süre birlikte olursak, aramızdaki bağ o kadar güçleniyor. Ona olan arzum hiç azalmıyor.

Onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum ama insanlar olmadan zaman bulmak kolay değil. Bazen azgın gençler gibi gizlice dolaşüyor, dolaplarda ve gizli tünellerde anlar çalışıyoruz, çünkü eskiden çoğunlukla boş olan kale şimdi hareketli bir faaliyet merkezi. Danışmanlar taht odasında haftalık toplantılar yapıyor. Balolar ve festivaller düzenli olarak yapılıyor. Bir de tatlı oğlumuz var. Kallum da Damon kadar ilgi manyağı ama en azından onu meşgul edecek iki harika büyükanne ve büyükbabası var.

Beklendiği gibi, Silas ve Tehya döndüklerinde sütlerine geri taşındılar. Astrid biraz yaygara koparsa da, bodrumdaki birkaç odayı ve benimle haftada dört "çay partisi" yapmayı kabul etti. Çay partileri dediğimde, saf yaramazlıktan bahsediyorum. Birlikte şunları yapabiliyoruz

Daha kısa sürede daha büyük büyüler yapıyor ve her zaman ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek istiyor. Geçen hafta, elli yıllık bir yarıçap içindeki tüm kurbağaları çağırdık. Dermott ve diğer muhafızların onları hendekten çıkarması dört gün sürdü.

Neyi? Kallum kurbağa görmek istedi. Kimse beni tutuklayacak değil ya. Kraliçe olmanın avantajları falan.

"Whitley Teyze! Damon Amca!"

Danyetta mavimsi yeşil çimlerin üzerinden koşarak bize doğru geldiğinde şaşıyorum. Uzun açık kahverengi saçları, elbisesine uygun mor bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı.

"Oluyor?" Damon'a bakıyorum ve o da sırtıyor.

"Bunun olacağını tahmin etmedin mi?"

"Hayır."

Ağzı genişliyor ve başını Kirian ve Quinn'e doğru eğiyor. "Güzel. Bugünlerde seni şaşırtmak çok zor. Şu anda aileye ihtiyacın var."

Quinn başparmağını ahırlara doğru uzatarak, "Umarım sakıncası yoktur," diye seslendi. "Ama sizi beklerken Talon'u ziyaret etmek istedik."

Damon'ın Griffin'i hiç bu kadar şımarık olmamıştı. Oldukça ilgi çekici olma eğiliminde ve mistik yaratık kendisine yaltaklanılmasına bayılıyor. Griffin gezintileri festivallerimizde çocuklar arasında çok popüler.

Dani bana bir metre yaklaşıp yaklaşmaz içimde bir mutluluk patlaması hissediyorum.

Ah. Muhtemelen Damon'ın onları davet etmesinin gerçek sebebi bu. Evet, onlar bizim ailemiz ve onları seviyoruz ama Dani'nin gücü üzücü bir günde işe yarıyor. Başkalarının moralini yükseltme yeteneği, onun varlığına karşı koymayı imkansız kılıyor.

Sarılmak için kollarını açtığında, onu kucaklamak için eğildim.

"Torius burada mı?" diye fısıldıyor neredeyse dört yaşındaki çocuk kulağıma, başkalarının duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Umut dolu yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. Lavanta rengi gözleri dışında Quinn'e çok benziyor. Fae'ler arasında çiller nadir olsa da, sol şakağında üç kahverengi benek var.

"Hayır. O yıllardır Gündüz Âlemi'nde." Dani'den duyduğum ani hayal kırıklığıyla kafam karıştı ve yüzündeki birkaç tutam saçı düzelttim. "Neden sordun?"

Dudaklarını birbirine bastırarak, sırtarak toparlanmadan önce geri çekiliyor. Sanki kısa konuşma hiç olmamış gibi neşeyle ailesinin yanına geri döner.

oldu.

Quinn her zamanki kot pantolonunu giyiyor ama tişörtü değiştirilmiş. Artık tamamen gelişmiş olan kanatları için omuzlarının üzerinde delikler açılmış.

Gözlerim onun düz karnına takılıyor. Henüz farkında değil ama çok istediği ikizlere kavuşacak. Yakında.

Kallum bir dizi heyecanlı homurtu çıkarır ve uyandığında Damon'ın kucağından neredeyse yuvarlanır. Uykulu bir şekilde Dani'nin yanına gidiyor. Onunla birlikte olmaktan heyecan duyduğunu görmek, bu tür buluşmaları daha sık yapmamız gerektiğini anlamamı sağlıyor.

"Zander da burada olacak mı?" Damon'ın kemer halkalarını tutup onu daha yakına çekiyorum.

Kollarımın üst kısmını okşayarak başını sallıyor. "Bir sonraki krizi çözmeye çalışıyor. Büyük bir deney tesisi daha yeni basıldı ve o da esirleri evlerine geri götürmekle meşgul."

Zavallı adam. Gündüz Diyarı kralı için üzülüyorum. Krallığında yasadışı Glow üretimi ve insan kaçakçılığı endişe verici bir oranda devam ediyor. İşleri daha da kötüleştirmek için, vatandaşları arasında huzursuzluk olduğuna dair raporlar aldık. Birçoğu Zander'in yönetimi altındaki hayattan memnun değil, ancak bu onun hatası değil.

Yılda bir kez, şekil değiştirmiş haliyle Talon'la birlikte uçmak için geliyor. Sanırım tüm Valora'daki tek griffin şekil değiştiren olmak yalnızlık getirebilir ve ne yazık ki eşinden hiçbir iz yok. Astrid ve ben ne kadar denersek deneyelim, hiçbir büyü cevap vermiyor. Bir imgelemi tetikleyip tetikleyemeyeceğimizi görmek için bana birkaç kez elektrik vermesini bile istedim.

Belki de çözüm hâlâ kayıp olan Merina'dadır. Damon ara sıra onun rüyalarına girmeye çalışıyor ama hiç şansı yok. Nereye gittiyse ölümcül bir duruma düşmesini ummak muhtemelen çok fazla olur.

"Hadi, Whitley Teyze." Dani, parıldayan bir böcek sürüsünün altında dans ederken beni yanına çağırıyor. "Hadi biraz ateşböceği yakalayalım."

Kirian güçlerini kullanarak yanıp sönen böcekleri bir noktaya çekiyor ve bir tanesi burnuna konduğunda Kallum gülüyor.

"Hemen geliyorum," diyorum Damon'a parmağımla işaret etmeden önce. Eğildiğinde fısıldıyorum, "Tamam. Ailece bir gün geçiririz. Ama bu gece tamamen benimsin."

Sevgiyle çenemi ısıyor. "Merak etme. Tüm hayallerini gerçekleştireceğim."

Ona hayranlıkla dolu bir bakış attım. "Zaten ."

SON

Bu dünyada daha fazla kitap ister misiniz? Eğer henüz öncesini okumadıysanız, Şafakla Alacakaranlık Arasında ile en başa dönebilirsiniz. Silas ve kardeşi Keryth arasındaki tüm aksiyonu ve lanetin nasıl çıktığını göreceksiniz.

[Bültenime kaydolarak edinebilirsiniz](#) ÜCRETSİZ olarak !

Ve endişelenmeyin. Bu serinin devamı gelecek. Sonuçta, Zander kendi HEA'sını hak ediyor.

Gelecek kitaplardan ilk siz haberdar olmak ve özel hediye fırsatlarından istiyorsanız, Facebook'taki okuyucu grubum [Jamie Schlosser's Significant Otters'](#)a katılmayı düşünmelisiniz!

OTHER BOOKS BY JAMIE SCHLOSSER

İyi Adamlar Serisi:

[Kamyoncu](#)

[Bir Kamyoncunun Noel'i \(Kısa Öykü\) Dansçı](#)

[Okuldan](#)

[Ayrılmış](#)

[Serseri Sihirli](#)

[Adam](#)

[İyi Adamlar Kutu Seti](#)

Gece Televizyon Dizisi:

[Ehlileştirile](#)

[mez](#)

[EğitUlaşılam](#)

[azilemez](#)

Bağımsız Romanlar:

[Mimozalı Tatlı](#)

[Rüyaları](#)

Şafakla Alacakaranlık Arasında Serisi:

[Şafakla Alacakaranlık](#)

[Arasında Fae Kralı'nın](#)

[Laneti Fae Kralı'nın](#)

Rüyası

ABOUT THE AUTHOR

Jamie Schlosser ateşli yeni yetişkin romantizmi, romantik komedi ve fantastik romantizm yazıyor. Mükemmel kitap erkek arkadaşları yaratmadığı zamanlarda, iki harika çocuğuna evde annelik yapıyor. Okumanın harika bir kaçış olduğuna, su samurlarının en iyi hayvan olduğuna ve hiçbir şeyin sonsuza dek mutlu sondan daha tatmin edici olmadığına inanıyor. Jamie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu bağlantıları ziyaret edebilirsiniz:

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[Bookbub](#)

[Bülten](#)

[Web Sitesi](#)

İçindekiler

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>TELİF HAKKI</u>	
<u>İÇİNDEKİLER</u>	
<u>ADANMIŞLIK ÖNSÖZ</u>	
<u>BÖLÜM 1</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3</u>	
<u>BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	
<u>BÖLÜM 15</u>	
<u>BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17</u>	
<u>BÖLÜM 18</u>	
<u>BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20</u>	
<u>BÖLÜM 21</u>	
<u>BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23</u>	
<u>BÖLÜM 24</u>	
<u>BÖLÜM 25</u>	
<u>BÖLÜM 26</u>	
<u>BÖLÜM 27</u>	
<u>BÖLÜM 28</u>	
<u>BÖLÜM 29</u>	

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42](#)

[SONSÖZ](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

['YAZAR HAKKINDA](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

